JAMES PATTERSON PREZINTĂ

CONTINUAREA BESTSELLERULUI
REGATUL CELOR BLESTEMAȚI

REGATUL CELOR TEMUȚI

TRADUCERE DE SIMONA ȘTEFANA STOICA

KERRI MANISCALCO

LEDA EDGE

KERRI MANISCALCO

— *Kingdom of the Wicked #3* —

REGATUL CELOR TEMUŢI

Original: *Kingdom of the Feared* (2022)

Traducere din limba engleză şi note:
SIMONA ŞTEFANA STOICA

virtual-project.eu

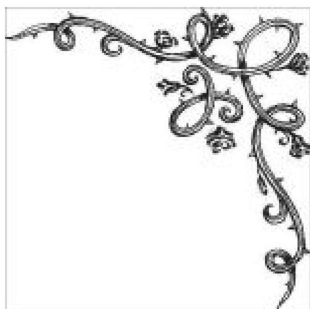

— 2023 —

Dragul meu cititor, ai încredere în inima ta;
te va călăuzi întotdeauna în direcţia potrivită!

„Înaltu-mi vis se rupse-aici deodată;
ci-mi şi porni şi-al meu şi dor şi velle,
asemeni roţii ce-i egal mişcată,
iubirea care mişcă sori şi stele.”
Dante Alighieri, *Paradisul*[1]

[1] Dante Aligheri. *Divina Comedie, Paradisul,* Cântul XXXIII. trad. de G. Coşbuc, ediţie îngrijită şi comentată de Ramiro Ortiz, Editura Polirom, Iaşi, 2000. p. 728 (n. tr.).

Cele Șapte Cercuri
Vânturile Aprige
Casa Excesului
Casa Lenei
Casa Desfrâului
Casa Mândriei
Porțile Iadului
Casa Mâniei
Lacul de Foc
Casa Invidiei
Casa Lăcomiei
Pădurea Sângerie
Râul Negru
Regatul celor Malefici

Odinioară Profeţia celor Temuţi era considerată un mit. O poveste despre răzbunare divină, transmisă de-a lungul veacurilor din generaţie în generaţie. Un avertisment cu privire la haosul şi distrugerea pe care zeiţa morţii şi cea a furiei le-ar putea abate asupra noastră, dacă s-ar dezlănţui. O legendă pe care doi duşmani ar fi trebuit să şi-o amintească înainte să se blesteme unul pe altul într-un ceas de furie. În acea noapte fatidică, s-au unit două forme puternice de magie, împiedicând ambele părţi implicate să rostească – sau, uneori, chiar să-şi amintească – întregul adevăr. De fapt, blestemele au avut consecinţe mult mai mari, pe care nimeni nu le prevăzuse. Vreme îndelungată, demonii şi vrăjitoarele au aşteptat, încordaţi, ziua în care totul urma să iasă în sfârşit la lumină. Când ceasul va anunţa sosirea miezului nopţii, se recomandă să ai deja în casă provizii de ambrozie şi nectar. Şi să te rogi zeiţelor să-ţi arate îndurare.

Însemnări din grimoarul secret al familiei di Carlo

CU DOUĂZECI DE ANI ÎNAINTE

Bătrânele sabatului rareori cădeau de acord, cu excepţia a două rânduieli, considerate a fi cele mai însemnate dintre legile lor: Diavolul nu ar trebui niciodată invocat. Şi, sub nicio formă, oglinzile negre nu ar trebui folosite pentru divinaţie.

Desemnată drept una dintre cele mai bune clarvăzătoare de pe insulă, Sofia Santorini credea că unele reguli erau menite să fie încălcate, îndeosebi când cele mai recente viziuni ale ei continuau să-i şoptească poveşti tulburătoare la ureche. De fapt, tocmai astfel de murmure insistente despre profeţia periculoasă legată de blestemul lor au convins-o în cele din urmă să fure prima carte de vrăji: singurul grimoar care descria cum să desfăşori o sesiune de divinaţie cu ajutorul magiei negre. Soarta sabatului putea depinde, în mare măsură, de faptele ei, fie ele sancţionate, fie nu.

Deşi, la ultima întâlnire, consiliul nu păruse *chiar* atât de sumbru. Nici nu trebuia să fie. Sofia distingea schimbarea magiei aşa cum păsările simţeau schimbarea anotimpului, călăuzite de avertismentul înnăscut de a zbura, de a supravieţui. Nori ameninţători de furtună se adunau la orizont. Sofia nu avea aripi şi, chiar dacă le-ar fi căpătat, refuza să zboare fără familia ei.

Încălcarea a două reguli pentru a putea salva zeci de vrăjitoare părea a fi lucrul corect de făcut. Orice informaţii pe care Sofia le-ar fi putut strânge despre blestem, înainte ca Maleficii sau Temuţii să se răzbune, urmau să fie în beneficiul sabatului ei. Bătrânele cu siguranţă aveau să înţeleagă.

După ce a pus oglinda neagră pe podeaua din templul Morţii, împreună cu cartea de vrăji cu folie metalizată, şi-a adunat faldurile fustei şi a îngenuncheat dinaintea obiectelor. A străbătut-o un fior care nu avea nimic de-a face cu piatra rece pe care o simţea prin straturile subţiri de muselină. S-a uitat lung în oglinda interzisă, cu suprafaţa neagră precum cerneala amintindu-i de apele liniştite ale

unui lac pe care îl vizitase cândva ca să adune pietre de apă dulce pentru vrăji.

Însă lumina liniştitoare a lunii nu strălucea deasupra acestei suprafeţe sau a capului ei, binecuvântându-i calea. De fapt, părea să devoreze orice rază îndrăznea să o atingă, iar demoni de orice rang puteau sta la pândă în adâncurile necunoscute, aşteptând să atace.

A expirat, alungând frica. Era timpul să-şi ducă la îndeplinire sarcina pentru care venise aici, apoi să meargă acasă, la familia ei. Scoţând pumnalul cu lamă subţire din buzunarul fustei, i-a îndreptat capătul ascuţit spre vârful degetului şi a apăsat până când a apărut o picătură de sânge având aceeaşi nuanţă de roşu ca ochii Diavolului.

Apoi Sofia s-a ridicat şi s-a apropiat de altarul din centrul încăperii. Nu puteai să practici magie în templul unei zeiţe fără să plăteşti mai întâi un tribut.

De ambele părţi ale altarului, focul trosnea în bolurile pentru ofrande pe care le aprinsese mai devreme, fuioarele de fum înălţându-se în spirale, ca şi cum ar fi îndemnat-o să păşească în lumea subterană. Ar fi putut să jure că se simţea iscodită, ochi urmărind-o din umbre şi aşteptând să vadă dacă e suficient de îndrăzneaţă cât să treacă dincolo de acea graniţă interzisă. Sofia şi-a rotit iute privirea prin sala cufundată în tăcere, oprindu-se asupra celor două cranii umane pe care le furase de la mănăstire. Vremuri întunecate impuneau săvârşirea unor fapte şi mai întunecate. Nu avea să şovăie!

Ţinându-şi degetul înţepat deasupra primului dintre cele două boluri pentru ofrande, a urmărit cum picăturile de sânge sfârâie înainte să răspândească aburi la contactul cu flăcările. S-a dus repede în cealaltă parte a altarului şi a repetat gestul, folosind al doilea bol.

Mulţumită că plătise îndeajuns pentru ca zeiţa să-i acorde protecţie, s-a întors şi a luat craniile, ignorând urmele însângerate de degete lăsate pe oase. A îngenuncheat din nou şi a aşezat craniile

în jurul oglinzii, unul la miazănoapte, unul la miazăzi, după care a deschis cartea de vrăji şi a început să recite incantaţia.

Pentru câteva clipe tensionate, oglinda a rămas neschimbată. Apoi dâre de fum au apărut pe suprafaţa întunecată. La început, s-au învârtit lent, după care au prins viteză, la fel ca vânturile infernale despre care auzise că bat cu putere prin anumite cercuri de demoni, derutând sufletele sărmane suficient de ghinioniste, încât să se găsească acolo.

— Zeiţă, protejează-mă!

S-a aplecat mai aproape de oglindă, nerăbdătoare să afle tot ce putea despre duşmanii ei. Orice informaţie se putea dovedi valoroasă, mai ales pentru că blestemul le consuma încet toate amintirile, cu trecerea fiecărei luni pline. În timp ce se uita fix la oglindă, s-a întredeschis o fereastră spre lumea subterană, oferindu-i Sofiei posibilitatea să arunce pentru prima oară o privire asupra tărâmului demonilor.

— Arată-mi cum să distrug blestemul care pluteşte asupra noastră!

Oglinda părea să vibreze, ca şi cum magia i-ar fi auzit cererea şi ar fi fost de acord să-i îndeplinească dorinţa. Înlocuind fumul, imagini stranii au început să pâlpâie pe sticla întunecată, iar Sofia şi-a dat imediat seama că i se arăta o poveste printr-o serie de cadre statice. A răsuflat în tăcere. Până acum, în pofida magiei interzise pe care o folosise, experienţa semăna cu viziunile ei obişnuite.

Magia a făcut ca imaginile să părăsească oglinda şi să se învârtă în jurul ei, de parcă ar fi fost acolo, în momentul desfăşurării evenimentelor. A văzut o sală de tron întunecată şi un demon furios.

Au apărut bucăţi şi frânturi din lucruri familiare, dar, mai mult ca sigur, magia nu funcţiona aşa cum trebuie. Anumite imagini nu se potriveau cu istoria lor sau cu ce ştia Sofia despre profeţie. A privit cum o vrăjitoare, fără îndoială Prima Vrăjitoare, l-a blestemat pe demon. Răzbunarea şi ura ei erau atât de puternice, încât Sofia

putea realmente să le *simtă* prin iluzie.

Apoi a văzut o fântână stranie cu cristale – mii de pietre-de-memorie. Scena s-a schimbat brusc, de data asta înfăţişând o cabană mică, cu vedere la mare. O vrăjitoare tânără – una pe care o cunoştea prea bine – strângea o piatră-de-memorie într-o mână şi un pumnal în cealaltă. Prima Vrăjitoare fusese şi acolo, înmânându-i o piatră care urma să şteargă toate amintirile pe care dorea să le dea uitării. Imaginile s-au estompat, fiind nevoie de mai multă magie pentru a le susţine.

— Stai! a strigat Sofia.

Disperată să afle mai multe, a luat craniul de la miazăzi şi a rostit în şoaptă o vrajă care l-a făcut să se spargă, împrăştiind fragmente de oase pe suprafaţa întunecată, în speranţa că oglinda avea să le folosească pentru a-i arăta mai multe imagini. Şi exact aşa s-a întâmplat. Doar că nici de data asta nu au fost tocmai cele la care se aşteptase. Sofia şi-a văzut insula, apoi, într-o succesiune rapidă, alte oraşe, şi vremuri necunoscute au căpătat contur şi au înlocuit-o. Imaginile trebuiau să fie greşite.

Şi totuşi... dacă nu erau, atunci tot ce le spuseseră bătrânele sabatului fusese o minciună. Inclusiv locul de unde proveneau.

Un gând atât de absurd, încât era imposibil să fie adevărat! Hotărâtă să elucideze misterul, a întins mâna spre ultimul craniu. Acesta avea rubine în găvanele ochilor, un dar adiţional pentru zeiţa care era stăpâna morţii. De îndată ce a spart craniul, Sofia a fost aruncată într-un alt timp, unul în care aceeaşi tânără vrăjitoare de mai devreme părea să fie... O mână aspră a coborât pe umărul Sofiei şi a scuturat-o, punând capăt viziunii.

Cu inima bubuindu-i în piept, clarvăzătoarea a clipit de câteva ori, până când a văzut din nou clar templul Morţii. Temându-se de ce – sau cine – o smulsese din viziune, şi-a înşfăcat pumnalul şi a sărit în picioare. Privirea i s-a oprit asupra persoanei care o întrerupsese. Silueta înveşmântată într-o pelerină şi-a dat pe spate gluga, dezvăluind o faţă severă, dar familiară.

Uşurată, Sofia şi-a lăsat umerii în jos, coborându-şi totodată lama. Pentru o clipă înspăimântătoare, crezuse că invocase un duşman.

— Slavă zeiţei că eşti tu! Am aflat ceva incredibil despre blestem, dar şi despre oraşul nostru. Ştiu, sau mai bine spus cred că ştiu, cine e fiica Primei Vrăjitoare. Nu o să-ţi vină să crezi ce am descoperit!

Sofia era plină de magie neagră şi prea zguduită de adevărul pe care-l aflase ca să observe licărul periculos ivit pe neaşteptate în ochii celeilalte vrăjitoare.

— Nici ţie!

— Nu înţeleg...

Cu o mişcare din încheietura mâinii şi blestemând furioasă, vrăjitoarea a aruncat o vrajă care a împins-o pe Sofia înapoi. Craniul fetei s-a crăpat la contactul cu altarul, făcând-o să vadă o explozie orbitoare de lumină stelară, care a uluit-o. Înainte să-şi poată aduna gândurile şi să rostească o vrajă proprie de protecţie, mintea Sofiei s-a fragmentat la fel ca oglinda pe care o călcase cealaltă vrăjitoare, distrugând adevărul desfăşurat în continuare pe suprafaţa întunecată.

Sofia a deschis gura ca să ţipe, dar a descoperit că vorbea în dodii, incapabilă să-şi recapete coerenţa. În plus, nu putea să vadă nimic altceva decât acele imagini ciudate pe care i le arătase oglinda.

Dacă intenţionase să strige din nou după ajutor, Sofia nu-şi putea aminti de ce.

S-a uitat în gol, fără să vadă cu adevărat ceva, cât cealaltă vrăjitoare a recuperat prima carte de vrăji, croindu-şi încet drum prin templu. Nu s-a uitat nici măcar o dată înapoi la prietena ei. În tot acest timp, Sofia a repetat în şoaptă o zicală, o incantaţie, o binecuvântare, o rugăminte.

Sau poate că era cheia pentru obţinerea întregului adevăr...

— Precum în cer, aşa şi-n adânc!

UNU

Deodată, lumânările s-au aprins în dormitorul prinţului Casei Mâniei.

În pofida eforturilor încăpăţânate de a nu-i zâmbi larg demonului, buzele mele trădătoare s-au curbat din proprie iniţiativă. Urmărind gestul subtil de pe balcon, ochii i-au coborât spre gura mea şi au rămas acolo cu o clipă mai mult decât era necesar.

Privirea lui înflăcărată a provocat un alt fel de căldură să mi se răspândească prin trup, exact în momentul în care focul a izbucnit în şemineu, flăcările cu vârfuri aurii sfârâind şi trosnind răsunător, parcă înfuriate.

Era un sentiment mai mult decât binevenit, îndeosebi după frigul care mă cuprinsese mai devreme şi mi se furişase în oase. Vederea surorii mele în Oglinda Lunii Triple frânsese ceva vital în mine.

Ceva pe care refuzam să-l cercetez în acest moment.

Zăbovind lângă patul lui Wrath, cu tunica acum aruncată la picioare, ştiam că nu păcatul lui omonim fusese cel care aprinsese sursele de foc din camera lui privată, ci dorinţa pe care se străduia să o controleze; pasiunea pe care o stârnisem când îl alesesem, ştiind exact cine este, şi apoi îi mărturisisem că-mi doresc în continuare să devin regina lui malefică. Din moment ce-mi furase deja sufletul, acum îi ofeream trupul. Fără jocuri sau legături magice care să ne îndemne să fim împreună. Fără să ţin cont de Vittoria şi de felul în care mă durea inima de fiecare dată când îmi aminteam de înşelăciunea surorii mele gemene.

Lacrimi nevărsate îmi înţepau acum ochii doar gândindu-mă la ea, însă am încercat cu disperare să-mi stăpânesc emoţiile. Wrath avea să îmi simtă suferinţa şi nu era o conversaţie pe care îmi doream să o port. Tristeţea putea aştepta până a doua zi, când urma să-mi întâlnesc sora pe misterioasele Insule Mişcătoare şi să aud ce

are de spus.

Până atunci, nu mai voiam să irosesc nici măcar un minut întrebându-mă de ce își înscenase moartea. Sau cum de putuse să mă rănească într-un mod atât de cumplit şi pentru atâta amar de vreme. Îi oferisem deja Vittoriei luni de lacrimi şi furie, hotărâtă să o răzbun.

În seara asta îl voiam doar pe Wrath. Pe Samael. Pe regele demonilor. Pe cel mai temut dintre cei şapte prinţi nemuritori ai Iadului. Pe generalul de război. Pe însuşi Diavolul. Întruparea ispitei şi a păcatului. Un coşmar în ochii unora, dar, în acest moment, în ai mei arăta ca un vis. Iar dacă blestematul ăsta de demon nu avea de gând să se întindă chiar acum peste cearşafuri cu mine, aveam să dezlănţui eu însămi puţin haos infernal.

— Ai de gând să stai acolo toată noaptea, Majestate?

Mi-am arcuit o sprânceană, dar singura reacţie a lui Wrath a fost să-şi mijească subtil ochii aurii. Ce creatură încăpăţânată şi neîncrezătoare! Doar el putea pune la îndoială motivul pentru care stăteam parţial dezbrăcată în faţa patului său, în loc să dea pur şi simplu frâu acelor nevoi carnale, primare, aşa cum îmi doream.

— Dacă ai nevoie de alte dovezi cu privire la alegerea mea...

— Emilia!

Felul în care mi-a rostit numele m-a îndemnat să mă pregătesc pentru o dezamăgire. Tonul lui îmi dădea de înţeles că trebuie să vorbim, iar vorbitul era cel mai cumplit lucru pe care mi-l puteam imagina în acest moment. Avea să ducă la lacrimi, o reacţie care m-ar forţa să înfrunt adevărul şi să accept cât de profund mă afectase să o văd mai devreme pe Vittoria. Preferam să mă pierd în săruturile atât de îmbătătoare ale lui Wrath, încât provocau dependenţă.

— Te rog, nu o face! i-am spus încet. Sunt bine. Cu adevărat.

Demonul părea reticent, sceptic. Îmi spusese odată că-l doresc, dar că nu am niciodată nevoie de el, însă în seara asta, cu o forţă copleşitoare, îl doream şi, totodată, aveam nevoie de el, fără să-mi

pese dacă o astfel de năzuinţă mă făcea vulnerabilă. M-am rugat să nu mă trimită singură în dormitorul meu. Nu puteam îndura singurătatea. Aveam nevoie de alinare, de o conexiune. De o fărâmă de pace, pe care doar el putea să mi-o ofere în acest moment.

Chiar atunci, draperiile transparente care îi separau dormitorul de balcon au fluturat în briza iernii, ademenindu-l să se alăture reginei lui pe jumătate goale, de parcă însuşi tărâmul ar fi vrut ca în sfârşit să ne unim. Dormitorul emana o senzualitate discretă, creată de flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor şi de ţesăturile negre, parcă desfăşurate din miezul nopţii. Era o cameră menită pentru tot felul de şoapte: cele în care cuvintele erau rostite cu tandreţe şi cu veneraţie, cu buzele la o răsuflare distanţă, şi cele scoase de veşmintele alunecând încet pe piele.

Două lucruri pe care îmi doream să le experimentez numaidecât cu acest prinţ.

Aşa cum recunoscuse el însuşi, Wrath credea că faptele sunt mai importante decât vorbele. Prin urmare, cu principiul lui în minte, am acţionat. Prinţul-demon a rămas nemişcat afară, urmărindu-mă cum mă aplec şi îmi scot cizmele. Nu puteam să-mi dau seama dacă îmi percepuse emoţiile pe care mi le deşteptase Vittoria şi le interpretase greşit sau dacă se îndoia în continuare că voiam să duc la bun sfârşit următoarea etapă în acceptarea căsniciei noastre.

Să mă culc cu el reprezenta una dintre ultimele două cerinţe finale necesare pentru ca noi doi să devenim soţ şi soţie. Fireşte, puteam să facem sex şi să nu fim căsătoriţi, dar îmi *doream* să finalizez legătura.

Având în vedere cum ne întâlniserăm prima dată – când îl invocasem în Palermo, apoi îl legasem accidental de mine pentru eternitate – şi cum juraserăm amândoi să ne urâm reciproc şi nici măcar să nu ne sărutăm vreodată, înţelegeam dacă asta era sursa neliniştii lui.

Cu câteva luni în urmă, şi eu aş fi considerat această seară o improbabilitate. Dar asta se întâmpla înainte să recunosc că exista

un substrat mai profund al poveştii noastre. Că ardeam pentru el cu la fel de multă înverşunare ca florile în nuanţe de trandafiriu şi auriu orbitor de strălucitoare pe care le puteam crea după bunul-plac din vârfurile degetelor. Un alt lucru pe care l-aş fi crezut imposibil şi încă un mister de elucidat, pe lângă descoperirea adevăratei mele identităţi. Dar toate acestea puteau aştepta. Acum voiam să mă gândesc la un singur lucru: la revendicarea regelui-demon.

Fulgi de zăpadă au început să cadă în jurul lui, atingându-i în treacăt părul închis la culoare şi umerii largi, dar Wrath nu părea să observe. La prima vedere, elementele necruţătoare ale acestui tărâm iernatic nu-l deranjau niciodată, deşi asta probabil că se datora faptului că întrupa o forţă de temut a naturii, iar el ştia acest lucru.

I-am susţinut privirea intensă cât mi-am coborât pantalonii strâmţi peste şolduri şi i-am dat jos, aruncându-i peste tunică.

Când a observat că nu port lenjerie intimă, Wrath aproape că a uitat cum să respire. Şi-a încleştat pumnii de-o parte şi de alta a trupului, iar încheieturile degetelor i-au devenit la fel de albe ca oasele din cauza încordării. Nu tocmai reacţia la care sperasem în urma înlăturării hainelor.

M-am încruntat şi am rememorat în tăcere schimbul nostru de replici, acordând o atenţie deosebită fiecărui cuvânt în parte. După ce mă păcălise să închei o învoială de sânge cu el – pentru a se asigura că niciunul dintre fraţii lui nu urma să profite de mine cu ocazia primei mele vizite în lumea subterană –, îl întrebasem dacă încă mă considera a *lui.*

Acum, în timp ce stătea rigid afară, în zăpadă, fără să dea niciun semn că ar vrea să mă urmeze în dormitorul lui foarte cald şi primitor, mă temeam că-l înţelesesem greşit. Prinţul-demon spusese doar că nu avea nevoie de timp să se gândească la asta. Ceea ce, teoretic, nu însemna că mă considera a lui.

— Te-ai răzgândit? l-am întrebat.

Wrath mi-a cercetat faţa, având grijă ca propriul chip să nu-i

trădeze vreo emoţie.

— Mă alegi de bunăvoie. Ştiind cine sunt. De ce sunt capabil.

Nu erau întrebări, dar am dat din cap în semn de confirmare.

— Da!

— Şi această decizie nu are nimic de-a face cu sora ta?

Mă urmărea cu atenţie. Ştiam că încerca să-mi simtă chiar şi cea mai subtilă schimbare a emoţiilor. Wrath nu avea să mă ducă în patul lui dacă era încredinţat că vreo altă forţă, în afară de propria dorinţă, mă îndemna într-acolo. A fost una dintre primele dăţi de când ne-am cunoscut când i-am oferit numai purul adevăr. Dacă încă mai speram să avem un viitor împreună, jocurile dintre noi trebuiau să se sfârşească.

— Te-am dorit în noaptea aceea, la petrecerea lui Gluttony. Şi înainte de asta... Îţi aminteşti când mi-ai îndepărtat prin magie orice urmă de ebrietate, în timp ce ne antrenam împotriva păcatului fratelui tău? Mi-am dorit şi atunci să fiu a ta. Ambele momente au avut loc cu mult înainte să o văd pe Vittoria.

M-am forţat să-i susţin în continuare privirea ca să-i demonstrez cât de serios vorbeam.

— Iar în seara asta mi-am dat seama că, indiferent de provocări sau obstacole, mi-ai fost mereu alături. După standardele muritorilor, metodele tale s-ar putea să nu fi fost întotdeauna ideale, dar tot ce ai săvârşit a fost pentru a mă ajuta. Te doresc pe *tine!* Şi nu are nimic de-a face cu altcineva.

După o pauză îndelungată, care m-a ţinut încordată căci mă aşteptam la o respingere, Wrath a păşit în cele din urmă în dormitor, cu graţia letală a unui prădător, micşorând treptat distanţa dintre noi. Privirea i-a alunecat pe chipul meu, de la ochi la buze, înainte să coboare pentru a-mi admira trupul.

Genunchii au început să-mi tremure la vederea licărului sălbatic din irisurile lui. Demonul m-a devorat centimetru cu centimetru, fără niciun dram de ruşine, oprindu-se asupra acelui loc dintre coapsele mele care tânjea după el, pulsând dureros.

Orice ar fi fost *bestia* pe care o ţinea încătuşată, speram din tot sufletul că avea să o elibereze în seara asta. Voiam să mă bucur de fiecare intenţie malefică şi imorală la care tocmai visase.

Mi-a aruncat un zâmbet larg, născut dintr-o făgăduinţă păcătoasă, indicând că era mai mult decât dispus să-mi îndeplinească dorinţa.

În pofida frigului care se agăţa de el ca o mantie croită de furtună, pe măsură ce se apropia, simţeam orice altceva în afară de suflul de gheaţă al tărâmului. Privirea lui fixă, mistuitoare, şi felul în care-mi mângâia cu ochii, în tăcere, fiecare rotunjime, de parcă ar fi pus la cale toate lucrurile pe care urma să le facă, au fost aproape îndeajuns pentru a-mi subjuga complet trupul şi mintea.

— Dezvăluie-mi fiecare dorinţă întunecată, Emilia, a spus el, ridicându-mi bărbia, fiecare fantezie pe care vrei să o trăieşti pe propria piele!

Degetele lui mi-au mângâiat uşor gâtul, trecând alene peste zona în care îmi simţea pulsul, apoi şi-a apropiat gura de a mea şi mi-a oferit doar umbra unui sărut, o atingere efemeră a buzelor, care m-a lăsat fără suflare, dornică de mai mult.

— Şi jur că le voi îndeplini pe toate!

Mi-am lăsat ochii să-i cerceteze hainele fine şi trupul puternic, ascuns sub ele.

— Am destul de multe idei.

Noua privire pe care mi-a aruncat-o mi-a dat de înţeles că avea şi el câteva idei interesante în minte.

Poate că ne certam din alte motive, dar, din fericire, în această privinţă, împărtăşeam aceeaşi părere. L-am tras spre mine pentru un alt sărut, nerăbdătoare să preţuiesc acest moment pentru eternitate. Curând, sărutul inocent a devenit flămând, amândoi fiind la fel de hotărâţi să lăsăm deoparte orice urmă de şovăială sau delicateţe. Eram fiinţe conduse de furie, de pasiune. Şi voiam ca prima oară să fie exploziv şi să ne reflecte temperamentele.

Dacă Wrath râvnea să-mi îndeplinească fiecare dorinţă

întunecată pe care o avusesem vreodată, speram că era pregătit să ţină pasul. L-am muşcat de buza inferioară şi, cu un mârâit aprobator, demonul mi-a răspuns cu aceeaşi monedă.

Ca un adevărat general, mi-a revendicat rapid gura şi a transformat totul într-o bătălie, fără a lua prizonieri. Sărutul părea o pecete, un însemn de posesie. Şi i-am oglindit cu ardoare nevoia de a lua în stăpânire. Demonul era al *meu.* Fiecare parte din sufletul lui malefic, fiecare bătaie constantă a inimii lui, îmi aparţinea.

Mâinile prinţului mi s-au plimbat seducător pe trup, iar o căldură ameţitoare mi s-a adunat sub buric, răspândindu-se cu fiecare dezmierdare a degetelor lui bătătorite. Tocmai acum trebuia să fie îmbrăcat complet...

I-am smuls haina de pe umeri, apoi am tras de marginea cămăşii înainte să i-o rup, disperată să-l văd, să-l *simt,* piele pe piele.

Wrath a pus brusc capăt sărutului, ridicându-şi amuzat colţurile gurii.

— Oricât de plictisitoare sunt în mod normal virtuţile, s-ar putea ca răbdarea să-şi dovedească meritul în acest moment.

— De data aceasta, sper că eşti mai iscusit cu păcatul. Dacă nu mă înşală memoria, m-ai întrebat odată dacă aş vrea să văd cât de malefic poţi fi cu adevărat.

L-am măsurat din cap până-n picioare şi mi-am ascuns zâmbetul când o scânteie i-a însufleţit scurt ochii.

— Să nu-mi spui că asta-i tot ce poţi!

— Mă provoci?

Am ridicat din umeri, ştiind exact ce făceam şi bucurându-mă de reacţia pe care o stârnisem în Wrath. Luând în considerare umflătura din pantalonii lui, nici pe el nu părea să-l deranjeze. Demon nebun!

— Şi dacă te provoc, ce vei face atunci? l-am întrebat.

— Urcă-te în pat, doamna mea!

Am distins căldura din vocea lui, dar nu exista nicio urmă de blândeţe în poruncă. Cu îndrăzneală, m-am dat înapoi, până când

am ajuns lângă pat şi m-am sprijinit de acesta, cu degetele înfundate în cuvertura de bun gust, în nuanţa abanosului, pusă pe margine. Cândva, îmi imaginasem cum s-ar simţi blana pe pielea mea goală.

Eram pe cale să aflu.

Wrath şi-a smucit bărbia spre pat, un îndemn mut prin care mă informa că dorea să mă întind *complet,* până spre tăblie, nu doar să rămân aşezată pe margine. Cu inima bătându-mi năvalnic în piept, îmbătată de anticipare, m-am urcat pe pat şi am alunecat pe salteaua uriaşă, reţinându-mi un geamăt când blana moale a fost înlocuită de cearşafurile reci de mătase. Mă simţeam mai bine decât îmi închipuisem. Lux şi decadenţă îmbinate cu ceva puţin sălbatic şi de neîmblânzit.

La fel ca stăpânul acestei Case a Păcatului.

Wrath şi-a desfăcut nasturii de la pantaloni, fără să-şi desprindă ochii din ai mei. O provocare în toată regula, ca să vadă dacă sunt cu adevărat pregătită pentru ceea ce urma. Pantalonii i-au ajuns pe podea, eliberându-i deodată lungimea intimidantă şi tentantă, la fel de dornică să mă revendice.

Mi-am muşcat buza de jos, aproape copleşită de patimă, şi l-am devorat din priviri. O, sfântă zeiţă din cer, era magnific! Ochii mi s-au plimbat lent de la membrul lui excitat, pe care-l afişa cu mândrie, spre restul trupului, delectându-mă cu priveliştea: avea aproape doi metri înălţime, numai muşchi bine tonifiaţi şi piele bronzată, care părea să strălucească de vitalitate. Părea un studiu al puterii masculine şi al frumuseţii sălbatice.

Când a făcut un pas înainte, atenţia mi s-a mutat de la şarpele metalic, imprimat cu cerneală pe braţ, la tatuajul de pe coapsa stângă – un pumnal orientat cu vârful în jos, cu trandafiri gravaţi pe lamă.

Nu prea am reuşit să desluşesc modelele geometrice de pe mâner, iar când Wrath şi-a strâns mâna tatuată în jurul lungimii sale şi a început să-şi provoace singur plăcere, agonizant de lent, mintea mi s-a golit de gânduri. Demonul m-a învrednicit cu o privire

îngâmfată, de parcă ştia exact ce urmări avea tachinarea lui seducătoare. *Osândi-l-ar zeiţa!* Voiam să-i înlocuiesc mâna cu a mea. Şi mai bine, voiam să-mi folosesc...

O trosnitură zguduitoare a părut să despice aerul ca biciul unui zeu furios, apoi dormitorul lui Wrath – împreună cu demonul care îl deţinea – a dispărut, înlocuit cu o cameră goală şi rece, lipsită de lumină.

Era o schimbare atât de drastică, încât nu mi-am dat imediat seama că e reală. Am clipit rapid de câteva ori, încercând să mă obişnuiesc cu întunericul neaşteptat. Umbrele se mişcau împrejur într-un spaţiu în aparenţă mic, după instinctul meu, aproape zvârcolindu-se înnebunite unele peste altele.

Aerul tot mai rece mi-a înfiorat pielea.

Trebuia să fie o altă iluzie stranie. Mai avusesem câteva, dar niciuna atât de vie. Păreau să se declanşeze de fiecare dată când eu şi Wrath deveneam intimi şi romantici, aşa că probabil asta se întâmplase şi acum. Am blestemat momentul ales de intruziunea nedorită, detestând faptul că trecutul altcuiva m-a îndepărtat de prezentul meu senzual.

Am vrut să-mi masez tâmplele, dar nu-mi puteam mişca mâinile. Mi-am ridicat fulgerător privirea şi am observat o pereche de cătuşe fixate strâns în jurul încheieturilor mele. Am tras de ele, însă îmi erau înşurubate cu mult deasupra capului, aproape de tavan. Lanţurile zăngăneau la fiecare mişcare, un sunet deosebit de iritant, care-mi zdruncina nervii deja întinşi la maximum. *Pe sânge şi pe oase!* M-am uitat în jos. În această viziune, eram la fel de goală ca în realitatea mea curentă. Minunat! Părăsisem un vis doar pentru a păşi într-un coşmar obişnuit.

Am eliberat un oftat lung, cu răsuflarea destrămată în norişori albi, apoi m-am încordat. Cât de ciudat! Spre deosebire de alte iluzii, păream să deţin controlul asupra celei de faţă. Nu era ca şi cum te-ai rătăci într-o amintire sau ai vedea trecutul din perspectiva altcuiva. Mi-am mijit ochii.

Dacă nu era o iluzie sau o amintire...

— În numele Celor Şapte Iaduri, ce naiba se întâmplă?

Sunetul inconfundabil al unei cizme târşâite pe piatră mi-a înteţit pulsul, iar frica mi-a străbătut brusc trupul, ca o săgeată scăpată din arc.

— Wrath?

Undeva, în apropiere, s-a aprins un chibrit, şuieratul precedând mirosul de sulf, purtat numaidecât spre mine. O flacără plăpândă a pâlpâit în partea îndepărtată a odăii, deşi oricine aprinsese lumânarea dispăruse prin magie. Mi-am smucit din nou lanţurile, trăgând cât puteam de tare, dar nu au cedat nici măcar puţin. Dacă nu cumva luam în calcul să-mi tai mâinile, urma să scap doar când răpitorul plănuia să-mi redea libertatea.

Pentru a-mi potoli panica tot mai mare, mi-am mijit ochii prin întuneric, străduindu-mă să găsesc vreun indiciu despre locul unde mă aflam sau despre cel care mă întemniţase. Mă aflam într-o cameră cu pereţi şi podea de piatră, înlănţuită într-un fel de nişă.

În centrul încăperii principale am distins un altar sculptat din aceeaşi piatră deschisă la culoare. Paie şi ierburi uscate acopereau podeaua. Aproape că mi-a adus aminte de mănăstirea de acasă, unde prietena mea, Claudia, pregătea trupurile celor decedaţi, însă existau nenumărate diferenţe. Gândul la acele camere m-a făcut să retrăiesc groaza stârnită de spionii mercenari invizibili, care mă pândiseră cândva pe acolo. Parcă trecuse o eternitate de când întâlnisem un demon-umbră. Mi-am suprimat un fior; dacă n-aveam să mai văd vreodată unul dintre acei demoni îngrozitori, aveam să trăiesc o viaţă bună şi fericită.

— Oricine e acolo, arată-te!

Am tras încă o dată de lanţuri, însă zăngănitul metalic răsunător a fost singurul răspuns pe care l-am primit. Totuşi, aş fi putut să jur că am auzit sunetul slab scos de cineva care respiră prin preajmă. Niciun norişor sidefiu nu a demascat vreo răsuflare, dar ştiam că asta nu înseamnă că sunt singură. Wrath nu ar fi recurs niciodată la

un asemenea vicleşug, mai ales având în vedere ce fusesem pe cale să facem, prin urmare am exclus posibilitatea ca acesta să fie vreun preludiu demonic desfrânat.

Am apelat la o bravadă falsă.

— Chiar şi înlănţuită, ţi-e frică să vorbeşti cu mine?

— Nu mi-e frică, a spus o voce profundă, cu accent, din întuneric.

Pentru o fracţiune de secundă, inima a încetat să-mi mai bată. Îi mai auzisem vocea, dar nu puteam să-mi dau seama unde. Nu îi aparţinea lui Anir, secundul uman al lui Wrath. Nici vreunuia dintre fraţii prinţului-demon. Accentul era specific locuitorilor insulei mele, din tărâmul muritorilor. Eram sigură de asta!

— Dacă nu ţi-e frică, atunci nu ai niciun motiv să te ascunzi de mine.

— Aştept următoarele ordine.

— Din partea cui?

O tăcere neplăcută s-a lăsat între noi.

Deşi eram goală, înlănţuită şi vorbeam cu un răpitor-fantomă, tot am încercat să afişez o alură autoritară, conştientă de dificultatea sarcinii.

— Oricine este stăpânul tău, probabil că va veni cât de curând aici. Nu-i nevoie să-ţi păstrezi secretă identitatea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea.

Mai mult ca sigur, era o replică pe care toţi ucigaşii şi infractorii o foloseau pentru a-şi linişti victimele, chiar înainte să le taie şi lor gâtul. Nelinişte a şi-a înfipt colţii în mine. Trebuia să-l conving să vorbească în continuare, pentru a-mi da seama cine este. Din fericire, descoperisem că dacă îmi doream să stârnesc o reacţie din partea cuiva, mai ales împotriva voinţei sale, tactica enervării dădea mereu roade. În ultimele luni, eu şi Wrath o folosiserăm unul asupra celuilalt. Ah, îmi venea să-l sărut în semn de recunoştinţă pentru antrenament!

— Stăpânul tău ţi-a ordonat să rămâi în umbre?

— Nu!

— Hmm. Înţeleg!

— Ce anume?

— Eşti doar un pervers căruia îi place să-şi urmărească victimele, ştiind că ele nu te pot vedea la rândul lor. Ia spune-mi, te atingi acum? Îţi imaginezi cum se simte pielea mea, în timp ce o mângâi pe a ta? De ce nu te apropii?

Ca să-mi permiţi să-ţi trimit vintrele în plămâni cu o lovitură de genunchi? Bărbatul s-a materializat în faţa mea, cu o expresie de pură exasperare întipărită pe chip. Am inspirat brusc.

— Domenico Nucci!

Tânărul care vindea *arancini* cu familia lui în Palermo mă privea fix şi cu intensitate. Din vârfurile degetelor i-au ieşit gheare ameninţătoare, aducătoare de moarte, apoi s-au retras, o aducere-aminte că nu era mai uman decât mine. Aproape uitasem că bărbatul pe care crezusem că sora mea geamăna îl curtase în secret era un metamorf. Un vârcolac, mai exact. Creaturi temperamentale, în cel mai bun caz, şi, ţinând cont de lucrurile pe care mi le împărtăşise tatăl lui, tocmai provocasem una recent transformată. Habar n-aveam cât de mult control deţinea asupra lupului său, dar, dacă ar fi trebuit să pariez, cu siguranţă nu mult.

Ochii lui Domenico – în mod normal căprui şi blânzi – străluceau într-o nuanţă nepământeană de mov-deschis, mijiţi şi aţintiţi asupra mea, confirmându-mi bănuiala. Avea să-şi schimbe în curând forma.

Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând să primesc o lovitură mortală. Părea pe punctul să se apropie de mine, cu maxilarul încleştat din pricina efortului de a-şi reţine impulsurile, răspândind valuri de furie ca un soare necruţător. Lupul a inspirat adânc de câteva ori, apoi şi-a rotit umerii înapoi, spulberând tensiunea crescândă. Cu o fluturare a mâinii pe jumătate preschimbate în gheară, câteva umbre s-au desprins din încleştarea haotică şi s-au reformat în jurul meu, ţesând un fel de halat.

— Unde suntem? l-am întrebat.

Am ignorat stranietatea veşmântului pe măsură ce îmi acoperea pielea. Şi faptul că vârcolacul îl creasе prin magie, fără să rostească măcar o vrajă în şoaptă.

— În Tărâmul Umbrelor.

Am cugetat în tăcere la informaţia primită. În copilărie, *nonna* Maria ne învăţase despre metamorfi şi alte făpturi magice. Potrivit poveştilor bunicii, vârcolacii purtau războaie supranaturale cu demonii pe tărâmul spiritelor – fără îndoială, la asta se referise când spusese Tărâmul Umbrelor.

Întotdeauna mi-l închipuisem diferit, cu fantome înfricoşătoare şi eterice trecând prin pereţi, aşa cum sunt descrise în romanele gotice, însă realitatea nu-mi oglindea defel imaginaţia. Domenico era complet corporal. Iar eu cu siguranţă simţeam greutatea cătuşelor de gheaţă lăsându-mi urme adânci în carne.

De asemenea, mai simţeam ceva nou, nefamiliar – un fel de zumzet slab de magie în metal. Acestea nu erau cătuşe obişnuite, ci vrăjite, astfel încât să-mi blocheze propriile puteri.

Am trimis o împunsătură subtilă spre sursa magiei mele şi, aşa cum bănuiam, s-a izbit de un scut care mă împiedica să invoc focul.

Aveam sentimentul, de altfel cumplit, că ştiam cine este stăpânul lui. Şi nu voiam ca magia să-mi fie încătuşată pentru întâlnirea noastră. Am aruncat o privire spre răpitorul meu. Nu auzisem niciodată de vreun lup care să aducă pe cineva cu el pe tărâmul spiritelor şi, până-n momentul de faţă, nici nu aş fi crezut că este posibil, mai ales pentru un vârcolac recent transformat. Domenico trebuia să fie extraordinar de puternic. Un alfa în devenire.

— Trupul meu fizic se află în continuare în Cele Şapte Cercuri? I-am întrebat.

Domenico m-a studiat cu atenţie, din cap până-n picioare, ochii lui pierzându-şi o parte din strălucirea metamorfică.

— Da!

Nu-mi dădeam seama cum este posibil aşa ceva, însă privirea duşmănoasă a vârcolacului m-a asigurat că nu avea să-mi mai

răspundă la o altă întrebare despre asta. Ştiind cât de periculos ar fi fost dacă s-ar fi transformat pe deplin în lup, n-am mai insistat asupra subiectului. Oricum, îmi oferise informaţia importantă de care aveam nevoie.

Trupul meu era încă în dormitorul lui Wrath şi, fără îndoială, demonul urma să caute o cale de a mă aduce imediat înapoi. Dacă nu puteam scăpa pe cont propriu, trebuia doar să am răbdare până când avea să vină după sufletul meu şi să-şi dezlănţuie puterea. Oricine era suficient de prost, încât să-i atace viitoarea mireasă în timp ce aceasta se afla în Casa lui regală merita să-i simtă păcatul omonim. Aproape că am rânjit, imaginându-mi măcelul pe care l-ar fi provocat în timp ce mânuia sabia justiţiei, dar m-am abţinut.

— E foarte frig aici!

— Nu mi se pare!

Voiam să-mi trec mâinile peste braţe, forţând căldura să mi se strecoare înapoi în forma lipsită de trup, dar nu puteam din cauza lanţurilor. Domenico mă urmărea îndeaproape, cu un licăr ameninţător în ochi. O mişcare greşită şi mă puteam trezi cu fălcile lui în jurul gâtului, indiferent de ordinele primite. Îşi pierduse simţitor controlul faţă de prima dată când îl întâlnisem, deşi asta era probabil din pricina transformării. Auzisem că lupilor tineri le lua uneori ani buni să se maturizeze pe deplin.

Incapabilă să-i mai îndur tăcerea şi privirea stăruitoare, mi-am dres glasul.

— Când te-am văzut în mănăstire, după ce Vittoria a fost „ucisă”, am crezut că te rugai pentru sufletul ei. Am descoperit mai târziu că te aflai acolo pentru că îţi schimbaseşi pentru prima oară forma. Chiar nu ai bănuit ce eşti înainte de asta?

I-a zvâcnit un muşchi în maxilar.

— Tu ştii ce eşti, Emilia?

Nu mi-a scăpat faptul că spusese „ce”, nu „cine”. Fireşte, aveam bănuielile mele, dar nu trebuia să le afle.

— Ştiu că sunt prizoniera ta. Ştiu că Wrath te va vâna şi-ţi va

rupe membrele unul câte unul, dacă mă rănești.

Un zâmbet malefic, feroce, mi-a jucat pe buze. Lupul părea să-și dea seama că, deși mă înlănțuise și-mi ferecase magia, nu era singurul prădător din cameră.

— Nu există niciun tărâm în care să te ascunzi. Orice ar fi, o să te găsească. Desigur, dacă nu cumva ajung prima la tine. El e cel îndurător. Ține minte asta!

— Măi să fie, surioară!

Chiar dacă o parte din mine se așteptase la sosirea ei, când am auzit vocea surorii mele gemene, o gheară mi s-a strâns dureros în jurul inimii. Ochii mi-au țâșnit spre celălalt capăt al încăperii, găsind-o imediat pe Vittoria.

Cu o grație înnăscută, a străbătut alene odaia, ca o fantomă a trecutului. Purta o rochie lungă și albă, cu trena fluturând în spatele ei, însuflețită de o briză ireală. Părea o făptură feerică, însă era la fel de reală ca mine și Domenico. Am cercetat-o cu atenție, în căutarea vreunei răni, deși știam că ea era cea care îi dădea ordine vârcolacului, nu invers.

De îndată ce m-am împăcat cu gândul, lacrimi mi-au înțepat ochii. Vittoria era cu adevărat aici. În viață. Era greu de crezut că trecuse o oră, poate chiar puțin mai mult, de când aflasem că nu murise de fapt. În ciuda trădării ei, voiam să o strâng în brațe și să nu-i mai dau drumul.

Era un miracol binecuvântat de zeiță.

— Vittoria!

Am rostit încet cuvântul, o șoaptă ireal de fragilă, și, parcă îndemnate de vocea mea, buzele surorii gemene au zvâcnit în sus, într-un rânjet familiar. Dacă nu aș fi fost înlănțuită, m-aș fi prăbușit în genunchi. Una era să o fi văzut mai devreme, în Oglinda Lunii Triple, și cu totul altceva să fie aici, în fața mea. Copleșită, am simțit cum rămân fără cuvinte, în timp ce Vittoria s-a apropiat mai mult, privindu-mă fix, fără să-și ascundă curiozitatea.

— Hai să te scăpăm de lanțuri și să vedem ce trucuri ai învățat!

Ochii ei de culoarea lavandei străluceau, amintindu-mi că se schimbase complet. Nu mai era fata cu ochi căprui, ca ai mei. Tânăra căreia îi plăcea atât de mult să-şi creeze propriile băuturi şi parfumuri. Această străină era altceva. Ceva care-mi ridica firele de păr de pe braţe.

— Zeiţa mi-e martoră că am şi eu câteva de împărtăşit. Metamorfule?

Domenico s-a mişcat cu o viteză supranaturală şi mi-a prins părul în pumni, forţându-mi capul să se încline într-o parte. Şi-a dus nasul la gâtul meu şi a inspirat adânc, umplându-şi plămânii cu mirosul meu, probabil pentru a-l memora dacă încercam să evadez. M-am încordat, brusc îndurerată, dar am reuşit să-mi amuţesc strigătul.

Vârcolacul a mârâit, un sunet departe de a fi uman, apoi şi-a apropiat gura de urechea mea.

— Dacă încerci să faci ceva prostesc, nu-ţi voi smulge doar inima de muritoare, Vrăjitoare-Umbră!

— Cuminte, căţeluşule! a spus Vittoria, lovindu-şi limba de dinţi. Nu juca prea dur! Nu încă!

Înainte să mă împac cu suferinţa provocată de afirmaţie sau să mă întreb cât de dure ar mai putea deveni lucrurile, pe lângă înlănţuirea mea, Domenico m-a împins deoparte şi, cu o altă fluturare leneşă din mână, încuietoarele cătuşelor s-au deschis cu un clic. Lanţurile au zdrăngănit la contactul cu podeaua, un sunet de rău augur, la fel de înfiorător ca şuieratul unei lame coborâte asupra condamnatului.

Iată, momentul de care mă temeam! Şi mă simţeam complet nepregătită.

Cu inima bubuind în piept, i-am întors spatele vârcolacului furios şi m-am răsucit cu faţa spre sora mea geamănă, adunându-mi curajul. Ochii ni s-au întâlnit şi i-am susţinut privirea.

Timp de luni întregi, Vittoria mă lăsase să cred că e moartă. Că fusese ucisă violent. Mă lăsase să-i descopăr trupul fără inimă, frânt şi însângerat în acea criptă. Îmi destrămase lumea şi mă distrusese

complet, până în străfundul ființei mele. Înşelăciunea ei era o rană care nu avea să se vindece niciodată cum trebuie, lăsându-mi de-a pururi cicatrici emoţionale pe suflet şi-n inimă.

Chiar şi acum, când stătea în faţa mea, vie şi nevătămată, nu mai exista nicio speranţă de a reveni vreodată la viaţa de *dinainte.* Se întâmplaseră prea multe între noi pentru a uita şi a merge mai departe, pur şi simplu. Iar o asemenea conştientizare, mai presus de orice altceva, reprezenta într-adevăr un motiv de jale. Oricât mi-aş fi dorit ca lucrurile să fie altfel, amândouă ne schimbaserăm irevocabil. Şi mă îndoiam că piesele noilor noastre vieţi se mai potriveau.

Dornică să trec peste junghiul tot mai intens din piept, m-am gândit la logodnicul meu. La felul în care sora mea geamănă distrusese noaptea aceasta şi pentru mine. În loc să mă concentrez asupra tristeţii, am ales să răscolesc tăciunii furiei, *ai mâniei* care mă ajutase să răzbesc prin propriul Iad. Şi, uite aşa, toate emoţiile, cu excepţia uneia, au dispărut.

Dacă aş fi fost capabilă să simt îngrijorare în loc de mânie pură, poate că zâmbetul triumfător al surorii mele ar fi fost aprins de o scânteie de nelinişte. Însă, după cum stăteau lucrurile, urma să descopere şi *ea* că nu e singura în stare să insufle teamă. Sosise momentul ca Vittoriei să-i fie frică de *mine.*

M-am scufundat în sursa mea de magie, uşurată să simt uriaşa fântână de putere trosnindu-mi ca fulgerul sub piele. Dacă sora mea voia să vadă de ce sunt capabilă, avea să-mi facă o deosebită plăcere să-i arăt.

— Ai două minute să-mi explici!

Când am vorbit, vocea îmi era mai rece decât aerul din jurul nostru, mai rece chiar şi decât cel mai malefic cerc al Iadului. Aş fi putut să jur că umbrele au încremenit înainte să dispară iute în neant, îndrumate de instinct să se ascundă de iminenta şi măreaţa înfruntare.

— Şi apoi? m-a întrebat Vittoria.

I-am oferit un zâmbet, unul la fel de frumos ca un coşmar. Pentru prima oară, Vittoria s-a încruntat, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama de existenţa unei greşeli fatale în planul ei. Monştrii puteau fi creaţi, dar niciodată îmblânziţi.

— Şi apoi, draga mea soră, o vei întâlni pe vrăjitoarea care m-ai forţat să devin.

DOI

— Măsoară-ţi cuvintele sau îţi voi smulge limba!

Domenico a făcut un pas înainte, cu ghearele lungindu-i-se încontinuu din vârfurile degetelor şi mârâind încet la ameninţarea pe care o reprezentam, însă Vittoria şi-a ridicat mâna şi l-a oprit. Eram prea furioasă ca să fiu surprinsă de cât de repede s-a supus vârcolacul, liniştit de o poruncă simplă, tacită.

— Nu ai devenit mai puternică? Mai... îndrăzneaţă? m-a întrebat Vittoria, ridicând o sprânceană. În sfârşit ai părăsit siguranţa oferită de mica gaură în care te ascundeai, iar acum trăieşti o viaţă demnă de condeiul unui bard. Oare se cântă balade despre *vrăjitoare* plictisitoare, care-şi pierd timpul în bucătării înăbuşitoare şi tânjesc după bărbaţi sfinţi şi la fel de plictisitori ca Antonio? Îmi închipui că o mare poveste de dragoste cu regele demonilor este ceva mult mai interesant. Mai ales în dormitor. În numele Măreţei Forţe Divine din cer, Emilia! Ar trebui să-mi mulţumeşti pentru faptul că am pus capăt fostei tale vieţi. Antonio, Sea & Vine. Noi două am fost întotdeauna menite pentru lucruri mai importante.

— Vrăjitoare plictisitoare? am repetat, mânia năvălindu-mi în vene. Mi-am *iubit* viaţa şi am *iubit* şi bucătăria noastră! Îţi cer iertare dacă activităţile care mi se par distractive sau dacă persoanele pe care le consider atrăgătoare sunt atât de respingătoare în ochii tăi! Şi de când urăşti Sea & Vine? Şi tu ne-ai iubit familia şi ai preţuit timpul petrecut împreună gătind. Sau ai uitat de noi? În misiunea ta de a dobândi... orice anume ai căuta. Cum ai putut să ne faci aşa ceva? Cum ai putut să-mi faci *mie* aşa ceva?

Vocea mi s-a frânt la ultima întrebare, însă m-am agăţat din nou de furie, cu îndârjire, recăpătându-mi stăpânirea de sine. Vittoria mă studia cu atenţie.

— Am făcut ceea ce trebuia făcut *pentru noi.* Poate că nu pare aşa, dar jur că totul a fost pentru noi două. Blestemul...

Orice şi-ar fi dorit să spună, buzele îi erau ferecate.

— O, da, blestemul! am exclamat, fluturându-mi mâna de parcă acesta ar fi fost o muscă de casă enervantă. Nenorocitul ăsta de blestem, despre care nimeni nu poate vorbi. M-am săturat de această magie imprevizibilă şi de toate maledicţiile implicate! De ce ţi-ai înscenat moartea? În ce măsură m-a ajutat?

Părea să-şi aleagă cu grijă următoarele cuvinte.

— Chiar şi cel mai instabil combustibil are nevoie de o scânteie pentru a se aprinde.

Un răspuns la fel de enigmatic ca de obicei, când blestemul intervenea în joc.

— Sfântă zeiţă din cer, de ce ai avea nevoie de atât de mult foc?

Privirea i-a devenit tăioasă, prinsă în mrejele unei uri atât de strălucitoare, încât ochii îi păreau două nestemate. Pentru o clipă, irisurile ei şi-au schimbat culoarea, trecând de la lavandă la roşu-închis de rubin.

— Vreau să-i văd pe duşmanii noştri cum ard. Să revendic ce ne aparţine din naştere, datorită măreţiei noastre. Şi să rup definitiv lanţurile care ne leagă.

— Şi membrii familiei noastre? Sunt duşmanii tăi? Meritau să aibă parte de o asemenea soartă? Să te îngroape în acea criptă? Să creadă că putrezeşti împreună cu strămoşii noştri?

— Da! Deşi mă îndoiesc profund că au crezut că putrezesc. Presupun că asta a fost minciuna nevinovată pe care ţi-au şoptit-o la ureche. Doar eşti preferata lor. Sau, mai bine spus, eşti cea mai temută.

Mărturisirea Vittoriei a tensionat atmosfera dintre noi, împovărată de greutatea adevărului în care credea.

— Şi nu sunt singurii care vor ajunge să se teamă de noi. Mi-am însuşit unul dintre sfaturile date de draga noastră familie. Ţine-ţi prietenii aproape, iar duşmanii şi mai aproape.

M-am uitat la străina care purta chipul surorii mele. Exista în ea o anumită duritate, un întuneric vinovat de stingerea luminii

odinioară strălucitoare. Sora mea fusese jucăuşă şi prietenoasă. Capabilă să-şi facă prieteni şi să danseze ore în şir. O calitate pe care mereu o admirasem şi pe care mi-aş fi dorit să o posed şi eu. Îmi era greu să accept această nouă versiune a ei, atât de nemiloasă.

— Şi dacă nu vreau să fiu temută? am întrebat-o.

Vittoria şi-a dezvelit scurt dinţii într-un zâmbet deopotrivă ameninţător şi înspăimântător.

— O pasăre fără aripi e tot o pasăre, draga mea soră.

— Ai vorbit cumva cu prinţul Casei Invidiei? m-am interesat, oftând profund. Jur că vorbeşti exact ca el după ce a băut prea mult vin de mure-demonice, îndulcit cu o vrajă de adevăr.

— Envy?

O amintire i-a înceţoşat fulgerător irisurile.

— L-am călărit pe vampirul lui de companie doar ca să-i privesc ochii verzi arzând de păcatul lui preferat când ne-a prins. Vampirii sunt amanţi desăvârşiţi, fiind creaturi ale nopţii şi aşa mai departe. Sunt maeştrii în arta îmbinării plăcerii cu puţină durere, dăruită cu o simplă muşcătură. După ce-ţi satisfaci poftele cu demonul tău, ar trebui să vizitezi curtea vampirilor şi să călăreşti la rândul tău unul, poate chiar doi. L-am vizitat de curând pe prinţul lor şi nu am fost deloc dezamăgită. O, când mă gândesc la tot ce putea face cu colţii...

Când Domenico a mârâit, sora mea i-a aruncat o privire împăciuitoare. Fără îndoială, vârcolacul nu ştiuse că a sa – orice ar fi reprezentat sora mea pentru el – se desfătase cu unii dintre duşmanii lui de moarte. Nu ştiam că există o curte a vampirilor, dar, deocamdată, aveam alte priorităţi, iar întrebările mai puteau aştepta. Dacă nu cumva devenea brusc o problemă, asta era cea mai mică dintre grijile mele.

— Eu...

Voiam să-mi şterg din minte gândul că sora mea geamănă se culcase cu un anume vampir. Avusesem ghinionul de a-l întâlni, iar Alexei fusese înspăimântător. Şi nu într-un mod interzis, ca într-o fantezie întunecată. Păruse gata să smulgă o inimă din piept şi să o

golească până la ultimă picătură de sânge. Şi numai de plăcere, aşa, ca o formă de amuzament.

— Ce te aduce aici acum? Credeam că ar trebui să ne întâlnim mâine pe Insulele Mişcătoare.

Vittoria a ridicat din umeri, ferindu-şi dintr-odată privirea de a mea.

— Am vrut să-ţi transmit mesajul în persoană, în eventualitatea în care nu ai primit craniul.

N-am crezut-o, dar nici nu i-am demascat minciuna evidentă. Sora mea păstra un alt secret, unul care, mai mult ca sigur, avea legătură cu Tărâmul Umbrelor, din moment ce ne aflam aici. Poate că fusese un test pentru a vedea dacă Domenico mă putea aduce fără probleme în această lume. Prin urmare, probabil că dispuneam de timp limitat. Însă tot aveam nevoie de răspunsuri.

— Cum ţi-ai înscenat scoaterea inimii?

— Nu am făcut-o!

— Am văzut sângele. Gaura uriaşă din pieptul tău. Evident, ai folosit o anumită formă de magie sau ai creat o iluzie, cu excepţia cazului în care nu mai ai nevoie de o inimă ca să trăieşti. Nici să nu îndrăzneşti să stai aici, în faţa mea, şi să mă minţi cu atâta neruşinare! Ai făcut-o din plin în ultimele luni. Merit să aflu adevărul, Vittoria!

Temperatura a scăzut brusc, cristale de gheaţă şerpuind în sus pe pereţi şi trosnind ca nişte flăcări îngheţate pe măsură ce se răspândeau rapid. Flacăra lumânării a pâlpâit în briza ivită pe neaşteptate, apoi s-a stins, lăsându-ne în întuneric. O panglică subţire de fum s-a desfăşurat în aer, mirosul de sulf impregnând frigul; un semn de rău augur trimis din partea unui zeu feroce al Iadului. Unul pe care-l cunoşteam bine.

Domenico a făcut un pas înainte, încleştându-şi degetele în jurul antebraţului Vittoriei, şi a tras-o mai aproape de el.

— E timpul să plecăm! A trecut de vrăjile de protecţie ale Tărâmului Umbrelor!

Inima îmi bătea cu putere în piept. Ştiam exact despre *cine* vorbea. Wrath venise pentru sufletul meu, trecând ca o furtună prin scutul tărâmului spiritelor, păcatul lui omonim fiind suficient de puternic, încât să facă până şi pământul de aici să se cutremure la apropierea lui. Furia demonului a devenit parcă palpabilă şi a avut un efect neobişnuit asupra mea, în acest tărâm. Dintr-odată, nu mă mai gândeam la trădarea surorii mele gemene sau la faptul că mă simţeam rănită. Căldura m-a învăluit treptat, smulgându-mi ghearele frigului de pe trup. Păcatul lui Wrath mă făcea să mă simt vie şi plină de energie. De asemenea, mă îndemna să renunţ la orice urmă de politeţe şi să mă transform într-o forţă esenţială, condusă de instincte mai degrabă primare.

Un zâmbet strâmb, superior, juca pe buzele Vittoriei.

— Nu uita, surioară: bucură-te cât vrei de cârnat, dar nu cumpăra porcul! E singurul avertisment pe care ţi-l pot oferi.

— De ce ar trebui să te ascult?

— Acelaşi sânge ne curge prin vene.

Domenico mai că a târât-o în cealaltă parte a încăperii, apoi şi-a fluturat mâna până când un portal strălucitor s-a deschis în faţa lor. Vittoria s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Unele legături nu pot fi niciodată distruse, Emilia. Iar unele alegeri au consecinţe similare cu moartea. Ascultă pe cineva care ştie prea bine cum este asta.

Prima parte a avertismentului mi-a trimis fiori pe şira spinării. Wrath îmi spusese ceva asemănător în noaptea în care descoperisem adevăratul motiv pentru care îmi dăruise însemnul lui regal.

Îngândurată, mi-am trecut degetele peste *S*-ul aproape invizibil de pe gât, magia provocând o furnicătură uşoară, plăcută, care mi-a coborât de-a lungul formei încorporale.

— Ce înseamnă asta? am vrut să ştiu. Gata cu jocurile, Vittoria!

— Dacă îl alegi pe el, vei renunţa la o parte din tine, m-a informat, oferindu-mi un răspuns care nu făcea decât să-mi ridice şi mai multe semne de întrebare. Ne vedem mâine. Nu întârzia!

— Stai! De ce trebuie să ne întâlnim pe Insulele Mişcătoare? am întrebat-o. De ce nu-mi spui aici de ce ai nevoie?

— Va trebui să aştepţi şi să vezi cu ochii tăi.

Vittoria mi-a trimis un sărut, apoi a trecut prin portal cu vârcolacul pe urmele ei. Din câte se părea, Domenico, un alfa cu drepturi depline, ştia că o ameninţare mai mare pătrunsese pe teritoriul lui. Retragerea era opţiunea inteligentă. Sau poate că doar îşi ţinuse mândria în frâu ca să-mi salveze sora geamănă. Nu-mi dădeam seama ce simţeam după întâlnirea noastră; prea multe emoţii se războiau unele cu altele, dar eram recunoscătoare că Vittoria avea un aliat loial. Avea nevoie de unul.

— Emilia!

O clipă mai târziu, Wrath a intrat în cameră cu paşi mari şi cu trupul atât de încordat, vestind parcă declanşarea unui război iminent. O bătălie pe care o aducea pe teritoriul duşmanilor noştri. S-a uitat mânios la portalul care se închidea, apoi privirea i-a săgetat spre mine, la fel de ascuţită ca lama din pumn, promiţând dezlănţuirea unei revărsări identice de violenţă asupra oricui mă rănise.

Mi-am coborât ochii şi am observat că sosirea prinţului-demon dusese şi la dispariţia halatului din umbre. Din nou, eram goală, dar nu intimidată.

— Te-au rănit?

A rostit cuvintele repede, de parcă şi-ar fi păstrat energia pentru luptă. Poate că Domenico scăpase, dar Wrath urma să-l vâneze. Expresia rece şi neiertătoare a demonului promitea numai suferinţă şi chin.

Am clătinat din cap, deoarece nu aveam încredere în mine să rostesc minciuna parţială. Durerea nu era întotdeauna provocată fizic.

— A fost sora mea. A vrut să se asigure că am primit mesajul ei în legătură cu ziua de mâine. Unde sunt Insulele Mişcătoare?

— Chiar în apropierea continentului.

Privirea demonului a cercetat metodic fiecare centimetru al camerei înainte să se oprească asupra cătuşelor. Într-o fracţiune de secundă, lama dispăruse, iar Wrath stătea în faţa mea, ridicându-mi uşor încheieturile pentru a le inspecta mai îndeaproape. La vederea petelor roşii care aveau să se transforme în vânătăi urâte, furia prinţului a scăpat de sub control. O promisiune letală i-a părăsit buzele, iar aerul a devenit atât de rece, încât dinţii au început să-mi clănţăne.

— Dacă te mai încătuşează cineva, voi lua forma fiecărui coşmar pe care muritorii l-au avut vreodată. Şi nu mă voi opri în acel punct!

Gheaţa a urcat rapid pe pereţi şi a acoperit tavanul, în timp ce temperatura continua să scadă. Bucăţi mari de piatră au crăpat şi au căzut pe pământ. Dacă nu-şi înfrâna în curând temperamentul, amândoi urma să ne trezim captivi într-o închisoare de gheaţă sau îngropaţi sub piatră.

— Şi dacă *ţi-aş* cere să mă legi?

Wrath a clipit de câteva ori, nedumerirea înlăturându-i expresia dură de pe chip. Nu se aşteptase la asta. Bun! Poate că aveam să scăpăm din acest tărâm înainte să ne transforme în sculpturi de gheaţă. M-am eliberat din strânsoarea lui blândă şi mi-am înfăşurat braţele în jurul taliei demonului, ascultând cum inima lui îşi înteţeşte bătăile din pricina îmbrăţişării. M-am încălzit aproape imediat.

— De asemenea, ar fi fost suficient să spui doar: „Te iubesc, mă bucur că eşti teafără!"

A urmat o clipă de tăcere, şi aproape că l-am simţit pe Wrath încercând din răsputeri să se calmeze, să-şi pună din nou în lesă adevăratul sine. Numai voinţa lui de fier putea stăpâni puterea nemăsurată care se străduia să evadeze, să atace. Disciplina demonului mi-a întrecut orice aşteptare când a recurs la controlul absolut pe care îl avea asupra păcatului său omonim, pentru a-şi supune în cele din urmă mânia. Aerul a devenit puţin mai cald, deşi în cameră domnea în continuare un frig aducător de moarte.

Wrath m-a strâns puţin mai tare în braţe, de parcă ar fi vrut să se liniştească, alinat de gândul că eram în siguranţă şi protejată.

— Torturarea şi eviscerarea duşmanilor tăi ar fi o *dovadă* de iubire.

— Nimeni nu poate nega că eşti un demon al faptelor.

Am pufnit şi m-am îndepărtat îndeajuns pentru a vedea cum bucuria îi înlocuieşte furia de gheaţă din ochi, deşi încă îi mai persista o emoţie apăsătoare în privire, una care nu a dispărut la fel de repede.

— Te rog, du-mă acasă! A fost o noapte lungă. Am nevoie de o baie fierbinte şi de o sticlă întreagă de vin de mure-demonice.

În ciuda a ceea ce tocmai se întâmplase sau a avertismentului pe care Vittoria încercase să mi-l transmită, îmi doream în continuare să-mi revendic trupeşte regele. Asta, mai mult decât orice altceva, avea să îmi aline mintea, corpul şi sufletul blestemat.

Wrath ne-a teleportat prin magie înapoi în dormitorul lui, reunindu-ne sufletele cu formele corporale, iar eu m-am uitat confuză la camera înfrântă de suflul iernii. Cu excepţia patului, totul – tavanul, pereţii, şemineul – *îngheţase;* de fapt, stratul de gheaţă era atât de gros, încât căpătase o strălucire albăstruie.

M-am împins cu mare grijă în coate, ridicându-mă din locul în care stăteam întinsă, şi mi-am arcuit o sprânceană. O întrebare mută. Wrath şi-a trecut o mână prin păr, gestul atrăgându-mi atenţia asupra unor tăieturi neobservate până atunci de pe încheieturile degetelor sale.

— A trebuit să te lupţi cu lupii? l-am întrebat, făcându-i semn să se apropie. Te rog, lasă-mă să văd!

A acceptat fără tragere de inimă să-mi întindă mâna rănită.

— De ce nu se vindecă?

— Mi-am croit drum cu pumnii prin tărâmuri.

Afişa o expresie de-un calm aristocratic şi, dacă nu aş fi ajuns să-l cunosc în ultimele luni, mi-ar fi putut scăpa semnele subtile că încă

îi clocotea sângele în vene şi-şi stăpânea cu greu emoţiile. I-am studiat trăsăturile: gura senzuală, redusă la o linie subţire, şi maxilarul, parcă dăltuit în marmură, încleştat. În privirea lui am zărit un licăr nemilos – o promisiune neînduplecată de a comite fapte cumplite de violenţă – care trăda cât de aproape fusese să distrugă tărâmul. Când un alt fior mi-a străbătut pe şira spinării, locul întunecat în care-şi găsise sălaş demonul a dispărut.

— Nu-ţi face griji, e uşor de reparat! mi-a spus.

— Nu-mi pasă de starea *camerei. Tu* eşti bine?

Prinţul-demon m-a răsplătit cu un zâmbet tensionat.

— Sunt acum.

Nu-l văzusem niciodată pierzându-şi cumpătul cu o demonstraţie atât de impresionantă de putere. Am luat în considerare gravitatea reacţiei lui Wrath, care era posibil să nu-mi poată spune sau să nu-şi dorească să-mi spună adevărul. Am simţit că avea nevoie de timp să-şi pună ordine în gânduri, aşa că i-am oferit în schimb un surâs.

— Atât timp cât eşti sigur.

— Sunt!

A pus la punct camera cu ajutorul magiei şi tocmai ceruse să fie umplută cada, când s-a auzit o bătaie în uşă. Dacă aş fi putut blestema pe cineva chiar atunci, nu aş fi ezitat să o fac.

— Nu răspunde! am spus, pe jumătate gemând. Te implor!

După o scurtă ezitare, Wrath mi-a îndeplinit rugămintea şi a aruncat o vrajă de protecţie, ca să-i împiedice pe toţi să intre în apartamentul lui privat. Apoi şi-a strecurat un braţ pe sub genunchii mei şi m-a luat în braţe, ducându-mă în camera lui de baie şi închizând uşa cu piciorul în urma noastră.

Din moment ce nu mai fusesem niciodată în această încăpere, i-am admirat frumuseţea elegantă: pardoseala de culoarea ardeziei, pereţii de marmură neagră, cu vinişoare aurii, lumânările din care picura ceară de nuanţa abanosului, robinetele şi corpurile de iluminat din aur strălucitor, dar şi uriaşa cadă cu picioare stil gheare

situată în centru şi în care puteau încăpea lejer mai multe persoane.

Prinţul m-a pus cu grijă în cadă, apoi s-a întors cu un pahar rece de vin de mure-demonice, seminţele argintii scânteind ca nişte stele în miniatură la lumina lumânărilor. Pentru prima oară în ultimele ore – sau cel puţin atât timp avusesem impresia că trecuse – am expirat lung, liniştită.

Wrath a tras un taburet spre cadă şi s-a aşezat, urmărindu-mă cum beau vinul şi mă cufund până la umeri în apa perfect încălzită.

— Vrei să vorbeşti despre sora ta?

— Nu ţin neapărat să o fac, i-am răspuns, oftând. Tot nu înţeleg de ce vrea să ne întâlnim pe Insulele Mişcătoare. Ar fi mult mai uşor să vorbim direct aici. Îţi vine în minte vreun motiv care i-ar putea explica decizia?

Wrath nu a răspuns imediat.

— Poate că vrea să-ți arate ceva acolo.

— Probabil că ai dreptate, dar ar putea să-mi spună fără ocolite asta. Nu înţeleg de ce e nevoie de atâta dramatism şi mister! Deşi, într-un fel, presupun că o astfel de abordare i se potriveşte mănuşă Vittoriei. Poate e unul dintre singurele aspecte familiare în legătură cu ea.

Am mai luat o gură de vin, savurând aromele bogate care-mi explodau pe limbă.

— Cum ţi-ai croit drum în Tărâmul Umbrelor?

— Sunt regele lumii subterane. Tărâmul spiritelor se află sub stăpânirea mea. Şi chiar dacă nu ar fi, crezi că un vârcolac singuratic m-ar împiedica să ajung la tine?

— Nu sunt sigură că te-ar putea opri ceva. Cum e să fii invincibil? I-am tachinat.

Expresia lui Wrath a devenit contemplativă când a luat o pânză de in, aflată pe o tavă de lângă cadă, şi a scufundat-o în apă. A înclinat o sticlă cu săpun lichid deasupra ţesăturii, apoi mi-a făcut semn să mă întorc.

— Ridică-ţi părul!

I-am acceptat cu bucurie cererea de a mă răsfăţa. Mi-a trecut lent pânza peste umeri, spălându-mi lin trupul, înainte să o înmoaie din nou în apă. Wrath, măreţul demon al războiului, se îngrijea personal de baia mea. Şi mă simţeam absolut divin!

Pentru cineva care tocmai îşi îngheţase întregul dormitor într-un acces de furie, cu siguranţă putea fi cald şi amabil. Cel puţin cu mine. Mă îndoiam că mai văzuse vreodată cineva această latură a demonului. Un gând care m-a îndemnat să-i apreciez cu atât mai mult gestul.

Cu mişcări delicate, care mi-au înfiorat pielea, mi-a conturat linia gâtului, lăsând pânza să-mi alunece de-a lungul spatelui până la fund. Apoi, cu tandreţe, mi-a ridicat pe rând braţele, acordând o atenţie deosebită încheieturilor mele inflamate. Când aerul s-a răcit cu câteva grade, mi-am dat seama că demonul dădea dovadă de o stăpânire de sine cu adevărat uluitoare pentru a-şi împiedica mânia să schimbe din nou, radical, temperatura.

După ce s-a ocupat minuţios de spatele şi de braţele mele, mi-a dezmierdat fără grabă părţile laterale ale trupului, mângâindu-mă în treacăt pe sub sâni şi făcându-mi sfârcurile să se întărească pe măsură ce se apropia de ele. Nu credeam că încerca în mod intenţionat să mă seducă, dar asta nu mi-a împiedicat trupul să reacţioneze la gesturile lui pline de grijă. Căldura mi s-a adunat între coapse, iar gândurile mi-au fugit îndată spre următorul loc peste care avea să plimbe pânza. Dacă norocul se hotărâse în sfârşit să-mi surâdă în seara asta, poate că demonul urma să-şi folosească degetele în locul ţesăturii de in. M-am lăsat pe spate, oferindu-i un acces mai bun la acel loc anume...

— Există o lamă blestemată care mă poate ucide.

Un frison mi-a străbătut trupul, alungând numaidecât senzaţia plăcută. Mi-am îndreptat spatele şi m-am răsucit brusc în cadă, împroşcând cu stropi de apă pe podeaua curată.

— Ce-ai spus?

— Aşa-numita ta Primă Vrăjitoare a creat obiecte blestemate.

Arhivele noastre atestă că există trei, dar numărul real nu a fost niciodată confirmat. Doar unul a fost vreodată considerat a fi cu adevărat periculos pentru un prinţ al Iadului, şi anume Lama Nimicirii.

De parcă asta ar fi îmbunătăţit situaţia!

— Te rog, spune-mi că arma se află în posesia ta!

Wrath mi-a susţinut privirea, forţa şi puterea ei fiind menite să-mi insufle curaj. Din nefericire, au avut efectul opus. Prinţul a oftat.

— Niciunul dintre obiecte nu a fost recuperat. Au dispărut odată cu vrăjitoarea şi spionii ei.

— Poţi fi ucis.

Şi-a înclinat uşor capul în semn de confirmare. La gândul că altcineva i-ar putea stinge flacăra vieţii, panica a preluat în mod iraţional controlul. Petrecuserăm atâtea luni certându-ne, luptându-ne unul cu altul şi împotrivindu-ne atracţiei dintre noi. Şi totul putea să se sfârşească. O creatură egoistă şi plină de ură îl putea lua de lângă mine. Crezusem că prinţul-demon este invincibil, însă această lamă blestemată îl făcea prea vulnerabil ca să stau liniştită. Făcea ca orice lucru mic, cu excepţia preţuirii timpului petrecut împreună, să pară nesemnificativ. Cu pumnalele Caselor rivale de demoni putea fi rănit, dar nu ucis.

Poate că reapariţia Vittoriei în viaţa mea şi faptul că era capabilă de orice, inclusiv să-şi înscenezе propria moarte, a fost picătura care a umplut paharul. Cea care m-a dezlănţuit. Sau poate că a fost orice testase în seara asta prin aducerea mea în tărâmul spiritelor. Poate că voiseră să afle cât timp avea să-i ia lui Wrath să mă găsească.

Nu ştiam dacă demonul putea fi rănit pe Tărâmul Umbrelor, cu sufletul separat de trup. De un lucru eram sigură însă: nu puteam avea încredere în sora mea.

Dacă Vittoria punea mâna pe lama aceea, probabil că avea să îl atace pe Wrath. Mă avertizase să nu finalizez legământul nostru de căsătorie; o vedeam asigurându-se că nu urma să se întâmple niciodată aşa ceva. Habar n-aveam cine îi sunt duşmanii, dar ştiam

că avea să facă tot posibilul să-i distrugă. Dacă sora mea credea că tocmai căsătoria mea cu Wrath avea să mă forţeze în vreun fel să renunţ la partea din mine care îi era necesară pentru planurile ei, prinţul-demon urma cu siguranţă să-i devină duşman.

Cu o putere care părea să-l fi luat prin surprindere, l-am smucit pe Wrath spre mine, trăgându-l de pe taburet în cadă, fără să-mi pese că e îmbrăcat din cap până-n picioare. Îmi doream cu disperare să-l simt. Viu, respirând şi solid sub mine. I-am sărit în poală şi i-am desfăcut cămaşa udă, iar nasturii au zburat şi au căzut în cadă, în timp ce-mi apăsam mâna de inima lui, a mea bătând năvalnic.

Dacă avea să îl ia cineva de lângă mine... Magia mi-a ţâşnit la suprafaţă, gata să incinereze acest tărâm şi pe toate celelalte care ar fi putut să existe. Puterea străveche, asurzitoare, pe care o mai simţisem o dată s-a trezit parţial în adâncul fiinţei mele. Orice ar fi fost acel monstru, cu cât rămânea mai mult timp conştient, cu atât devenea mai flămând. Voia să fie eliberat, să devasteze şi să distrugă. Şi abia îl controlam.

Deasupra noastră au explodat boboci din flăcări în nuanţe de auriu şi trandafiriu, florile de foc desfăşurându-se împreună cu rădăcini aprinse şi tulpini cu spini. Creasem o grădină a tăciunilor şi a văpăilor. Şi, dintr-odată, nu-mi mai dădeam seama dacă aveam ochii deschişi sau închişi; vedeam numai o ceaţă aurie cu reflexii trandafirii, încarnarea magică a furiei mele. Am inspirat cu greu, mai degrabă o şuierătură decât o răsuflare, apoi am expirat, pe jumătate convinsă că flăcările şi fumul aveau să urmeze. Liane cu spini ascuţiţi, ireal de mari, se răsuceau în jurul căzii, tot mai sus, se căţărau pe pereţi; în câteva momente, urmau să ne copleşească...

Mâini puternice şi cutezătoare mi-au alunecat pe trup, iar senzaţia a acţionat ca o ancoră, domolind puţin furtuna lăuntrică. Am înghiţit în sec, cu gâtul uscat, apoi am inspirat adânc şi mi-am îndreptat atenţia către demon. Wrath mi-a aruncat o privire nedumerită, dar a continuat să mă mângâie uşor, de parcă ştia că sunt încă pe jumătate subjugată de propria furie. Ochii mei au

urmat calea parcursă cu grijă de mâinile lui, iar respiraţia mi s-a reglat încet, cu fiecare dezmierdare lungă şi lentă a demonului.

Furia mi-a clocotit în vene, apoi s-a stins, luând cu ea valul de magie. Treptat, florile aprinse s-au preschimbat la loc în tăciuni, după care s-au carbonizat, cu cenuşa îndepărtată de un vânt magic, mai mult ca sigur chemat prin magie de Wrath. Lianele s-au retras, fără să-mi divulge de unde le scosesem cu forţa. Nici măcar nu ştiusem că pot înfăptui aşa ceva, dar prinţul-demon nu părea surprins.

Am urmărit în tăcere cum camera revine la normal, deşi, în interiorul meu, emoţiile continuau să se agite la fel ca marea după o furtună deosebit de violentă. Mângâierile lui Wrath au încetinit, apoi s-au oprit, dar mâinile demonului mi-au rămas în jurul taliei. Ne-am privit lung în ochi, fără să recunoaştem că-mi pierdusem controlul.

— Credeam că moartea mea nu te mai excită aşa cum ar fi făcut-o cândva, m-a tachinat Wrath pe un ton degajat, dar nu mi-a scăpat urma de încordare din vocea lui. Ar trebui să-mi fac griji?

Dar eu? Mi-am plecat privirea, observând că îl încălecasem cumva şi că îmi încleştasem degetele încleştate în jurul hainelor lui pe jumătate rupte. Păream periculos de aproape de pragul sălbăticiei.

Poate că era indicat să-şi facă griji. Abia mă puteam stăpâni după ce păşeam în acel loc întunecat şi plin de furie. Era ca şi cum aş fi fost deposedată de întreaga mea umanitate, redusă la nimic mai mult decât o forţă elementară menită să distrugă.

Deşi, la o inspecţie mai atentă, umflătura tare ca piatra dintre coapsele mele mi-a dat de înţeles că lui Wrath îi plăcea felul dur în care preluasem controlul. Mi-am slăbit strânsoarea înverşunată, conştientă că mă agăţasem prea tare de hainele lui.

— Vreau să găsesc lama.

Zâmbetul care îi trăgea colţurile buzelor a devenit un rânjet malefic.

— Deşi am recunoscut că îmi place foarte mult să mă joc cu pumnalele, mă tem că această lamă este de neatins. Putem să ne jucăm cu pumnalul meu. Magia impregnată în armă nu mă va răni.

— Nu trata cu superficialitate problema! Dacă Vittoria pune prima mână pe acea lamă blestemată...

— Va trebui să stea la o coadă foarte lungă de demoni care o caută. De exemplu, spionii lui Envy stau mereu la pândă, iar toate zvonurile despre lamă, din întreg tărâmul, ajung în cele din urmă la urechile lor. Dacă se află în Cele Şapte Cercuri, el o va găsi.

— Pentru că Envy – dintre toţi demonii – este fix cel căruia i-aş încredinţa o lamă care te poate ucide.

Am numărat în tăcere până la zece. Cât de repede uitau prinţii de toate dăţile în care se înjunghiaseră sau evisceraseră unii pe alţii! Puteau trece o mie de secole şi tot n-aveam să reuşesc să-mi scot din minte imaginea mâinilor mele acoperite de sângele lui Wrath, după ce Envy îşi înfipsese pumnalul Casei în el.

— Fratele meu poate fi numit în multe feluri, dar nu şi criminal.

Wrath mi-a strecurat o şuviţă umedă de păr în spatele urechii. Dacă el putea face această afirmaţie cu o convingere fermă, situaţia era complet diferită în cazul meu. Vittoria era gata să ne ucidă familia, dacă asta avea să o ajute să-şi îndeplinească ţelul final. Păream să fiu scutită de răzbunarea surorii mele, ceea ce însemna că avea nevoie de mine pentru planul ei. Deocamdată, cel puţin.

— Când lama e aproape, îi pot simţi amprenta magică. Nu sunt complet lipsit de apărare, doamna mea. Majoritatea duşmanilor mei s-ar gândi de două ori înainte să mă atace.

Dacă nu cumva erau încrezători că arma pe care o aveau îl putea doborî.

— Cât de aproape?

Nu mi-a scăpat tresărirea uşoară, pe care nu a fost îndeajuns de rapid să o ascundă, iar groaza mi-a acaparat din nou simţurile.

— Înţeleg! Deci trebuie să fie extrem de aproape ca să o simţi. Minunat!

M-am ridicat în picioare şi, cu apa de baie curgându-mi în râuleţe pe trup, am ieşit din cadă. Ideea de a mă relaxa nu mai era atrăgătoare. Voiam să întorc întregul tărâm cu susul în jos, piatră cu piatră, şi să găsesc lama blestemată. Wrath a arcuit o sprânceană, dar a preferat să nu scoată niciun cuvânt când am ignorat prosopul şi m-am îndreptat cu paşi mari spre dormitor, lăsând apa să picure pe toată pardoseala imaculată a demonului.

Haine curate mă aşteptau în camera alăturată, aşa că, fără să mă gândesc, am deschis uşa către coridorul care ne lega apartamentele. Bărbatul care stătea de cealaltă parte a coborât pumnul cu care fusese pe cale să bată, pielea lui brună căpătând o nuanţă stacojie.

— Pe sângele Diavolului, Em! a exclamat Anir, ruşinat. Data viitoare, avertizează-mă dacă ai de gând să mărşăluieşti pe aici – a fluturat o mână spre mine – aşa.

Mi-am ţinut în frâu dorinţa de a-mi da ochii peste cap.

— Ai mai văzut vreodată o femeie goală?

— Păi, da, însă...

— Dar un bărbat? Ai văzut vreodată un bărbat făcând baie sau mergând ţanţoş de colo-colo, fără nici măcar un veşmânt pe el? Luând în considerare unde locuim, îmi închipui că ai văzut mult mai mult decât atât.

— Aşa e, dar...

— Atunci, te rog, dă-te la o parte şi nu mai roşi ca un băieţel în chiloţi!

Secundul uman al lui Wrath şi-a aţintit ochii în tavan, de parcă ar fi cerut ajutor divin. Când şi-a coborât din nou privirea, s-a uitat fix la un punct aflat deasupra umărului meu. Scânteile de căldură au demascat prezenţa prinţului-demon, care venise în spatele meu.

— E vreo problemă? a întrebat el, punându-mi un halat pe umeri.

— Da, Majestate, a răspuns Anir, roşeaţa părăsindu-i obrajii. Casa Lăcomiei vă solicită imediat prezenţa.

Un sentiment îngrozitor mi-a străbătut în goană pielea, ca o hoardă de păianjeni. Mi-am strâns halatul în jurul taliei.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva s-a infiltrat în cercul lui Greed.

Anir şi-a mutat privirea de la mine la demon, cu o expresie sumbră.

— A avut loc o crimă.

TREI

Casa Lăcomiei nu dădea impresia că ascunde ceva nefast.

Ei bine, ceva mai nefast decât clienţii casei de pariuri, aliniaţi pentru a fi admişi în lăcaşul alimentat de păcat al fărădelegilor.

Ajunsesem la etajul principal, iar acum stăteam lângă Wrath, aşteptându-ne escortele, cu mâinile înmănuşate încleştate pe balustrada ornamentată de bronz şi cu privirea aţintită spre salonul de primire, aflat două niveluri mai jos.

Pe durata scurtei călătorii cu trăsura peste Râul Negru până la această Casă a Păcatului, Wrath mă rugase să nu vorbesc până nu intram în apartamentul privat al lui Greed. Demonii curioşi aveau să acorde o atenţie deosebită Casei noastre rivale şi sosirii regelui. Cel mai bine era, continuase Wrath, să-i îndemnăm să-şi pună întrebări. Greed nu voia să se răspândească vestea despre crima pe care o numise „un incident extrem de nefericit" în scrisoarea lui. Veşnic preocupat să-şi sporească puterea, voia ca supuşii lui să se concentreze doar pe satisfacerea lăcomiei.

Am profitat de momentele de tăcere pentru a cerceta Casa Lăcomiei, interesată să văd cum păcatele modelau fiecare curte a demonilor. Clienţii se revărsau din toate colţurile încăperii, coborând pe patru scări interioare grandioase, spiralate, care se intersectau în centru, deşi camera circulară aflată dedesubt servea doar drept loc de aşteptare pentru gondole şi era folosită în exclusivitate de membrii Casei.

Apa de culoarea merlot-ului şerpuia în direcţii diferite, indicatoarele situate deasupra fiecărui canal îndrumând clienţii spre diverse săli de jocuri din care puteau alege pentru propriul divertisment. De la etajul principal, apa părea să se contopească aproape perfect cu scările pentru a forma o inimă care bate, cu tot cu camerele ei. Nu fusesem niciodată la Veneţia, dar ceva în legătură cu bărcile cu fund plat şi canalele îmi amintea de faimosul

oraş.

Doar că, în cazul curţii de faţă, totul se afla între zidurile castelului impresionant de vast. Şi era umplut până la refuz cu fel şi fel de comori. Casa infernală de pariuri pe care o vizitasem în Palermo nu se putea compara cu splendoarea acestei Case a Păcatului. În lumea muritorilor, lăcaşul lui Greed era un sediu secret şi subteran, demn să fie considerat un „Iad", care-şi schimba constant locul, după bunul-plac al prinţului-demon. Acolo era uşor să-ţi imaginezi că nişte persoane nevinovate, precum tatăl lui Domenico, erau jecmănite de cei care trişau la jocurile de cărţi, fiind în totalitate copleşiţi de influenţa lacomă a demonului.

Însă aici lucrurile stăteau complet diferit. Corpurile strălucitoare de iluminat şi plăcile rafinate de mozaic erau la fel de bine întreţinute ca expresiile neutre ale clienţilor. Nimeni nu părea în pericol să-şi piardă inocenţa; în Casa Lăcomiei întâlneai toate tipurile de prădători, care-şi dădeau târcoale unii altora, fiecare mai periculos decât precedentul. Femei şi bărbaţi deopotrivă îşi etalau cele mai fine şi scumpe veşminte, cu mătăsurile, brocarturile, cusăturile şi broderiile drept simboluri grăitoare ale bogăţiei lor. Iar dacă hainele nu le trădau păcatul lăcomiei, bijuteriile strălucitoare cu siguranţă o făceau. De pe urma a jumătate dintre podoabele lor puteai obţine destule monede cât să hrăneşti un sat timp de un an.

Am fost surprinsă că unii curteni nu-şi purtau, pur şi simplu, pietrele preţioase, ci hotărâseră să şi le lipească pe piele. Diamante, perle şi tot felul de nestemate sclipeau de pe buze, nasuri şi sprâncene.

Dând dovadă de un simţ estetic rafinat, câteva femei chiar preferaseră să înlocuiască mănuşile cu şiruri de pietre preţioase, întinse pe părţile laterale ale mâinilor şi ale antebraţelor, în timp ce alte membre mai îndrăzneţe ale curţii optaseră să poarte doar fuste lungi, cu falduri ample şi despicături pe fiecare coapsă, care ajungeau provocator de sus, expunându-şi totodată şi sânii, la rândul lor împodobiţi cu bijuterii strălucitoare.

Pentru a nu se lăsa mai prejos, bărbaţii coborau cu paşi mari treptele spre rândurile de jucători care-şi aşteptau gondolele, demonii bine dotaţi purtând doar bijuterii pe membrele lor falnice şi rânjete pe buze. Din câte se părea, exista o linie fină între a inspira lăcomie, desfrânare şi invidie. Aşa cum învăţasem, era valabilă pentru majoritatea cercurilor de demoni. Păcatele şi viciile se suprapuneau adesea, deşi modul în care se manifestau în fiecare cerc era uşor diferit.

Înainte să-l pot întreba pe Wrath despre podoabele trupeşti, pe balcon au intrat doi demoni de rang inferior, care ne-au făcut semn să-i urmăm. Unul avea piele verde pal şi ochi reptilieni, iar celălalt, un trup acoperit cu blană scurtă şi ochi de căprioară, de nuanţa abanosului topit.

Coarne mari şi curbate răsăreau din spatele capului celui de-al doilea. Am înghiţit în sec, rememorând prima întâlnire cu aceşti doi membri ai gărzii lui Greed. Cu excepţia unei întrevederi întâmplătoare cu Domenico Nucci Senior, fusesem singură în noaptea în care îl găsisem pe prinţul Casei Lăcomiei în biroul privat al infernalei lui case de pariuri, păzite de exact aceşti doi demoni.

La drept vorbind, îmi serviseră drept un fel de introducere în ceea ce îi priveşte pe cei de rang inferior. Deşi, după întâlnirea mea cu demonul-aper, însetat după sânge de vrăjitoare, erau de departe cei mai civilizaţi.

Wrath a dat din cap către ei, apoi m-a îndemnat cu o fluturare de mână să o iau înainte. Am coborât pe o scară secretă, în spirală, care ne-a lăsat într-un tunel privat, unde ne aştepta o gondolă ancorată la un ponton pustiu. Torţele aruncau umbre de-a lungul zidurilor de piatră suficient de întunecate, încât să ascundă un spion.

Demonul-reptilă şi-a scos bărbia înainte şi a arătat spre ambarcaţiune.

— Gondola a fost vrăjită, astfel încât să vă ducă direct la Înălţimea Sa. Nu încercaţi să coborâţi înainte de andocare!

Odată avertismentul rostit, cele două gărzi şi-au înclinat uşor

capetele, apoi au dispărut înapoi în sus, pe scări. Între sprâncenele lui Wrath a apărut o cută subţire în timp ce studia mijlocul de transport care ne fusese rezervat. Arăta la fel precum celelalte bărci, poate doar să fi fost puţin mai aurită.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, plimbându-mi privirea de la umbrele tulburătoare la prinţul meu.

O vreme, Wrath a continuat să se uite fix la canal şi la barcă.

— Puterea lui Greed dirijează gondolele, iar apa, încărcată de forţă demonică, îi sporeşte – sau, mai exact, îi reflectă – păcatul. E un sistem care-i permite să-şi menajeze substanţial energia şi, totodată, să-şi folosească magia.

— Deci va fi ca şi cum ai călători prin Coridorul Păcatelor, dar lăcomia va fi singurul dintre ele cu putere de influenţă?

— Da, mi-a confirmat Wrath, susţinându-mi privirea. Va trebui să-ţi blochezi toate emoţiile. Lecţiile mele de antrenament au fost puternice, dar această experienţă va fi şi mai intensă din cauza apei demonice. Îţi va simţi dorinţele ascunse şi le va transforma în ţinte, aşa cum s-a întâmplat şi-n Coridorul Păcatelor.

Deodată, gondola aparent nevinovată, calea navigabilă demonică şi apa de nuanţa merlot-ului păreau de rău augur.

— Mi-aş fi dorit să ştiu mai devreme de această potenţială problemă. Poate că aş fi putut lua un tonic.

— Nu credeam că fratele meu şi-ar dori să ne vedem în inima clubului său. Greed are o clădire pe care o foloseşte pentru întâlniri în afara castelului propriu-zis, a adăugat Wrath, care şi-a întins mâna pentru a mă ajuta să urc în gondolă, înainte să mă urmeze în ambarcaţiune. Te poţi împotrivi influenţei, Emilia! Eşti suficient de puternică şi te-ai antrenat din greu. Nu uita să fii atentă la acel dram de magie – de îndată ce simţi că îţi linge trupul, blochează-l!

Piciorul mi-a atins fundul bărcii exact când prinţul a rostit cuvântul „linge”, o sincronizare cât se poate de nefericită. Dorinţa şi-a trecut razant ghearele peste pielea mea, dar am alungat rapid magia. Wrath nu exagerase; fără îndoială, calea navigabilă

demonică sporea puterea acestui cerc. Îmi doream cu disperare atingerea lui Wrath – tânjisem toată noaptea după ea –, iar cercul ştia asta.

M-am aşezat imediat pe banca din faţa prinţului, aranjându-mi hainele pentru a-mi ţine mâinile ocupate. Alesesem o rochie din tul, cu faldurile fustei de nuanţa fardului de obraz, şi un corset din catifea neagră, care avea mici flori aurii şi trandafirii cusute pe bretele, atent dispuse în jurul decolteului în formă de inimă. După standardele demonilor, era o ţinută cuminte, dar totdeauna una delicată şi frumoasă; în plus, îmi plăcea cum mă făcea să mă simt. Poate un pic prea mult. Iar prinţul îmi împărtăşea părerea.

Privirea lui Wrath s-a plimbat peste corset în timp ce gondola s-a împins singură de lângă ponton şi a început să alunece pe valurile de altfel liniştite. Poate că de vină era magia tărâmului sau legătura noastră de logodnă ori excesul de lăcomie care părea să pulseze în canalul pustiu, dar acea scânteie fragilă de dorinţă s-a reaprins brusc, înteţindu-se cu cât prinţul mă admira mai îndelung. Nu mă puteam gândi decât la cât de mult visam să fiu în dormitorul lui Wrath.

Mi-am strâns genunchii, am încercat să număr valurile făcute de gondolă, dar ideea s-a întors împotriva mea. Clipocitul apei m-a îndemnat să mă gândesc la limba iscusită a lui Wrath şi la toate modurile în care o folosise pentru a-mi oferi plăcere. Mi-am închis cu înverşunare ochii, însă am fost recompensată doar cu amintiri despre Wrath între coapsele mele, un rege delectându-se cu un festin regal.

Pe sânge şi pe oase! Trebuia să am orgasm!

— Emilia! m-a avertizat subtil Wrath, dar vocea demonului nu a reuşit defel să mă aline sau să-mi ţină sub control dorinţa; dimpotrivă, acum tânjeam şi mai mult după el. Respiră!

Am expirat încet, gândindu-mă la motivul pentru care fuseseră invitaţi aici. În numele zeiţei, avusese loc o crimă! Ar fi trebuit să fie suficient pentru a stinge focul pasiunii, dar o privire aruncată spre

chipul încordat al prinţului mi-a dezvăluit că şi el se împotrivea vehement magiei. Minunat! Lipsa mea de control se răsfrângea asupra lui. Dacă s-ar fi dezlănţuit acum, am fi avut amândoi probleme.

Mi-am fixat ochii pe calea navigabilă, pe suprafaţa străbătută de valuri a apei de culoarea merlot-ului. Din moment ce ne aflam atât de departe în tunel, existau torţe mai puţine şi întinderi mai vaste de întuneric. Aproape că reuşisem să-mi adun emoţiile rătăcite, hotărâtă să-mi impun voinţa asupra lor, când am văzut umflătura din pantalonii demonului. De atât a fost nevoie pentru a ceda în faţa mării păcatului şi a propriilor dorinţe.

Fără să-mi desprind ochii dintr-ai lui Wrath, mi-am scos mănuşile, apoi m-am ridicat în picioare, mişcarea legănând uşor gondola, şi am îngenuncheat în faţa lui. M-a copleşit o putere diferită de orice formă de magie pe care o mai invocasem vreodată, iar ceva întunecat şi periculos a scânteiat în irisurile aurii ale prinţului.

— Ce faci?

Un zâmbet mi-a arcuit buzele când i-am desfăcut pantalonii.

— Cuceresc, Majestate.

— Emilia...

Înainte să-mi amintească de ce nu era o idee bună, de parcă nu aş fi fost deja conştientă de acest lucru, i-am scos membrul lung şi tare, apoi l-am lins încet de la vârf la bază.

— Pe sângele demonilor! a mârâit el, încleştându-şi pumnii de ambele părţi ale trupului după ce mi-am închis gura în jurul lui şi am supt puţin mai tare, curioasă de reacţia prinţului. O să mă distrugi!

Amintindu-mi ce văzusem la Casa Păcatului a lui Gluttony, în timpul Festinului Lupului, l-am strâns în mână şi am repetat gestul folosindu-mi gura şi limba pentru a-l excita mai tare, mişcându-mă puţin mai repede şi înteţind presiunea cu fiecare urcare şi coborâre a pumnului, mai mult decât încântată de răsuflarea grea a

demonului.

Wrath stătea nemişcat, lăsându-mă să stabilesc ritmul, dar după felul în care i s-au încordat coapsele, mi-am dat seama că se înfrâna. Şi nici nu voiam să aud de aşa ceva! Acest moment era menit dezlănţuirii noastre. Mi-am ridicat privirea, poruncindu-i în tăcere să cedeze în faţa propriei pasiuni întunecate. Să-mi arate exact cât de malefic putea fi. Pentru că asta îmi doream. La fel şi el.

Pentru că refuza în continuare să se mişte, am devenit mai îndrăzneaţă.

— Ridică-te, Majestate!

Ochii i s-au aprins când a înţeles. Mormăind o înjurătură impresionantă, mi-a ascultat ordinul, apoi şi-a strecurat degetele în părul meu, ghidându-se mai adânc. Barca s-a clătinat periculos, dar datorită fundului plat ştiam că nu aveam să ne răsturnăm. Poate că de aceea erau folosite gondolele aici. Mă îndoiam că suntem primii călători nerăbdători să capituleze în faţa dorinţei lacome care le gonea prin vene.

L-am apucat de şolduri pe Wrath, extaziată că acest demon măreţ în sfârşit se descătuşa. Poate că eu eram cea în genunchi, dar, în acest moment, îl stăpâneam. Iar el ştia prea bine asta.

M-a strâns mai tare de păr, posesiv şi puţin dureros, însă reacţia mi-a făcut genunchii să se lipească unul de altul datorită plăcerii care creştea treptat în mine. Nu conta că ne aflam într-o Casă rivală de demoni. Că-n orice moment cineva ar fi putut să ne surprindă într-o poziţie compromiţătoare. Numai plăcerea conta. Şi, într-adevăr, poate că păcatul suprem al cercului mă încuraja să nu mă opresc. Pe de altă parte, poate că nu mă deranja posibilitatea ca alţii să ne urmărească din umbre, cu lăcomie. De fapt, de îndată ce gândul scandalos mi-a trecut prin minte, căldura seducătoare de sub buric mi s-a răspândit în restul trupului şi am devenit şi mai îndrăzneaţă, şi mai înfometată, dornică să primesc la fel de multă plăcere pe cât ofeream. L-am tras pe demon mai aproape, îndemnându-l să pătrundă mai adânc, să nu-mi refuze dorinţa de a-

l gusta, alimentată de lăcomie. Voiam să mă însemneze în toate modurile posibile, aşa cum intenţionam şi eu să-l însemnez.

— Futu-i!

Wrath nu mai avea nevoie de alte încurajări.

Se împingea în gura mea de parcă mă pătrundea în acel loc umed dintre coapse, revendicându-mă cu aceeaşi ardoare cu care aveam să-l posed la rândul meu în curând. Însăşi zona aceea sensibilă a părut să pulseze la gândul că el era acum acolo, dominând, pentru că-mi doream să o facă, dar numai în această privinţă.

Conştientizarea excitării mele crescânde trebuie să-l fi făcut în sfârşit să-şi piardă complet controlul. Cu o ultimă împingere şi un geamăt mai degrabă animalic decât uman, prinţul a cunoscut gustul desfătător al extazului. M-a mângâiat drăgăstos pe păr şi mi l-a dat pe spate, masându-mi cu tandreţe scalpul, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama cât de strâns se ţinuse.

Am înghiţit până la ultima picătură, apoi l-am lins pentru ultima oară, lent, rânjind când a zvâcnit ca urmare a plăcerii.

— La naiba, Emilia!

— A fost... incredibil. M-am ridicat în picioare, extrem de satisfăcută, şi am adăugat: Nu sunt sigură cine s-a bucurat mai mult de experienţă.

— Sunt curios să testez teoria.

A întins mâna spre mine, cu un licăr păcătos în ochi, când transa care ne subjugase pe amândoi a fost brusc spulberată de sunetul cuiva dregându-şi glasul.

Mi-am ridicat brusc privirea şi am înlemnit. Prinţul Casei Desfrânării stătea rezemat de o uşă care dădea într-un coridor îngust, cu braţele încrucişate la piept. Nu văzusem coridorul, dar nu-l observasem nici pe prinţ. Nu că m-aş fi obosit să mă uit împrejur; Wrath îmi captase toată atenţia lacomă.

— Dacă amândoi aţi terminat, a spus Lust, reuşind să pară extrem de plictisit, în ciuda scenei la care fusese martor, aveţi de rezolvat o problemă minoră în materie de crime.

Chiar şi îmbrăcată complet, încă simţeam roşeaţa fierbinte sărutându-mi obrajii, ruşinată de faptul că fusesem prinsă. Lust îşi studia fratele, clătinând uşor din cap.

— Bagă-ţi penisul în pantaloni şi urmează-mă! O să ai timp mai târziu să-ţi satisfaci mireasa. Greed m-a trimis să aflu de ce durează atât de mult. Îşi pierde cumpătul. Şi ştii cât de enervantă poate deveni situaţia când oricare dintre noi simte un alt păcat.

— Lasă-ne singuri! i-a cerut Wrath cu o voce la fel de glacială ca expresia lui. Vom veni imediat.

— Mă tem că nu pot face asta, i-a întors-o Lust. N-aş vrea să fii din nou distras.

Influenţa lacomă a dispărut, dar nu şi dorinţa. Încă eram tentată să-i ignor pe Lust şi Greed în favoarea terminării a ceea ce eu şi Wrath începuserăm. Voiam să aflu ce planuri avea prinţul meu cu mine.

— Cumva...

— Te-am văzut sugându-i-o fratelui meu până când şi-a pus la îndoială credinţa în Divinitate?

Un zâmbet viclean i-a arcuit colţurile buzelor.

— Hai să zicem că am fost impresionat, Vrăjitoare-Umbră. Iar asta spune multe venind din partea stăpânului plăcerii.

— Nu asta aveam de gând să te întreb.

I-am aruncat o privire urâtă în timp ce Wrath m-a ajutat să cobor din barcă.

— Ţi-ai folosit influenţa asupra noastră?

— N-a fost nevoie. Amândoi v-aţi căutat cu lăcomie plăcerea, şi încă de bunăvoie. Scena a fost în totalitate meritul tău – şi al gazdei noastre demonice. Dacă te face să te simţi mai bine, am strigat de multe ori. Am presupus că îţi doreşti atenţia, aşa că ţi-am acordat-o, a adăugat Lust, înclinându-şi capul. Plănuieşti să-ţi foloseşti gura mică şi depravată asupra mea, în timp ce fratele meu te satisface pe la spate?

M-am făcut stacojie din cap până-n picioare.

— Eşti dezgustător!

— Roşeaţa ta spune cu totul altceva, m-a contrazis Lust. Şi dacă te întrebi, da, ar fi de două ori mai plăcut decât îţi imaginezi. Deşi bănuiesc că fratele meu mi-ar răsplăti încercarea, tăindu-mi boaşele. Aminteşte-mi să vă trimit mai târziu un cadou din partea Casei Desfrânării.

Prinţul plăcerii şi-a vârât mâinile în buzunare şi s-a întors, mergând pe coridor de parcă ar fi ieşit la o plimbare de seară.

— Grăbiţi-vă! a strigat peste umăr. Unii dintre noi încă nu au apucat să-şi satisfacă dorinţele primare. Crima, din păcate, pare a fi un afrodiziac numai pentru Casa Mâniei. De fapt, asta nu surprinde pe nimeni.

PATRU

Din spatele biroului aurit, prinţul Casei Lăcomiei s-a uitat nemulţumit la noi.

— Aţi întârziat!

Ne-am oprit chiar în pragul camerei lui private, cercetându-i pe cei prezenţi. Greed, Lust şi două gărzi-demon. Wrath mi-a mângâiat dosul mâinii cu dosul degetelor, apoi a intrat cu paşi mari în ceea ce părea a fi biroul lui Greed, ocupând prompt unul dintre fotoliile de catifea cu aripi, fără să rostească nici măcar un singur cuvânt. Expresia nu i s-a schimbat, dar i-am simţit aura de gheaţă. Nobilul de sânge regal, rece şi arogant, obişnuit să dea ordine, îl înlocuise pe iubitul tandru din urmă cu câteva minute.

Wrath arăta din cap până-n picioare ca regele lumii subterane, revendicându-şi tronul. Emana o putere care nu era neapărat magie pură – era încredere şi conştientizarea că înstăpânea fiecare spaţiu în care păşea, chiar şi într-o Casă a Păcatului care nu-i aparţinea. Dintr-odată, mi-am amintit cuvintele rostite de prinţul-demon în timpul unui joc de cărţi: „Mă consider puternic, prin urmare, sunt."

Şi alţii credeau acest lucru. Greed l-a străfulgerat cu privirea, cu ochii mijiţi, dar nu a izbucnit.

Mi-am croit drum în birou, dar am rămas în spate şi i-am studiat pe prinţi, conştientă de agresiunea pe care încă o răspândea fiecare dintre ei. În ceea ce priveşte competiţiile de cine pe cine enervează mai mult, era o tactică subtilă, dar eficientă. *Păşeşte cu hotărâre într-un loc, comportă-te ca şi cum l-ai deţine şi nu te înclina în faţa nimănui.* Poate că era bine să ţin minte asta. Din moment ce Greed abia îşi ţinea în frâu mânia, înteţea considerabil păcatul lui Wrath, oferindu-i fratelui său un avantaj.

Am pierdut şirul secundelor de tăcere, tensiunea din încăpere devenind tot mai apăsătoare cu cât fraţii continuau să se înfrunte din priviri. Ochii lui Wrath au sclipit când degetele lui Greed s-au

strâns cu mai multă înverşunare în jurul pocalului. Părea pe jumătate pregătit să arunce paharul cu lichior în Wrath, dar probabil că şi-a reconsiderat intenţia după ce a observat rânjetul periculos al demonului războiului.

— Ai spus ceva?

Tonul lui Wrath era conversaţional, însă exista o ameninţare subtilă în felul degajat în care s-a aplecat înainte, de parcă ar fi vrut să-şi ademenească fratele să creadă că era pe cale să împărtăşească un secret. Promisiunea violenţei mocnea chiar sub înfăţişarea elegantă şi înşelătoare a demonului – ceva mult prea primordial pentru a mai rămâne ascuns sub veşmintele fine.

Greed trebuie să fi simţit ameninţarea. A inspirat încet, apoi a expirat.

— Am aflat că ai sosit aici în urmă cu patruzeci de minute. E nepoliticos să-ţi laşi gazda să aştepte, mai ales ţinând cont de circumstanţele întâlnirii noastre.

Sprijinit acum de poliţa unui şemineu uriaş, încadrat de două tablouri din podea până-n tavan, Lust a râs scurt, dar nu a făcut niciun comentariu cu privire la comportamentul vreunuia dintre fraţii lui. M-am mirat că nu a dezvăluit motivul întârzierii noastre.

Având în vedere felul în care Lust îmi răpise toată fericirea şi plăcerea în timpul focului de tabără din Palermo, era ultimii dintre fraţii lui Wrath cu care îmi doream să am de-a face. Nu părea să observe – sau să-i pese – că transformarea unei alte fiinţe într-o umbră a fostului său sine, golind-o aproape complet de emoţii, doar pentru propriul amuzament, nu era o modalitate de a-ţi câştiga prieteni. Dacă Wrath nu m-ar fi scos din acel loc întunecat în care mă pierdusem, probabil că aş fi fost şi acum ghemuită în pat.

— Eşti norocos că am venit!

În cele din urmă, Wrath s-a lăsat pe spate, ignorând pufnetul scos de Lust la alegerea cuvintelor sale[2]. Am răsuflat liniştită, fără să-mi

---

[2] Joc intraductibil de cuvinte bazat pe omonimia verbului *to come*, care înseamnă

dau seama că-mi ţinusem atâta vreme respiraţia, şi am clătinat din cap. Naiba să-i ia, se purtau cu toţii ca nişte adolescenţi!

— O crimă la miezul nopţii, în cercul tău, cu greu poate fi considerată o preocupare majoră a Casei Mâniei. Am fi putut aştepta până dimineaţă ca să ne ocupăm de problemă.

— Nu sunt de acord! a zis Greed, punându-şi pocalul pe birou. Theo? Adu craniul blestemat!

Un demon cu piele albastră, ochi roşii strălucitori şi colţi similari cu cei ai vampirilor a ieşit dintr-un panou secret, ascuns în peretele plin cu cărţi care flanca biroul. Ţinea ceva familiar în mâini: un craniu uman. Spre deosebire de cele pe care le primisem, acesta avea rubine de un roşu-închis în găvanele ochilor, menite să amplifice sentimentul de teroare.

Am înghiţit în sec, temându-mă deja de ce urma să se întâmple. După ce craniul a fost aşezat pe marginea biroului, obiectul s-a însufleţit prin magie şi a prins glas, iar vocea pe care am auzit-o mi-a făcut pielea de găină. Numai că, de data asta, nu suna precum cea a surorii mele gemene; în schimb, părea mesagerul unui coşmar în carne şi oase.

— *Tic-tac, numărătoarea inversă a început, şi uite aşa, groaza ţi-a crescut. Dacă să cedezi vei refuza, vei privi cum mulţi alţii vor sângera. Pentru a mă revanşa, îţi dezvălui că următorul atac îl va avea drept ţintă pe cel din capul ierarhiei, dragul meu prinţ al Casei Lăcomiei.*

Greed şi-a îndreptat din nou atenţia spre Wrath.

— Monstruozitatea trebuie să fi aflat despre alianţa noastră. Fără îndoială, crede că am acţionat tot timpul în numele tău şi, în consecinţă, a vrut să-mi dea o lecţie pentru că am trădat-o. Asta – şi-a smucit bărbia spre un al doilea demon, cu cap de broască-râioasă, care a făcut imediat un pas înainte, împingând un cărucior acoperit cu un giulgiu – e tot ce a mai rămas din cea care a fost a treia la comandă.

---

atât „a veni”, cât și „a avea orgasm” (n. tr.).

Când demonul cu cap de broască-râioasă a smuls giulgiul de pe trup, duhoarea m-a lovit exact în momentul în care am dat cu ochii de priveliştea îngrozitoare. Instinctiv, mi-am acoperit gura cu mâna. Nu mai rămăsese aproape nimic identificabil din demon. Bucăţi de carne însângerată, tendoane lungi şi subţiri şi câteva oase. Oase care păreau să fi fost roase de dinţi mari, zimţaţi. Mi s-a făcut greaţă.

— Sfântă zeiţă din cer!

Toţi prinţii s-au întors spre mine, dar n-am întâlnit privirea niciunuia dintre ei. Am refuzat să-mi desprind ochii de pe cadavru. Aveam să fiu regină. Şi o regină, în special una care provine din Casa Mâniei, nici nu se lăsa intimidată, nici nu se ferea de părţile cumplite ale domniei. Dimpotrivă, le aştepta cu braţele deschise.

— Ce crezi că l-a atacat... a atacat-o...

Ţinând cont de starea victimei, nu-i puteam stabili sexul.

— A atacat-o, mi-a şoptit Greed. Vesta.

S-a deplasat, astfel încât să se aplece deasupra rămăşiţelor. Era prima oară când îl vedeam acţionând în vreun fel cât de cât uman. Dintre toţi prinţii pe care îi întâlnisem, am crezut întotdeauna că singurul rol pe care-şi dădea silinţa să-l joace era cel al unui prinţ al Iadului.

— A fost comandanta armatei mele. Unică. Râvnită de mulţi.

— De ce a fost râvnită? l-am întrebat.

Greed a făcut semn să fie luată din cameră înainte să-mi răspundă.

— Pentru că a fost o strategă şi o luptătoare deosebit de talentată.

Nu am rostit cuvintele cu voce tare, dar faptul că fusese o luptătoare deosebit de talentată nu o scăpase de soarta ei.

În timp ce rămăşiţele cadavrului erau îndepărtate, un demon necunoscut s-a strecurat în cameră. Şi-a scos încet o pereche de mănuşi însângerate şi le-a aruncat într-un coş de gunoi. Părul lui avea o nuanţă greu de definit, ceva între argintiu şi auriu, de parcă i-ar fi fost prea lene să-şi bată capul cu alegerea unei culori. I-am observat ochii pătrunzători şi de un albastru atât de pal, încât nu

puteau fi descrişi altfel decât ca două sfere de gheaţă. Într-un târziu, şi-a îndreptat alene privirea spre prinţi.

— Exact cum am bănuit, a glăsuit tărăgănat demonul. A fost atacată de un vârcolac.

— Eşti sigur? l-a întrebat Wrath, venind lângă el.

— Ori asta, ori vorbim de un câine al Iadului, i-a trântit-o demonul cu ochi albaştri. Le-ai dat drumul alor tăi în alte cercuri în ultima vreme?

Singurul răspuns al lui Wrath a fost o privire impresionant de amenințătoare.

— Aşa mă gândeam şi eu. Există puţine alte creaturi cu forţa şi puterea de a provoca acele urme în os. Având în vedere tot ce ştim despre suspecta noastră principală şi cu cine se asociază, e concluzia cea mai logică. Mai ales dacă punem la socoteală şi rubinele. Deşi nu pot exclude neapărat orice altă fiară. Rănile au fost făcute cu siguranţă de gheare, nu de o lamă.

— O, tată, ai milă şi ucide-mă! a gemut Lust. Chiar trebuie să vorbeşti mereu ca şi cum ai recita un text medical?

Mi-am lăsat gândurile deoparte şi i-am scrutat cu privirea pe cei prezenţi în birou. Din moment ce prinţii vorbeau rar cu alţi demoni într-o manieră atât de dispreţuitoare, probabil că cel cu ochi albaştri era înrudit cu ei. Exista un singur prinţ căruia nu-i fusesem prezentată oficial, deşi îmi stârnise curiozitatea după ce îl zărisem pentru o fracţiune de secundă în Casa Excesului, în timpul Festinului Lupului.

L-am studiat din nou pe demonul cu ochi albaştri.

— Eşti prinţul Casei Lenei, am spus, iar el şi-a înclinat capul, fără să detalieze. M-am gândit că aveai să fii...

— Mai leneş? mi-a sărit în ajutor Lust. Chiar e, crede-mă pe cuvânt! Nu face nimic altceva decât să trândăvească şi să stea cu nasul în cărţi. Casa lui e o bibliotecă uriaşă în care domneşte dezordinea. Nu organizează orgii şi n-ai să găseşti nici măcar un singur tablou păcătos în tot cercul lui. Nici nu-mi amintesc ultima

dată când a făcut ceva depravat. Pun pariu că nu şi-a mai mângâiat propriul penis de un deceniu. E al dracului de insultător pentru demonii de pretutindeni!

Sloth i-a aruncat fratelui său un zâmbet care numai agreabil nu era.

— Există multe texte în colecţia mea care conturează poziţii sexuale aventuroase. Probabil că ştiu mai multe moduri de a face un corp să tremure de plăcere decât tine.

— Poate că ştii *cum,* a spus Lust, dar să *o faci* propriu-zis e cu totul altceva. Ar trebui să pui cartea deoparte şi să depui ceva efort în privinţa asta.

— Pot citi şi cu gura cuiva pe...

— Ajunge! i-a întrerupt Wrath, exact când un pumnal a zburat prin cameră, înfigându-se în umărul lui Lust.

— Ce dracu', Greed?

Lust a scos lama şi s-a uitat ameninţător la Greed, care a făcut un pas înainte, răspândind valuri de agresiune.

— Ai chef să te baţi, frate?

Prinţul Casei Lăcomiei şi-a scos haina, apoi şi-a suflecat furios mânecile, cu ochi arzători.

— Hai!

— Lust, nu te implica!

Wrath a păşit în faţa fratelui său, acoperindu-l cu trupul lui masiv.

— Fie rămâi şi te faci util, fie rezolvi în altă parte această prostie neînsemnată.

— Greed a aruncat cu pumnalul Casei lui în mine! Asta nu-i o prostie neînsemnată! Îi fac o favoare prin simpla mea prezenţă în cercul său. Aş putea să mă depravez şi să beau în voie în loc să ascult cranii blestemate şi observaţiile mai puţin sclipitoare ale lui Sloth.

— Încă eşti aici. Ceea ce înseamnă că Greed nu a atins nimic vital.

Wrath s-a întors spre prinţul Casei Lăcomiei, fără să-i ofere lui

Lust şansa de a comenta.

— Unde ai găsit cadavrul Vestei?

— În camera ei de baie, a răspuns Greed după o clipă de tăcere. Îşi terminase antrenamentul şi se spăla înainte de întâlnirea noastră de la cină. Când nu a venit, am ştiut că s-a întâmplat ceva. Vesta nu întârzie niciodată.

S-a îndreptat cu paşi mari spre pocalul pe care îl lăsase pe birou şi l-a dat pe gât. Mişcându-se mai repede decât putea mintea mea să proceseze, a izbit paharul de perete, privind cum se sparge.

— Vesta a fost specială. Nu va mai fi niciodată alta ca ea. Ştii *cine* a săvârşit asta. A pus până şi rubine în ochii craniului pentru a trimite un mesaj. Pentru onoarea Casei mele, cer o osândă de sânge. Dacă nu mi-o vei acorda, atunci Casa Lăcomiei vă consideră pe tine şi pe curtenii tăi duşmanii ei!

Wrath s-a întors încet spre mine.

— Emilia!

Tonul lui şoptit, felul în care Lust şi Sloth au devenit dintr-odată interesaţi de scamele invizibile de pe costumele lor, privirea dură a lui Greed. Insistenţa că atacatorul a fost un vârcolac. Expuneau dovezile. Împotriva surorii mele.

Nu eram pe deplin sigură ce presupune osânda lor de sânge, dar nu-i puteam lăsa să o rănească pe Vittoria fără să dobândesc mai multe informaţii. În acelaşi timp, ştiam că ultimul lucru de care aveam nevoie era să ne aflăm în război cu Casa Lăcomiei.

Wrath mi-a aruncat pe furiş o privire, cu chipul acoperit acum de masca rece a unui prinţ conducător al Iadului, apoi s-a răsucit spre fratele lui.

— Sloth, care este probabilitatea ca o altă fiară, în afară de un metamorf, să fi provocat acele răni?

— Una extrem de mică. Nu am procente exacte, dar e foarte puţin probabil ca o altă creatură să fi trecut de ziduri sau de vrăjile de protecţie din jurul castelului fără să fie mai întâi observată. Pe de altă parte, un metamorf care poate traversa tărâmurile prin magie ar

avea şanse mult mai mari să se teleporteze între zidurile Casei.

— Iar Envy a zis că spurcăciunea a trecut fără probleme de vrăjile de protecţie, a adăugat Greed. A ajuns până în aripa lui principală, unde i-a oferit un spectacol în toată regula, însă fratele nostru a bănuit că totul nu a fost decât un vicleşug şi că l-a sedus într-un mod atât de public pe Alexei doar pentru a-i distrage atenţia. Nu se ştie ce şiretlic a pus la cale. Envy a început să verifice dacă a fost furat ceva, dar nu a raportat nimic.

— În eventualitatea în care chiar ar descoperi că lipseşte ceva, mă îndoiesc că Envy ar fi dispus să recunoască acest lucru.

Am clătinat din cap – oare aveau suficiente de dovezi pentru a confirma vinovăţia surorii mele? M-am întors spre Greed.

— Vittoria a avut o alianţă cu tine. De ce ar vrea să-ţi atace Casa? Care au fost clauzele înţelegerii voastre?

Greed nu părea dornic să-mi răspundă la întrebare, dar o privire tăioasă din partea lui Wrath l-a făcut să se răzgândească în privinţa ignorării viitoarei lui regine. Deocamdată, am trecut cu vederea insubordonarea, deşi nu urma să tolerez şi a doua oară un comportament atât de lipsit de respect.

— Sora ta şi-a dorit un aliat în Cele Şapte Cercuri din motive pe care nu le voi divulga în faţa curţilor rivale de demoni. Una dintre clauze includea jurământul de a nu răni niciun lup. O condiţie corectă, la prima vedere, din moment ce încheiase deja o alianţă cu vârcolacii şi le-a cerut acelaşi lucru în schimb. Mă interesa ideea de a îmblânzi astfel de fiare. De a vedea ce ar putea oferi. De obicei, suntem vrăjmaşi, aşa că a fost un risc interesant de asumat.

— Nu pare că Vittoria ar avea motive să te transforme în duşmanul ei, am spus, cercetându-l curioasă. De ce şi-ar încălca astfel cuvântul? Tot menţionezi cât de specială a fost Vesta, dar dacă nu eşti dispus să ne împărtăşeşti ce anume o făcea specială – în afară de talentele ei de luptătoare –, crezi că e ceva ce sora mea ar fi descoperit?

— Nu binevoiesc să mă comport ca şi cum aş înţelege cum

funcţionează mintea bolnavă a Vittoriei. Sora ta probabil a aflat că sunt spionul lui Wrath şi s-a răzbunat. Bănuiesc că nu trebuie să căutăm o explicaţie mai complicată.

M-am uitat numaidecât la prinţul meu, incapabilă să-mi ascund şocul.

— L-ai însărcinat să-mi spioneze sora?

— Am vrut să fie ţinută sub supraveghere orice potenţială ameninţare la adresa ta, a răspuns Wrath, fără să-şi trădeze în vreun fel regretul.

— Înţelegi? a intervenit Greed. Până şi logodnicul tău ştie că nu trebuie să o scăpăm din ochi. E o nenorocită răzbunătoare şi duşmănoasă! a adăugat, părând pregătit să se răzbune la rândul lui, cu privirea înflăcărată aţintită asupra mea. A trimis craniul blestemat ca să-şi bată joc de noi. Nu numai că mi-a ucis a treia făptură aflată la comandă, ci a şi *mutilat-o* în asemenea hal, încât să nu poată fi recunoscută. Sora ta trebuie să-şi întâlnească imediat creatorul, ca să răspundă pentru crimele ei. Iar dacă fratele meu nu o condamnă la moarte, atunci voi veni după tine şi familia ta şi nu mă voi opri până când ultima picătură din sângele ei spurcat nu va dispărea de pe acest tărâm.

Cuvintele lui au fost ca nişte pumnale înfipte în inimă. Într-adevăr, dovezile erau incriminatoare, dar oricine ar fi putut să pună la cale o astfel de înscenare.

— Nu puteţi să...

M-am îndepărtat de prinţi, având nevoie de o clipă de gândire.

— Craniul... Vocea nu seamănă cu cea a surorii mele...

— Şi de unde ştii ce voci ar trebui să aibă craniile ei fermecate? m-a provocat Greed. A trimis ameninţări şi Casei Mâniei?

M-am învârtit şi m-am uitat la Wrath, cu speranţa inundându-mi venele. Vittoria recunoscuse mai devreme că trimisese cel puţin un craniu fermecat. Nu eram sigură dacă Wrath dorea să împărtăşească acest secret al Casei, dar nici nu m-a avertizat subtil să-l păstrez pentru mine.

— Am primit recent cranii fermecate, însă nu erau ameninţări. Şi, spre deosebire de acesta, vocile celorlalte au fost tulburător de asemănătoare cu a ei. Şi nici nu a mai trimis până acum un craniu cu rubine.

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Wrath.

— Încă mai avem craniile, nu? Le vom aduce aici, astfel încât toată lumea să le poată asculta.

— Asta nu dovedeşte nimic! a protestat Greed. În acest caz, ar fi putut cu uşurinţă să pună pe altcineva să rostească versurile. Poate că a procedat aşa pentru a sădi o sământă de îndoială. În plus, preferinţa ei pentru rubine nu reprezintă nici pe departe un secret.

— Un motiv în plus să cred că altcineva i-ar fi înscenat asta.

— Cine? m-a instigat Greed.

— Există cineva care ar vrea să o rănească pe Vesta? am răbufnit. Cineva care ar vrea să *te* rănească, atacând-o pe ea? Şi cum de eşti atât de sigur că rămăşiţele aparţin celei care a fost a treia la comanda ta? l-am întrebat pe Greed, atrăgând din nou atenţia prinţilor. Ţinând cont de cât de puţine sunt şi de starea în care se află, nu ai aproape nimic care să fie identificabil. În afară de găsirea lor în camera ei, de unde ştii că este Vesta şi nu unul dintre însoţitorii ei? De fapt, de unde ştii sexul victimei?

— Eu... a început Greed, apoi şi-a ocolit cu paşi apăsaţi biroul şi s-a uitat la Sloth. Ai testat sângele?

— Da, însă am găsit câteva profiluri diferite – demon şi vârcolac – care au îngreunat identificarea, deşi mirosul vârcolacului a fost cel mai pregnant. Deloc surprinzător, dacă luăm în considerare faptul că, în mod normal, conţinutul sângelui lor este mai intens decât cel al oricărei alte creaturi. Şi lady Emilia are dreptate; n-am putut determina sexul.

— Prin urmare, nu poţi băga mâna-n foc că Vesta e moartă. Poate că pur şi simplu a fost răpită sau a plecat de bunăvoie. Aşa e? am insistat, uitându-mă direct la Sloth.

Prinţul Casei Lenei a oftat.

— Aşa e, deşi cred că e puţin probabil.

— Şi cum rămâne cu sângele de vârcolac? I-am întrebat pe Greed. De ce ar avea comandanta armatei tale şi alt tip de sânge pe ea, în afară de cel de demon?

Greed s-a încruntat.

— Presupun că ar putea fi de la atacatorul ei. Confirmând încă o dată că vârcolacii au acţionat în numele surorii tale gemene.

— Nu poţi şti cu siguranţă cine a acţionat şi la comanda cui. Sunt simple speculaţii! Dacă ai de gând să-mi condamni sora la moarte – m-am întors din nou cu faţa spre Wrath, vorbind direct cu el –, sper din tot sufletul că ai să o faci pe baza faptelor, nu doar pe a probabilităţii vinovăţiei sale. Spui că preferinţa ei pentru rubine nu reprezintă nici pe departe un secret; atunci, oricine posedă aceste cunoştinţe ar putea să-i înscenezе fără probleme totul. Inclusiv Greed.

— Întreci măsura, Vrăjitoare-Umbră! m-a avertizat Greed, cu vocea ca un mârâit jos.

— Dacă nu ai nimic de ascuns, presupunerea nu ar trebui să te jignească, Alteţă! Craniile pe care mi le-a trimis recent nu conţineau rubine. E destul de ciudat că al tău a venit la pachet cu asemenea pietre preţioase. Dacă aş fi în locul tău şi aş vrea să descopăr adevărul, mi-aş pune întrebări în privinţa Vestei şi aş încerca să aflu ce a făcut în orele premergătoare morţii ei. Nimeni n-a auzit ceva neobişnuit sau n-a văzut ceva straniu în afara camerei sale?

— Nu! a spus scurt Greed.

— Era în conflict cu vreun alt membru al curţii? am insistat.

Prinţul acestui cerc mi-a aruncat o privire urâtă.

— Vesta a fost comandanta armatei mele. Incredibil de talentată şi concentrată pe datoria ei. Nu prea avea interes să-i facă pe plac vreunui alt membru al curţii. A fost menită să fie temută, nu adorată.

— Cu tot respectul, Alteţă, cineva a trecut de scuturile ei private de apărare şi a învins-o. Dacă a putut să fie atât de uşor rănită, cine

poate afirma, fără niciun dubiu, că nu ţi s-ar putea întâmpla acelaşi lucru?

M-am uitat rapid prin cameră, însă nimeni – cu excepţia lui Wrath – nu a cutezat să mă privească în ochi.

— Cel mai probabil, creatura care ne-a spulberat vrăjile de protecţie şi a intrat neobservată în camerele Vestei a fost un metamorf, după cum a stabilit deja fratele meu.

Greed şi-a fluturat mâna spre Sloth, care şi-a înclinat capul.

— Sora ta mizerabilă şi-a luat drept iubit o astfel de creatură. Cu siguranţă îşi doreşte să pornească un război intern. Altfel de ce s-ar fi obosit să formeze o alianţă pe care nu avea de gând să o onoreze? Trebuie să accepţi adevărul şi să încetezi să-i mai judeci pe nevinovaţi. Vesta a murit. Sora ta este responsabilă. Şi am încheiat discuţia. Sentimentalismul tău de muritoare îţi întunecă în mod clar capacitatea de a vedea ceea ce este evident.

Poate că sora mea era vinovată de fapte cumplite, dar prin vene ne curgea acelaşi sânge. Aveam să lupt pentru ea până la aflarea întregului adevăr – un demers care trebuia să fie valabil pentru oricine era acuzat de un delict atât de grav. Faptul că Greed se mulţumea să conducă o iniţiativă care putea fi descrisă doar drept o vânătoare de vrăjitoare, fără nicio dovadă incontestabilă de vinovăţie, mi se părea înfiorător. Mă înnebunea gândul că fraţii lui puteau să stea aici şi să-şi ofere sprijinul! Când am simţit ochii logodnicului meu fixaţi asupra mea, m-am întors spre el.

Wrath mi-a susţinut privirea. A lui era pătrunzătoare, însă cu desăvârşire indescifrabilă. Ceva asemănător spaimei mi s-a strecurat în inimă, cu cât continuam să ne înfruntăm în tăcere. Cel care se uita lung şi adânc în ochii mei nu era viitorul meu soţ, ci demonul îndeajuns de înfricoşător, încât să-i conducă pe toţi. Greed şi-a ocolit biroul, punându-şi mâinile de ambele părţi ale pumnalului pe care tocmai şi-l recuperase după ce îl aruncase către Lust.

— Ce-ai hotărât, frate? Declari război Casei Lăcomiei sau monstruozităţii pe care logodnica ta o numeşte soră?

Am zărit o licărire nefamiliară în ochii lui Wrath, ceva rece şi nemilos, care m-a făcut să-mi doresc să mă arunc în genunchi şi să implor îndurare, dar m-am forţat să menţin contactul vizual cu prinţul-demon, ferecându-mi propriile emoţii. Părea pe punctul să ia o hotărâre, aşa că am vorbit din nou în numele surorii mele gemene.

— Un general şi un rege trebuie să ia decizii dificile, chiar şi atunci când acestea nu sunt pe placul majorităţii. Ca să fie dreaptă, justiţia trebuie să se bazeze pe fapte, pe dovezi concrete. Nu pe emoţii.

Un muşchi i-a zvâcnit în maxilar.

Wrath nu s-a uitat la niciunul dintre fraţii săi când a spus:

— Pentru că a atacat un membru al Casei Lăcomiei, a provocat vătămări corporale grave şi se face vinovată de crimă, Vittoria Nicoletta di Carlo a declarat în mod deschis război Celor Şapte Cercuri şi, ca atare, este acum considerată un duşman al tărâmului. Dacă este văzută oriunde în orice cerc, prinţii Iadului pot acţiona aşa cum consideră de cuviinţă ca să asigure siguranţa popoarelor lor. Astfel, Casa Mâniei acceptă cererea Casei Lăcomiei pentru o osândă de sânge. Dacă vreun membru oficial al celor Şapte Case ale Păcatului este prins că o adăposteşte pe condamnată fără să mă anunţe despre capturarea ei, atunci şi acesta va fi executat.

M-am holbat la Wrath. Ştiam că l-am auzit bine, dar nu-mi venea să cred. Abia puteam să *gândesc* din cauza ţiuitului din urechi. Logodnicul meu, demonul cu care fusesem pe cale să închei un jurământ etern de căsătorie, tocmai îmi condamnase sora geamănă la moarte. Când fraţii lui i-au aprobat în şoaptă hotărârea, m-am uitat urât la toţi, mocnind de furie. Nu aveau fapte concrete. Nicio probă, nicio dovadă de vinovăţie.

— Voi aranja să fie scris jurământul de sânge, a spus Greed, dând din cap spre cineva la care nici nu m-am obosit să mă uit. S-ar putea să dureze o vreme, din moment ce va trebui să folosim un limbaj acceptabil pentru Casele Desfrânării, Lenei, Lăcomiei şi Mâniei.

Deocamdată, vă rog să acceptaţi un apartament pentru oaspeţi pentru a vă odihni sau să vă bucuraţi de una dintre numeroasele noastre săli de jocuri.

Wrath a încuviinţat din cap. Expresia demonului nu era una de tristeţe sau de regret. În ochii lui se citea sentimentul datoriei şi al justiţiei nemiloase. Părea o privire triumfătoare.

Înfuriată, aproape că am văzut roşu în faţa ochilor când m-am cufundat în Sursă – o duzină de trandafiri au izbucnit în flăcări prin cameră. Lust şi Sloth s-au dat înapoi, frica întipărindu-li-se fulgerător pe chip. Pe frunţi le-au apărut broboane de sudoare din pricina căldurii văpăilor dezlănţuite.

Pentru prima oară, magia mea a invocat realmente focul cu abilitatea de a provoca daune. O reacţie adecvată, pentru că voiam să-i văd cum ard. Focul a trosnit şi a explodat, dornic să găsească un loc în care să meargă, pe care să-l distrugă.

M-am uitat la tabloul lângă care stătea Lust, iar magia a reacţionat imediat, fiecare boboc de trandafir năpustindu-se spre pânză şi dându-i foc.

De îndată ce Greed a strigat un ordin, un demon a făcut un pas înainte şi a luat un urcior cu apă de pe servantă. Nu trebuia să-şi bată capul. Le-am poruncit în tăcere flăcărilor să se retragă, întâlnind privirea şocată a prinţilor în timp ce mirosul pânzei carbonizate impregna aerul.

— Vă cer iertare, mi-am pierdut cumpătul!

Mi-am apucat faldurile fustei, m-am răsucit pe călcâie şi l-am urmat pe însoţitorul tremurând afară din cameră. Tocmai îmi recăpătasem sora, aşa că Iadul avea să aibă parte de cea mai friguroasă zi din istorie înainte să permit să i se întâmple ceva rău. Chiar dacă era o nenorocită vicleană şi ahtiată după intrigi, acelaşi sânge ne curgea prin vene şi urma să o protejez cu fiecare picătură din al meu, indiferent dacă îmi merita sau nu loialitatea.

CINCI

— Nu-ţi voi cere să nu complotezi! a spus Wrath după ce ne-am retras în apartamentul nostru pentru oaspeţi şi a aruncat o vrajă de protecţie pentru a ne păstra conversaţia privată.

— Cum ai putut să... Poftim?

M-am oprit imediat din a măsura podeaua cu pasul şi m-am răsucit spre el, nedumerită şi cu ochii larg deschişi. Aproape că nu-mi venea să cred că îmi spunea să nu-i iau în considerare porunca regală. M-a privit cu atenţie şi atunci mi-am dat seama: şi el complotase! Mi-am reamintit formularea lui prevăzătoare: „Dacă vreun membru oficial al celor Şapte Case ale Păcatului este prins că o adăposteşte pe condamnată fără să mă anunţe despre capturarea ei, atunci şi acesta va fi executat." Deoarece căsătoria noastră nu era încheiată, Wrath ştia foarte bine că încă nu eram oficial membru al vreunei Case a Păcatului.

Ochii îmi ardeau de lacrimi nevărsate. La bine şi la rău, prinţul-demon era partenerul meu şi îmi păzise interesele. Cu excepţia faptului că acest decret complica un aspect: Wrath nu putea să mă ajute personal pe parcursul anchetei, pentru că altfel îşi încălca jurământul. Toată furia s-a scurs din mine, până la ultima picătură arzătoare.

— Dacă fraţii tăi îţi vor descoperi negocierea perfidă, vor dori să-ţi ia capul.

— Nu ar fi prima dată, a răspuns Wrath, zâmbind ca un prădător. Şi nici ultima. Uiţi că mânia lor nu va face decât să-mi amplifice puterea. Le consider tentativele de război mai mult decât binevenite.

Am ajuns din câţiva paşi mari la el şi l-am îmbrăţişat strâns. Braţele lui m-au înconjurat instinctiv, răspunzându-mi la îmbrăţişare, şi am oftat fericită.

— Eşti un demon uluitor de viclean şi de magnific! Şi mă bucur

că eşti al meu! Chiar dacă tocmai mi-am dorit să te strâng de gât.

— Sau să mă incinerezi?

În loc să fie îngrijorat, Wrath părea încântat de demonstraţia mea de putere.

— Îmi pare rău dacă lipsa mea de control va complica puţin lucrurile pentru tine.

— Stai liniştită! Chiar dacă ar face-o, adevărul e că-mi place furia ta.

Acum, că o stăpâneam, m-am concentrat pe ceea ce tocmai aflasem despre crimă. Câteva frânturi din poveste nu se potriveau, dar nu puteam stabili cu exactitate de ce.

— Ştii ceva despre trecutul Vestei?

— Numai că Greed a căutat-o în mod special timp de câţiva ani înainte ca aceasta să vină la Casa lui. Nu împărtăşim adesea secrete cu privire la consilierii noştri de încredere, aşa că nu ştiu prea multe.

— Dar Envy?

Wrath a răsuflat lung, gânditor.

— Posibil, datorită spionilor lui. Dar am propriii spioni şi nu au descoperit niciodată de ce Greed a vrut ca Vesta să-i conducă armatele.

— Asta-i ciudat, nu-i aşa?

— Indiferent de abilitatea ascunsă pe care o poseda Vesta, fie că vorbim de un talent, fie de o formă de magie, ar fi logic ca el să râvnească la o asemenea putere. Păcatul lui îl împinge să dobândească lucruri care inspiră lăcomie, inclusiv demoni.

Totuşi, Sloth menţionase că existau câteva tipuri diferite de sânge.

— Vesta *era* demon?

— Nu am niciun motiv să cred altceva.

Pentru o clipă, Wrath şi-a odihnit bărbia pe creştetul meu, apoi mi-a depus un sărut pe păr.

— La ce te gândeşti?

— La posibilitatea ca ea să nu fi fost pe de-a-ntregul demon. Altfel, de ce ar fi refuzat Greed să ne explice de ce a fost atât de specială şi de neînlocuit? Şi de ce era atât de mult sânge de vârcolac?

— În timpul unei lupte aşa de brutale, atât atacatorii, cât şi victima ar fi sângerat.

— Da, ai dreptate, însă Vesta a fost sfâşiată. Chiar dacă ar fi rănit grav un lup, ea ar fi pierdut cel mai mult sânge... sânge de *demon...*

— E un argument pertinent. Dar mireasma intensă a sângelui de vârcolac ne copleşeşte simţurile. E asemănătoare cu parfumul unui astringent puternic. Dacă miroşi amoniac, apoi încerci să distingi orice alt iz mascat de acesta, amoniacul va domina întotdeauna.

— Pe sânge şi pe oase! Tot ce trebuie să faci ca să scapi nepedepsit este să stropeşti cu sânge de vârcolac locul crimei.

— O concluzie care explică parţial de ce vârcolacii nu vor să aibă de-a face cu demonii şi vampirii. Odinioară erau vânaţi tocmai din acest motiv.

Mi-am tras buzele într-o parte, dezgustată. Nu mă miram că vârcolacii îi dispreţuiau pe vampiri şi pe demoni.

Lăsând deoparte acea frântură macabră de istorie, m-am gândit la alte opţiuni valide pentru cazul de faţă.

— Dacă am vorbi cu familia Vestei, poate că am dobândi informaţii despre cine şi-ar dori să o rănească şi cu cine şi-ar fi putut petrece timpul când era departe de Greed sau nu-i antrena armata. Dacă aflăm cu ce se ocupa atunci când nu îşi îndeplinea atribuţiile, s-ar putea să avem o pistă solidă de urmărit.

— Voi vedea ce pot să aflu când semnez jurământul.

Şi-a coborât mâna pe spatele meu, mângâindu-mă încet şi drăgăstos.

— Dacă tot am deschis subiectul, va trebui să găsim o scuză pentru ca tu să ratezi mai târziu jurământul de sânge. Dacă semnezi documentul, nici măcar complotul meu nu va conta.

Mi-am sprijinit capul de pieptul lui, gânditoare.

— Păi, cu siguranţă fraţii tăi ştiu că eram furioasă pe tine când am plecat. Ce-ar fi să mergem într-una dintre sălile de jocuri unde, din pură întâmplare, ajung să beau prea mult vin de mure-demonice? Nu mă voi îmbăta cu adevărat, dar, dacă o fac, poţi să-mi alungi prin magie starea de ebrietate, aşa cum ai procedat când m-ai testat pentru păcatul excesului. Voi provoca un scandal uriaş, iar tu mă poţi încuraja să mă întorc în apartamentul nostru de oaspeţi şi să dorm până îmi trece ameţeala. Pur şi simplu va trebui să ne jucăm foarte convingător rolurile în faţa unuia dintre fraţii tăi, ca să poată garanta pentru noi.

Wrath s-a îndepărtat cât să mă poată privi în ochi.

— Dacă provoci un scandal, va trebui să fie ceva suficient de depravat, încât să atragă atenţia într-o sală de jocuri dintr-o Casă a Păcatului. Va trebui să fie unul cu adevărat demn de remarcat, iar asta va fi extrem de dificil aici. În afară de distrugerea unei părţi a castelului sau de dezlănţuirea unui alt păcat, nu sunt sigur că este posibil. Eşti pregătită pentru o asemenea provocare?

Deşi întrebarea *îmi* era adresată, aveam senzaţia că *el* era interesat şi de propriul răspuns, evident îndoielnic. Însă poate că *asta* era cheia rezolvării problemei. Mi-am reamintit de sala de primire a lui Greed, în timp ce ne aşteptam escortele, şi o idee malefică a prins deodată contur. Eram destul de încrezătoare că pot crea destulă agitaţie. Iar temperamentul legendar al logodnicului meu avea să contribuie la zugrăvirea unei scene cutremurătoare.

Nu trebuia să provoc un scandal, ci doar să-i aprind fitilul lui Wrath.

— Du-te şi găseşte-l pe Lust sau pe Sloth într-o sală de jocuri, apoi trimite-mi un mesaj prin care să mă anunţi unde eşti. Poţi să-ţi intri deja în rol şi să susţii că mi-ai oferit spaţiu ca să mă liniştesc, iar eu îmi voi face intrarea grandioasă.

— Nu...

— Trebuie să ai încredere în mine, Samael!

Numele lui adevărat, rostit în şoaptă de buzele mele, l-a făcut să

încremenească. Aveam încredere în el, deşi ştiam adevărul despre prinţul-demon. Era timpul ca acesta să-mi întoarcă favoarea.

— Trebuie să fii la fel de afectat de prestaţia mea ca toţi ceilalţi. Dacă îmi cunoşti în avans planul, nu numai că va strica surpriza, dar îţi va fi şi imposibil să minţi în privinţa asta. Acum, du-te!

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat repede înainte să-l împing spre uşă.

— Şi, te rog, aranjează să-mi fie imediat trimisă o cameristă!

Am intrat cu paşi mari în sala de jocuri întunecată, legănând din şolduri puţin mai mult decât era necesar. De îndată ce am furat un pahar cu vin de mure-demonice de pe tava unui chelner aflat în trecere, am băut lent, nu mai mult de o înghiţitură, arcuindu-mi seducător buzele rujate şi cercetând sala. Mesele de cărţi, acoperite cu pâslă, erau răspândite prin toată încăperea, iar în jurul lor se îngrămădeau lorzii şi doamnele acestui cerc. Tot mobilierul din lemn era închis la culoare, sculptat elegant şi suficient de moale şi de pluşat, încât să-i ademenească pe jucători să ia loc şi să rămână o vreme. Tăvile cu alcool şi mâncare îşi făceau frecvent apariţia, chelnerii asigurându-se că demonii nu trebuiau să-şi părăsească locurile pentru aperitive şi băuturi.

Dacă îţi făceai timp să-l admiri, covorul era bogat ornamentat, dar, totodată, se îmbina perfect cu atmosfera păcătoasă şi fascinantă a sălii de jocuri. Torţele pâlpâiau uşor din fiecare colţ, creând o ambianţă plăcută, intimă. Era clar că Greed îşi dorea ca toţi clienţii să uite de lumea din afara acestei Case a Păcatului. Aproape de centrul încăperii se afla o scenă imposibil de trecut cu vederea, ingenios plasată, pe care câţiva demoni îşi scoteau lent hainele. Mai multe mese mici fuseseră aşezate în faţa acesteia, oferindu-le clienţilor ocazia de a sta şi de a urmări spectacolul erotic. Majoritatea erau goale, însă am zărit câţiva demoni bând singuri chiar în faţa scenei. Dacă prima idee nu avea să aibă efectul dorit, scena se putea dovedi un plan de rezervă perfect.

În dreapta era un bar lung şi strălucitor, pe care se aflau turnuri din sticle de lichior şi vin, toate gata de consum. Aşa cum bănuisem, am simţit primele influenţe ale puterii lui Greed încurajându-mi acţiunile. Din moment ce-mi doream să fiu remarcată, cei care erau mai mult decât încântaţi să-mi facă pe plac se simţeau atraşi de mine. În loc să resping magia, am acceptat-o fără să ezit şi am folosit-o drept sursă pentru misiunea mea secretă.

Wrath păşise încrezător în biroul lui Greed, aşa că am procedat şi eu la fel, chiar dacă inima îmi bătea năvalnic în piept.

Mi-am observat ţinta la o masă unde clienţii aruncau zaruri şi păreau sincer interesaţi de joc, însă m-am oprit să-i cercetez înainte să mă zărească. Toţi demonii aşezaţi în jurul ţintei păreau deosebit de rafinaţi şi speram că asta înseamnă că fac parte din marea nobilime. Pe lângă crearea unei scene depravate, trebuia să trag de limbă pe cineva care o cunoştea pe Vesta. Nu era suficient să-mi elimin sora geamănă de pe lista suspecţilor; intenţia mea era să aflu adevărul. Greed părea să fi luat extrem de repede o hotărâre în privinţa Vittoriei, o reacţie cam suspectă, chiar dacă toţi ceilalţi prinţi nu-mi împărtăşeau neîncrederea.

Mi-am croit drum spre Lust, bucurându-mă de senzaţia oferită de şiragurile de perle terminate cu franjuri care îmi mângâiau spatele coapselor. În măsura în care un veşmânt poate fi considerat o fustă, cel ales de mine cu greu putea fi numit una. Nu exista nicio fâşie de ţesătură, doar sute de şiruri de perle, care abia îmi ajungeau până la jumătatea coapselor. Nu purtam nimic pe dedesubt, aşa că fiecare pas şi fiecare legănare a şoldurilor le asigura clienţilor un spectacol în toată regulă. Partea superioară a rochiei era la fel de îndrăzneaţă: un choker care avea şiraguri de perle prinse de bretelele şi de cupele corsajului. De fapt, nu era nimic mai mult decât o jumătate de corset, format în întregime din aceleaşi pietre semipreţioase, care lăsa foarte puţin loc imaginaţiei când mă mişcam.

Nuditatea nu era scandaloasă aici, dar reacţia lui Wrath la ceea ce

plănuisem trebuia să-i facă pe demonii din acest cerc să vorbească. Am ştiut exact când prinţul-demon m-a zărit peste mulţimea de jucători – privirea îi era arzătoare şi aproape palpabilă. L-am ignorat cu desăvârşire şi m-am apropiat pe furiş de Lust. Temperatura din jurul nostru s-a răcit cu un grad, poate chiar cu două, dar tot nu l-am învrednicit cu o privire pe logodnicul meu. Avea rolul lui de jucat, iar eu îl aveam pe al meu. Viaţa Vittoriei putea realmente să depindă de abilitatea mea de a evita semnarea jurământului de sânge şi de a aduna informaţii care să-i demonstreze nevinovăţia.

— Îţi surâde norocul, Alteţă?

M-am aplecat lângă Lust, peste masa acoperită de pâslă, conştientă că oricine din apropiere mi-ar vedea posteriorul şi mi-ar întrezări sânii, în timp ce împingeau şiragurile de perle. În mod previzibil, Lust şi-a lăsat ochii să-i zăbovească oriunde nu trebuia.

I-am simţit doar o frântură din puterea păcatului, deşi aveam impresia că-l ţinea sub control. Îi era cu adevărat frică de fratele lui. Am presupus că un pumnal al Casei înfipt în piept îşi lăsa amprenta literalmente până-n măduva oaselor. Un inconvenient pe care urma să fiu nevoită să-l înlătur din cale. Atât eu, cât şi Wrath aveam nevoie de păcatul lui Lust pentru ca planul să funcţioneze şi scandalul să aibă impactul dorit.

— Se pare că tocmai mi s-a schimbat.

A rânjit, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra mesei. Lângă el, un bărbat demon, acoperit cu o cantitate impresionantă de aur, m-a privit pe furiş. Pe mâna dreaptă avea ceea ce părea a fi un inel cu sigiliu. Probabil că era un membru al marii nobilimi, un amănunt care-l transforma în participantul ideal la acest joc.

I-am zâmbit timid, aplecându-mă spre Lust.

— Cine e prietenul tău?

Prinţul Casei Desfrânării a ezitat să-şi arunce zarurile şi mi-a urmărit privirea.

— Ducele de Devon. Unul dintre cei mai de încredere consilieri ai lui Greed.

Zâmbetul mi-a devenit mai larg.

— E o plăcere să te întâlnesc, domnia ta. Eu sunt...

— Nu există nici măcar un demon prezent aici care să nu ştie cine eşti, lady Emilia.

Devon m-a răsplătit cu un rânjet; din păcate pentru el, părea să fie unul sincer.

— Ai jucat vreodată Mândria Omului Mort?

Am văzut un alt demon suflând peste zaruri şi aruncându-le pe masă.

— Nu prea mă dau în vânt după jocurile de noroc.

Privirea i-a trecut fulgerător peste corsajul meu, dându-mi de înţeles că ar putea fi interesat să ştie dacă nu cumva prefer un alt fel de joc.

— Ai vrea să-mi faci pe plac?

Aş prefera să-mi scot ochii.

— Deocamdată, doar voi urmări jocul. Poate că, dacă eşti suficient de talentat, domnia ta mă poate convinge să mă răzgândesc.

Supărarea lui Wrath a făcut ca aerul să se răcească din nou cu câteva grade.

M-am strecurat între Lust şi duce, atingându-mi intenţionat şoldul de braţul celui din urmă, apoi m-am întors spre prinţ şi am şoptit suficient de tare, încât Devon să mă audă:

— Ai pomenit mai devreme de un cadou din partea Casei Desfrânării.

Am mai luat câteva guri de vin, după care am pus paharul deoparte şi am trecut la următorul, plin până la buză. Nimeni nu părea să observe că nu-l terminasem pe cel precedent. M-am aplecat mai aproape de Lust şi i-am mărturisit cu voce joasă:

— Mi-ai stârnit curiozitatea. E ca ultimul tău dar sau chiar mă voi bucura de el?

— O, e *mult* mai bun!

Lust s-a întors complet spre mine, uitând de joc cât m-a studiat

din cap până-n picioare, de parcă m-ar fi evaluat. Orice a văzut pe faţa mea trebuie să fi fost suficient de convingător pentru a-l îmboldi să joace.

— Pot oferi plăcere fără să iau. Ai vrea o mică demonstraţie?

— Aici?

Am aruncat o privire către duce, care se prefăcea că nu trage cu urechea, dar, după felul în care se înclina în faţă, părea destul de nerăbdător să-mi audă răspunsul.

Prinţul Casei Desfrânării a dat din cap spre scenă, unde câţiva demoni dansau mai mult sau mai puţin îmbrăcaţi. Un bărbat care purta doar pietrele preţioase de pe membrul său s-a mângâiat încet, aparent încântat de privirile lacome aţintite asupra lui. Un altul de lângă el i-a şoptit ceva la ureche, apoi s-a aplecat şi i-a luat în gură penisul tare, satisfăcându-l pe celălalt demon în văzul tuturor.

Lust nu mă scăpa din ochi.

— Ai putea să li te alături acolo sus, pe scenă, să experimentezi deodată puterea a două păcate. Acele podoabe pe care le poartă amplifică senzaţiile. Imaginează-ţi cum s-ar simţi acele perle ori de câte ori ar aluneca peste pielea sensibilă, atingând zone de plăcere din interiorul tău la care nu ai visat vreodată.

Mi-am desprins ochii de la spectacol şi m-am uitat la Lust, apoi la ducele de Devon.

— De fapt, aş prefera să rămân aici. Ai putea totuşi să-mi oferi o mică demonstraţie? Sau asta îţi va distrage atenţia de la joc?

Mânia nestăvilită a lui Wrath s-a năpustit asupra mea ca o furtună de gheaţă, cu câteva clipe înainte ca prinţul-demon să ajungă lângă mine şi, luând în considerare felul în care mai mulţi jucători de la masă s-au îndepărtat clătinându-se pe picioare şi dispuşi să-şi abandoneze grămezile de monede, nu eram singura care o simţise.

Degetele lui Wrath mi-au trecut uşor peste încheietura mâinii.

— Emilia!

— Nici să nu îndrăzneşti!

Chiar dacă trupul mi s-a împotrivit cu înflăcărare, mi-am smucit mâna, ferindu-mă de atingerea lui.

— Sunt în mijlocul unei conversaţii *plăcute* cu demoni care nu mi-au condamnat sora geamănă la moarte.

M-am întors spre duce şi i-am oferit un zâmbet politicos.

— Prinţule Wrath, te rog să-l saluţi pe ducele de Devon!

Wrath şi-a dezvelit scurt dinţii.

— Du-te dracului, Devon! Dispari!

— Ia-o mai uşor, frate! i-a spus Lust, rânjind până la urechi. Ţine-o tot aşa şi lady Emilia va experimenta trei păcate deodată.

— Nu şi dacă-ţi tai blestematul ăla de cap şi-l dau câinilor!

Logodnicul meu a reuşit să mai sperie încă un jucător. Din fericire, ducele nu s-a lăsat descurajat de izbucnirea lui. Probabil că zeiţa mă ocrotea, pentru că forma preferată a lui Devon cu privire la păcatul curţii era atenţia, iar micul nostru spectacol îi hrănea din plin propria manifestare a lăcomiei.

Într-un târziu, am întâlnit privirea neclintită şi furioasă a lui Wrath. Sfântă zeiţă din cer! Era o fiinţă magnifică şi numai bună de admirat când îşi elibera magia din cuşcă. Îşi juca impecabil rolul. În curând avea să devină sălbatic şi abia aşteptam ca acea parte animalică a lui să fie în sfârşit dezlănţuită.

— Cu scuzele de rigoare, te anunţ că am experimentat destul din *anumite* păcate pentru o seară. Te rog să te întorci la masa ta!

M-am corectat înainte să rostesc o minciună, ştiind că Lust ar sesiza-o la fel de uşor ca Wrath, după care m-am răsucit cu faţa spre fratele logodnicului meu, uitându-mă intenţionat la Devon când am spus:

— Mi-ai putea oferi acum o mică demonstraţie? Doar să gust din păcat. Sau trebuie să aştept?

Privirea lui Lust a săgetat spre Wrath, care se înălţa în continuare ameninţător în spatele meu, apoi prinţul Casei Desfrânării s-a aplecat spre mine.

— Se pare că, dacă îţi primeşti acum cadoul, a murmurat aproape

de urechea mea, ai putea incita o revoltă.

— Un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum.

M-am împiedicat şi m-am lovit de duce, dar i-am permis să mă echilibreze cu o mână pusă puţin prea jos pe spate. În momentul în care m-a atins, m-a învăluit păcatul lui Lust. Însă fusesem pregătită, aşa că am atras puterea spre mine şi am folosit-o ca o extensie a ceea ce îmi doream în loc să-i dau voie să mă copleşească.

Ducele de Devon şi-a retras repede mâna, dar senzaţia de a fi atinsă nu s-a diminuat. Păcatul lui Lust mi-a stârnit aceleaşi senzaţii ca prima dată când îl experimentasem – părea că mâini invizibile îmi alunecau de-a lungul corpului. Numai că, de data asta, mâinile invizibile erau mai îndrăzneţe, probabil rezultatul faptului că mă aflam în Casa Păcatului a lui Greed şi-mi doream clar atenţie.

Muzica pe care nu o remarcasem până acum a devenit mai tare, tobele bătând într-un ritm sălbatic. Sosise timpul să-mi pun planul în acţiune. M-am lăsat în poala lui Devon, smulgându-i un pufnet răsunător de pe buze şi luându-l prin surprindere, însă ducele era mai mult decât încântat să mă aibă astfel etalată, ca un premiu câştigat fără nici cel mai mic efort depus din partea lui, dar cu care era extrem de fericit să se laude.

Pieptul lui mi-a atins uşor spatele când s-a aplecat.

— Partenerul tău nu mă va ucide, nu-i aşa?

— Puţin probabil, domnia ta. Mai ales că ni s-a cerut să venim aici ca să investigăm o crimă.

Mâinile magice dăruite de Lust nu au pierdut timpul cu seducţia; mi-au alunecat peste partea din faţă a trupului, apoi şi-au continuat lent coborârea. Cu acea senzaţie feerică deplasându-se peste tot, avea să-mi fie extrem de greu să mă concentrez pe adunarea informaţiilor; pe de altă parte, urma să-mi uşureze destul de mult a doua parte a uneltirii. M-am rezemat de duce, în timp ce mâinile invizibile malefice şi-au prelungit treptat explorarea ispititoare pe porţiunea de piele goală care îmi începea chiar de sub sâni şi se întindea până la buric, înainte ca acestea să urce din nou, la fel de

amăgitoare. Magia părea o picătură de căldură lichidă – mi se rostogolea în sus şi-n jos pe gât, între sâni, înconjurându-mi sfârcurile, pe măsură ce continua să mă mângâie languros şi înnebunitor de lent.

Am alunecat încet pe coapsa ducelui, cu atenţia împărţită între dezmierdări şi reacţia pe care o simţeam venind dintr-o altă parte a sălii.

— E păcat ce i s-a întâmplat, nu-i aşa? am întrebat.

— Te referi la Vesta?

Devon a inspirat brusc când mi-am mutat din nou trupul.

— Da! am şoptit, fără suflu, cu ochii încă închişi.

Fie ca zeiţa să-i blesteme puterea lui Lust! Era prea îmbătătoare!

— Ai cunoscut-o?

Un alt val de căldură, care nu avea nimic de-a face cu dorinţa alimentată de magie a lui Lust, m-a îndemnat să-mi întredeschid un ochi. Wrath ocupase un loc pe partea opusă a mesei de joc, cu privirea dură şi arzătoare aţintită asupra mea şi a ducelui, de al cărui genunchi mă frecam fără ruşine. I-am zâmbit cu subînţeles logodnicului meu. Cu Wrath aici, urmărindu-mă atât intens, aveam impresia că eram doar noi doi în sală. Mai presus de orice, îmi doream să am parte de atenţia *lui,* să-i stârnesc foamea lacomă, să-i aprind furia. Tânjeam atât de profund şi cu atâta disperare după el, încât mă durea. Momentul împărtăşit în gondolă nu fusese nici pe departe îndeajuns, iar dorinţa lacomă pe care o simţisem pentru el s-a năpustit încă o dată asupra mea, îmbinându-se periculos cu cadoul lui Lust.

— Puţin, a spus Devon, răspunzând la o întrebare pe care aproape că uitasem că o pusesem.

Dacă speram să rămân cât de cât în toate minţile, trebuia să nu mă mai uit la Wrath în timp ce păcatul lui Lust îmi înfierbânta sângele în vene.

— Părea distrasă în ultima vreme.

— În ce sens?

În stânga mea, Lust a râs scurt şi a trimis un val mai puternic de magie. Nenorocitul ăsta de demon avea de gând să mă omoare de la atâta plăcere sau să mă ajute să incit revolta pe care mă avertizase de la bun început să nu o provoc. Un geamăt slab şi răguşit mi-a scăpat de pe buze. Sfântă zeiţă din cer, mă simţeam atât de bine! Mi-am unduit din nou şoldurile, perlele fustei lovind uşor locuri interesante, în timp ce căutam să înteţesc acel sentiment minunat. Ducele a înjurat fără menajamente când a observat ce făceam, dar şi-a ţinut mâinile pe masa de joc, unde Wrath le putea vedea.

Cuprinsă de euforie, mi-am lăsat privirea să revină asupra prinţului-demon. Voiam să fiu în poala *lui,* să-l călăresc până aveam să fim amândoi satisfăcuţi. Wrath şi-a încleştat degetele în jurul braţelor scaunului, de parcă s-ar fi străduit să-şi păstreze controlul. Nu-mi dădeam seama dacă mânia sau dorinţa i-a atras atenţia asupra spectacolului meu, dar nici nu-mi păsa. Jocul nostru tocmai a devenit mult mai interesant.

— Domnia ta? am reuşit să întreb între mângâieri invizibile. Ai menţionat că Vesta părea distrasă. Îţi aminteşti în ce sens?

— Pierd... a început ducele, apoi şi-a schimbat poziţia pe scaun, sub mine. A pierdut mai multe jocuri. Ceva destul de nefiresc, încât să-i facă pe curteni să vorbească. Vesta nu-şi pierdea niciodată concentrarea. Am auzit chiar că a pus întrebări ciudate în ultima vreme, despre cum să miroşi sângele şi complexitatea procesului.

— Aveam impresia că toţi demonii pot detecta informaţii în sânge.

— Tocmai din acest motiv a stârnit curiozitatea unora de la curte. Desemnase un membru al gărzii să testeze disputele de sânge în timpul înfruntărilor. O cantitate neobişnuită de sânge tot apărea, contaminând locul.

Ceea ce cu siguranţă i-ar fi putut înfuria pe toţi vârcolacii al căror sânge fusese luat, confirmând parţial bănuiala lui Greed că ei sunt responsabili pentru atac.

— I-a spus cineva vreodată asta lui Greed?

— Înălţimea Sa a pedepsit pe oricine îndrăznea să-i ştirbească imaginea Vestei. Tot ce am auzit sunt zvonuri de la bârfitorii curţii.

Din neatenţie, am alunecat la loc în poala ducelui de Devon, care şi-a schimbat din nou poziţia pe scaun. Am simţit imediat ce-şi ascundea: erecţia. M-am îndepărtat rapid, dar nu înainte ca un mârâit jos să răsune din cealaltă parte a mesei. Wrath părea să-şi fi încordat fiecare muşchi din corp, la un pas să se năpustească asupra ducelui. Probabil că numai voinţa lui încăpăţânată îl mai ţinea în frâu. Sfântă zeiţă din cer, era incredibil! Datorită combinaţiei ameţitoare de lăcomie şi desfrânare, completate cu alura păcătoasă a lui Wrath, îmi doream să mă întindă pe masa de joc, să-mi desfacă picioarele şi să mă posede chiar aici şi acum.

Regele meu a înghiţit în sec, iar când privirea i s-a întunecat, am ştiut că *mi-a* simţit excitarea. Iniţial, nu eram sigură dacă putea să-şi dea seama cine mă stimulase – cu siguranţă nu fusese ducele. Îmi doream doar păcatul meu preferat, dar, ţinând cont de intensitatea mâniei pe care o emana încontinuu, se părea că interpretase greşit situaţia. Şi că spectacolul nostru era foarte aproape de a provoca în sfârşit scandalul propus. Sosise timpul să obţin orice altă informaţie pe care mai puteam să pun mâna înainte ca Wrath să-şi piardă controlul.

— Ai mai observat ceva neobişnuit la Vesta înainte să moară? am întrebat. Cum fac faţă membrii familiei sale?

— Nu... nu avea familie.

Respiraţia ducelui de Devon a devenit neregulată când mi-am trecut mâinile peste partea din faţă a topului.

— Vesta nu s-a născut în acest cerc. Prinţul Greed a tăinuit informaţia; trebuia să fie un secret cunoscut doar de el şi de Vesta, dar zvonurile circulă repede la curte. Pentru un anumit preţ. Conform bârfelor, Vesta nu era prenumele ei.

Interesant!

— Ştii cum o chema înainte?

— Nu! Nu a vorbit niciodată despre asta.

— Şi era singură la curte?

Ducele şi-a lins buzele.

— Vesta a avut câteva relaţii ocazionale de-a lungul anilor, aventuri, flirturi, dar nimic care să o îndepărteze de datoria ei. Unii credeau că Greed voia să o ia drept consoartă, însă Înălţimea Sa a negat mereu asta. La fel şi ea.

— Au avut vreodată – mi-am trecut vârfurile degetelor de-a lungul coapselor, pe exterior – relaţii?

Wrath şi-a încleştat pumnii şi, deodată, gândul de a-l vedea cum îşi provoacă singur plăcere, în timp ce mă privea făcând acelaşi lucru, m-a făcut să uit că spectacolul trebuia să fie o simplă uneltire. Îmi doream un singur lucru: pe el. Şi lăcomia m-a luat în stăpânire. Când ducele de Devon a început să-mi mângâie braţele, m-am întrebat dacă Lust îi trimisese un imbold încurajator sau dacă pur şi simplu lăcomia îl determina să ia parte la reprezentaţia mea artistică.

— De obicei, Vesta prefera compania femeilor. Deşi nu era un secret că se culca din când în când cu câte un bărbat, dacă îl dorea.

— Ai mai auzit şi alte zvonuri interesante?

— Aş prefera să nu mă gândesc la nimic altceva în acest moment, lady Emilia.

Ducele s-a aplecat peste umărul meu şi mi-a urmărit lacom degetele, care mi-au dispărut pe sub fustă şi...

Temperatura a scăzut brusc. De pe scenă au răsunat strigăte uimite. M-am întors exact la timp pentru a vedea ce se întâmplase. Gheaţa a ţâşnit pe scenă, iar cuplurile care se învârteau au alunecat, dar nu au căzut. Ne apropiam periculos de mult de îndeplinirea scopului nostru, dar tot nu era suficient pentru a-i şoca pe curtenii Casei Lăcomiei. Wrath trebuia să-şi piardă controlul. Să devină întru totul Diavolul şi să-şi accepte această latură.

M-am ridicat din poala ducelui şi m-am aşezat pe marginea mesei de joc, cu spatele la Wrath, apoi mi-am întins în sus, lent, un picior şi l-am pus peste celălalt, încrucişându-le aşa cum se cuvine şi

atrăgând cu uşurinţă privirea înfometată a lui Devon. Paharul meu de vin a zăngănit, după care s-a spart, vărsând alcoolul pe masă.

Ducele nu a observat. În sfârşit reuşisem să-i captez în totalitate atenţia lacomă. Şi-a descheiat pantalonii şi s-a eliberat cu o mişcare bruscă, apoi şi-a mângâiat membrul în timp ce jucătorii rămaşi la masa noastră s-au întors spre el, delectându-se cu păcatul lui. Nu mi-am desprins privirea de la el, deşi, în realitate, mă concentram complet asupra prezenţei impunătoare din spatele nostru.

Un bubuit înfundat a străbătut sala de jocuri, nu suficient de tulburător, încât să oprească pariurile sau scenele alimentate de lăcomie, dar îndeajuns cât să răstoarne paharele pe mesele de joc. I-am trimis în gând o rugăciune zeiţei, sperând că Wrath avea să acţioneze în curând. Auzisem deja mai mult decât suficient de la Devon. Ducele s-a ridicat în picioare şi s-a mângâiat mai tare şi mai repede, gemând de parcă s-ar fi apropiat de orgasm. Lorzii şi doamnele de la masa noastră s-au aplecat, înfometaţi, hrănindu-i dorinţa de a fi urmărit.

— Lady Emilia! a gemut din nou Devon. Atinge-ţi...

— *Ajunge!*

Wrath şi-a preschimbat vocea în ceva mai plăpând, mai silenţios decât o şoaptă, dar tot m-a înfiorat, ridicându-mi firele de păr de pe braţe. Puterea părea să pulseze în jurul nostru, ca şi cum o furtună era pe cale să lovească. De altfel, singurul avertisment primit de cineva. Şi apoi s-a întâmplat: un trosnet tunător a cutremurat sala, reducând la tăcere tobele. Ducele a încremenit în faţa mea, iar expresia lui nedumerită s-a transformat rapid în una temătoare. Şi-a îndepărtat mâna de pe penis şi a sărit înapoi, ratând la milimetru o bucată mare de tavan care s-a prăvălit dinaintea lui. În sală ploua cu bucăţi de ipsos, care cădeau într-un cerc în jurul meu, protejându-mă de haosul iminent.

Mi-am ridicat privirea – pe suprafaţa tavanului au apărut sute de fisuri subţiri, asemenea pânzelor de păianjen, însă au devenit iute din ce în ce mai mari, până când plafonul s-a prăbuşit. Lemnul a

crăpat, candelabrele de cristal au zăngănit, iar scena a început să se descompună spre interior, de parcă podeaua ar fi înghiţit-o cu totul. Demonii au strigat şi au abandonat spectacolele de sex, grăbindu-se să ajungă la adăpost. Am rămas în centrul câmpului meu impenetrabil, urmărind cum gheaţa acoperea pe rând mesele de joc, un strat suficient de dens şi de gros, încât să spargă şi să spulbere lemnul ornamentat.

— Pe sânge şi pe oase!

Jocul nostru funcţionase. Poate prea bine.

O masă din apropiere s-a dezintegrat. O alta i-a împărtăşit imediat soarta. Pretutindeni în sala de jocuri, piesele de mobilier explodau, reduse la grămezi de praf sau de aşchii de lemn, ori cădeau pradă unui strat ireal de dens de gheaţă, capabil să descompună tot ce atingea în mii de cristale strălucitoare. În furtuna mâniei, masa mea a rămas nedeteriorată, ca ultimul mesager al unei fărâme de calm. Furia lui Wrath demola întreaga încăpere, bucată cu bucată.

Scoteam nori albi pe gură, conştientă că temperatura coborâse acum periculos de mult sub punctul de îngheţ. Parcă trecusem într-o lume făurită în întregime din gheaţă, una nemiloasă, aspră şi letală. La fel ca expresia întipărită pe chipul prinţului meu, când şi-a îndreptat privirea mânioasă spre duce. M-am cutremurat. Şi Devon a făcut imediat pe el.

Apoi Wrath a apărut lângă mine, în carne şi oase, m-a aruncat peste umărul său ca un barbar şi mi-a acoperit posteriorul cu mâna lui mare, hotărât să mă scoată din sala distrusă.

Aproape că vibra din pricina presiunii de a-şi ţine în frâu puterea. Nu-mi puteam imagina de ce altceva ar fi fost capabil, ce altceva ar fi putut distruge, dacă asistasem doar la dezlănţuirea unei frânturi ale magiei demonului.

Ochii mi-au fugit spre Lust, aflat în inima haosului, care râdea pe înfundate. Reamintindu-mi de jocul nostru, am început să-l lovesc pe Wrath pe spate.

— Lasă-mă jos!

Prinţul-demon nu a reacţionat, nu că mă aşteptam să o facă. Concentrându-se doar asupra păcatului său, ne-a scos rapid din sala de jocuri, unde strigătele încă răsunau, iar viscolul violent şi nefiresc continua să facă ravagii. Fulgi de zăpadă îmi sărutau pielea goală, atât de reci, încât păreau să mă muşte uşor. Wrath întruchipa cu adevărat o forţă a naturii.

Folosindu-şi viteza supranaturală, ne-a adus într-o fracţiune de secundă înapoi în apartamentul de oaspeţi.

M-a pus cu blândeţe în picioare şi s-a îndepărtat cu paşi mari, furia clocotindu-i în vene. Mi-am ascuns zâmbetul larg. Planul ne funcţionase de minune. Păcatul lui Wrath distrusese una dintre sălile de jocuri ale lui Greed, iar eu dobândisem informaţii despre Vesta. Per total, avusesem un succes nebun. Deşi bietul duce ar fi susţinut contrariul.

— Deci? Crezi că am fost destul de convingători? l-am întrebat.

Trebuia să fie îndeajuns – viaţa Vittoriei depindea de asta.

Wrath s-a întors încet din locul în care aruncase vraja fonică asupra camerei, ca să nu fim auziţi, plimbându-şi privirea răvăşitoare peste trupul meu. Într-adevăr, arăta ca un animal sălbatic a cărui lesă tocmai se rupsese şi cerceta împrejurimile în căutarea unei posibile cuşti noi. Inima mea şi-a înteţit bătăile, dar nu de teamă. Îmi dorisem să-l provoc să acţioneze. Şi cu siguranţă părea pregătit să o facă. Erecţia îi era vizibilă prin pantaloni, iar felul în care mă privea, de parcă şi-ar fi dedicat ore în şir din viaţă pentru a-mi înnebuni trupul de plăcere, mi-a reaprins acea nevoie primară şi aproape dureroasă de a-l avea.

— Ţi-a plăcut spectacolul, Majestate?

Susţinându-i privirea, m-am învârtit pe loc, asigurându-mă că perlele cu franjuri îmi biciuie uşor posteriorul.

— Ai fi putut măcar să-l laşi pe bietul duce să termine. Nobilii de la masă se bucurau din plin de prestaţia lui.

— Emilia!

Numele meu, pe buzele lui, părea mai degrabă o rugăminte decât un avertisment. Încă un pas şi avea să fie la fel de pierdut ca mine.

— Am fost destul de malefică pentru a păcăli un prinţ al Iadului? l-am întrebat, trecându-mi mâinile peste corsajul aproape inexistent şi lăsând să cadă o bretea. Sau, şi mai bine... am fost destul de malefică pentru a-l ademeni pe Diavol?

M-am apropiat fără grabă de el, relaxată, iar Wrath a blestemat zei despre care nu auzisem niciodată. Părea că se străduia din răsputeri să nu se năpustească asupra mea. Mai că am simţit momentul în care tensiunea dintre noi a explodat, întâmpinând-o cu braţele deschise.

Wrath a făcut un pas mic spre mine, cu ochii aţintiţi în ai mei.

Vânătorul ieşise la joacă.

— Spune-mi că-ţi doreşti asta!

L-am măsurat din cap până-n picioare lent şi temeinic. Nu uitasem că furia acţiona ca un afrodiziac asupra lui. Nu uitasem nici cum mă făcea să mă simt.

— În acest moment, îl doresc pe demon, nu pe prinţ. Arată-mi de ce eşti numit unul dintre cei Malefici.

L-am apucat de cămaşă şi l-am tras spre mine, cu buzele la o răsuflare distanţă de ale lui.

— Şi să nu îndrăzneşti să te ţii în frâu!

ŞASE

Wrath mă lipise de perete înainte să-mi trag din nou răsuflarea. Şi-a trecut degetele peste perlele corsajului meu, cu respiraţia fierbinte mângâindu-mi spatele gâtului, apoi şi-a împins cu putere şoldurile în mine.

— Dacă te răzgândeşti...

M-am învârtit şi l-am întrerupt cu un sărut pătimaş.

— Opreşte-te din nou, chiar şi pentru o *secundă,* şi-ţi promit că vom testa cât de mult îţi place cu adevărat să te joci cu pumnalele, demonule!

Drept răspuns, Wrath mi-a oferit un zâmbet care făgăduia o descătuşare totală. Mi-a mângâiat uşor sânii peste veşmântul format din perle, până când au devenit grei şi au început să tânjească după mai mult.

— Corsajul ăsta!

Degetele i s-au încleştat în jurul unui şirag, pielea lui caldă şi goală *aproape* atingând-o pe a mea. Niciodată n-am urât mai mult un articol de îmbrăcăminte.

— Trebuie să dispară!

Când prinţul şi-a înteţit strânsoarea asupra şirului de perle şi a tras cu înverşunare, mi-a rupt corsajul, pietrele semipreţioase sărind pe podea. Wrath şi-a lăsat privirea să-mi cerceteze agale ochii, buzele şi fiecare centimetru din corp, până în vârfurile degetelor de la picioare, apoi şi-a reluat explorarea seducătoare în sens invers. Îmi plăcea la nebunie când se uita aşa la mine. De parcă aş fi fost începutul şi sfârşitul tuturor fanteziilor lui. În ceea ce mă privea, Wrath era cu siguranţă începutul şi sfârşitul fanteziilor pe care le nutream.

— Eşti uluitor de răvăşitoare!

Şi-a înclinat capul şi mi-a depus un şir de sărutări pe gât, din ce în ce mai jos, oprindu-se abia când mi-a luat un sân în gură şi l-a

supt cu putere, zgâriindu-l ireal de delicat cu dinţii. M-am sprijinit de perete, plimbându-mi mâinile pe braţele lui puternice şi ţinându-l aproape în timp ce-şi trecea limba peste sfârcul sensibil.

— Wrath!

M-am zvârcolit, lipită de trupul demonului, incapabilă să mai suport mişcarea lentă şi iscusită a limbii lui. Eram umedă şi pregătită pentru el.

— Te doresc atât de mult, încât nu pot gândi limpede!

Mi-a sărutat celălalt sân, trăgându-l uşor în gură, apoi a râs încet când l-am strâns de păr şi am refuzat să-i dau drumul.

— Când te-am văzut în poala acelui idiot, atât de excitată şi de aproape de orgasm, am vrut să ţi-o trag chiar acolo. În faţa întregii curţi.

Felul dur şi aspru în care a mârâit şi a rostit acele cuvinte, defel princiare, mi-a înfierbântat sângele. Mi-am apăsat trupul de al lui, disperată să-l simt, şi m-am ridicat pe vârfurile degetelor pentru a-i şopti:

— Te-aş fi lăsat.

Buzele lui Wrath le-au capturat fără milă pe ale mele într-un sărut nici delicat, nici tandru. Era primitiv şi sălbatic. O revendicare şi o luptă pentru dominaţie. În seara aceea, aveam să finalizăm partea fizică a legământului de căsătorie, iar Wrath nu-şi dorea o regină supusă. Tânjea după cineva care să fie egalul lui. La fel ca mine.

Am pus brusc capăt sărutului, apoi i-am conturat cu limba linia gâtului, mulţumită când a eliberat o înşiruire de înjurături şi şi-a împins din nou şoldurile în ale mele, la fel de dur şi cu erecţia la fel de tare ca granitul. Şi-a îngropat faţa în scobitura gâtului meu, sărutându-mi şi sugându-mi pielea până când mi-a smuls o răsuflare şuierătoare de pe buze.

Prinţul-demon s-a dat înapoi şi mi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe faţă, de parcă ar fi vrut să se asigure că era real ce se întâmpla.

— Mi-am petrecut tot timpul gândindu-mă la ce aş vrea să fac.

O mână mare, acoperită de bătături, mi-a coborât de-o parte a trupului, alunecându-mi încet peste şold, de-a lungul coapsei, până când mi-a ajuns în spatele genunchiului şi mi-a ridicat piciorul pentru a-l încolăci în jurul taliei lui.

— Imaginându-mi cum te-ai simţi. Sunetele pe care le-ai scoate. Când l-aş ucide pe nenorocitul ăla, ţi-aş desface picioarele şi te-aş pătrunde chiar acolo, pe blestemata aia de masă.

Cuvintele lui ispititoare, căldura şi dorinţa din ochii lui. Totul era prea intens!

— Te rog! Trebuie să te simt în mine. Acum!

Am tras de bretelele de la pantalonii demonului, mi-am strecurat mâna sub material şi am început să mă joc.

— Emilia!

Numele meu pe buzele lui, veneraţia din tonul lui – au trezit ceva în mine. Un sentiment atât de profund, încât nu-l puteam exprima decât prin fapte. I-am prins buza inferioară între dinţi şi am muşcat-o uşor, mângâindu-l mai repede. Pielea îi era moale ca mătasea, dar erecţia, mai tare decât oţelul.

Această creatură magnifică şi mortală era a mea. Eram în stare să comit lucruri oribile, sălbatice, dacă cineva se gândea să mă întrerupă din a-mi revendica prinţul chiar aici, chiar acum.

— Emilia, pe sângele demonilor!

Wrath şi-a mai smucit de câteva ori şoldurile, aproape cu violenţă, prins în strânsoarea mea, înainte să-şi smulgă pantalonii, iar apoi cămaşa. Pe urmă m-a învârtit, punându-mi mâinile pe perete.

— Ţine-ţi picioarele apropiate şi apleacă-te înainte!

— Da, generale!

Am făcut cum mi-a poruncit, cu trupul deja alunecos şi pregătit.

— Ce-ţi mai place să o faci pe deşteapta!

I-am zâmbit larg peste umăr când demonul m-a prins de fund şi l-a strâns jucăuş, un gest pur de posesie.

— Poate că ar trebui să mă pedepseşti.

— E o rugăminte? m-a întrebat el, iar ochii i s-au aprins de dorinţă când am încuviinţat din cap. Spune-mi când ţi-a ajuns, doamna mea!

A despărţit şiragurile de perle şi mi-a prins şoldurile, ridicându-mi posteriorul pentru un unghi mai bun. Când s-a lipit de mine şi l-am simţit cum se împinge uşor între coapsele mele, trupul mi s-a înfierbântat şi, totodată, s-a încordat datorită senzaţiei erotice. Demonul m-a tachinat, lăsându-şi lungimea impresionantă să alunece înainte şi înapoi de-a lungul acelei zone umede.

Mi-am arcuit spatele, implorând în tăcere. Wrath s-a frecat mai tare de mine, m-a pătruns puţin mai adânc, dar şi-a strecurat doar vârful membrului înăuntrul meu. Am înjurat cu patos şi am vrut să mă împing în el, însă prinţul s-a retras, repetând mişcarea înnebunitoare de mai devreme. Din nou. Şi din nou. Până când am ajuns să gâfâi, la un pas să mă urc pe perete, răvăşită de dorinţă.

— Wrath! Te rog, fute-mă!

— Dacă aşa porunceşte regina mea.

Fără să ezite, demonul m-a pătruns complet, împingând o singură dată din şolduri, cu o ferocitate animalică. M-a lăsat un moment să mă acomodez cu senzaţia nouă de a-l simţi atât de intim, iar trupul mi s-a întins într-un mod nici pe departe neplăcut. După ce s-a sprijinit de mine, dominându-mă cu trupul lui masiv, prinţul mi-a sărutat ceafa şi mi-a muşcat uşor lobul urechii, alunecând afară, apoi înăuntru, tot mai adânc. Şi mai adânc.

— Spune-mi acum!

— Ce anume?

Acea voce întretăiată şi pasională nu prea semăna cu a mea.

Wrath a repetat mişcarea, nu ca să mă obişnuiesc cu mărimea lui, ci ca să mă tortureze încet până la moarte, astfel încât să fiu răpusă de plăcere.

Când m-a pătruns din nou, minunat de lent, a lovit un mănunchi de nervi care mi-a smuls un geamăt gutural. Demonul mi-a mângâiat urechea cu buzele.

— Că sunt păcatul tău preferat.

Mi-a tras fundul spre el şi m-a împins încă puţin în jos, găsind unghiurile perfecte pentru a mă conduce pe cele mai înalte culmi ale extazului. Era puţin dur, puţin sălbatic şi extrem de primar. Exact aşa îmi imaginasem că avea să fie prima oară pentru noi.

— Spune-mi că eşti a mea!

Pasiunea lui Wrath ardea mai puternic decât însuşi păcatul demonului, iar eu ardeam pentru el. Trupul mi s-a încordat în jurul lungimii lui, zona dintre coapse îmi pulsa dureros, iar pasiunea îmi pârjolea venele. Eram a lui. De-a pururi.

Aşa cum el era al meu.

— Eşti preferatul meu în tot.

M-am sprijinit de perete şi m-am împins înapoi în demon, mişcându-mi şoldurile în ritmul intens impus de pătrunderile lui adânci, dornică să dăruiesc la fel de mult pe cât primeam.

— Eşti al *meu.*

— La dracu', Emilia! a gemut Wrath.

M-a prins cu o mână de şold, ca să mă poată lipi de el, în timp ce cealaltă mi-a explorat partea din faţă a trupului, degetele lui dezmierdându-mă cu atâta îndemânare, încât ai fi zis că prinţul-demon era un virtuoz dornic să mă transforme în instrumentul lui muzical preferat. Aproape că era prea mult, şi totuşi nu voiam ca senzaţia să dispară vreodată.

— Cu tine, mă simt ca în rai.

— Osândi-m-ar zeiţa! Mai tare!

Wrath s-a supus bucuros. S-a dezlănţuit complet, împingându-se atât de tare în mine, încât corpurile de iluminat au început să tremure. Tabloul pe care abia dacă-l observasem s-a prăbuşit la podea.

Şi apoi s-a întâmplat – trecutul s-a năpustit asupra prezentului, iar o viziune nouă m-a prins în mrejele sale.

Într-o Casă de demoni diferită, pe un coridor întunecat, Wrath m-a lipit de perete, îmbătându-mi trupul de plăcere în timp ce mă pătrundea. Mă

ajutase să-mi smulg toate hainele, însă el şi-a păstrat pantalonii. Mă înnebunea gândul de a-l şti pe jumătate îmbrăcat. Îi urmăream hipnotizată mâna cu tatuajul în formă de şarpe, ocupată să-mi mângâie pătimaş corpul şi aducându-mă până în pragul orgasmului doar pentru ca apoi să încetinească ritmul şi să mă lase la mila unei dorinţe copleşitoare. Adora să mă tachineze, să amâne senzaţia euforică până când îmi revendicam singură plăcerea.

Auzeam sunetele scoase de alţii chiar în afara coridorului nostru secret. În orice moment, cineva putea să ne surprindă astfel înlănţuiţi. Niciunul dintre noi nu-şi dorea un public, dar să-ţi păstrezi echilibrul când eşti pe muchie de cuţit, la un pas să fii descoperit, să simţi muşcătura plăpândă a fricii care venea la pachet, intensifica brusc experienţa.

Pe măsură ce mă apropiam de eliberare, am observat o strălucire slabă răspândită de mâna mea; un tatuaj începea să-mi apară de-a lungul inelarului stâng. Wrath m-a pătruns din nou, mai adânc şi mai repede – atât mintea, cât şi trupul meu aveau să cedeze în faţa plăcerii pe care îşi dorea cu fervoare să o simt.

M-a aplecat în faţă.

— Ţine-ţi picioarele apropiate! Mai mult!

Porunca lui şi senzaţia trupurilor noastre alunecând în tandem, creată de noua poziţie, m-au făcut să-i strig numele, deşi ne străduiam din răsputeri să rămânem tăcuţi.

Mi-am arcuit spatele, iar demonul a nimerit un punct în adâncul meu care mi-a adus stele sub pleoape. Respiram greu, cu privirea fixată pe mâna mare, care mă ţinea de şold. Şi pe aceasta apăruse un tatuaj, tot pe inelarul stâng. Am zâmbit, gândindu-mă la cuvintele pe care le rostise mai devreme.

Jurământul etern.

I-am acoperit mâna cu a mea, împletindu-ne degetele când Wrath ne-a unit pentru ultima oară trupurile, la fel de pasional, tremurând şi blestemând în momentul în care orgasmul ne-a străbătut pe amândoi.

Viziunea a dispărut brusc şi m-am trezit din nou în prezent. Probabil că a fost scurtă, altfel prinţul meu ar fi observat. Wrath s-a

retras, apoi s-a împins din nou în mine, respiraţia lui sacadată încălzindu-mi gâtul. Eram amândoi aproape, cu pielea transpirată şi arzătoare. Urma să mă bucur de acea euforie eliberatoare... dar tot aş fi putut să jur că mai simţeam ecoul orgasmului din viziune, o senzaţie care nu a făcut decât să-mi intensifice experienţa.

— Sfântă zeiţă din cer! Nu te opri!

— Niciodată!

A rostit cuvintele cu făgăduinţa de netăgăduit a unui jurământ. Wrath mi-a mângâiat clitorisul, desenând cercuri ispititoare exact acolo unde mă pătrundea cu putere. Orgasmul m-a cutremurat până-n măduva oaselor, izbindu-mă cu forţa unei furtuni năprasnice. O clipă mai târziu, demonul m-a urmat pe culmile plăcerii cu o înjurătură aspră. Picioarele mi-au tremurat când s-a aplecat înainte şi mi-a sărutat uşor gâtul.

În timp ce-mi trăgeam răsuflarea, m-am uitat lung la tatuajele care ne apăruseră acum, în prezent, pe degete, distingând în cele din urmă cuvintele când lumina s-a estompat şi ni s-a retras în piele.

Literele erau scrise pe verticală, cu o cerneală de-un auriu-trandafiriu, şi mi se întindeau de sub unghie până la baza degetului.

S
E
M
P
E
R
T
V
V
S

Iar cuvintele erau scrise asemenea unor inscripţii romane. Mi-a luat câteva secunde să pun cap la cap sintagma în latină. *De-a pururi*

al tău. Sau *De-a pururi a ta.*

Wrath a întins mâna de jur-împrejurul meu pentru a-şi pune mâna stânga peste a mea, dezvăluind cerneala de un auriu-trandafiriu care acum se întindea şi pe toată lungimea inelarului său. *SEMPER TVVS.*

Trecutul şi prezentul s-au intersectat năprasnic şi, pentru o clipă, nu am putut să le deosebesc.

— Emilia!

Vocea prinţului era blândă, măsurată. Nu-mi puteam lua ochii de la tatuaj. Mi-am tras uşor mâna de sub a lui şi am inspirat brusc. Aceasta nu era o iluzie sau o amintire; într-adevăr, aceleaşi cuvinte îmi însemnau cu cerneală pielea aici şi acum.

Mi-am ridicat mâna, am răsucit-o dintr-o parte în alta.

— E o consecinţă a legământului de căsătorie?

Wrath s-a retras din trupul meu şi m-a întors până am ajuns să stăm faţă în faţă.

— Da! Şi nu. Ţi-ai amintit ceva?

— Nu... nu sunt sigură. Ne-am văzut pe amândoi. În trecut. Chiar acum.

M-am îndreptat spre pat şi m-am aşezat, cu ochii hipnotizaţi de cerneală.

— Ne aflam pe un coridor întunecat. Ne iubeam. Şi aceleaşi cuvinte au apărut.

— Îţi mai aminteşti şi altceva? Orice?

— Am avut impresia că ai rostit cuvintele mai devreme în acea seară, i-am răspuns şi mi-am masat tâmplele, simţindu-mă deodată rău. Sfântă zeiţă din cer! *Eu* am fost. Nu-i aşa? Nu Prima Vrăjitoare. Nu soţia dispărută a lui Pride. Nu vreo reîncarnare. *Eu.* Dar... cum?

Wrath s-a ghemuit în faţa mea şi mi-a pus cu blândeţe mâinile pe genunchi. Atingerea demonului nu era menită doar să liniştească şi să aline, ci şi să mă întărească. De parcă ar fi putut cumva să ajute la spulberarea puterii pe care blestemul o avea asupra mea. Blestemul. Cu inima bubuindu-mi în piept, mi-am închis strâns ochii.

Blestemul...

Mai exista ceva *acolo,* ceva iritant, de care parcă-parcă îmi aminteam. Vag şi înceţoşat. Ca şi cum ai deschide ochii sub apă. O amintire se străduia să se elibereze, să se întoarcă la mine. Mi-am deschis ochii şi m-am uitat fix la cerneala nouă de pe deget.

— Tatuajul a fost mereu aici? Ascuns de o iluzie?

— Am o teorie, dar...

Vocea lui Wrath s-a stins, mai mult ca sigur din vina blestemului.

— Cine sunt? am cerut să ştiu pe un ton poruncitor, conştientă că încăperea se învârtea. *Ce* sunt? *Tu* îţi aminteşti?

Lui Wrath i-a luat atât de mult timp să răspundă, încât aproape că am tresărit când a vorbit.

— Pentru o perioadă îndelungată, nu am făcut-o. Şi dacă aş reuşi, amintirea s-ar destrăma.

— Şi acum? l-am întrebat în şoaptă, cu o voce tensionată. Îţi aminteşti cine sunt?

Prinţul-demon a dat din cap, cu ochii aurii înlănţuiţi cu ai mei. Am aşteptat, cu întregul trup încordat.

— Tu eşti cea pe care ea a încercat să mă facă să o urăsc pentru eternitate. Dar a dat greş.

Şi-a înteţit puţin strânsoarea asupra mea, dar nu într-un mod dureros, ci de parcă n-ar fi avut de gând să renunţe vreodată la mine. Cu excepţia cazului în care îmi doream să plec.

— *Aminteşte-ţi!*

Acest unic cuvânt – rostit cu autoritate şi putere pură – a continuat să mi se repete în minte, învârtindu-se sălbatic ca un titirez scăpat de sub control. Exista ceva acolo, în felul în care îmi poruncise să-mi amintesc... Magie. Îmi poruncise prin magie.

Wrath îmi oferea puterea lui, probabil o consecinţă a legământului de căsătorie. Am simţit urma plăpândă a magiei demonului în aer, în adâncul meu, şi m-am agăţat de ea, aşteptând – mai presus decât orice – să înţeleg cum i-aş putea fi atât duşmană, cât şi iubită. Cum aş fi putut să uit vreodată.

Inima îmi bătea năvalnic în piept, prea repede, prea puternic. Ceva se împotrivea şi se lupta înăuntrul meu, ceva agresiv şi sălbatic – ceva care îşi dorea să se elibereze.

Puterile noastre păreau să fuzioneze, să se împletească, să creeze o formă nouă de magie. Una impresionantă. O fântână de putere, una prea mare pentru a fi controlată sau ferecată. Era foc şi gheaţă. Era plină de furie, de mânie, de pasiune. Orice vrajă, blestem ori lacăt care-mi încătuşase până acum mintea s-a spulberat deodată. Am strigat când magia mi-a inundat trupul, luminându-mă din interior.

— Samael!

Am întins mâna spre Wrath, dar prinţul era deja acolo şi mă ţinea în braţe. Îmi oferea forţa lui. Probabil că a simţit mica fisură din închisoarea mintală care îmi fereca amintirile şi s-a năpustit asupra structurii, transformându-şi puterea într-o suliţă şi aţintind-o spre deschidere.

— Spune-mi cine eşti! mi-a zis cu aceeaşi voce poruncitoare, încărcată cu magie. *Aminteşte-ţi!*

Acum mă simţeam de parcă mă scufundam, străduindu-mă să respir, să gândesc, să trag aer în plămâni. Am gâfâit, m-am sufocat. Panica a năvălit asupra mea şi, deodată, am fost convinsă că mă aflam la o răsuflare distanţă de moarte. Un avertisment mi-a răsunat în minte.

Moartea nu era pentru mine. Nu încă.

Mi-am închis ochii, nu m-am mai împotrivit şi m-am lăsat condusă de un instinct înnăscut, ştiind că trebuie să renunţ şi să mă predau forţei care îşi zguduie cuşca. De îndată ce m-am imaginat plutind în loc să mă scufund, sentimentul frenetic s-a domolit. Amintirea îngropată s-a năpustit fulgerător spre suprafaţă, apoi s-a eliberat.

Când mi-am deschis ochii. Wrath a inspirat brusc. O reacţie atât de subtilă, încât ar fi fost considerată neînsemnată venind din partea oricui altcuiva în afară de el, dar ştiam că acesta reprezenta

începutul sfârşitului. Magia nu mai ascundea adevărul pe care mă străduisem atât de mult să-l găsesc.

— Îmi amintesc.

Vocea îmi era stridentă, ca şi cum aş fi ţipat ore în şir. Poate că exact aşa se întâmplase. Timpul căpătase o însuşire stranie. Prinţul părea obosit, dar plin de speranţă.

— Ştiu cine sunt.

Pumnalul Casei Mâniei a apărut în mâna lui Wrath, care s-a ridicat în picioare şi mi-a făcut semn să-l urmez. Ne-am dus la o oglindă atârnată lângă camera de baie, iar demonul a dat din cap spre sticlă.

— Spune-mi ce vezi! Pe cine vezi.

Irisuri scânteietoare, de un auriu-trandafiriu, îmi susţineau cu hotărâre privirea. Un însemn al adevăratei mele puteri. Deşi o parte din mine nu era atât de surprinsă pe cât ar fi trebuit să fie. Poate că în adâncul sufletului, acolo unde blestemul nu-şi putea înfige ghearele, ştiusem dintotdeauna. Exista un motiv pentru care mă potriveam cel mai bine cu păcatul ales de mine.

Mi-am amintit treptat ce îmi spusese Celestia în noaptea în care o întâlnisem în Pădurea Sângerie; Cotoroanţa susţinuse că Wrath e oglinda mea. Bănuisem atunci, dar nu puteam să accept atât de uşor adevărul despre *cum* este posibil aşa ceva.

Însă acum adevărul mă privea drept în faţă, aşteptând.

— Văd furie.

— Şi?

Furia mea. Mânia mea. Acea putere străveche şi cumplită, căreia abia dacă îi descoperisem limitele. Toate îmi aparţineau.

— O văd pe zeiţa care o stăpâneşte.

— Îmi văd egalul. Regina.

Wrath şi-a arcuit seducător buzele şi mi-a întins lama lui. Părea mai relaxat, puţin mai despovărat, de parcă în sfârşit s-ar fi încheiat un coşmar. Nu eram la fel de sigură, dar am preferat să tac. Existau încă o mulţime de lucruri pe care, deocamdată, nu mi le puteam

aminti; prin urmare, chiar şi cu o parte din puterea lui Wrath în mine, blestemul nu fusese pe deplin spulberat.

Amintirile abia începeau să mi se strecoare prin fisura pe care o făcusem şi aveam o bănuială îngrozitoare că multe alte adevăruri tulburătoare aşteptau să fie dezvăluite.

Prinţul-demon m-a tras la pieptul lui şi, în cercul protector oferit de braţele lui, am sperat că poate avea dreptate. Că, deşi blestemul nu fusese complet rupt, poate că lucrurile urmau să se îmbunătăţească acum.

Wrath şi-a apropiat gura de a mea şi a şoptit:

— Bine ai revenit, Majestate!

ŞAPTE

— Trebuie să semnez jurământul de sânge.

Wrath mi-a depus un sărut pe frunte, apoi şi-a îmbrăcat pantalonii. Un gest atât de normal, atât de lumesc, după descoperirea cataclismică a identităţii mele. După ceea ce tocmai făcusem, ca să nu mai vorbim de scandalul provocat şi de potenţialele consecinţe ale gestului lui Wrath de a distruge o parte din castelul fratelui său. Ah, şi felul în care îl terorizase pe duce! Sfântă zeiţă din cer! După dispariţia fricii, îmi închipui că avea să îi fie ruşine de faptul că se scăpase pe el în faţa altor membrii ai nobilimii. Ultimele ore păreau un vis sălbatic, straniu, desfăşurat pe parcursul mai multor ani.

— Putem discuta totul în detaliu după ce ne întoarcem acasă. Vei fi bine?

Mă uitam în continuare la reflexia mea din oglindă. Nu eram o vrăjitoare. Eram zeiţa furiei. Dacă nu aş fi asistat cu câteva clipă în urmă la elucidarea adevărului, nu l-aş fi crezut. Irisurile mele şi-au recăpătat treptat nuanţa caldă de maro cu care mă obişnuisem de atâta amar de vreme, o altă aducere-aminte că nu eram încă pe deplin eliberată de blestem.

— Da!

Wrath nu m-a scăpat din ochi, observând momentul în care m-am uitat *realmente* la pumnal. Nu era pumnalul Casei lui, aşa cum crezusem. De aproape, era puţin mai mic decât al prinţului. Mai uşor.

De asemenea, şarpele nu avea ochi de culoarea lavandei; pietrele preţioase ale armei erau roz-închis. Liane se încolăceau în jurul mânerului, răsucindu-se delicat în jurul şarpelui, destul de similare cu cele pe care le invocasem mai devreme în cada demonului.

— E al tău, mi-a spus Wrath, răspunzând la întrebarea mea nerostită, în timp ce-şi punea o cămaşă nouă, curată.

Am căutat o amintire despre pumnal, însă nu l-am recunoscut. Wrath a venit în faţa mea şi mi-am înclinat bărbia în sus, până când i-am întâlnit privirea fermă.

— Nu am avut niciodată şansa să ţi-l dau. Dar e al tău. Am creat eu însumi modelul.

Atenţia mi-a revenit la pumnal. Îmi plăcea senzaţia oferită. Greutatea lamei. Era o armă perfectă pentru mine. La fel ca hainele pe care le găsisem în garderobă când păşisem pentru prima oară în lumea subterană. Alese de Wrath. Pentru că prinţul mă cunoştea. Numai zeiţa ştia de când! Nu eram o vrăjitoare de optsprezece ani, ci o fiinţă fără vârstă. Incapabilă să fac faţă tuturor consecinţelor a ceea ce însemna asta, am alungat gândurile şi m-am concentrat pe arma din mână. Aveam propriul pumnal al Casei.

Îngrijorarea mă rodea pe dinăuntru.

— Acum, că am finalizat partea fizică a legământului de căsătorie, se va aplica şi-n cazul meu decretul pe care l-ai dat mai devreme în privinţa Vittoriei? l-am întrebat.

— Nu eşti în mod oficial membru al Casei mele până când nu depui un jurământ de sânge, mi-a explicat demonul, care părea să-şi aleagă cu grijă următoarele cuvinte, în vreme ce îşi încheia nasturii cămăşii. Şi decretul oferă fiecărei Case autoritatea de a proceda aşa cum consideră de cuviinţă. Teoretic, o asemenea libertate îmi permite să fac exact asta, fără să încalc jurământul. O vom găsi pe Vittoria înaintea fraţilor mei. Nu va trebui să depui un jurământ de sânge decât dacă asta îţi doreşti cu adevărat. De fapt, am să mă interesez cum putem aranja să depunem împreună un jurământ.

Dacă nu aş fi ştiut deja că-l iubesc, cuvintele rostite acum de demon i-ar fi pecetluit soarta. M-am uitat din nou la pumnalul meu, o nouă revelaţie prinzând contur.

— Vittoria este zeiţa morţii, nu-i aşa?

— Da!

Am amuţit râsul isteric înainte să prindă glas; nu aveam de gând să încep să plâng. După „moartea” Vittoriei, mă rugasem de

nenumărate ori zeiţei morţii şi a furiei. Ea fusese divinitatea de care mă simţisem cea mai apropiată pe durata misiunii mele de răzbunare. Acum ştiam de ce.

Numai că totul părea mult mai complicat decât îmi închipuisem vreodată. În loc de o divinitate, erau două zeiţe: a morţii şi a furiei.

Chiar şi acum, după ce mi-am văzut ochii schimbându-şi culoarea, un efect al puterii mele, îmi era greu să accept adevărul. Crescusem. Avusesem o familie de muritori. Trăisem o viaţă întru nimic remarcabilă în Palermo înainte ca sora mea „să moară” şi să-l invoc accidental pe regele Iadului.

Sau poată că nu fusese deloc accidental? Nu putea fi o coincidenţă faptul că Vittoria lăsase incantaţia necesară pentru a-l invoca pe Wrath într-un loc în care aveam să o găsesc. Trebuia doar să ştiu de ce.

Credea că prinţul-demon e cheia pentru a-mi elibera restul amintirilor? Şi, dacă bănuia asta, atunci de ce îmi spunea acum să nu mă căsătoresc cu el? Oare proceda într-adevăr aşa doar pe baza presupunerii că, pentru a mă alătura Casei lui, trebuia să renunţ în schimb la o parte din mine? În mod clar, cunoşteam doar frânturi din poveste, mai ales că unele dintre faptele surorii mele îi cam dezziceau cuvintele.

Deocamdată, nu-mi puteam imagina cum de fusese posibil să ne fie tăinuite vieţile în calitate de zeiţe. Magia era sursa probabilă, dar nu auzisem nicicând de o astfel de vrajă. Fiecare amintire despre trecutul nostru părea reală. În eventualitatea în care totul fusese o simplă iluzie, fusese una ţesută de cineva incredibil de puternic. De cineva ca *La Prima Strega.*

M-am gândit la *nonna* Maria şi la secretele pe care ni le ascunsese. La poveştile pe care ni le împărtăşise despre cei Malefici, Prima Vrăjitoare şi mireasa Diavolului, modelând după bunul-plac adevărul. *Nonna* ne spusese că, atunci când venea vorba despre cei Malefici, *nimic* nu era vreodată aşa cum părea. Dar poate că adevăratul răufăcător, adevăratul personaj negativ al acestei

poveşti, fusese mult mai aproape de mine de la bun început.

Simplul *gând* mi-a făcut stomacul să se strângă. O trădare atât de mare era de neconceput, deşi nimic nu mă mai surprindea acum. Oamenii pe care îi iubisem necondiţionat se dovedeau a fi fiinţe de o moralitate îndoielnică, iar creaturile pe care fusesem influenţată să le urăsc nu erau atât de îngrozitoare până la urmă. Lumea mi se prăbuşea în jur, din temelii. Părea că o prăpastie uriaşă se ivise dintr-odată şi mă înghiţea cu totul. Wrath s-a întins spre mine şi m-a mângâiat pe braţ.

— Nu... nu prea îmi amintesc altceva, am spus în cele din urmă, uitându-mă din nou la prinţul-demon. Îmi voi recăpăta toate amintirile? Sau trecutul va rămâne întotdeauna în ceaţă?

În loc să răspundă, Wrath şi-a folosit magia pentru a lua haine – o rochie de catifea, mănuşi cu nasturi pe lateral şi o mantie de călătorie – din eter şi le-a întins pe pat. Pe margini erau brodate liane delicate şi flori mici. Aurii-trandafirii şi negre.

Aparent, o alianţă între culorile lui şi ale mele.

M-am forţat să mă concentrez în schimb asupra motivului care ne condusese aici şi a noilor consecinţe ale eşecului.

— Ducele a menţionat câteva lucruri interesante despre Vesta. Ai auzit ceva din ce a spus?

— Mare parte, a recunoscut Wrath. Vesta nu s-a născut în acest cerc. Se presupune că fratele meu, Greed, a vrut să se căsătorească cu ea. Şi a fost distrasă în ultima vreme. Nu putea mirosi sângele, dar întreba în detaliu despre asta. O cantitate nefirească de sânge de vârcolac apărea în toate locurile în care mergea. Din păcate, avem numai bârfe de curte, nimic concret. Deşi sunt deosebit de intrigat de sânge. E destul de neobişnuit ca un comandant de armată să nu poată descoperi informaţii pe care le poţi aduna cu uşurinţă şi eficient prin mirosirea locului unde s-a petrecut evenimentul, dar, pe lângă asta, apariţia frecventă a sângelui de vârcolac este derutantă.

— Dacă era nefericită aici, acele întrebări ar putea indica faptul că

încerca să găsească o modalitate de a-şi înscena moartea. Dacă aş fi în locul ei şi nu aş putea să-mi folosesc simţul mirosului pentru a aduna aceleaşi informaţii ca un demon, aş vrea să ştiu totul până la cel mai mic detaliu, astfel încât să creez un vicleşug credibil. Poate că acele situaţii de dinainte, în care s-a găsit sânge de vârcolac la faţa locului, au servit drept practică. Poate că voia să afle de cât avea nevoie ca să copleşească simţurile unui demon.

Sora mea dovedise cu siguranţă că era posibilă înscenarea unei crime. Până nu aveam să găsesc probe incontestabile care să-mi dovedească contrariul, urma să rămân la bănuiala mea, şi anume că Vesta nu era de fapt moartă. Mi-a trecut un gând nou prin minte, dar era o altă enigmă complexă, una care avea nevoie de timp pentru a fi elucidată.

— Ce te frământă? m-a întrebat Wrath.

— Lucrurile nu prea au sens. Vittoria a ales să încheie o alianţă cu Greed. Se presupune că scopul a fost să creeze o uniune între curtea lui şi vârcolaci, dar e ciudat că fix comandanta fratelui tău a fost „ucisă" în circumstanţe atât de misterioase. Mai ales dacă ţinem cont de faptul că Vittoria este expertă în punerea în scenă a unei morţi credibile. Dacă Vesta e într-adevăr la fel de talentată pe cât pretinde Greed, mi se pare greu de crezut că a fost uşor de învins. O vrajă de protecţie sau una fonică ar putea explica de ce nimeni nu a auzit atacul, dar – de dragul discuţiei, hai să-i scoatem pe vârcolaci de pe lista suspecţilor – cine ar fi avut acces la apartamentul ei privat? Fratele tău a spus că nu a observat nimic în neregulă în afara camerelor Vestei. Nu au fost găsite zgârieturi sau semne de intrare forţată. În concluzie, comandanta trebuie să o fi cunoscut pe persoana căreia i-a permis să intre, oricine o fi fost aceasta. Mai lipsesc câteva piese din puzzle. Îţi vei trage de limbă fratele, ca să vezi ce are de spus?

— Desigur. Dar s-ar putea să avem şanse mari să aflăm detaliile de la sora ta. Chiar dacă Greed ne-ar cere ajutorul, mă îndoiesc că va coopera cu o Casă rivală.

Wrath şi-a pus o pereche de mănuşi de piele, ascunzând noile noastre tatuaje maritale.

— După ce te îmbraci, trăsura te va aştepta în faţă. Ne întâlnim acolo în scurt timp. Soţia mea!

În pofida tuturor lucrurilor haotice şi greşite, un zâmbet mi-a înflorit pe buze.

— Soţul meu!

Totul se potrivea. Nu, nu doar că se potrivea. Parcă mă întorceam acasă.

Prinţul-demon m-a tras spre el şi m-a sărutat cu atâta înverşunare, încât m-am topit în braţele lui. Apoi a plecat. Jocul înşelăciunilor încă nu se terminase. Wrath mai avea un rol de jucat. Speram că Greed avea să fie suficient de supărat de distrugerea uneia dintre sălile lui de jocuri cât să nu insiste să semnez jurământul sau să-mi fac apariţia, preferând să păstrez o distanţă cât se poate de mare faţă de Wrath, ca nu cumva să-l impulsionez pe fratele lui să-şi piardă din nou cumpătul şi să-i dărâme şi restul castelului. Sunt convinsă că şi ducele îi făcea zile fripte. Nobililor nu le plăcea să ajungă de râsul curţii.

Ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă acesta putea fi un motiv pentru care cineva ar vrea să o ucidă pe Vesta. În acest stadiu, nu excludeam nicio posibilitate. Evident, Greed se comporta mai ciudat ca de obicei, sporindu-mi bănuielile în privinţa lui.

Mi-am recăpătat stăpânirea de sine, m-am îmbrăcat repede şi tocmai ieşisem în curte, în zăpada care se aşternea uşor de jur-împrejur, când a apărut Wrath. Ar fi trebuit să fie deconcertant faptul că cineva atât de mare se putea deplasa atât de silenţios, dar soţul meu era un prădător care doar se prefăcea a fi civilizat.

Wrath m-a ajutat să intru în trăsură – frumuseţea în negru şi auriu fără vizitiu, trasă de cei patru călăreţi ai apocalipsei, caii demoni de companie ai prinţului-demon – şi a lovit cu pumnul în acoperiş, indicându-le celor patru armăsari de culoarea abanosului, cu ochi roşii şi dinţi de metal, să o ia din loc.

A tras draperiile de catifea deoparte, cercetând peisajul schimbător cu o încruntătură tot mai mare. În stânga noastră, Râul Negru părea să fiarbă, valurile întunecate clocotind ca într-un cazan.

Un fior de rău augur mi-a alunecat pe şira spinării. Apa fusese mult mai liniştită când ajunsesem la curtea lui Greed, însă dacă *nonna* Maria ne învăţase ceva, acest lucru era că trebuie să fim cu ochii-n patru după semne de necaz.

Neliniştea cu siguranţă creştea, se răspândea.

Mă întrebam dacă avea vreo legătură cu jurământul de sânge pe care tocmai îl semnaseră prinţii. Poate că Cele Şapte Cercuri se pregăteau deja pentru moartea surorii mele. Şi, în ciuda promisiunii lui Wrath că urma să o găsim primii, poate că pericolul îi bătea deja la uşă.

Wrath mi-a întâlnit privirea iscoditoare şi a clătinat uşor din cap. Nu ne îndepărtaserăm suficient de Casa rivală, iar Greed probabil că avea spioni staţionaţi lângă marginea gazonului imaculat şi acoperit de zăpadă al castelului său. Asemenea tuturor formelor de magie, vrăjile folosite de Wrath pentru a ne asigura intimitatea în camerele noastre private dispuneau de anumite limite. Din moment ce ne aflam într-un mijloc de transport în mişcare, situaţia era, mai mult ca sigur, prea complexă pentru ca magia să ţină pasul. Am încuviinţat cu o mişcare din cap, semn că înţeleg situaţia, şi mi-am întors privirea spre fereastră. Îmi doream cu disperare să-l întreb dacă obţinuse mai multe informaţii despre Vesta de la Greed, dar urma să ajungem destul de curând acasă, unde puteam discuta liber despre tot.

Am călătorit într-o tăcere apăsătoare, în timp ce trăsura cobora pe drumul lung şi întins peste un mic afluent. După vreun ceas, deşi probabil că trecuse doar jumătate pe atât sau mai puţin, vehiculul a urcat în cele din urmă pe dealul abrupt care avea să ne ducă la podul de legătură dintre Casa Mândriei şi Casa Mâniei.

În vârful dealului, Wrath a devenit extrem de vigilent. Voiam să

ştiu dacă o simte pe Vittoria sau dacă există vreun alt motiv de îngrijorare, dar mi-a aruncat o altă privire prin care-mi dădea de înţeles că nu era încă sigur să vorbesc. Mi-am stors creierul pentru orice alte ameninţări cunoscute, însă nu mi-a venit niciuna în minte. Prinţul-demon şi-a scos mănuşile şi şi-a apăsat cu vârful pumnalului în palmă suficient de tare cât să-şi hrănească lama cu câteva picături de sânge. Atât metalul, cât şi ochii din pietre preţioase au început să strălucească, de parcă pumnalul ar fi fost mulţumit şi întărit de ofranda primită. Tăietura s-a vindecat în câteva clipe. Într-un târziu, Wrath a pus capăt tăcerii.

— Dacă cineva se apropie de trăsură şi ceva merge prost, indiferent de motiv, activează-ţi mantia şi fugi spre fortăreaţa noastră. Anir va comanda armata în timp ce îl ţin pe duşmanul nostru pe loc.

— Să-mi activez mantia? E croită din magie?

Prinţul-demon a încuviinţat din cap.

— Dă-i puţin din puterea ta şi va reflecta lumea înconjurătoare. În principiu, te face invizibilă. Nu-ţi va masca mirosul, dar ar trebui să-ţi ofere timp să scapi.

— Te aştepţi să te abandonez dacă suntem atacaţi?

— Da! În acest moment, eu sunt generalul, iar tu eşti soldatul. Vei face aşa cum ţi s-a ordonat.

— Chiar aşa? am comentat, ridicând din sprâncene. Nu-mi amintesc să fi depus sau să fi făcut vreun jurământ.

Tonul îmi fusese măsurat, dar nu mi-am păcălit regele. Wrath mi-a răspuns cu o privire care, fără îndoială, i-ar fi trimis soldaţii demoni alergând la latrină, căcaţi în pantaloni.

Nu eram soldatul lui. Eram soţia lui. Iar dacă nemernicul ăsta arogant credea că aveam să-l las pe seama oricărui duşman ar fi putut sta la pândă, se înşela amarnic.

În plus, era evident după irisurile mele aurii-trandafirii, strălucind de putere, şi după abilitatea de a evoca focul, care acum ardea obiecte fizice, că posedam propria magie înspăimântătoare. Şi

aveam să îi fiu alături şi să lupt până la ultima răsuflare, dacă avea să se ajungă la asta.

— Sunt nemuritor, Emilia.

— Şi eu ce sunt?

Dacă eram zeiţă şi petrecuserăm atâţia împreună, în trecut, atunci îmi mai ascundea ceva. Ceva căruia urma să-i dau de capăt după ce ajungeam acasă.

Ne-am înfruntat din priviri, a mea numai foc auriu şi furie de gheaţă. Era o luptă pe care nu avea să o câştige; mă hotărâsem deja. Niciun motiv invocat de prinţul-demon nu avea să mă descurajeze; aveam să rămân cu el. După o vreme, s-a predat:

— Dacă se întâmplă ceva, voi încerca să folosesc magia *transvenio* pentru a ne teleporta pe domeniul nostru. Stai aproape de mine şi scoate-ţi pumnalul! Loveşte prima şi repede! Dacă există cineva suficient de îndrăzneţ, încât să ne atace în timpul după-amiezii, lângă Casa mea, nu va ezita să te rănească.

— Crezi că e V...

Un urlet a cutremurat lumea, sunetul reverberând prin trăsură. Apoi s-a auzit un al doilea. Urmat imediat de un al treilea şi de un al patrulea. Curând, un întreg cor de urlete sumbre a înstăpânit atmosfera, răsunând lung până în munţi şi înapoi.

Mi s-a făcut pielea de găină.

Lupi! Luând în considerare sunetele scoase, erau vârcolaci mari, din altă lume. Primisem răspunsul la întrebarea *cine* se afla acolo, dar încă nu ştiam *de ce.* Armăsarii nechezau şi mârâiau aşa cum nu auzisem vreodată vreun cal muritor să facă.

La prima vedere, Wrath părea calm şi concentrat. Până când i-am văzut licărul de entuziasm din ochi. Prinţul-demon era croit pentru război, pentru lupte. În timp ce alţii ar fi împietrit de teamă în faţa pericolului, ceva îl însufleţea şi îi trezea toate simţurile. Mi-a oferit un rânjet leneş, încrezut.

— Metamorfii sunt mistuiţi de mânie.

Iar acea emoţie binecuvântată alimenta cantitatea deja

impresionată de putere magică strânsă de demon. I-am răspuns la zâmbet, simţind cum uşurarea îmi pătrunde în oase. Aveam să fim în regulă. Wrath a lăsat ca draperiile să cadă înapoi peste fereastră, ascunzându-ne vederii. Din câte se părea, nu îl preocupa să-şi vadă duşmanii.

S-a auzit un alt urlet, mai aproape şi mai tare de data asta, probabil o comandă din partea lupului alfa. Domenico era aici. Nu-mi venea în minte niciun motiv care să explice prezenţa vârcolacilor în Cele Şapte Cercuri, dar, după insistenţele lui Greed că aceştia o atacaseră pe comandanta lui, frica şi-a înfipt ghearele în mine, în ciuda entuziasmului soţului meu. Având în vedere cum se purtase Domenico cu sora mea, cât de uşor şi de repede îi ascultase porunca de a mă lăsa în pace, nu mi-l puteam imagina acţionând împotriva ei.

Wrath a lovit tavanul trăsurii cu pumnul închis, luându-mă prin surprindere, iar vehiculul s-a oprit brusc. Momentul adevărului! O energie tensionată vibra prin mine.

Dacă vârcolacii se aflau aici, însoţiţi de Domenico, speram din tot sufletul ca sora mea să nu fie prea departe. În caz contrar şi dacă vârcolacii nu plănuiau să atace fără ea, atunci tot ce trebuia să facem era să-i neutralizăm pe metamorfi, să o luăm pe Vittoria şi să o ducem la Casa Mâniei. Niciunul dintre ceilalţi prinţi nu avea să ştie că o găsisem şi o ascunsesem.

Wrath şi-a scos bărbia înainte şi a arătat spre uşă, un avertisment că urma să o deschidă. Mi-am strâns degetele în jurul mânerului pumnalului; palmele îmi erau umede, iar inima mi-o luase la galop. Dacă aş fi putut să-mi găsesc sora şi să vorbesc cu ea, am fi evitat cu totul vărsarea de sânge. Cu siguranţă avea să depună securea războiului la vederea mea. Apoi aveam să discutăm despre Vesta, astfel încât să mă lămuresc în privinţa vinovăţiei sau a nevinovăţiei Vittoriei.

— Nu uita, stai aproape de mine! Loveşte prima!

Prinţul a făcut o pauză, cu mâna pe uşă, apoi a clătinat din cap.

M-a prins de talie şi m-a sărutat pasional, repede.

— Dacă mori acum, te voi vâna şi te voi târî înapoi!

— Sună destul de ameninţător.

— E o promisiune infernală, doamna mea!

— Şi eu te iubesc, i-am spus, cuprinzându-i chipul cu palmele. Dacă ai terminat, hai să omorâm nişte vârcolaci!

Privirea i s-a întunecat.

— Vărsarea de sânge mă excită aproape la fel de mult cum a făcut-o micul tău spectacol. O să te duc direct în pat după luptă, a adăugat Wrath, cu un rânjet devastator. Şi vom rămâne în dormitor pentru foarte, foarte mult timp. Sper că ai luat cu tine şi fusta din perle.

Orice urmă de surescitare sau nelinişte pe care o simţeam a dispărut. Bănuiam că discursul lui Wrath era menit să-mi îndemne mintea să se gândească la evenimentele de *după* luptă şi să-mi ofere ceva asupra căruia să mă concentrez. Era un general bun: eram gata să sfâşii o mie de lupi doar ca să-l aduc înapoi în pat.

Zâmbetul îi era plin de aroganţă masculină. Pe bună dreptate, după felul cutremurător în care făcuserăm dragoste, aşa că nu aveam ce să-i reproşez în această privinţă. Simţind că sunt pregătită, Wrath şi-a ascuns pumnalul în palmă şi a deschis uşa, împingând-o în lateral. Cu o mişcare fulgerătoare, s-a năpustit din trăsură. Am sărit imediat după el, cu lama scoasă.

Euforia pe care o simţisem cu câteva clipe în urmă a dispărut când am cercetat priveliştea de dinaintea noastră.

Aproape o sută de vârcolaci uriaşi şi monstruoşi stăteau pe pod, umăr la umăr, blocându-ne calea spre Casa Mâniei. Dar nu ei mi-au făcut inima să-mi bată şi mai năvalnic în piept. Ci zecile de lupi care pluteau într-un semicerc în jurul nostru, cu labele la trei metri deasupra pământului. Erau şamani. Deocamdată aşteptau, pregătiţi să ne atace dacă vreunul dintre fraţii lor cădea în luptă.

Pe sânge şi pe oase! Nu mă îndoiam că Wrath avea să-i răpună pe o mare parte dintre ei de unul singur, dar erau atât de mulţi. Prea

mulţi!

Sora mea strânsese o armată. De parcă gândurile mele ar fi invocat-o, Vittoria a apărut în spatele unui şir de vârcolaci deosebit de feroce. Îi dispăruseră zâmbetul emblematic şi licărul neastâmpărat din ochi. Fiinţa care ne sfredelea cu privirea era rece şi lipsită de umanitate. Nemuritoare. Un simbol a tot ce eram cu adevărat, iar conştientizarea m-a înfrigurat până-n măduva oaselor.

— Azi trebuia să ne întâlnim şi să ne punem la curent, surioară. Dar m-am săturat să aştept, aşa că am adus nişte prieteni pregătiţi să te escorteze până în Insulele Mişcătoare.

Privirea Vittoriei s-a mutat asupra lui Wrath.

— Îţi sugerezi să nu te împotriveşti şi să o laşi să plece.

Pământul s-a cutremurat, de parcă furia lui Wrath ar fi zguduit însăşi inima tărâmului.

— Predă-te Casei Mâniei de bunăvoie şi paşnic, şi-ţi voi lăsa căţeluşii în viaţă.

— Dai dovadă de atâta mărinimie! a spus Vittoria, arcuindu-şi lent buzele într-un zâmbet nemilos. Şi de atâta prostie. Se pare că nu ai auzit ce pot face. Permite-mi să-ţi demonstrez!

— Vittoria! am intervenit, forţându-mă să vorbesc calm. Vino cu noi!

— De ce aş face-o?

— Pentru că eşti suspectă de crimă şi s-a pus o recompensă pe capul tău.

— Chiar aşa?

— Da! i-am răspuns, susţinându-i privirea amuzată. Şi cred că vedem doar o frântură din imaginea de ansamblu. Te rog, opreşte-te şi vino să vorbeşti cu mine! Vreau să aflu şi versiunea ta despre lucrurile întâmplate. Lasă-mă să te ajut să-ţi reabilitezi numele, ca să fii exonerată de orice vină!

— De ce ar trebui să-mi pese dacă un prinţ al Iadului crede că sunt sau nu o ucigaşă? Niciunul dintre ei nu poate fi de încredere, căci păcălesc, manipulează şi se mândresc cu faptele lor, iar eu, una,

m-am săturat să joc după regulile pe care le-au impus.

Sora mea şi-a ridicat braţul drept, apoi şi-a îndoit cotul, de parcă ar fi ţinut o minge. Se afla prea departe ca să-i pot desluşi cuvintele rostite în şoaptă, dar am urmărit-o scandând încet, cu o teamă crescândă. O lumină strălucitoare, de nuanţa lavandei, s-a învârtit în jurul cotului ei îndoit, înconjurându-i încet antebraţul şi încheietura înainte să-i învăluie mâna.

Wrath a înjurat şi a păşit în faţa mea, protejându-mă cu trupul lui, dar m-am înclinat într-o parte, cu ochii mijiţi. Îngrozită, am urmărit cum degetele surorii mele încep să se lungească. Din vârfurile lor au ţâşnit gheare negre ca noaptea şi mai ascuţite decât pumnalele. Braţul îi părea carbonizat, de parcă şi l-ar fi vârât într-o groapă de foc infernal şi ar fi scos cu forţa o formă de magie care şi-ar fi dorit să fie lăsată în pace. Vene întunecate i-au şerpuit dincolo de cot, părând să i se amestece cu sângele. Spiralele de culoarea lavandei au dispărut de îndată ce lumina s-a stins.

Vittoria şi-a ridicat mâna cu gheare, arătând cu mândrie prelungirea cu aspect demonic. N-am putut face nimic altceva decât să o privesc cum se întoarce spre unul dintre metamorfi.

— Domenico, dragostea mea! Vino!

Lupul de un albastru-cenuşiu din dreapta surorii mele gemene – de mărimea unui urs, cu ochi strălucitori, de un violet pal – s-a apropiat cu paşi măsuraţi, scâncind încet când s-a ghemuit în faţa ei.

Fără niciun avertisment, mâna magic modificată a Vittoriei a străpuns pieptul lupului, sunetul dezgustător al oaselor sfărâmate şi al muşchilor sfâşiaţi spulberând tăcerea sinistră. Nu-mi venea să cred ce se întâmplase! Sora mea şi-a retras brusc braţul, strângând o inimă care încă bătea, şi s-a rotit, ţinând-o deasupra capului, în văzul tuturor. Domenico s-a prăbuşit pe pământ, o masă nemişcată de blană însângerată. Murise!

— Ce-ai făcut? am şoptit.

Stomacul mi s-a revoltat din cauza brutalităţii. A vărsării de sânge. Mai văzusem astfel de răni. Pe vrăjitoare. Eu şi Wrath nu

ştiuserăm exact ce le îndepărtase inimile. El bănuise că fusese un animal, neputând să identifice vreo urmă a unui demon. Eu eram convinsă că fusese un prinţ al Iadului. Am clătinat încet din cap; nu puteam să accept că sora mea geamănă era capabilă să comită o faptă atât de violentă, atât de nemiloasă. Îşi omorâse propriul iubit. *Ea* le omorâse pe vrăjitoarele de pe insula noastră. Motivul rămânea în continuare un mister, dar acum ştiam vinovatul. Şi adevărul m-a îngreţoşat.

— Tu le-ai ucis pe acele fete!

Nu Antonio sau un înger al morţii. Sora mea! Sânge din sângele meu!

Şi-n acest moment, era greu de crezut că nu o ucisese şi pe Vesta.

Vittoria m-a măsurat din cap până-n picioare, gânditoare.

— Oricine poate ucide, draga mea soră. Ai vrea să afli adevăratul motiv pentru care se tem de mine? De ce îşi doresc să mă vadă închisă într-o cuşcă?

— Te rog! am insistat, cu o voce rugătoare, dar nu-mi păsa. Te rog! Nu o face! Vino cu noi!

— A implora e specific muritorilor.

Vittoria s-a urnit din loc, coborându-şi privirea spre lupul mort de la picioarele ei. Cu mâna liberă, şi-a îndoit două degete într-o mişcare de „vino-ncoace”, iar trupul de vârcolac al lui Domenico, cu flacăra vieţii stinsă, a levitat. Sora mea şi-a înclinat capul, uitându-se la inima care continua să-i bată încet în mână, apoi i-a împins-o înapoi în piept. Când şi-a smuls mâna demonică din trupul vârcolacului, rana s-a vindecat imediat.

Blana mată şi încâlcită a fost înlocuită de una nouă, lucioasă, lipsită de pete de sânge. Dispăruseră toate semnele morţii. Domenico şi-a deschis ochii strălucitori şi a mârâit, dezvelindu-şi dinţii.

Nu la creatura care îl răpusese, ci la noi. Am rămas cu privirea aţintită asupra lor, incapabilă să-mi întorc capul sau să înţeleg cum de sora mea nu numai că ucisese pe cineva, ci îl şi *reînviase.*

— Noi suntem zeiţe ale Iadului, Emilia. *Noi* suntem cei Temuţi. Sau, mai bine spus, cele Temute, a precizat sora mea geamănă, uitându-se din nou la mine. Nici vrăjitoarele, nici metamorfii, nici măcar prinţii Iadului nu ni se pot împotrivi când suntem unite. Puterea ţi se trezeşte. E timpul să luăm înapoi ce ne aparţine. E timpul să te întorci acasă.

Pentru mine, acasă însemna Casa Mâniei. O alegere luată de bunăvoie. În minte mi-a răsărit ceva întunecat, un instinct protector.

— Din acest motiv m-ai avertizat să mă îndepărtez de Wrath? Pentru că vrei să mă alătur ţie?

— Fireşte! Locul tău nu este printre demoni. Ci printre cei din sângele tău.

— Şi dacă refuz să merg cu tine? am întrebat-o, testând strânsoarea asupra pumnalului. Ce se întâmplă atunci?

Sora mea a lăsat ca tăcerea să se prelungească preţ de câteva clipe, suficient cât să devină stânjenitoare.

— Vom găsi o altă modalitate de a-ţi elibera puterea din cuşca sa magică.

Vittoria şi-a îndreptat atenţia asupra lui Wrath, amuzamentul luminându-i ochii când pământul i s-a cutremurat sub picioare.

— Eşti kerosen. Instabil. Nociv.

A scos un pumnal din eter, cu lama însemnată de simboluri magice stranii, scânteietoare. Wrath a rămas nefiresc de nemişcat.

— Iar eu sunt scânteia de care ai nevoie ca să te aprinzi.

Soţul meu nu a aşteptat ca ea să atace.

Într-un vârtej de mişcare şi furie, şi-a dezlănţuit pe deplin puterea măreaţă.

Lupii au atacat la rândul lor.

OPT

Wrath părea întruparea unui coşmar, luptându-se cu o graţie brutală în timp ce croia o potecă sângeroasă printre duşmanii noştri. Ucidea fără milă, fără încetare. Ceva sărea, el distrugea, trecând deja la următoarea ţintă înainte ca precedentul atacator să lovească pământul.

Nu numai că trupul îi era croit pentru război; era clădit pentru lupte prin muncă asiduă, o armă pe care o şlefuise până atinsese perfecţiunea, menită întocmai acestui scop. Pentru o clipă, nu am putut decât să mă uit la războinic.

A atacat, iar lupii i s-au prăvălit la picioare. Şi acolo au rămas. Sângele împroşca pământul înzăpezit. Mireasma metalică impregna aerul împreună cu parfumul pătrunzător al adrenalinei, de parcă prinţul s-ar fi aflat în toiul vânătorii, ucigându-şi prada. În doar câteva secunde, demonul războiului doborâse deja o duzină de vârcolaci. Încă o duzină au îngheţat bocnă, cu trupurile învăluite deodată în gheaţă, în mijlocul atacului.

Aici, adevărul infernal al puterii lui se afişa în toată splendoarea sa. Wrath a trimis o undă de magie, care a călătorit ca fulgerul pe întreg tărâmul. Un semnal, fără îndoială. Caii demoni s-au eliberat de harnaşamente şi căpestre, apoi au năvălit printre lupi şi, scrâşnind din dinţii metalici, au sfâşiat cu uşurinţă carne şi oase.

M-am alăturat luptei, croindu-mi cu greu drum prin hoardă în încercarea de a strânge rândurile în jurul nostru. Memoria trupului mi-a ghidat acţiunile, de parcă aş fi ştiut dintotdeauna cum să ucid cu acelaşi tip de violenţă nemiloasă. În calitate de zeiţă a furiei, sunt convinsă că am avut parte de un antrenament pe măsură, chiar dacă nu-mi aminteam.

Mi-am izbit mânerul pumnalului în lupii îngheţaţi, ignorând bucăţile de cadavre şi de carne însângerată împrăştiate de jur-împrejur într-o explozie glacială. Trupul meu devenise vocea

puterii, a furiei. Dar exista o limită, ca o reminiscenţă a zidului care fusese ridicat când Envy mi-a furat magia. Blestemul încă mă îngrădea. Pentru prima oară, furia de a fi lăsată să-mi trăiesc viaţa ca o fiinţă neştiutoare mi-a copleşit frica de a afla întregul adevăr. Dacă aveam să scăpăm cu viaţă din luptă, am jurat în tăcere că urma să fac tot posibilul pentru a-mi recăpăta adevăratul sine.

Niciodată nu aveam să mă mai simt neputincioasă sau întemniţată.

A început să ningă abundent, cerul deja cenuşiu devenind tot mai întunecat şi mai rău prevestitor. Dacă Wrath poruncea zăpezii şi gheţii să-i îndeplinească voia, era logic ca lumea subterană să fie o tundră îngheţată. Puterea lui nu putea fi stăpânită; era atât de mare, încât până şi meleagul se supunea voinţei prinţului-demon. Speram că îi îngrozea pe duşmanii noştri. Voiam că tărâmul însuşi să-i devoreze pe de-a-ntregul.

Wrath s-a năpustit înainte, ajungând la marginea podului chiar când mai mulţi lupi au căzut din Tărâmul Umbrelor. Prinţul a trimis valuri de putere în spatele lui, îngheţând orice se mişca în afară de mine şi de caii lui demoni. Prin haosul bătăliei, mi-am căutat sora geamănă.

Vittoria dispăruse, dar i-am simţit prezenţa la marginea câmpului de luptă. Aştepta. Orice ar fi plănuit, avea să fie de rău. Trebuia să ajung la ea, să o conving să se oprească ori să o scot chiar eu din bătălie. Un lup a sărit, trosnind din fălci, dar a îngheţat, prăbuşindu-se la pământ la o aruncătură de băţ de mine. Sângele mi-a împroşcat faţa. Nu m-am oprit să-l şterg.

În spatele meu, o mişcare subtilă mi-a atras atenţia. M-am răsucit, lovind puternic şi rapid un vârcolac care se furişa dindărăt spre Wrath. Fusese aproape. Prea aproape. Furia clocotea în adâncul meu, ameninţând să explodeze, iar mânia părea o tobă de război care bătea în tandem cu inima mea. Am rămas lângă regele meu.

Lupii au încercat să-l atace pe demon, dar fie i-a doborât el, fie am făcut-o eu. Caii lui mârâiau în dreapta mea – îşi croiau drum

printre vârcolaci cu muşcături şi lovituri de copite.

Parcă ne luptam de ore întregi. Sângele îmbiba pământul, mantia mea absorbindu-l ca pe o ofrandă. M-am bucurat de focul luptei. Îi eram recunoscătoare. Şi tânjeam după mai mult.

Mai multă moarte. Mai mult mânie. Mai multă *răzbunare.*

Lama răspândea străluciri aurii-trandafirii sub sângele care o păta, bând până la ultimă picătură jertfele pe care i le serveam. Aproape că ajunsesem la mijlocul podului când am auzit un sunet mai terifiant decât toate cele scoase de vârcolaci şi cai. Mârâitul şi lătratul unui câine turbat. De fapt, păreau să fie mai mulţi.

Labe uriaşe cutremurau pământul. La capătul podului dinspre Casa Mâniei s-au oprit patru câini ai Iadului – măreţi şi înfricoşători amândoi. Am înjurat în şoaptă. Wrath nu glumise când îl numise „căţeluş" pe cel întâlnit pe Coridorul Păcatelor. Fusese de mărimea unui ponei. Aceste fiare cu trei capete erau cât nişte elefanţi, cu ochi sclipitori, albaştri ca gheaţa. Lupii aflaţi cel mai aproape de bestii şi-au zburlit blana, împărţindu-şi acum atenţia între Wrath şi câinii lui de atac. Lupta tocmai devenise mai grea pentru vârcolaci şi sora mea geamănă. Slavă puterilor implicate!

Fără să piardă vremea, câinii Iadului, albi ca zăpada, au intrat în luptă. I-am urmărit îndeajuns cât să le văd blana deschisă la culoare punctată de pete roşii de la victimele lor, apoi mi-am reluat propria vărsare de sânge. M-am concentrat asupra pumnalului din mână, întorcându-mă şi lovind de parcă totul ar fi fost un dans bine coregrafiat. Bătălia ne asigura muzica, iar moartea părea partenerul meu iscusit. În tot acest timp, răzbunarea îmi încleşta sufletul.

Wrath se lupta cu aceeaşi fervoare de la începutul înfruntării, nici pe departe obosit. Lupii nu se puteau lăuda cu acelaşi lucru. Unii dintre ei s-au dat la o parte, abia ţinându-se pe picioare, cu boturile acoperite de o spumă albă, densă, cu piepturile urcând şi coborând într-un ritm năucitor din pricina efortului.

Cu câinii Iadului, caii-demoni şi Wrath unindu-şi forţele, victoria părea aproape. Iminentă. M-am ferit când un lup a sărit peste mine,

apoi i-am tăiat gâtul, iar sângele mi-a stropit faţa şi mi-a umezit părul înainte să se prăvălească pe pământ.

— EMILIA!

M-am întors de îndată ce am auzit strigătul înfricoşător al surorii mele, incapabilă să-mi ignor instinctul înnăscut de-a o căuta şi de-a o proteja. O greşeală. O reacţie de afecţiune familială. Un act de umanitate în urmă căruia totul s-a dus de râpă. Un vârcolac m-a trântit la pământ, încercând să-şi înfigă colţii în gâtul meu. Ghearele bestiei mi-au rupt mantia, sfâşiindu-mi carnea de pe piept. Am ţipat.

Apoi lupul a dispărut, smuls de pe mine şi azvârlit cu atâta putere în pod, încât i-au trosnit gâtul şi spatele, suficient de tare pentru ca sunetul să răzbată peste lupta purtată cu înverşunare de câinii Iadului şi caii demoni.

Vârcolacul a tremurat o singură dată, violent, apoi a rămas nemişcat. Am expirat şi mi-am înăbuşit un alt ţipăt. Rana din piept îmi pulsa cu fiecare bătaie accelerată a inimii. Încă nu mă lovise complet durerea – o consecinţă a adrenalinei, fără îndoială. Deşi mă simţeam ciudat de ameţită.

Wrath a venit lângă mine, cu ochii arzând ca două flăcări gemene, aurii, cercetându-mi trupul vătămat. Temperatura a scăzut drastic, iar frigul a devenit de neîndurat. Mânia prinţului-demon îşi atinsese limita.

Era indicat ca sora mea geamănă şi vârcolacii să se retragă înainte ca el să-i distrugă. Wrath a întins o mână spre mine, apoi a căzut în genunchi. Sângele i-a înflorit pe partea din faţă a cămăşii. Şi-a coborât privirea, cu sprâncenele unite într-o încruntătură, de parcă nici lui nu i-ar fi venit să creadă. O lamă strălucitoare îi ieşea din piept.

— Wrath!

M-am ridicat repede, cu stângăcie, ignorând senzaţia de sfâşiere provocată de rana tot mai mare, şi l-am prins, înfăşurându-mi protector braţele în jurul lui.

— E în regulă! am spus, fluturându-mi mâna deasupra rănii demonului. O voi scoate! Te vei vindeca!

— Ştii, a glăsuit Vittoria din spatele lui Wrath, smulgându-i fără remuşcări pumnalul din trup, atât de multe persoane caută Lama Nimicirii...

M-am uitat de la rana care sângera încontinuu la sora mea geamănă. Wrath îmi spusese că lama blestemată îl putea ucide, iar Vittoria îl înjunghiase în inimă cu o lamă care în mod clar îl rănise grav. De obicei, prinţul-demon se vindeca imediat. De asemenea, zisese că o poate simţi când se află prin preajmă, dar fusese distras. Din cauza mea.

Pielea lui de nuanţa bronzului pălea rapid, dar Wrath nu şi-a desprins ochii dintr-ai mei, vibrând de o furie fără egal.

— Mantia ta!

I-am aruncat o privire prin care îi dădeam de înţeles că pumnalul îi afectase în mod clar judecata.

— Vindecă-l! am strigat, uitându-mă în sus, la Vittoria. Vindecă-l acum!

Sora mea părea să cugete la cererea mea, însă după o vreme a ridicat din umeri.

— Nu.

— Vittoria!

Respiraţia mi-a devenit mai rapidă şi mai neregulată.

— Mi-ai refuza asta?

Când i-a făcut semn lupului care cu siguranţă era Domenico, bestia şi-a înfipt dinţii în jurul umărului meu, lovindu-mi rana din piept când m-a tras brusc înapoi. Durerea mi-a copleşit simţurile, iar vârcolacii au profitat de momentul de neatenţie pentru a forma o barieră între mine şi soţul meu.

Am ignorat agonia şi am păşit spre lupii care mârâiau.

— Opreşte-te! Vittoria, *opreşte-te* odată! Voi face orice vrei!

— Poate că vreau să-l văd cum sângerează. Cum te face asta să te simţi, Emilia? Supărată?

Vittoria l-a lovit cu piciorul în spate pe Wrath, lovindu-l chiar acolo unde îl înjunghiase lama. Prinţul-demon a scuipat sânge.

— Nervoasă?

Vittoria l-a izbit apoi în tâmplă cu mânerul pumnalului, o lovitură suficient de puternică, încât ar fi ucis un muritor, dacă luam în considerare pocnetul puternic. Wrath a tresărit, cu sângele prelingându-i-se pe faţă, dar nu s-a lăsat intimidat. Cu siguranţă ceva nu era în regulă, altfel ar fi ripostat.

— Sau furioasă?

— Opreşte-te! am ţipat.

— De ce ar fi nevoie pentru a-ţi trezi magia?

Vittoria l-a prins de păr şi i-a dat capul pe spate, dezvăluindu-i gâtul înainte să apese lama acolo.

— Asta?

Orice ar fi fost acel pumnal, îl vătămase grav. Dacă îi tăia gâtul, dacă îl pierdeam... Am explodat. Puterea străveche, fiara adormită... s-a trezit deodată, dornică de răzbunare la vederea sângelui lui Wrath. Nu m-am obosit să o ţin în frâu. N-am încercat să o controlez.

Am eliberat-o.

Furia mi-a copleşit în întregime simţurile. M-am preschimbat într-o coloană de flăcări aurii-trandafirii. Aerul a devenit arzător, deşi un cerc protector a răsărit de jur-împrejurul nostru, ferindu-i pe Wrath, Vittoria şi Domenico. Orice altceva în afară de caii demoni şi câinii Iadului ai prinţului-demon... a ars.

Lupii au urlat, iar cei care nu au reacţionat suficient de repede au fost mistuiţi de văpăi. Duhoarea blănii arse a pătruns prin barieră, urmată de mireasma greţos de dulce a cărnii carbonizate. Vittoria a privit cu mare interes, dar nu a spus nimic. Puterea mi-a crescut, din ce în ce mai înflăcărată.

Zăpada şi gheaţa s-au transformat în băltoace, apa râului fierbea sub noi, iar lupii aflaţi mai departe s-au evaporat dintr-odată, întorcându-se în Tărâmul Umbrelor. Pietrele podului au început să

se topească. În câteva secunde, urma să cădem în apa clocotitoare şi să ne fie smulsă carnea de pe oase.

Nu-mi păsa! Moartea nu mă speria! Aveam să-mi iau sora cu mine. Dorinţa de răzbunare părea o sete neostoită. Aveam să-i iau pe toţi şi apoi...

Lapoviţa s-a năpustit brusc asupra mea, înţepătura glacială a sute de picături îngheţate smulgându-mă pentru scurt timp din transă. Degetele lui Wrath le-au strâns încă o dată pe ale mele, cu putere, înainte ca încleştarea să îi devină moale. Am renunţat la putere, apoi m-am lăsat în genunchi şi l-am tras spre mine.

— Fireşte, Lama Nimicirii a fost imposibil de găsit, a încheiat Vittoria, aruncând pumnalul deoparte. De aceea a trebuit să recurg la otravă. Să fii zeiţa morţii vine cu anumite avantaje. A durat un timp până am obţinut poţiunea corectă, dar am creat ceva destul de puternic pentru a doborî un nemuritor.

Creierul meu a avut nevoie de câteva clipe ca să se smulgă din încâlceala de emoţii şi să-i pună cap la cap vorbele. Mi-am îndreptat fulgerător privirea spre sora mea.

— N-ai găsit Lama Nimicirii?

— Nu încă, mi-a răspuns Vittoria, oftând dezamăgită. Deşi minţitul în privinţa asta a funcţionat la fel de bine, având în vedere circumstanţele.

De aceea nu o simţise Wrath. Totul fusese un nenorocit de vicleşug! Furia m-a înstăpânit din nou, dar, înainte să mă pot dezlănţui, sora mea geamănă şi-a ridicat braţul şi a făcut un gest ca de strângere cu mâna.

— Dormi!

Inima mi-a încetinit. Panica a preluat controlul când mi-am dat seama că nu aveam nicio şansă de a-l ajuta pe Wrath sau de a mă salva. Capul mi s-a izbit cu un bufnet de pământ. M-am uitat fix la soţul meu, care părea să-şi fi revenit şi-mi striga numele.

Chipul lui a fost ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca lumea să se întunece.

M-a trezit trosnetul focului, deşi în atmosferă persista o umezeală rece în loc de căldură. Mirosea a pământ răscolit. A mormânt. Îmi amintea exact de cele la care *nonna* obişnuia să ne ducă în fiecare noapte cu lună plină, ca să putem aduna ţărână pentru a ne binecuvânta amuletele şi a-l alunga pe Diavol. Soţul meu.

Am clipit, cu ochii aţintiţi în tavanul acoperit de rădăcini, şi m-am ridicat în şezut, tresărind. Era întuneric, un întuneric subteran. După rădăcinile groase şi încrucişate întinse de-a lungul plafonului am înţeles că, oriunde mă aflam, un copac uriaş se înălţa deasupra mea. Am aruncat o privire prin camera... prin celula goală. Podeaua de piatră era impenetrabilă, gratiile formau un perete întreg, prea apropiate unele de altele ca să mă strecor printre ele, iar ceilalţi pereţi erau din pământ solid.

Linii de foc nimicitor îmi coborau pe piept şi s-au transformat în agonie pură. Bătălia. Wrath. Lupii.

Mi-am amintit totul dintr-odată. În ciuda rănii arzătoare, am sărit de pe salteaua de paie pe care fusesem întinsă şi am apucat strâns gratiile, sperând să zgâlţâi suficient de tare una, încât să o scot.

O durere ascuţită mi-a săgetat în sus braţele şi am dat repede drumul barei. Toate erau vrăjite; poate că era doar o complicaţie, nu un obstacol complet. M-am cufundat în Sursă şi mi-am invocat focul, ţintind spre gratii; mugurii de trandafiri înflăcăraţi s-au înfipt în metal, care a început să răspândească o lumină stacojie, orbitoare, apoi... nimic. Blestematele astea de bare au absorbit magia!

Le-am încercat din nou şi am fost aruncată înapoi din cauza valului de putere.

Perfect! Magia mea alimenta vraja; cu cât mă străduiam mai mult să mă eliberez, cu atât aveam să fiu mai prinsă în capcană. Era un şiretlic malefic, dar eficient. Osândi-m-ar zeiţa!

— Vittoria!

— Îţi aminteşti noaptea în care ai tras cu urechea când vorbeam despre Stelele celor Şapte, Vrăjitoare-Umbră?

Am tresărit, luată prin surprindere de sunetul unei alte voci, şi mi-am fixat privirea asupra a ceea ce credeam că este o umbră mai întunecată, ghemuită în colţul îndepărtat al celulei.

— Envy?

Prinţul Casei Invidiei s-a înclinat uşor în faţă, dar îndeajuns pentru ca lumina revărsată de singura torţă de pe coridor să-i dezvăluie trăsăturile dure, frumoase.

— Nu eşti sigura dezamăgită, animăluţule. Şi eu aş fi preferat ca fratele meu să fie aici.

— *Cum* ai ajuns în locul acesta?

Envy m-a învrednicit cu o privire supărată.

— Sora ta nu şi-a putut ţine mâna demonică departe de mine.

Şi-a masat absent pieptul, exact acolo unde ar fi trebuit să îi fie inima. Cămaşa îi era sfâşiată, de parcă Vittoria chiar i-ar fi smuls-o dintre coaste. Când mi-a remarcat expresia îngrozită, prinţul-demon mi-a oferit un rânjet leneş, cu desăvârşire malefic.

— Nu-ţi face griji, a crescut la loc! Veştejită şi la fel de neagră. Dar e acolo.

— Nu vreau să ştiu.

Envy a ridicat din umeri.

— Nemurire. Rănile se vindecă, inimile se regenerează. Viaţa continuă. La nesfârşit, a mormăit el pe un ton sec.

Când realitatea era astfel expusă, suna îngrozitor.

— Dacă Vittoria n-a vrut să te ucidă, de ce ţi-ar fi smuls inima şi te-ar fi închis într-o celulă?

— În caz că nu ai observat, sora ta este nu doar sadică, ci şi psihopată. Deşi, luând în considerare rana urâtă de pe pieptul tău, vestea nu ar trebui să te surprindă.

Envy s-a ridicat în picioare, şi-a îndepărtat praful de pe pantaloni şi s-a încruntat la vederea mâinilor lui murdare.

— De asemenea, se întâmplă să fie obsedată de mine, deşi presupun că nu o pot învinui pentru asta. Sunt insuportabil de chipeş. Faptul că i-am refuzat avansurile, precum şi oferta de a

încheia o alianţă, o înnebuneşte.

— Eşti insuportabil, nu zic nu, dar restul rămâne de văzut.

Era interesant că sora mea îl abordase şi pe Envy, deşi încheiase deja o alianţă cu Greed. Doar dacă nu cumva lucrurile se desfăşuraseră taman invers.

— Ai fost prima sau a doua ei alegere pentru o alianţă?

— A doua. Deşi sunt convins că-şi doreşte să fi venit prima oară la mine. Cuferele mele sunt mai mari decât ale lui Greed.

— Mă îndoiesc, Alteţă.

De data asta, mi-a zâmbit cu adevărat, arătându-şi gropiţele băieţeşti. Le mai văzusem o singură dată şi m-au convins să adopt un ton mai blând cu el.

— Se pare că sora ta nu este singura cu gheare ascuţite. Crezi ce vrei, animăluţule, dar aminteşte-ţi că nu pot minţi.

S-a uitat la urmele de pe pieptul meu. Dacă nu l-aş fi cunoscut mai bine, aş fi crezut că o cută de îngrijorare i-a brăzdat fruntea.

— Trebuie să te ocupi de rană! Pare deja infectată, iar putreziciunea va împuţi în ultimul hal celula.

— Am luat la cunoştinţă, i-am zis sec, mijindu-mi ochii. De ce continui să-mi spui Vrăjitoare-Umbră?

Fără ajutorul unui vindecător sau bandaje, nici nu avea rost să-mi pierd vremea încercând să tratez rana. Dacă se infecta atât de grav, duhoarea avea să fie ultima mea grijă.

— Ştiu ce sunt. Cine sunt.

— Chiar aşa?

S-a aşezat la loc pe podea, defel convins.

Am tras adânc aer în piept şi m-am concentrat pe ultima imagine a lui Wrath pe care o aveam pentru a-mi alimenta păcatul. Pentru a-i permite să se elibereze temporar din cuşcă. Apoi i-am cedat controlul.

— Tu să-mi spui.

— Ochii tăi...

Envy şi-a arcuit sprâncenele, părând aproape impresionat.

— Nu mai eşti muritoare. Se pare că nemurirea a învins. Nu mă surprinde! Însă nu te vindeci, ceea ce e destul de ciudat.

Mi-am eliberat furia şi am expirat. Envy mi-a cercetat gânditor trăsăturile, dar nu a comentat cu privire la faptul că, mai mult ca sigur, irisurile mele şi-au recăpătat nuanţa caldă de maro. Am ridicat un umăr şi am arătat spre ochii mei.

— Nu chiar nemuritoare.

— Poate că nu ţi-ai dobândit pe deplin puterile, dar, în cele din urmă, mortalitatea se supune nemuririi. E cea mai impresionantă forţă dintre cele două. O picătură de nemurire e mai puternică decât o găleată de vremelnicie.

Asta – aproape că – avea sens. Cu excepţia faptului că Wrath se străduise din răsputeri, de mai multe ori, să mă împiedice „să mor". Urma să aflu cât de curând de ce.

— Hai să nu ne abatem de la subiect! Te-am întrebat de ce mă numeşti Vrăjitoare-Umbră. Spune-mi ce înseamnă de fapt asta. Te rog!

Envy şi-a înclinat capul, luându-mi în considerare rugămintea.

— „Umbră" pentru că posezi doar o frântură sau o umbră a adevăratei tale puteri. „Vrăjitoare" pentru că magia îţi este atât de diluată, încât asta eşti. Asta sunt toate vrăjitoarele – urmaşe ale zeiţelor.

— De ce n-ai putut să-mi împărtăşeşti acest lucru înainte?

— Nu mi-ar fi permis blestemul. Se pare că nu doar culoarea ochilor ţi se schimbă.

M-am gândit la legătura magică dintre mine şi Wrath. La cea care îi permisese să-mi pătrundă în minte şi să fisureze orice îmi ţinea amintirile ferecate.

— Crezi că faptul că m-am căsătorit cu Wrath are vreo legătură cu asta?

Envy mi-a aruncat o privire de parcă aş fi devenit dintr-odată foarte interesantă.

— Amândoi aţi acceptat legământul?

— Asta ne-a apărut amândurora pe degete, am continuat, apoi mi-am ridicat mâna ca să-i arăt noul tatuaj. După ce am...

Un zâmbet a tras de colţurile gurii lui Envy.

— V-aţi finalizat legământul prin consumarea căsătoriei la Casa Păcatului a lui Greed. Sunt surprins că Wrath şi-a pierdut controlul la o curte rivală. A jurat că aşa ceva nu se va mai întâmpla.

Mi-am ferit privirea, gândindu-mă la evenimentele care duseseră la acel moment pasional spontan, când făcuserăm dragoste.

— O parte din castelul lui Greed s-a prăbuşit; emoţiile lui Wrath au devenit puţin mai greu de stăpânit.

Râsul zgomotos al lui Envy m-a făcut să-mi îndrept din nou atenţia asupra lui.

— Îmi imaginez că dragul meu frate şi temperamentul lui au avut ceva de-a face cu asta. Cu siguranţă ar explica de ce te-ar revendica chiar atunci şi acolo. Bine jucat, micuţă Vrăjitoare-Umbră!

— Nu mi-am propus ca asta să se întâmple. N-am avut astfel de intenţii!

— Odată ce un lucru este pus în mişcare, rareori avem control asupra deznodământului, indiferent care ne sunt intenţiile iniţiale.

Envy s-a lăsat pe spate, cu coatele sprijinite pe genunchi şi mâinile împreunate dezinvolt în faţa lui. Mânecile de la cămaşă îi erau suflecate până la coate, scoţându-i în evidenţă muşchii surprinzător de încordaţi. Sub surâsul sfidător, şlefuit până la perfecţiune, şi aerul dispreţuitor, pe care le purta ca o armură, pândea un războinic. Avea părul închis la culoare, neîngrijit şi ciufulit, dar o asemenea înfăţişare nu reuşea decât să-l facă să pară mai indolent. Mai regal.

N-a fost prima dată când mi-a amintit ce era cu adevărat: un înger căzut. Înainte să ştiu asta, mi se părea că arată precum unul cu o aură frântă, o comparaţie destul de potrivită, dar acum mi-am dat seama ce era de fapt: o inimă frântă.

Ochii lui i-au întâlnit fulgerător pe ai mei, purtând un avertisment în adâncurile verzi ca smaraldul.

— Nu confunda plictiseala cu prietenia sau compasiunea!

— Nu aş numi asta prietenie sau compasiune, am răspuns şi i-am oferit un zâmbet umbrit de tristeţe. Aş numi-o bunătate, dar mi-ai smulge capul de pe umeri.

Am simţit iritarea prinţului-demon.

— Pot fi numit în multe feluri, dar bun nu se numără printre opţiuni. Egoist? Categoric. Orice spun îmi oferă, în cele din urmă, un avantaj în atingerea adevăratului ţel. Nu uita asta!

— Ştii, a spus Vittoria, care se plimba alene pe coridorul din afara temniţei noastre, ceea ce e cu adevărat jalnic este că am impresia că tu chiar crezi asta.

NOUĂ

Sora mea stătea în faţa celulei, o prezenţă rece şi nemiloasă în rochia de un albastru arctic. Umanitatea îi dispăruse, dar îmi era greu să cred că nu mai rămăsese chiar nimic. Chiar dacă era îngropată extrem de adânc în sufletul ei mizerabil de nemuritoare. Privirea i s-a aţintit numaidecât asupra mea.

— Puţi a speranţă. Nu te prinde, surioară!

— Unde e Wrath?

M-a măsurat din cap până-n picioare, fără să se obosească să arunce mai mult decât o privire superficială rănii din piept, apoi ochii i s-au oprit asupra antebraţului meu. Asupra şarpelui, a semilunilor şi a florilor care îmi însemnau acum de-a pururi pielea, până dincolo de cot. Asupra aceluiaşi tatuaj pe care îl avea şi Wrath.

A strâmbat din buze, dezgustată.

— Nu ţi se pare ciudat că el poate simţi unde te afli de obicei prin acele tatuaje hidoase, identice, iar tu, nu?

Şi-a lovit limba de cerul gurii când mi-am unit buzele într-o linie subţire, refuzând să-i răspund.

— Mi-aş dori să ştiu de ce magia călătoreşte doar într-un singur sens.

Nu eram în totalitate sigură dacă asta mai era valabil, dar n-am dezvăluit că se schimbase ceva după ce finalizasem aspectul fizic al legământului nostru.

— Ei bine, mi-aş dori să ştiu de ce eşti atât de brutal de enervantă, dar niciunul dintre noi nu o să obţină ceea ce vrea în seara asta.

Envy se mişcase nefiresc de repede, iar acum stătea lângă mine. Şi-a tras buzele într-o parte, schiţând un zâmbet crud când Vittoria a mârâit la el, arătându-şi dinţii.

— Treci la scopul vizitei tale, astfel încât să putem continua să-ţi planificăm moartea în pace.

— Sora mea nu m-ar răni niciodată.

— O, asta *chiar e* amuzant!

Prinţul-demon şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Să văd dacă am înţeles bine – l-ai mutilat pe bărbatul pe care-l iubeşte, ai rănit-o cu căţeluşii tăi superdezvoltaţi, ai pus-o într-o cuşcă şi crezi că nu plănuieşte să-şi găsească drumul înapoi la el şi să te distrugă dacă îi stai în cale?

— N-ar face niciodată aşa ceva! s-a răstit Vittoria, deşi privirea pe care mi-a aruncat-o părea mai puţin sigură. Acelaşi sânge ne curge prin vene.

— Iar el este *soarta* ei. Aşa cum şi ea este a lui. *Precum în cer, aşa şi-n adânc. Ei* sunt echilibrul. Lumina şi întunericul. Unul căzut din cer şi unul din adânc, creat în lumea subterană.

Envy şi-a îndreptat spatele, iar de pe chip i-a dispărut orice urmă de amuzament. Ceva înăuntrul meu s-a aşezat la locul său. Cuvintele păreau să se *potrivească* – precum o cheie alunecând într-un lacăt.

— N-ai auzit nimic din ce am spus când mi-ai invadat Casa şi i-ai tras-o secundului meu? Nu poţi câştiga împotriva iubirii. E o forţă mai puternică şi mai înfricoşătoare decât orice formă de magie pe care o deţii sau teamă pe care o inspiri. Chiar şi acum.

Am încremenit. Cuvintele lui au dezgropat o amintire care părea importantă. *Nonna* susţinuse că dragostea este cea mai puternică formă de magie dintre toate şi că avea să mă călăuzească întotdeauna în direcţia pe care trebuie să o urmez. Fusesem convinsă că se referea la dragostea familiei mele, dar, în urma cunoştinţelor dobândite, nu mai eram la fel de sigură. Mai ales că spusese asta imediat după ce îmi atrăsese atenţia că fusesem însemnată de un prinţ al Iadului.

— Soarta e o scorpie infidelă! La fel şi dragostea! s-a răstit Vittoria, furioasă. Cu îndemnul potrivit, o să se răzgândească. Aşa cum a făcut şi Pride.

— Oare chiar s-a răzgândit? a contracarat Envy. N-aş băga mâna

în foc.

— Nu voi permite ca sora mea să fie legată de asemenea constrângeri nebuneşti precum soarta şi dragostea!

Prinţul Casei Invidiei şi-a întors imediat privirea spre mine.

— O, mi-ar plăcea atât de mult să te văd cum încerci să o opreşti!

Mă săturasem să se vorbească despre mine de parcă nu aş fi fost prezentă. Şi nu eram lipsită de putere, indiferent dacă fusesem luată împotriva voinţei mele. Aveam să întorc această întâlnire în avantajul meu. Înainte ca sora mea să-i poată da o replică pe măsură lui Envy, am aruncat o vrajă de adevăr. Încă eram vrăjitoare, dar acum magia mea se putea compara cu cea a unei zeiţe. Vraja s-a năpustit spre Vittoria şi a strâns-o cu putere.

Când am vorbit, vocea îmi denota hotărâre. Datorită avântului oferit de putere, glasul mi-a sunat mai demonic decât o făcuse vreodată al oricăruia dintre prinţi.

— Unde este Wrath?

De îndată ce a încercat să se împotrivească vrăjii, Vittoriei aproape că i-au ieşit ochii din orbite. Am înteţit vraja, oferindu-i mai multă putere, şi am urmărit cu indiferenţă cum sângele i prelinge din nas şi îi picură pe rochia frumoasă.

A scrâşnit din dinţi, cu fruntea acoperită de picături de sudoare. Totul se întâmpla atât de repede, dar aveam să-i zdrobesc craniul şi să-i frâng mintea pentru a obţine tot ce-mi doream. Envy a râs scurt lângă mine, probabil simţindu-mi sălbăticia tot mai mare. Vittoria l-a sfredelit cu privirea, plină de nervi.

— În templul meu.

— UNDE?

Vittoria şi-a umflat nările. Poate că era puternică, dar furia îmi curgea prin vene.

— În Insulele Mişcătoare.

— Ai ucis-o pe comandanta lui Greed?

— Nu!

— Ai însărcinat pe cineva să o ucidă?

Sora mea a strâns iar din dinţi, dar a reuşit să păstreze răspunsul pentru sine.

Magia se retrăsese deja, aşa că nu eram sigură dacă minţise sau nu cu privire la uciderea comandantei lui Greed, dar mi-a oferit o fărâmă de speranţă că nu o făcuse.

— Îţi mulţumesc, soră! N-a fost prea dureros, nu-i aşa?

Vittoria s-a îndepărtat clătinându-se de gratiile celulei, cu un licăr criminal în ochi, în timp ce-şi ştergea sângele de la nas.

— Vei regreta asta!

Am avut grijă să-i întorc privirea rece pe care mi-o aruncase mai devreme.

— Aşa cum şi tu vei regreta în curând, că m-ai închis aici şi m-ai ţinut departe de Wrath! am spus cu o voce plină de maliţiozitate.

— Te-am avertizat, a intervenit Envy, neaşteptat de entuziasmat şi la un pas să se legene pe călcâie. Ai aprins chibritul; sper că ai vorbit serios când ai spus că ai savurat arsura focului.

Le-am ignorat confruntarea din umbră şi am pironit-o cu privirea pe sora mea geamănă.

— I-ai trimis craniul fermecat lui Greed?

— Cu vraja corectă, oricine poate fermeca un craniu. Chiar şi un prinţ al Iadului.

Nu era un răspuns direct, dar m-a îndemnat să mă întreb din nou dacă nu cumva Greed orchestrase totul. Până în clipa aceea, nu găsisem nimic care să demonstreze că *nu* îşi trimisese singur craniul.

— Da, a răspuns tărăgănat Envy, chiar şi prinţii-demon amărâţi pot face o scamatorie ieftină. Exact ca o zeiţă.

— A fost vreunul dintre lupii tăi atacat de demoni sau dat dispărut? am insistat. Nu punem la socoteală complotul pe care tocmai l-ai urzit împotriva mea şi a lui Wrath.

— Dacă un demon ar fi rănit un lup aflat în grija mea, demonul respectiv nu ar mai respira.

— Chiar dacă demonul respectiv ar fi un consilier de rang înalt al

unei curţi cu care te-ai aliat?

— Mai ales atunci, a răspuns Vittoria, care şi-a îndreptat alene privirea spre Envy. Dacă nu-ţi ştergi rânjetul ăla de pe chip, demonule, îţi voi smulge pentru a doua oară inima din piept!

— Vittoria, am spus cu severitate. A fost ucis sau furat vreunul dintre lupii tăi în ultima săptămână sau cam aşa?

— De ce trebuie să ştii asta? a contracarat ea.

Am scrâşnit din dinţi. Era o tactică de distragere familiară, pe care Wrath o folosea când evita să-mi răspundă la o întrebare.

— Am descoperit că sângele de vârcolac poate copleşi simţurile demonilor. S-a găsit o cantitate semnificativă în jurul rămăşiţelor comandantei lui Greed. Ţi-o aminteşti pe Vesta, nu-i aşa? Sunt convinsă că v-aţi cunoscut când ai încheiat acea alianţă cu Casa Lăcomiei.

— Nu i-am acordat prea multă atenţie marionetei lui Greed.

— Pari supărată, a remarcat Envy. Plină de amărăciune. Şi ea ţi-a refuzat avansurile?

Am vrut să insist, dar, evident, sora mea nu avea de gând să vorbească în faţa unui demon.

— De ce mă aflu aici, Vittoria?

Şi-a smuls privirea de la Envy şi m-a măsurat iar din cap până-n picioare.

— Vreau să-ţi accepţi întreaga putere. A sosit momentul să te dezbari de viaţa ta de muritoare, să ne pedepsim duşmanii şi să ne redobândim Casa.

— Cum naiba te aştepţi să mă dezbar...

Vorbele mi-au fost curmate brusc. O amintire mi se învârtejea sâcâitor în minte, de colo-colo, încercând să se elibereze.

Casa noastră... Ochii mi-au fugit către Envy, care părea foarte interesat de lupta mea lăuntrică. La Casa lui a Păcatului, spusesem Cele Şapte Cercuri, iar el mă corectase şi-mi atrăsese atenţia că sunt Opt. Mă concentrasem pe vinul adevărului şi trecusem amănuntul cu vederea, defel dornică să pierd oportunitatea de a aduna

informaţiile căutate.

Mi-am închis scurt ochii pentru a-i permite amintirii să se materializeze.

— Casa Răzbunării!

M-am întors fulgerător spre sora mea geamănă, exact când numele mi-a răsărit brusc din străfundurile minţii. O a Opta Casă.

— Nu-mi amintesc nimic altceva despre asta.

— Vom vorbi altădată despre Casă, a spus evaziv Vittoria.

Envy a râs scurt.

— Te rog, nu ezita să-ţi împărtăşeşti secretele Casei! Cu siguranţă mi-au stârnit curiozitatea. Şi pe a fraţilor mei, fireşte.

— Nu ai fost niciodată acolo? l-am întrebat pe Envy, nedumerită. Nici Wrath?

— Nu! Şi niciunul dintre spionii mei sau ai altor prinţi ai Iadului nu a reuşit să intre în acel cerc.

— Nu-i aici? am continuat şirul întrebărilor, întorcându-mi din nou privirea spre sora mea geamănă.

O imagine mi-a trecut iute prin minte. Un lanţ muntos. Un loc înzăpezit şi periculos. Izolat.

— Asta ai vrut să spui prin a revendica tot ce ne aparţine din naştere, am zis.

Vittoria a încuviinţat din cap, dar nu mi-a oferit mai multe detalii. Din acest punct de vedere, i-am fost recunoscătoare. Nu-mi aminteam nimic specific despre Casa noastră şi trebuia să procesez pe rând aceste evenimente care aveau darul să îmi schimbe viaţa. De asemenea, eram destul de sigură că din acest motiv nu voia să mă alătur Casei Mâniei. Voia să domnesc peste propria noastră Casa a Păcatului. Şi probabil că aveam să fiu nevoită să renunţ la conducere pentru o curte rivală.

— Ai menţionat ceva despre dezbărarea de viaţa mea de muritoare. Cum ar trebui să duc aşa ceva la bun sfârşit?

— Tot ce trebuie să faci este să mă laşi să-ţi scot inima de muritoare pe care ţi-au dat-o.

Parcă timpul s-a oprit dintr-odată.

— *Poftim?*

Vittoria s-a apropiat mai mult de celulă.

— Mă voi asigura că este rapid, aproape lipsit de durere, a continuat, dând din cap spre pieptul meu, spre urmele de gheare în continuare arzătoare. Acelea se vor vindeca imediat. Fără infecţie. Fără cicatrici.

M-am apucat strâns de piept şi am făcut un pas înapoi. Vorbea serios. Sora mea geamănă voia să-mi ia inima.

— Nu... Ce vrei să spui cu asta? Cum adică mi-a *dat* cineva o inimă de muritoare?

— Vreau să spun că ai fost încătuşată, împiedicată să-ţi accesezi adevărul. Ţi s-a dat ceva muritor în speranţa că umanitatea va sângera în ţesătura sufletului tău. Au vrut să fii îmblânzită. Cine crezi că ar fi făcut aşa ceva?

Vittoria s-a rezemat din nou de gratii, magia sfârâindu-i pe piele. Nu părea să simtă nicio urmă de durere. Sau să-i pese, dacă o făcea.

— Ştii. Bănuieşti. Şi totuşi, încă nu vrei să accepţi ce ne-au făcut. Ce a făcut *ea.* Ne-au luat puterea pentru că se temeau atât de tare de noi. Se temeau de răzbunarea pe care urma să o descătuşăm asupra lor.

— Nu!

Am clătinat din cap, conştientă de disconfortul produs de negare. Pentru că ştiam că mă minţeam singură. Ştiam că sora mea spune adevărul. Cu toate acestea, nu puteam – nu voiam – să-mi permit să recunosc asta. Nici cu voce tare, nici măcar în tăcere.

— *Nonna* nu ar face aşa ceva! Nu ar fi putut să o facă! Ce motiv ar fi avut?

— E o vrajă-de-ferecare. Menită să lege. Aruncată de cea mai neagră formă de magie existentă. Sacrificiu uman.

— *Nonna* urăşte magia neagră. Aproape la fel de mult ca Maleficii.

M-am întors iute spre Envy, care era neobişnuit de tăcut. Tristeţe.

Asta i-a străfulgerat în ochi înainte să-şi ferească privirea. Credea că este adevărat. Fierea mi-a urcat fierbinte pe gât; aveam impresia că o să vărs în orice moment.

— Nu ar ucide niciodată o fiinţă umană! Nici măcar nu ni s-a permis să folosim oase sau vrăji întunecate.

Pentru că probabil am fi descoperit mult mai repede adevărul, mi-a şoptit o voce în străfundul minţii. Vittoria nu a mai rostit niciun cuvânt; în schimb, mi-a oferit câteva clipe de răgaz, ca să accept cât de multe lucruri ne ascunsese bunica noastră.

Inima mea de muritoare s-a frânt. Ştiind că provine de la o fiinţă umană, o parte din mine mă îndemna să-mi rog sora geamănă să mi-o smulgă imediat din piept.

— Nu!

Envy a apărut deodată în faţa mea, clătinând din cap.

— Nici să nu te gândeşti la asta! Nu eşti pregătită. Ai încredere în mine!

— De ce?

Părea că nu vrea să răspundă, probabil pentru că nu era obişnuit să împărtăşească atât de uşor informaţii, dar s-a înduplecat.

— Există şanse mici să nu supravieţuieşti transformării.

— Tocmai ai spus că nemurirea învinge întotdeauna.

— Spun o mulţime de lucruri pe care le *cred* adevărate. Asta nu înseamnă că şi sunt.

— Şi totuşi, iată-mă aici! a intervenit Vittoria, complet refăcută.

— Eşti stăpâna morţii! a răbufnit el. Bineînţeles că ai supravieţui.

I-am susţinut privirea lui Envy. În urmă cu şase luni, dacă cineva mi-ar fi spus să iau în considerare posibilitatea de a avea mai multă încredere în cuvântul unui prinţ al Iadului decât în cel al surorii mele gemene, aş fi considerat persoana respectivă nebună. M-am gândit la convingerea deplină a lui Wrath cu privire la fratele lui – că nu era nici pe departe un criminal. Dacă soţul meu avea încredere în Envy, atunci şi eu urma să am.

În plus, nu eram sigură ce voise *el* să spună prin faptul că nu sunt

„pregătită”, dar ştiam, fără nicio urmă de îndoială, că *eu* nu eram pregătită să iau o asemenea hotărâre. Cu sau fără vraja-de-ferecare, îmi plăcea inima fix acolo unde era.

— Dacă inima mea este singurul lucru care îţi stă în cale, de ce nu o iei, pur şi simplu? am întrebat-o pe Vittoria.

— Nu poate, a zis Envy. Trebuie să alegi de bunăvoie să renunţi la ea.

— Altfel? am insistat, căutând răspunsul pe chipul surorii mele gemene. Care e consecinţa?

Vittoria a expirat.

— Vei muri. Asta a fost intenţia lor de la bun început. Nu trebuia să ne amintim niciodată ce suntem. În noaptea în care ne-am scos amuletele, s-a produs o fisură în blestemul aruncat asupra noastră. De aceea ne-a avertizat să nu le schimbăm între noi. Nu urmau să-l avertizeze pe Diavol, ci să provoace o reacţie în lanţ, care avea să ne elibereze. O altă profeţie a lor. Nimeni nu vrea să elibereze zeiţele răzbunării, mai ales dacă te-a nedreptăţit sau înşelat.

— Cum ai aflat despre toate astea? am întrebat-o.

— O carte de vrăji mi-a şoptit secretele sale. La scurt timp după ce mi-am scos amuleta şi ţi-am dat-o, abilitatea mea latentă a fost deblocată şi a devenit mai puternică pe parcurs, iar şoaptele, tot mai răsunătoare, tot mai insistente, m-au convins să acţionez. Într-o zi, m-au condus la prima carte de vrăji. Aşa am învăţat cum să-mi înlătur vraja-de-ferecare.

Nu minţea. Citisem însemnarea din jurnalul ei în care menţiona şoaptele şi dorinţa Vittoriei de a înţelege. M-am îndepărtat de gratiile celulei şi m-am prăbuşit pe saltea, stârnind un nor de particule mici de praf.

Nonna ştiuse mereu adevărul. Nu numai că ştiuse, dar fusese şi cea care ne întemniţase în formele noastre de muritoare. Conştientă că, în cele din urmă, aveam să murim, dacă nu alegeam de bunăvoie să spulberăm vraja-de-ferecare. Lipsa noastră de educaţie în vrăji ofensive avea sens acum. Totul avea. Şi uram asta. Voiam să mă

împotrivesc în continuare, dar totul se potrivea.

— Dar am fost copile. Am crescut. *Cum* e posibil?

— Îţi aminteşti călătoria spre cabana aia din pădure? Cea în care am cunoscut-o pe prietena *nonnei?* m-a întrebat dintr-odată Vittoria, iar eu am dat din cap, tot mai neliniştită. Cum am ajuns acolo? Cum ne-am întors acasă? De ce era atât de îngrozitor de frig şi totul acoperit de zăpadă? Locul semăna foarte mult cu cel în care ne aflăm acum, nu-i aşa?

Îmi pusesem de curând aceleaşi întrebări. Pusesem la îndoială adevăratul scop al acelei vizite, încercând să înţeleg de ce nu-mi puteam aminti detalii mărunte precum călătoria până acolo şi întoarcerea acasă. Reţinusem doar mănuşile de caşmir, ceaunul care clocotea...

Când am simţit înţepătura primelor lacrimi, am strâns cu înverşunare din dinţi. Amintirile noastre, întreaga noastră viaţă – nimic nu era real. Un trecut făurit din magie, minciuni şi trădare. Şi totuşi, *încă părea* real.

— Cum rămâne cu părinţii noştri? am întrebat-o. Ei ştiu? Ceva asemănător compasiunii a pătruns în ochii Vittoriei.

— Mă voi întoarce mai târziu să-ţi aflu decizia. Îţi recomand să nu amâni prea mult luarea unei hotărâri. Wrath nu va respinge pentru totdeauna otrava. E extrem de puternic, dar nu împotriva unei otrăvi magice create de Moarte.

Mi-a cercetat din nou rana.

— Şi aia trebuie să se vindece, altfel alegerea va fi făcută pentru tine.

— Cum?

— Dacă mori din cauze naturale, pur şi simplu te voi aduce înapoi. Fără inima ta de muritoare.

— Ai putea să-mi aduci bandaje şi provizii.

— Ai dreptate. Aş putea.

Vittoria şi-a lăsat capul într-o parte.

— Dar nu o voi face.

Stăteam întinsă pe saltea de doar câteva minute şi mă uitam în gol, încercând să procesez tot ce învăţasem, când Envy a apărut deasupra mea. M-a învrednicit cu o privire ameninţătoare, realmente impresionantă. Puţin trufaşă, puţin contrariată, însă nu mai fusese nicicând atât de brutal de pătrunzătoare.

— Îţi aminteşti de Stelele celor Şapte?

— M-ai mai întrebat despre asta.

— Şi nu te-ai obosit să-mi răspunzi.

— În caz că n-ai observat, i-am spus pe un ton puţin agresiv, am fost întrerupţi.

— Ai de gând să zaci şi să stai îmbufnată toată seara? Sau să te concentrezi pe ce ai de făcut?

Vocea îi trăda iritarea. Cum îndrăzneam să nu ţin imediat cont de pretenţiile lui regale?

În afară de o crimă care era posibil să nu fie de fapt o crimă, mai trebuia să mă confrunt într-un timp scurt şi cu osânda de sânge pentru Vittoria, otrăvirea lui Wrath şi tot ceea ce tocmai aflasem despre familia mea. Lumea mi se prăbuşea mai repede decât sala de jocuri a lui Greed, aşa că era indicat ca Envy să se târască înapoi în colţul lui şi să mă lase să mă gândesc preţ de câteva minute. Trebuia să-mi setez o listă realizabilă de obiective şi, în acest moment, mă străduiam să înfirip o singură idee coerentă.

— Permite-mi să-ţi reîmprospătez memoria! mi-a spus. Te-ai dus să le cauţi pe Cele Şapte Surori. Le-ai găsit şi ai descoperit şi Oglinda Lunii Triple, pe care îmi doream să pun mâna. Îţi aminteşti unde?

— Ce legătură are asta cu...

M-am ridicat în şezut, tresărind la reapariţia durerii. Pielea începea să-mi ardă de parcă mă cuprindea febra. M-am uitat la rădăcinile de pe tavan, punând cap la cap indiciile oferite de Envy ca să-mi dau seama ce vrea să insinueze. Şi anxietatea a preluat controlul.

— Era un copac în Coridorul Păcatelor. A trebuit să îi ofer sânge pentru a deschide uşa secretă din trunchi.

— Ştii de ce te-am trimis după oglindă? a insistat Envy, pe un ton puţin mai alarmat.

Am clătinat din cap.

— Deoarece cheia pentru descătuşarea magiei copacului necesită sânge de zeu al Iadului. Sânge de zeiţă a Iadului. Şi nu exagerez când spun că nimeni altcineva nu poate deschide uşa aceea, oricât de puternic ar fi.

— Pe sânge şi pe oase!

Mă durea capul.

— Chiar dacă Wrath ar reuşi cumva să se elibereze, nu mă poate găsi. Coridorul Păcatelor ne blochează legătura. Şi, chiar dacă ar găsi copacul, nu poate să păşească în el.

— Copacul are rădăcini, însă, din moment ce se mişcă adesea, e aproape imposibil ca un demon să-i urmărească deplasările. Ceea ce înseamnă că trebuie să concepem un plan de evadare, a continuat Envy, care s-a uitat cu dezgust la rana mea. Şi trebuie să ne grăbim, altfel nu o să-mi mai fii de vreun folos.

— Grija ta pentru bunăstarea mea este într-adevăr emoţionantă!

Am oftat când Envy a dat aprobator din cap, scăpându-i complet sarcasmul din tonul meu.

— Nu pot topi gratiile. Mă îndoiesc că pot invoca focul, ca să ne croim drum prin flăcări afară. Îi pot spune surorii mele că voi fi de acord să-i dau inima mea de muritoare, dar dacă îmi ajunge la inimă înainte să reuşim să o imobilizăm, bănuiesc că acceptarea mea va fi îndeajuns pentru ca ea să acţioneze. Ce propuneri ai?

În celula mică, Envy măsura cu pasul podeaua, trecându-şi o mână prin păr. La un moment dat, şi-a încleştat maxilarul, de parcă i-ar fi venit o idee, dar purta o discuţie aprinsă cu el însuşi. În cele din urmă, s-a oprit şi s-a întors spre mine, cu o expresie glacială şi ochii ca două hăuri plini de ură.

— Sora ta mă doreşte.

Am clipit, înţelesul vorbelor lui afundându-mi-se în minte.

— Ai de gând să ce? Să te oferi să te culci cu ea?

— Suntem în pragul războiului, Emilia. Dacă trebuie, i-o voi trage până nu mai ştie de ea. Îmi voi folosi păcatul şi se va simţi atât de bine, încât o va invidia pe următoarea mea amantă, oricare ar fi ea. S-ar putea să-ţi câştig timp să te strecori din celulă.

— Cum rămâne cu tine? l-am întrebat, detestând faptul că luasem măcar în considerare posibilitatea de a fi de acord cu ceva care, în mod clar, îl aducea în pragul trăirii pe propria piele a păcatului soţului meu. Dacă scap, tot vei rămâne captiv. Cu ea. Nu avem de unde să ştim dacă Vittoria *chiar* a ucis-o pe comandanta lui Greed. Şi în niciun caz nu aş vrea să văd cum s-ar răzbuna pe tine, dacă o trădezi.

— Grija ta pentru bunăstarea mea este într-adevăr emoţionantă, m-a citat prinţul-demon, alegându-se cu un gest ofensator cu mâna. Mă voi muta, astfel încât să fiu aproape de uşa celulei. Apoi o voi împinge spre saltea, voi fi cât de dur va vrea şi voi trânti uşa înainte să-şi dea seama ce am pus la cale. Dacă norocul ne surâde, nu va trebui să o ating mai mult decât îmi va lua să o urnesc spre pat.

— Nu-mi place. Există...

O tuse joasă, horcăită, ne-a făcut pe amândoi să tresărim. I-am aruncat prinţului o privire acuzatoare, însă el doar a ridicat din umeri.

— Cum de ai uitat să menţionezi că mai e o persoană aici?

— Regenerarea unei inimi nu e nici pe departe o sarcină uşoară. M-am trezit cu puţin timp înaintea ta.

Envy s-a îndreptat cu paşi mari spre gratii, mijindu-şi ochii în semiîntuneric.

— Cine-i acolo?

O altă tuse. Nu suna prea bine.

— Hei? am exclamat, venind lângă Envy. Wrath?

— Emilia?

Inima mi s-a strâns dureros. Nu era soţul meu. Nu-mi dădeam

seama dacă eram uşurată sau şi mai îngrijorată pentru bunăstarea lui. Cu toate acestea, am recunoscut vocea.

— Antonio?

Când a tuşit din nou, sunetul s-a auzit mai aproape. Ca şi cum ar fi venit dintr-o celulă alăturată.

— Şi tu eşti închis?

Râsul lui liniştit s-a transformat într-o tuse zguduitoare.

— Mi-a promis că îmi voi revedea mama, cu condiţia să fac tot ce-mi cere. A vrut să mă prefac că le-am ucis pe acele fete. Dacă îmi jucam rolul, a jurat că-mi va aduce mama înapoi. Aşa cum l-a resuscitat pe lup. Crezusem că e Îngerul Morţii. Cineva altcineva, dacă nu un înger, ar putea aduce morţii înapoi? M-am gândit că poate le-ar aduce şi pe vrăjitoare înapoi. Nu ştiam... nu ştiam că vrea să se răzbune pe familiile lor.

Am închis ochii. Faptele lui aveau sens. Se schimbase după moartea mamei lui. Se alăturase pe neaşteptate sfintei frăţii şi devenise mai retras. Suferinţa nu era doar o umbră care te urmărea peste tot. Era cel mai cumplit tip de însoţitor, o emoţie care putea fie să încurajeze o persoană să se ofilească prin amărăciune şi lacrimi, fie să o transforme într-un monstru. Tânjind după răzbunare aşa cum ar face-o după sânge. După dreptate. După pedeapsă. De parcă vărsarea sângelui avea să îl aducă pe cel drag înapoi. O asemenea dorinţă nu îmi era defel străină. Întrupa aceeaşi scânteie care îmi aprinsese calea curentă.

Fusese crud din partea Vittoriei să-l amăgească aşa, cu acest fel de speranţă imposibilă. Şi inuman. M-am agăţat de convingerea că mai rămăsese vreo urmă de nobleţe în sufletul surorii mele gemene. *Ceva* de izbăvit. O legătură între noi care nu putea fi nicicând distrusă. Dacă mă înşelam, atunci poate că Greed avusese dreptate. Poate că nu îi era menit să fie salvată.

— Ne-a înşelat pe toţi, Antonio! Chiar şi pe mine!

Envy mi-a aruncat o privire prin care susţinea cu îndârjire că *el* nu fusese înşelat, dar i-am făcut semn să-şi pună lacăt la gura aia

exasperantă. Şi-a ridicat mâinile în semn de capitulare, evident zeflemitor, apoi s-a întors în colţul lui ca să pândească şi să comploteze. *Zeiţă, dă-mi putere să nu-mi pierd firea cu aceşti prinţi-demon aroganţi şi superiori!*

— Acum ai vrea să te întorci acasă? mi-am întrebat vechiul prieten când nu a mai spus nimic altceva. Ştii, nu prea e târziu.

— Acasă...

A rostit cuvântul de parcă l-ar fi testat şi ar fi descoperit o aromă puţin cam prea amară pentru gustul lui.

— Totul e o altă înşelăciune, nu-i aşa? Domenico nu o părăseşte niciodată, a continuat Antonio, înainte să mă pot gândi la un răspuns care să-l consoleze. Chiar şi când ea coboară aici, el stă la capătul coridorului şi o păzeşte. Şi nu este singur. E greu să distingi sunetele, dar, de obicei, mai sunt câţiva pe aici. Au adus-o pe una nouă aici. Nu se apropie de celulă, dar o văd cum mă urmăreşte. Pare mai aprigă decât ceilalţi. Ca un câine sălbatic, care nu suportă să fie închis. Domenico pare încordat ori de câte ori se află prin preajmă. Adică mereu, în ultima vreme.

— De unde ştii că este nouă?

— I-am auzit vorbind în şoaptă în noaptea în care a sosit. Ceva despre faptul că nu poate călători între tărâmuri. Domenico şi un alt lup au trebuit să o recupereze.

M-am uitat pe furiş la Envy. Cute adânci îi brăzdau fruntea, iar buzele îi erau strânse. Chiar dacă planul nostru de a o închide pe Vittoria în celulă avea să funcţioneze, urma să ne înfruntăm cu lupii. Ceea ce nu ar fi fost prea îngrijorător dacă nu ai fi pus la socoteală rana mea, din care curgea puroi, şi lipsa unei arme. De asemenea, deşi nu eram sigură în ce constă mai exact puterea lui Envy, m-am întrebat dacă a fi într-un loc ferecat de magia unei zeiţe îi afecta în vreo măsură abilităţile.

După reacţia lui sumbră, aveam probleme. Şi dacă exista o femeie-vârcolac nouă, care îi neliniştea pe ceilalţi din cauza incapacităţii ei de a călători în Tărâmul Umbrelor, nu voiam să mă

întâlnesc faţă-n faţă cu ea. M-am străduit să văd din nou de-o parte şi de cealaltă a gratiilor.

— Ştii dacă noul lup este încă aici? am întrebat.

Un sunet îngrozitor – cel al oaselor sfărâmate, urmat de un zgomot ca de zdrobire şi de ceva asemănător unui lipăit – a spulberat tăcerea. Vittoria a ieşit la vedere, ţinând în mână o inimă de pe care picura sânge. Groaza mi-a preschimbat sângele în gheaţă.

Nu ar fi putut să...

— Gata! Acum nu mai trebuie să-l auzim cum trăncăneşte neîncetat, iar el îşi poate revedea mama. Asta şi-a dorit.

Am căzut în genunchi şi am vărsat. Sora mea a îngenuncheat încet şi mi-a întâlnit privirea, cu inima lui Antonio încă bătându-i în mână.

— Voiai să ţi-o tragi mai întâi cu el? Îl pot aduce înapoi. Am uitat că ţi se aprinseseră călcâiele după el. Va fi ca nou dacă iau acum măsuri. Sunt convinsă că nu-i va afecta performanţa, deşi este muritor, aşa că probabil nu-i atât de impresionant nici în cea mai bună zi a lui. Pe de altă parte, ţinând cont de cât de mult îi plăcea să vorbească, poate că gura lui ar putea să fie suficient de satisfăcătoare.

— Ce naiba te-a apucat? am strigat.

— Fac exact tot ce am fost creată să fac, Emilia. Când vei proceda la fel?

În timp ce mă luptam cu lupii, îmi jurasem să fac tot posibilul pentru a-mi descătuşa pe deplin puterea, dar trebuia să existe o altă cale pentru a reuşi asta. Când aveam să mă întorc la Casa Mâniei, urma să caut o soluţie în fiecare blestemat de grimoar pe care puteam pune mâna.

Vittoria şi-a lovit limba de cerul gurii, dezamăgită de mine, apoi s-a ridicat, a materializat un borcan de sticlă din eter, a îndesat inima înăuntru şi a răsucit capacul ca să o păstreze în siguranţă. Acesta a dispărut într-o dâră de fum, alăturându-se colecţiei sale morbide. M-a dus cu gândul la un vis pe care îl avusesem cândva –

în noaptea în care făcusem hipotermie, iar Wrath mă îngrijise până când mă însănătoşisem. Văzusem inimi în borcane.

Acum ştiam de unde proveneau. Amintiri dintr-un alt timp, dintr-un alt loc. Din templul ei, poate. Sau de oriunde îşi păstra colecţia. Poate că exista o încăpere înfiorătoare în Casa noastră a Păcatului în care îşi ţinea trofeele.

— Sunt stăpâna morţii, a continuat ea. Tu eşti cea care este confuză cu privire la cine eşti şi care îţi e scopul, *Fury.* Credeai că întocmai Casa Răzbunării este lipsită de violenţă şi cruzime?

— I-ai promis că o să-i aduci mama înapoi.

— Micul nostru prieten a înţeles greşit, a spus Vittoria. I-am zis că avea să-şi revadă mama. Apoi eu şi Domenico i-am arătat vicleşugul meu inofensiv cu inimi. Antonio a pus restul lucrurilor cap la cap. Nu-i vina mea că nu a cerut lămuriri. Mi-am ţinut promisiunea. Îmi închipui că sufletul lui se reuneşte chiar acum cu cel al mamei sale. Dacă nu vrei să ţi-o tragă, care e problema ta? Nu a fost nimic mai mult decât o marionetă muritoare. Cu siguranţă nu a ezitat să te calce în picioare şi să-ţi înşele încrederea când îi servea propriului interes. Ai idee cât de uşor a fost să-l conving să fie de acord cu planul meu? Chiar dacă ştia că astfel te-ar răni?

M-am holbat la sora mea geamănă, la străina care devenise. Văzând-o atât de rece şi de lipsită de emoţii, atât de lesne capabilă să ucidă, un gând mi-a trecut prin minte – poate că ea chiar o ucisese pe Vesta. Puteam vedea această versiune a surorii mele stând deoparte, defel preocupată, în timp ce lupii ei sfâşiau demonul şi-şi răspândeau pretutindeni mirosul sângelui. Poate că noul lup menţionat de Antonio făcuse onorurile. Antonio... Am vărsat din nou; nu puteam să mă uit la mâna Vittoriei, pătată de sângele lui.

— Adu-l înapoi! am implorat-o, apoi m-am ridicat, ştergându-mi urmele de vomă de pe buze. Altfel jur pe sângele meu că nu te voi ajuta niciodată să ne restaurezi Casa!

Ceva care aducea a victorie a străfulgerat în ochii Vittoriei.

— Inima lui pentru a ta?

Am ezitat. Nu voiam să renunţ la inima mea de muritoare, dar nici nu-mi puteam lăsa vechiul prieten să moară. Vittoria mă încolţise. Şi ştia asta. Am inspirat adânc.

— Eu...

Envy, care rămăsese tăcut până acum, a vorbit:

— Ştii, mă macină curiozitatea. Cum te simţi ştiind că mama ta o preferă pe Emilia? Cu toate că nu am mamă, îmi închipui că este un sentiment neplăcut. Unul care mi-ar inspira păcatul omonim.

Am simţit zvâcnetul uşor al păcatului prinţului-demon, atât de subtil, încât sora mea ar fi putut să nu-şi dea deloc seama că folosise magie. Vittoria şi-a mijit ochii.

— Pentru ca asta să fie adevărat, mama noastră ar trebui să se arate interesată de existenţa noastră. Ne-a creat, apoi a trecut la următorul capriciu trecător. O vezi pe aici?

Vittoria nici măcar nu s-a obosit să se uite împrejur, deşi m-am crispat la folosirea termenului *a crea.* Din câte se părea, nu fuseserăm născute. O altă ciudăţenie cu care trebuia să mă obişnuiesc, cu toate că sora mea nu părea deloc deranjată.

— Cotoroanţa nu se află aici pentru că are lucruri mai importante de făcut, suflete de torturat şi orice altceva îi mai încântă simţurile.

Zâmbetul lui Envy era felin – părea un motan mare, prădător, pe cale să se năpustească asupra prăzii.

— Spionii mei mi-au şoptit poveşti interesante. Unele pe care Emilia le poate confirma.

O altă atingere delicată a păcatului său. Am rămas nemişcată, astfel încât să nu rup vraja, deşi în sinea mea îi ţipam să se grăbească. Antonio trebuia să-şi recupereze inima!

— Ai vrea să ştii unde a fost mama ta în ultimii ani şi ce a făcut în tot acest timp? a continuat Envy pe un ton batjocoritor.

Şi atunci am remarcat-o. Mişcarea subtilă a unei umbre pe perete. Cineva avea grijă să nu stea la vedere. M-am încordat, sperând că Envy percepuse ceva ce simţurile mele estompate, de muritoare, nu

izbutiseră, şi că din acest motiv începuse să-i distragă atenţia surorii mele gemene. Din moment ce Vittoria nu-şi desprinsese privirea de pe prinţ şi nu părea deloc îngrijorată, m-am întrebat dacă era deja conştientă de cine se apropia treptat. Ori dacă persoana respectivă ţesuse o iluzie, astfel încât să se ascundă de ea. M-am rugat ca a doua variantă să fie cea corectă.

— Nu-mi pasă! a spus într-un târziu Vittoria. Nu a încercat să ne distrugă vrăjile-de-ferecare. Nu s-a obosit să ne vină în ajutor. Ne-a creat pentru a veghea asupra lumii subterane, apoi a plecat. Se pricepe de minune să dispară, să călătorească în orice tărâm sau univers care-i stârneşte interesul. Ar putea trece o mie de ani înainte să o revedem.

— Casa Mâniei este o alegere rezidenţială neobişnuită pentru o mamă care nu este interesată de fiicele ei. Ei bine, s-a corectat Envy, de cel puţin una dintre ele.

Prinţul-demon s-a uitat atunci la mine.

— Cred că titlul ei era Matroana Blestemelor şi a Otrăvurilor.

— Celestia!

Vocea mi-a trădat şocul, la fel de fragilă ca o şoaptă. Nu îi răspundeam lui Envy. Vorbeam cu femeia cu părul scăldat în nuanţe de lavandă şi argintiu care apăruse în spatele surorii mele gemene.

Ochii ei întunecaţi i-au întâlnit pe ai mei înainte să coboare spre urmele de gheare pe care le aveam pe piept. O emoţie asemănătoare mâniei i-a aprins privirea străveche, una pe care am recunoscut-o în mine.

Într-o clipă a chemat rădăcinile aflate deasupra noastră, smulgându-le de pe tavan, şi le-a înfăşurat în jurul Vittoriei, înlănţuindu-i braţele, picioarele şi trupul. Sora mea s-a smucit, luată complet prin surprindere, apoi a încremenit când Cotoroanţa a păşit în faţa ei.

Zâmbetul Celestiei îi făcea pe monştri să se teamă. Dinaintea noastră nu se afla doar o zeiţă a lumii subterane, ci creatoarea ei.

— Bună, fiica mea!

ZECE

— Mamă!

Şocul Vittoriei s-a destrămat aproape la fel de fulgerător pe cât apăruse. A încercat să scape de rădăcinile care o imobilizau, zbătându-se în strânsoarea lor, a strigat blesteme şi maledicţii. Celestia o privea, nepăsătoare. Sora mea era o zeiţă puternică, dar Celestia era Cotoroanţa. Un titan. Părând să-şi dea seama de asta, Vittoria a îngheţat, cu răsuflarea sacadată şi o privire nimicitoare.

— Ţi-ai demonstrat punctul de vedere. Dă-mi drumul!

O strălucire orbitoare, de nuanţa lavandei, a învăluit gratiile celulei care s-au scufundat dintr-odată în pământ. Am păşit cu prudenţă peste barieră, uşurată să ies din carceră fără să simt durere sau să întâmpin dificultăţi.

M-am repezit la celula de lângă mine şi am strâns cu putere barele. Trupul frânt al lui Antonio zăcea într-o poziţie nefirească pe podea, iar lumina răspândită de torţe se reflecta într-o baltă de sânge roşu-rubiniu. O amintire a ieşit scurt la suprafaţă: sora mea geamănă întinsă pe un altar, înconjurată de o baltă similară de sânge. Spre deosebire de Vittoria, Antonio nu era nemuritor. Nu urma să renască. Avea să putrezească, oasele lui preschimbându-se în cele din urmă în praf şi pulbere, şters de-a pururi din existenţă. Indiferent de ce îmi făcuse, nu merita o astfel de soartă.

M-am întors spre Cotoroanţă.

— Te rog, ajută-l! Dă-i inima înapoi!

Ochii Celestiei s-au mutat asupra cadavrului, însă n-am întrezărit nimic în expresia ei care să-i dezvăluie gândurile. Într-un târziu, s-a uitat din nou la mine.

— S-a dus, copilă. Să-l aduc acum înapoi... nu e normal. *El* nu ar fi normal.

Mi-am plimbat privirea de la Cotoroanţă la sora mea geamănă, disperată.

— Vittoria a reînviat un vârcolac. Şi Antonio nu a murit din cauze naturale. Trebuie să existe *vreo* modalitate de a-l vindeca!

Celestia a scos borcanul cu inima lui din eter şi l-a ridicat pentru ca eu să-l văd. În ciudat faptului că eram îngreţoşată, mi-am forţat ochii să rămână lipiţi de sticlă. Celestia a ciocănit uşor în borcan.

— Inima lui nu mai bate! Nu mai este nimic de făcut. Nu mai putem ajunge la el. Trebuie să-l laşi să plece, Fiică a Lunii.

— Nu pot!

Lacrimile pe care le reţinusem cu dârzenie mi-au izvorât din ochi, eliberate, şi mi s-au prelins pe obraji. Era prea mult! Totul. Wrath dispăruse şi fusese otrăvit; poate că îndura dureri cumplite chiar în acest moment, însă mă simţeam neputincioasă, incapabilă să-l ajut. Băiatul de care fusesem amorezată în copilărie fusese ucis cu brutalitate înainte să depăşim impasul din trecut şi să găsim puterea de a ierta. Iar sora mea geamănă – pentru care călătorisem literalmente în Iad ca să o răzbun, deoarece o iubeam atât de mult şi încercam cu disperare să o salvez – era sursa tuturor suferinţelor emoţionale!

M-a zguduit un hohot de plâns. Cu cât mai străduiam mai tare să-l trag înapoi, cu atât mai mult îmi pierdeam stăpânirea de sine. Nu era vorba doar despre moartea fără sens a lui Antonio. Ci despre *tot*. Întreaga mea lume se prăbuşea. Familia, viaţa mea! Nimic nu era aşa cum părea. Nici măcar înţelegerea mea despre propria viaţă, despre cine eram ca persoană, ca zeiţă. Toată povara adunată m-a zdrobit.

Am căzut în genunchi şi m-am predat valurilor copleşitoare de durere. Nu ştiam cum să merg mai departe. Cum să mă ridic înapoi. De fapt, nici nu ştiam dacă *vreau* să o fac. Mă săturasem să duc atâtea bătălii, atât emoţional, cât şi fizic. Poate că lumea putea fi un loc mai bun fără zeiţe, puterea lor neîndurătoare, inumană, şi jocurile malefice.

Toţi cei pe care îi iubeam, toţi cei care avuseseră neşansa de a mă întâlni, sufereau.

Cizmele lucioase ale lui Envy mi-au apărut în câmpul vizual, când a păşit lângă mine. Aproape că mă aşteptam să dea glas unei replici tăioase, să mă provoace să simt altceva în afara tristeţii zdrobitoare care mă împovăra. Sau poate să-mi găsească un apelativ adecvat condiţiei mele, cum ar fi creatură demnă de milă.

În schimb, mi-a întins mâna. Lacrimile îmi curgeau pe faţă în vreme ce mă uitam lung la ea, iar suspinele aproape că mă sufocau.

— Ridică-te! mi-a şoptit. Aşa cum s-au temut ei mereu că ai să o faci.

Cuvintele lui, exact aceleaşi pe care mi le spusese în urmă cu câteva săptămâni, când îi vizitasem Casa Păcatului, m-au făcut să îmi îndrept atenţia asupra chipului său. Nu se uita la mine ca şi cum aş fi fost demnă de milă. Arăta ca o persoană care înţelegea profund şi îndeaproape cum este să pierzi totul. Să fii forţat să stai în picioare când îţi doreşti să cazi. Să te ridici pe cont propriu şi să sfidezi mâna destinului, care ţi-a dăruit extrem de multă durere, lovindu-te aparent la nesfârşit. Să alegi să trăieşti şi să prosperi în pofida neşansei şi a amintirilor întunecate. Şi, cel mai important, să îndrăzneşti să visezi la zile mai bune, în timp ce lumea ta actuală întruchipa un adevărat coşmar.

— Ridică-te, Emilia! a repetat prinţul-demon, cu mâna întinsă ca un colac de salvare. Reaminteşte-le tuturor!

Cu tot mai puţine lacrimi alunecându-mi din ochi, degetele mele le-au strâns pe ale lui. M-a tras uşor, dar ferm, ajutându-mă să mă ridic în picioare. Am inspirat adânc, răvăşită, şi m-am ţinut cu şi mai multă înverşunare de el.

— Mulţumesc! i-am spus, cu obrajii acum uscaţi.

Mi-a mai strâns o dată mâna înainte să mi-o elibereze.

— Fireşte, asta îmi oferă un avantaj. Nu fi prea recunoscătoare! Încă nu te plac atât de mult!

Ştiam că nu era întregul adevăr, dar n-am stat să mă întreb cum reuşise să mintă parţial. În schimb, m-am uitat la Celestia şi Vittoria. Acelaşi sânge ne curgea prin vene. Sora mea geamănă încă se zbătea

în lanţurile magice de rădăcină, iar chipul mamei era imposibil de citit. Urma să fie timp să vorbim, să văd ce se poate face în legătură cu viaţa de muritoare şi amintirile mele, dar în acest moment trebuia să ajung la Wrath.

— Lupii? m-am adresat mamei.

— Sunt blocaţi pentru următoarea oră în Tărâmul Umbrelor, mi-a răspuns. Du-te! Şi nu uita, îmi datorezi cartea mea de vrăji! Voi veni în curând să o recuperez. Să o ai la tine!

— O voi avea!

M-am uitat în ochii Cotoroanţei şi am dat o dată din cap. O bănuiam a fi inconsecventă, ca orice zeiţă. Dispoziţia i se schimba în funcţie de următorul capriciu. Nu aveam nevoie de încă un duşman care să-mi sufle în ceafă şi eram recunoscătoare că ţinusem minte să-mi strecor cartea în traistă în noaptea în care descoperisem că Vittoria trăieşte.

Envy a pornit hotărât spre capătul coridorului din pământ, fără să se obosească să vadă dacă îl urmez. Aşa cum ni s-a promis, când am ajuns în camera în care găsisem pentru prima dată Oglinda Lunii Triple, niciun vârcolac nu stătea la pândă. Prinţul-demon a aruncat o privire cercetătoare primprejur, ochii lui oprindu-se asupra fiecărui detaliu în parte, de parcă ar fi încercat să ţină minte toate detaliile pentru data următoare când aveam nevoie.

— Nu e un lăcaş demn de zeiţe, dar presupun că există un anumit farmec rustic. Dacă treci cu vederea lucrătura în piatră şi murdăria.

Zâmbind la comentariul lui, am clătinat din cap şi m-am îndreptat spre piedestalul din centrul camerei. Ultima dată când fusesem aici, adăpostea Oglinda Lunii Triple. Acum, pumnalul meu strălucea în aer, cu vârful îndreptat în jos. Mi-am înfăşurat degetele în jurul mânerului, simţind cum mă umple un val de hotărâre. Şi poate de speranţă. Aveam să-mi găsesc regele, apoi să descopăr o modalitate de a-mi spulbera vraja-de-ferecare. Cumva, urma să aflu şi adevărul privitor la dispariţia sau moartea Vestei şi să reabilitez

numele surorii mele, ca să fie exonerată de orice vină. Sau să mă asigur că plăteşte pentru crimele ei.

Am răsuflat din toţi rărunchii. Nu avea să fie uşor, dar, cumva, plănuiam să-mi îndeplinesc toate ţelurile. În primul rând, trebuia să-mi găsesc partenerul. Soţul. M-am întors spre Envy, amintindu-mi ce îmi spusese sora mea despre locul unde s-ar putea afla Wrath. Dacă putea fi crezută. Nu eram din nou pe deplin zeiţă, aşa că nu puteam fi sigură, dar, până acum, *nu* avusesem nicio problemă să mint.

Spre deosebire de prinţii-demon.

— Ştii unde este templul Vittoriei? l-am întrebat, iar el a dat din cap, cu privirea aţintită asupra pumnalului. Atunci, să mergem!

Stăteam în faţa porţilor Iadului, chiar la intrarea în Coridorul Păcatelor, uitându-ne la magia feroce care trosnea peste oase. Când ajunsesem prima dată în Cele Şapte Cercuri, Wrath aruncase o vrajă pentru a încuia porţile, iar magia se răsucise în jurul lor ca nişte liane demonice.

Acum părea estompată în culoare şi-n felul în care se simţea, dar nu puteam să mă încred în totalitate în amintirile mele. Blestemul continua să-şi înfigă aprig ghearele în mine, deşi acum nu mai era chiar atât de puternic, după ce îi permisesem unei scântei din magia lui Wrath să mi se furişeze în suflet.

Furtuna de iarnă, care părea nelipsită, se dezlănţuise complet. Oriunde se afla, soţul meu era furios, însă temperamentul lui şi modul în care influenţa tărâmul mi-au dat totuşi speranţă. Din moment ce Wrath putea provoca o asemenea vreme tumultoasă, era, fără îndoială, nevătămat.

Am clipit pentru a înlătura fulgii de zăpadă, tremurând când Envy şi-a pus mâna pe porţi, aşa cum făcuse Wrath, şi a vorbit într-o limbă necunoscută. Magie de culoare verde s-a deşteptat la viaţă şi s-a strecurat în gardul dinaintea noastră. Prinţul-demon şi-a ţinut mâna acolo, în aşteptarea unui clic.

Însă nu s-a întâmplat nimic.

Envy a înjurat fără menajamente şi a încercat din nou. Cu aceleaşi rezultate. S-a întors cu spatele la porţi, trecându-şi mâinile prin păr în timp ce păşea agitat de colo-colo şi mormăia ca pentru sine. Apoi şi-a scos furios pumnalul Casei din interiorul sacoului verde-vânătoresc şi şi-a înţepat degetul. La fel ca în cazul lui Wrath, rana i s-a vindecat imediat, dar a reuşit să mânjească porţile cu sânge. Nu s-au deschis.

Orice urmă de speranţă pe care o simţeam s-a transformat la loc în teamă şi nesiguranţă. Chiar dacă eram destul de sigură că e teafăr, trebuia să ajung la Wrath.

— Le va deschide sângele meu?

Envy a încetat să se mai plimbe în cerc, mijindu-şi ochii.

— Poţi încerca, dar bănuiesc că magia care ţine porţile încuiate are drept scop împiedicarea întoarcerii semenilor tăi, în aceeaşi măsură precum alor mei.

Nu spusese „semenii tăi” cu vreun dram de venin în glas, dar tot am tresărit. Pentru cineva din afara lumii subterane, eram asemănătoare cu un demon. Avea să dureze ceva timp să mă obişnuiesc cu gândul. M-am apropiat de craniul de elan cu o pereche uriaşă de coarne, care servea drept mâner.

— Wrath le-a încuiat. De ce m-ar împiedica să plec? Sau de ce l-ar împiedica pe oricare alt prinţ să o facă?

— Magia nu este demonică, mi-a explicat Envy, care a oftat, eliberând norişori fini şi înceţoşaţi în aer. Vrăjitoarele-Stelare au recurs din nou la vechile lor trucuri.

Vrăjitoare-Stelare. Ca *nonna*. Îmi spusese că sunt gardienii dintre tărâmuri. Că îndeplinesc rolul de paznici ai Închisorii Damnării. Am presupus că aşa numeau ele Cele Şapte Cercuri. De asemenea, pretinsese că sunt unul dintre gardieni, dar de acum ştiam că era doar o minciună.

Să mi-o imaginez pe bunica mea călătorind aici pentru a mă întemniţa reprezenta încă un pumnal înfipt în inimă. După ce îmi

spusese să fug şi să mă ascund de prinţii Iadului, îmi promisese că urma să mă găsească; jurase că aveam să ne reunim. Nu-i mărturisisem că mă hotărâsem să vin în Cele Şapte Cercuri, iar o parte din mine îşi dorea să creadă că, dacă ar fi ştiut, nu m-ar fi închis aici.

— O să încerc oricum, am spus cu o fărâmă de speranţă, deşi aveam îndoieli.

Mi-am apăsat lama de vârful degetului, tresărind la ivirea primelor mărgele de sânge, şi am mânjit coarnele aşa cum procedase Envy. Mi-am închipuit cum porţile se deschid cu un scârţâit răsunător. Sau chiar că se dau dintr-odată în lături, ca într-o explozie. Am sperat că, dacă aş crede cu suficientă ardoare, rezultatul dorit avea să se manifeste. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Cât am studiat magia, un gând tulburător mi-a trecut prin minte. Wrath era întemniţat în afara acestui tărâm. Prin urmare, fie sora mea îl dusese pe Insulele Mişcătoare *înainte* ca Vrăjitoarele-Stelare să-şi arunce blestemul, fie lucraseră cumva împreună.

În acest caz, *nonna* ştia că sunt aici.

Focul a izbucnit în aerul din jurul nostru, liane s-au căţărat şerpuitor pe porţi, izbind, arzând şi trăgând cu putere, de parcă aş fi putut incinera orice barieră pe care încercau să o pună între mine şi soţul meu. Explozie după explozie a lovit porţile, furia mea crescând cu fiecare tentativă eşuată.

Envy a blestemat şi s-a dat înapoi. Flăcările s-au înălţat tot mai mult, de parcă ar fi damnat cerul. Oricare ar fi fost vraja folosită, nu a cedat nici măcar puţin. După ce am pus capăt fluxului de magie, povara înfrângerii mi-a apăsat umerii. Bunica mea chiar mă întemniţase în Iad.

— *Nonna* nu poate fi răufăcătoarea!

— Păi, acesta este cel mai interesant şi, totodată, surprinzător lucru despre perspectivă, a spus Envy. În versiunea ei a poveştii, tu reprezinţi forţele malefice. Conform profeţiei, eşti cea întunecată, cea de care trebuie să protejeze lumea muritorilor.

— Dar, în pofida oricărei profeţii, n-aş răni niciodată pe nimeni!

Însă, chiar în timp ce rosteam cuvintele, ştiam că mint. Dacă cineva îndrăznea să îl rănească pe Wrath sau să îi facă rău oricărei persoane pe care o iubesc, nu aveam să ezit în a-i insufla durere. Contraatacând cu brutalitate şi cruzime.

Envy şi-a strâns buzele, probabil trăgând deja aceeaşi concluzie ca mine, dar şi-a ţinut în frâu orice remarcă.

Erau atât de multe obstacole care-mi stăteau în cale! Blestemul. Profeţia. Abia îmi amintisem că exista de fapt una, deşi detaliile fuseseră întotdeauna înceţoşate. O consecinţă a blestemului, a felului în care se schimba cu fiecare relatare a poveştii.

Prietena mea, Claudia, fusese cea care îmi spusese că trecutul neclar este o urmare a blestemului şi că acesta ne împiedică pe toate să ne aducem aminte. Până atunci, nici măcar nu ştiusem că există un blestem sau o profeţie, doar o datorie de sânge faţă de Diavol. Sau aşa susţinuse *nonna*. Într-un final, bunica mi-a povestit despre profeţie în noaptea în care ne luaserăm rămas-bun. Nu-mi oferise prea multe detalii, doar mi-a dat de înţeles că eu şi Vittoria prevesteam cumva sfârşitul blestemului Diavolului.

— E aşa cum mi-ai spus în noaptea în care te-am întâlnit, am zis, zâmbindu-i trist lui Envy. Firele sorţii sunt, într-adevăr, atât de încâlcite!

— Şi abia am început să le tăiem.

Am tăcut amândoi pentru o clipă.

— Dacă ai avea de gând să omori aici pe cineva şi nu ai vrea ca altcineva să depisteze detalii, ai folosi sânge de vârcolac ca să-ţi acoperi urmele?

Dacă Envy a fost surprins de schimbarea de subiect, şi-a ascuns perfect reacţia.

— Poate, dacă aş vrea să incit la război. Simţurile lupilor sunt superioare. În cele din urmă, ar afla adevărul şi ar ataca imediat, din plin. Este unul dintre motivele pentru care demonii au încetat să-i răpească în urmă cu câţiva ani. Folosirea sângelui de vârcolac nu

merita preţul pe care ar ajunge să-l plătească.

— Crezi că Vittoria a ucis-o pe comandanta lui Greed?

— Cred că, într-un fel sau altul, nu prea mai contează. Dacă a fost ea sau dacă vina cade asupra vrăjitoarelor sau a metamorfilor. Dacă Vesta a fost răpită sau şi-a înscenat moartea, a spus Envy. Vittoria este catalizatorul. Ar fi putut să-şi ceară iertare şi să spună adevărul. Să încheie un armistiţiu, orice. În schimb, a adunat o armată de lupi. A încercat să-l ademenească pe Greed să intre într-o alianţă, ştiind că l-ar întoarce împotriva noastră, şi să-l folosească pentru orice joc plănuise. S-a jucat cu mine, s-a furişat în Casa mea, s-a culcat cu secundul meu. S-a dus la curtea vampirilor, unde a stârnit discordie. Şi-a bătut joc de Pride.

— Vorbeşti serios?

— În mod clar, Vittoriei îi place păcătos de mult haosul.

Envy a cercetat pentru ultima oară porţile.

— Ştiu de existenţa unui portal secret, unul la care vrăjitoarele nu au acces, care ne va duce în Insulele Mişcătoare, a mărturisit prinţul-demon, uitându-se la pumnalul meu. Ţine-l la îndemână! Bănuiesc că vom avea nevoie de el.

Înainte să-l pot întreba unde se află sau de ce aş avea nevoie de o armă, m-a luat de mână şi a folosit magia *transvenio* pentru a ne duce la portalul secret. Pe măsură ce fumul de la călătoria demonică se îndepărta, mi-am dat seama de ce îmi trebuia o armă. Mai mulţi demoni-umbră, nu într-atât de invizibili, stăteau umăr lângă umăr dinaintea noastră, blocându-ne calea. În spatele lor se înălţa un castel uriaş şi bogat ornamentat cu perle şi aur, până la exces, însă nu era Casa Păcatului a lui Greed sau a lui Gluttony. Ci a lui Pride.

I-am aruncat lui Envy o privire neîncrezătoare.

— Ia să vedem dacă ghicesc: nu ai o invitaţie!

Wrath îmi spusese că sosirea unui prinţ într-un alt cerc de demoni, fără să fie invitat, era considerat un act de agresiune. Envy a ridicat netulburat din umeri.

— Când sora ta m-a prins într-o ambuscadă, prioritatea mea nu a

fost să înhaţ un condei şi o călimară. Pride va fi rezonabil. Un tunel de acces către portal se află la marginea cercului său, chiar înainte de Mormintele Arzătoare. Mă îndoiesc că ne va crea probleme.

M-am uitat pe furiş la demonii în mod normal încorporali. Nu păreau un comitet de primire. Şi-au tras buzele pe jumătate putrezite înapoi, trosnindu-ţi dinţii ascuţiţi şi lovindu-şi gingiile întunecate de parcă îşi imaginau deja cum sângele nostru le uda limbile.

— Prinţul Casei Mândriei nu te primeşte acum, a şuierat demonul-umbră cel mai apropiat de noi. Cel mai bine e să faci cale-ntoarsă şi să te ascunzi în castelul tău până când prinţul tău te va salva, micuţă prinţesă!

Exista ceva deosebit de enervant în privinţa unui spion mercenar mizerabil, cu un rânjet batjocoritor, scuipând cuvintele „micuţă prinţesă", care mi-a făcut sângele să fiarbă în vene.

Hohotul de râs al lui Envy, scurt şi profund, le-a atras atenţia.

— Se pare că spionii fratelui meu au cam trândăvit în ultima vreme. Chiar nu ar fi trebuit să înteţiţi acel foc.

S-a uitat la mine şi a dat din cap. Sosise momentul să-mi dezlănţui furia clocotitoare.

— Acum îi veţi simţi atingerea arzătoare.

Demonii-umbră m-au atacat imediat, dar magia mea a fost mai rapidă. Roze şi alte flori aprinse au explodat între noi, aterizând pe agresorii de obicei invizibili. Înainte să-şi poată activa puterea care îi făcea încorporali, din pământ mi-au răsărit lianele acoperite de spini.

Cu un simplu gând, s-au târât în sus pe picioarele lor, legându-i de pământ, iar eu le-am împins în gâturile demonilor-umbră, astfel încât să-i împiedic pe toţi să arunce vreo vrajă sau să strige după ajutor. Spini uriaşi le-au sfârtecat beregatele şi i-am privit înecându-se cu propriul sânge.

Mi-am eliberat magia focului şi le-am încredinţat lianelor munca asiduă de a-i mutila şi măcelări pe demoni. Îmi plăcea să port flori

în păr, dar acum preferam să le văd preschimbate în arme frumoase, menite să-mi distrugă duşmanii.

Un demon s-a strecurat în spatele meu, dar Envy a strigat un avertisment. M-am întors exact în momentul în care lama creaturii a trasat un semicerc în jos, tăindu-mi rochia deja zdrenţuită, însă m-am retras graţios, alegându-mă doar cu o mică zgârietură. Apoi m-am năpustit asupra demonului, l-am doborât la pământ şi mi-am lipit pumnalul de gâtul lui. M-a scuipat în faţă şi a râs.

— Probabil că prinţul tău nu şi-a dat osteneala să te înveţe cum să lupţi, a spus el, lăsându-şi privirea libidinoasă să-mi alunece pe trup. Presupun că are alte planuri pentru tine. Ce păcat că este pe cale să fie înlocuit! Dar asta n-a fost o problemă până acum, nu-i aşa?

L-am ridicat pe demon în picioare, scuturându-l puţin, cu o putere pe care nu ştiam că o posed.

— Ce ştii despre Wrath?

— Doar că preaiubitul îţi va muri în curând. Şi nu vei fi nimic altceva decât o curvă divină. Dreptate poetică, dacă mă întrebi pe mine.

Înainte să mă gândesc la ce fac, mi-am trecut lent lama peste gâtul demonului, de la o ureche la cealaltă. Am apăsat cu suficientă putere cât să-i retez capul de corp. M-am uitat cu răceală la creatura moartă, netulburată de ceea ce tocmai săvârşisem. Atunci mi-am dat seama ce deveneam treptat. Cu cât blestemul îşi pierdea mai mult strânsoarea asupra mea, cu atât îmi aminteam mai mult ce înseamnă să fii zeiţă. Să nu simţi nicio remuşcare, să fii călăuzită de răzbunare şi să primeşti de bunăvoie viciul Casei Răzbunării. Casei *mele.*

M-am aplecat şi am luat capul.

Envy a fluierat şi şi-a vârât mâinile în buzunare, legănându-se înapoi pe călcâie.

— Aminteşte-mi să nu te învrednicesc vreodată cu vreo poreclă jignitoare. Cel puţin nu fără a-mi lua mai întâi câteva precauţii, cum

ar fi să îmbrac o armură şi să arunc o vrajă de protecţie. Sau douăsprezece.

— Nu m-a deranjat ce a spus despre mine.

Am zâmbit, însă cu un dram de tristeţe, nu de fericire sau mândrie, în urma faptei comise. Când am remarcat privirea iscoditoare a prinţului, am adăugat:

— Greşeala lui a fost să spună că Wrath va muri. Să-mi imaginez o lume fără el... Nu aş putea îndura aşa ceva.

Envy m-a studiat cu atenţie, cu o expresie indescifrabilă.

— Dacă Wrath nu-ţi poate dărui inima lui, ai mai lupta pentru el?

Am cercetat cadavrele din jurul nostru. Unele încă zvâcneau în locurile în care fuseseră sugrumate de liane. Dacă aş fi reuşit să fac asta în timpul bătăliei cu vârcolacii, poate că soţul meu nici nu ar fi fost înjunghiat sau otrăvit.

— Nu pot decât să sper că într-o zi nu va trebui să-mi pui o astfel de întrebare, am spus. Că faptele îmi vor fi mai grăitoare decât vorbele.

M-am gândit la soţul meu când am rostit ultima afirmaţie, înţelegând exact de ce prefera faptele în detrimentul vorbelor. Aveau mai multă valoare. Mai mult sens decât nişte simple cuvinte, care puteau fi doar nişte minciuni frumos ambalate.

Cu premiul în mână, m-am întors cu faţa spre castel şi m-am îndreptat spre uşi. Sosise momentul să-i fac o vizită prinţului acestui cerc. Într-un fel sau altul, Pride urma să mă lase să folosesc portalul, ca să pot ajunge la Wrath.

Envy şi-a potrivit pasul cu al meu, aruncându-mi priviri pe furiş, pe care m-am prefăcut că nu le observ. Dacă era pe punctul de a se interesa de ce luasem un suvenir al bătăliei noastre însângerate, s-a răzgândit în ultimul moment.

Iar reacţia lui mi-a îndemnat partea muritoare să se întrebe dacă speriasem într-adevăr un prinţ al Iadului.

UNSPREZECE

După o ceartă îndelungată – în mare parte din cauza hainelor pe care le purtam, nici-pe-departe-demne-de-un-palat – şi ajutaţi considerabil de o mică demonstraţie a magiei mele de foc, am fost anunţaţi la curtea lui Pride. Sala tronului era o dovadă a păcatului său. Prima dată când fusesem închisă în Casa lui, după ce mă rătăcisem pe câmpurile sale de rădăcina-somnului, văzusem doar o singură cameră. Fusese bogat ornamentată, aurită, precum ceva ce Regele Soare ar fi adorat. Poate că Ludovic la XIV-lea fusese inspirat de acest prinţ!

Podeaua era din marmură albă, cu vinişoare delicate de aur. Tavanele, similare cu cele dintr-o catedrală, aveau fresce colorate pictate pe suprafeţele lor, iar poleiala însemna şi locurile în care pereţii se întâlneau cu plafonul. Dispuse la intervale egale, candelabre uriaşe de cristal atârnau dintr-un capăt în altul al sălii, răspândind o strălucire caldă, parcă sărutată de soare.

Stucaturi decorative împodobeau atât marginile podelei, cât şi partea superioară a pereţilor. Pe cei din stânga şi din dreapta se înşiruiau oglinzi cu rame arcuite, creând o cale reflectantă către prinţ. Fireşte, cineva atât de mândru ca el se folosea de orice ocazie pentru a-şi admira sinele glorios.

La capătul sălii foarte lungi cu oglinzi, Pride stătea tolănit pe tron. Purta o jiletcă din brocart, în nuanţe intense de bleumarin şi auriu, pantaloni subţiri de un negru cărbune şi cizme maro-închis, lucioase. Arăta princiar din creştet până-n tălpi, înveşmântat după ultimele tendinţe la modă. Cu hainele mele distruse în focul luptei, pătate de sânge, şi-n lipsa unei opriri la o cameră de baie, ştiam că arătam complet nepotrivit, ca o sălbatică într-un castel. Dar nu-mi păsa. În acest moment, mă gândeam la un singur lucru: la portal.

Envy şi cu mine am pornit-o prin mulţimea de curteni dispreţuitori. S-au dat în lături pentru a ne face loc, toţi îmbrăcaţi

impecabil, la fel ca-n toate Casele de demoni pe care le vizitasem, fiecare dintre ei mândrindu-se cu trăsături aproape perfecte. M-am întrebat dacă perfecţiunea lor sinistră se datora îmbunătăţirilor magice, nu echilibrului firesc al naturii. Totodată, mintea mi-a fugit la cicatricea pe care o avea prinţul lor pe buze – mai mult ca sigur, avea posibilitatea să o ascundă, dar hotărâse să nu o facă. Însă cum se alesese de fapt cu ea?

— Unii dintre noi ne mândrim cu înfăţişarea noastră, a spus prinţul cercului, aproape ca şi cum mi-ar fi răspuns la gânduri.

Mi-am controlat trăsăturile, afişând o mască imposibil de citit. Pride mă privea de sus, din lungul nasului, strâmbând din buze fie din cauza sângelui, fie, probabil, din cauza materialului distrus al rochiei mele.

— Clar, nu toţi! Deşi, în calitate de membru neoficial al curţii lui Wrath, presupun că nu te pot lua în considerare.

— Şi eu mă bucur să te revăd! Îţi mulţumesc pentru primirea călduroasă!

Am lăsat capul retezat pe podea, bucurându-mă de şuieratul dezaprobator al curtenilor când s-a rostogolit până la baza tronului şi s-a oprit după ce s-a izbit de acesta.

— Unii dintre noi preferăm să ne petrecem timpul într-un mod mai prolific, nu să stăm toată ziua în scaune somptuoase, să ne prefacem că suntem beţi şi să arătăm bine.

— Nu doar că *arăt* bine, sunt izbitor! a spus el arogant, iar eu m-am împotrivit impulsului de a-mi da ochii peste cap din pricina vanităţii lui. Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite neanunţate?

— Am nevoie de acces la un portal aflat la graniţa domeniului tău.

— Cu ce scop?

— Să-mi aduc soţul înapoi în Casa lui a Păcatului.

Pride mi-a privit scurt mâna; dacă mi-a observat tatuajul *SEMPER TVVS* de pe deget sau a recunoscut ce înseamnă, nu a lăsat să se arate.

— Poate că aşa e cel mai bine, să rămână acolo unde este.

Furia a început să-mi crească, ştergând toate celelalte emoţii. Apoi diplomaţia şi curtoazia. Envy şi-a dres glasul, dar i-am ignorat avertismentul. Eram obosită, rana provocată de gheare mă ardea îngrozitor şi, dintr-o clipă în alta, puteam să plâng, să ţip sau să am o reacţie care să le îmbine pe amândouă într-un mod exploziv.

— Dacă nu-mi dai voie să trec, mă voi întoarce. Şi când o voi face, voi avea puterea armatei Casei Mâniei de partea mea. Nimeni nu mă va ţine departe de el. Nici tu. Nici sora mea. Nici vreo altă creatură blestemată din acest tărâm sau din oricare altul. Dacă mă întorc, îmi voi descătuşa puterea. Voi arde tot ce preţuieşti. Şi-ţi promit că asta nu e o ameninţare.

Mi-am trecut lama peste palmă, lăsând sângele să picure peste podeaua frumoasă a prinţului, care m-a urmărit cu atenţie, ridicând subtil din sprâncene.

— E un jurământ.

— Rostirea unui jurământ de sânge în acest tărâm vine cu implicaţii serioase.

— Sunt perfect conştientă de asta.

— Nu cred că tu...

Pride şi-a smucit capul spre uşa sălii tronului şi, o clipă mai târziu, l-am auzit. Sunetul unei furtuni iminente. Bubuitul ca de tunet al unor paşi. Temperatura a scăzut brusc. Încălţări cu toc loveau cu putere podeaua de marmură, în timp ce câţiva curteni s-au repezit spre ieşire, tumultul produs de plecarea lor răsunând împrejur. Lapoviţa a izbit fulgerător ferestrele.

Când m-am uitat la cea arcuită din spatele lui Pride, am observat că bolta cerească devenise neagră precum cerneala. Vântul părea să urle, mai ameninţător decât ar putea spera să fie vreodată vreun vârcolac. Inclusiv pereţii s-au cutremurat odată cu următoarea rafală de afară. O oglindă a crăpat din cauza pojghiţei de gheaţă apărute pe neaşteptate.

Inima a început să-mi bată mai tare şi m-am întors încet, speranţa

aprinzându-mi-se în adâncul sufletului. Spre deosebire de restul curţii, nu frica era cea care îmi înteţea într-un ritm năprasnic pulsul. Un curtean a alergat spre podium, cu o coroană de aur aşezată pe o pernă de catifea. A pus-o pe creştetul lui Pride, apoi s-a îndepărtat şi aproape s-a împiedicat de propriile picioare când uşile s-au deschis larg, lovind pereţii laterali.

În sală a năvălit un vârtej de fum şi zăpadă. Şi apoi Wrath a apărut în prag. A intrat cu paşi mari şi cu o expresie înverşunată, aducătoare de moarte, întipărită pe chipul lui frumos. Ochii i-au săgetat spre mine, îmblânzindu-se pentru o clipă, înainte să-mi remarce urmele de gheare de pe piept, care arătau la fel de rău – poate chiar mai rău – decât ultima dată când le văzuse. Şi-a întors din nou privirea glacială spre fraţii lui, moment în care o altă revărsare de gheaţă a copleşit sala. Voiam să fug în braţele lui, să-l trag aproape de mine şi să-l sărut până îşi pierdea simţul raţiunii. Însă m-am mulţumit să rămân la fel de stăpânită ca el, deşi lăuntric mă luptam cu dorinţa de a mă asigura că este la fel de nevătămat pe cât părea să fie.

— Vreau o explicaţie!

Vocea lui Wrath promitea violenţă.

— Acum!

O explicaţie pentru modul în care prinţul meu ajunsese aici îmi doream şi eu, dar conversaţia noastră trebuia să aştepte până ce aveam să putem vorbi în privat. Curtenii rămaşi au fugit din sală, defel interesaţi să stea şi să asiste la ceea ce se anunţa a fi o adevărată descătuşare de forţe, cu dramă din belşug. Pride l-a urmărit pe ultimul demon cum se grăbeşte să o ia la sănătoasa, lăsându-ne pe mine şi pe cei trei prinţi-demon să ne desfăşurăm lupta fără martori, apoi i-a aruncat fratelui său o privire trufaşă.

— Doar nu credeai că aş primi pur şi simplu o regină, fără să-i testez mai întâi loialitatea, nu-i aşa? a contracarat Pride, ignorând valurile de mânie răspândite de Wrath. Judecata ta nu a fost întotdeauna cea mai bună în privinţa ei. De data asta, cu toţii avem

dreptul să-i cunoaştem adevăratele intenţii.

De data asta? Să-mi testeze loialitatea? Tot nu ştiam ce se întâmplase înainte de aruncarea vrăjii-de-ferecare, dar cu atât aflam mai multe, cu atât eram mai convinsă că eu şi Vittoria complotaserăm împotriva lui Pride şi Wrath în trecut.

— Acesta a fost un test? am întrebat, plimbându-mi privirea de la Pride la Envy. Totul?

— Nu chiar *totul.* Ţi-am spus că mă aleg pe mine însumi mai presus de toate. Şi asta m-a avantajat, a răspuns Envy, ridicând nonşalant din umeri. A fost ideea lui, doar că nu a decurs exact aşa cum plănuisem. Totuşi, era necesar un test, având în vedere ce s-a întâmplat... înainte.

— Cât de reconfortant!

Am strâns din buze, înfuriată pentru că blestemul împiedica împărtăşirea mai multor detalii şi amintirile îmi erau în continuare asediate.

— Care a fost „testul" tău original? Ai lucrat cu Vittoria? Te-a răpit măcar sau a fost şi asta o născocire?

Envy nu a găsit de cuviinţă să se uite la Pride sau la Wrath, ci mi-a întâlnit privirea rănită.

— După ce trăsura ta părăsea Casa Lăcomiei, urma să-i trimitem din nou pe demonii-umbră după Wrath. Planul nostru a fost să vedem cât de departe ai merge ca să-l salvezi. Poate că acum susţii că-l iubeşti, dar intenţiile tale nu au fost dintotdeauna atât de... nobile. Demonii-umbră şi-au făcut destul de bine treaba ultima oară. Plecasem de aici să-mi adun forţele, dar apoi a apărut sora ta şi mi-a smuls inima din piept. Am ajuns în acea cuşcă şi iată-ne aici! Reuniţi.

M-am întors către Pride.

— Şi nu te-ai obosit să-l ajuţi?

— Înlăturarea lui Envy din cercul meu mi-a servit destul de bine scopurilor. În plus, nu prea am avut timp să acţionez. Îl înhăţase şi-l însărcinase imediat pe un lup să-l ducă în Tărâmul Umbrelor.

— Vittoria l-ar fi putut răni.

Privirea lui Pride s-a întunecat.

— Într-adevăr, sora ta are un palmares impresionant în a-i răni pe alţii.

Wrath a urcat lent treptele care duceau la tronul aurit al fratelui său. Nu observasem până acum, dar scaunul fusese clădit astfel încât să semene cu un leu. Picioarele şi ghearele măreţei bestii formau braţele scaunului, iar capul şi coama alcătuiau spătarul. Gura leului era deschisă ca într-un răcnet.

Prinţul meu s-a înălţat ameninţător deasupra lui Pride, care stătea în continuare nepăsător.

— Nu-mi pasă de testul tău nenorocit! Vittoria a adus lupi pe domeniul nostru; ar fi trebuit să o opreşti!

— Nu e ca şi cum aş fi rugat-o să-i aducă. Şi, în cele din urmă, implicarea ei mi-a fost de folos.

Vocea lui Pride a căpătat o tonalitate dură.

— Până la urmă, şi Envy a fost la curent cu călătoria ei la curtea vampirilor de la miazăzi, făcând Diavolul ştie ce, şi nu şi-a bătut capul să-i spună nimănui altcuiva în afară de Greed. Ştii cât de irascibili au devenit. Se zvoneşte că pun la cale un complot. Şi dragul nostru frate, aici de faţă, nu a împărtăşit nimic din toate astea, nu-i aşa? a răbufnit prinţul Casei Mândriei, acuzându-l pe Envy. Aşa că de ce sunt târât peste cărbuni încinşi doar pentru că-mi pun propriile interese pe primul loc?

Envy a zâmbit.

— Eşti gelos că Vittoria s-a dus la prinţul-vampir în loc să vină la tine?

— *Opriţi-vă!* a spus Wrath. Vârcolacii ne-au încălcat teritoriul. Vittoria stârneşte discordie cu vampirii şi e un conflict de care niciunul dintre noi nu are nevoie. I-a smuls lui Envy inima din piept, e posibil să o fi ucis pe comandanta lui Greed, m-a otrăvit şi mi-a răpit soţia. Şi acest test neînsemnat al tău pare justificat? În timp ce încercăm să rezolvăm o crimă pentru a evita un război civil?

Prinţul meu părea pregătit să-şi azvârle fratele de pe tron. Am rămas surprinsă că şi-a înfrânat impulsul.

— Nu numai că ai riscat siguranţa soţiei mele, ci şi pacea din tărâmul nostru.

— Şi aş face-o din nou. Acum ştim, fără nicio urmă de îndoială, că Emilia nu complotează împotriva noastră. Sau a ta. Fie că-ţi place, fie că nu, scopul scuză sau, mai bine zis, justifică mijloacele. Spune-mi, a continuat Pride, care s-a ridicat în picioare, că nu a existat nicio sământă de îndoială în mintea ta. Nici măcar *una.*

Wrath şi-a încleştat maxilarul, dar nu a negat acuzaţia.

— Acum ştii.

Când soţul meu s-a uitat la mine, mi-am îndreptat spatele. Mă îndoisem de el. Luni în şir. Nu-l puteam învinui dacă avea, la rândul lui, vreo îndoială în privinţa mea. Acum conta numai crearea noului nostru viitor. Împreună. Temelia era deja acolo şi, cu puţină muncă şi implicare, puteam izbândi în cele din urmă. Însă cu cât Wrath îmi susţinea mai mult privirea, cu atât mai multă incertitudine începea să mi se strecoare în suflet. *Avea să fie bine, nu-i aşa?* Cu siguranţă era doar un obstacol temporar, pe care urma să-l depăşim. Trebuia să fie! Expresia sumbră a soţului meu s-a atenuat. Dar vocea lui Pride a spulberat momentul.

— În plus, refuz să cred că îi vom permite unei zeiţe nenorocite să reuşească să semene discordie între noi. Las-o să-şi încerce norocul cu vârcolacii şi vampiri! Dacă Greed este iritat pentru că testul meu s-ar putea să vă fi distras atenţia pentru o *singură* noapte de la ancheta lui plictisitoare, va trebui să treacă peste asta, atâta tot. Toată lumea ştie că Vesta era nefericită acolo. E doar supărat că a pierdut ceva valoros. Ştii cât de mult se oftică atunci când un pariu nu are rezultatul scontat.

În pofida furiei de a fi înşelată de aceşti prinţi ai Iadului, nu am ratat oportunitatea de a obţine informaţii valoroase.

— De unde ştii că Vesta era nefericită? am întrebat. Ai spioni la alte curţi?

Expresia lui Pride a devenit la fel de malefică precum sclipirea din ochii lui.

— Discuţii intime, draga mea. Partenerii mei îmi spun tot felul de lucruri interesante după ce le ofer onoarea de a mă avea în paturile lor. Sau în al meu.

— Cine ţi-a spus despre ea? am insistat.

— Chiar Vesta, evident!

Am rămas fără cuvinte. A fost un răspuns destul de neaşteptat. Prinţii nu puteau minţi, aşa că sigur spunea adevărul.

— Când?

— Poate acum o săptămână sau cam aşa ceva? mi-a răspuns Pride, ridicând alene un umăr. Nu-mi amintesc.

Envy şi-a ciupit puntea nasului.

— I-ai tras-o comandantei lui Greed. Eşti chiar atât de tâmpit?

— Dacă vrei să ştii, ea m-a căutat! s-a răstit Pride. Nu şi-a putut ţine ochii departe de mine şi i-am întors favoarea, ca nu cumva să-i fie afectat orgoliul.

— Şi apoi a fost ucisă, am spus pe un ton dur. Crezi că Greed ar răni-o dacă ar bănui că ţi-a oferit informaţii private despre Casa Lăcomiei?

— Bineînţeles că nu! a zis Pride, dar nu mai părea la fel de sigur.

Wrath şi-a studiat cu atenţie fratele.

— Cum aţi ajuns împreună în acelaşi loc?

— Vesta a venit aici. La una dintre adunările mele, ne-a informat Pride, aruncându-ne o privire duşmănoasă. Ce-i? Am primit o cerere oficială de la Casa Lăcomiei ca ea să participe. Nu ţi-a spus dragul nostru frate?

Eu şi Wrath ne-am uitat unul la altul. Greed nu menţionase nimic despre trimiterea comandantei sale la o curte rivală de demoni.

— Ai spus că te-a căutat, am început, cu mintea asaltată de o mie de gânduri. Despre ce a vrut să-ţi vorbească?

— Despre lucruri banale. Balul. Vinul. Portalul. Dormitorul meu.

— Ce anume o interesa în legătură cu portalul? l-am întrebat,

simţind că eram aproape de a descoperi un indiciu.

— Ce îi interesează pe toţi! a răbufnit Pride. Voia să ştie dacă e sigur şi dacă duce doar în Insulele Mişcătoare. De parcă aş lăsa aşa ceva nesupravegheat!

— A spus ceva, orice, care ar fi putut fi neobişnuit sau deplasat?

— N-am vorbit prea mult după aceea.

Pride m-a învrednicit cu o privire aprigă.

— Dacă ai terminat să mă interoghezi, chiar mi-ar plăcea o sticlă de vin. Seara asta a luat o turnură destul de dezagreabilă.

Deodată, pieptul m-a durut din nou, o aducere-aminte a rănii mele. Voiam să continui interogarea prinţului idiot, dar trebuia să mă îngrijesc. Şi Pride părea să aibă nevoie de o pauză – mânia îi creştea şi nu era niciodată un lucru bun să-l împingi pe un prinţ să simtă un alt păcat.

Wrath a coborât din câţiva paşi treptele spre mine, fără să-i scape nimic.

— Hai să mergem acasă, doamna mea!

Fără să mă uit la Envy sau la Pride, am acceptat braţul lui Wrath şi m-am agăţat de el, apoi soţul meu ne-a transportat prin magie în afara cercului. Cu informaţiile abia dobândite, devenea din ce în ce mai greu să mă conving că Vesta era într-adevăr moartă. Era oare posibil ca ea să-l fi trădat pe Greed şi să se fi alăturat surorii mele şi lupilor?

Acum nu eram sigură, dar cu siguranţă puteam afla. Dacă puneam destule întrebări, aveam să primesc în cele din urmă răspunsuri pentru rezolvarea acestui mister tot mai complex. Şi dacă urma să îmi fac câţiva duşmani, era un preţ mic de plătit.

DOISPREZECE

Wrath nu ne-a dus în dormitorul lui sau în al meu. Nici măcar nu ne-a dus într-o cameră de baie, pentru a îndepărta murdăria şi sângele. După risipirea fumului răspândit de magia lui demonică, am descoperit că stăteam pe malul strălucitor al Vadurilor Semilunii.

De pe suprafaţa albastră ca gheaţa se ridicau aburi, o invitaţie să ne scufundăm în apele cu aspect înşelător de paşnic. Nimic „făcut" nu putea intra în oaza magică fără a-şi cunoaşte sfârşitul. O mulţime de oase se iveau din locurile mai puţin adânci, precum calele unor corăbii distruse, pentru a dovedi că pedeapsa cu moartea nu era un simplu mit. În pofida apetitului său înfiorător, exista ceva liniştitor în privinţa lagunei subterane.

Prinţul m-a întors spre el, apoi a întins grijuliu mâna spre partea din faţă a rochiei şi a înlăturat materialul pentru a-mi vedea mai bine rana.

Am şuierat printre dinţi când ţesătura a cedat mişcării blânde a lui Wrath, luând puţină piele odată îndepărtată şi făcând rana să se redeschidă. A supurat şi a sângerat, iar demonul a tresărit de parcă durerea mea ar fi fost a lui.

— E infectată!

— Unde ai fost? l-am întrebat.

Nu mai puteam aştepta nici măcar o secundă în plus ca să aflu. Mi-am trecut mâinile peste trupul lui, uşurată să descopăr că e întreg şi sănătos. Nu că aş fi remarcat vreun semn că fusese rănit, datorită abilităţii lui de a se vindeca rapid.

După expresia prinţului, părea că otrăvirea şi înjunghierea lui recente se numărau printre cele mai neînsemnate dintre preocupările noastre, dar erau foarte importante pentru *mine.*

A oftat şi a scos o fiolă mică din buzunar, pe care a ridicat-o. Lichidul, de un albastru limpede, scânteia ca bolta la revărsatul

zorilor pe insula mea.

— Celestia e foarte talentată la crearea tonicelor şi a tincturilor, a spus, vârând fiola mică la loc în buzunar. Întotdeauna am ceva la îndemână, ca o măsură de precauţie. Am luat-o cât de repede am putut, apoi am părăsit templul surorii tale când lupii şi-au recăpătat forma umană. O vrajă aruncată asupra porţilor le-a menţinut încuiate, aşa că mi-a luat ceva timp să ajung la portalul care duce la cercul lui Pride.

— Nu ai putut să foloseşte magia *transvenio* pentru a te transporta acolo?

Wrath a clătinat din cap.

— Magia nu poate fi folosită pentru a călători acolo, prin urmare a trebuit să merg pe jos.

M-am gândit la testul lui Envy şi Pride şi la cuvintele zeflemitoare rostite de demonul-umbră înainte să-l ucid. Chiar mă alesesem cu nişte duşmani în lumea subterană.

— Ce ți-am făcut... înainte?

— Nimic, mi-a spus, fără să-şi demaşte emoţiile. Nu-ţi face griji pentru nesăbuinţa lui Envy sau a lui Pride! Nu ar fi trebuit să te testeze sau să-ţi pună la îndoială loialitatea.

— Dacă te-am trădat, asta nu e nimic.

Şi-a coborât privirea dârză spre urmele de gheare, de parcă l-ar fi jignit personal, evitând prompt subiectul, ceea ce m-a îndemnat să cred că poate fraţii lui *chiar* aveau motive să mă testeze.

— Ar fi trebuit să smulg coloana vertebrală a lupului şi să i-o îndes pe gât. Să-l fac să sufere pentru fiecare dram de durere pe care ţi l-a provocat.

Cu siguranţă nu îi lipsea imaginaţia. Pentru a diminua mânia tot mai intensă a prinţului, am dat din cap spre apa scânteietoare.

— Având în vedere ce s-a întâmplat aici ultima oară, am crezut că-mi era interzis să mă întorc.

Ultima oară mă simţisem de parcă inima îmi era pe cale să se oprească; durerea fusese atât de acută, atât de cumplită, încât Wrath

mă dusese direct la Matroana Blestemelor şi a Otrăvurilor – la mama mea, deşi nu ştiusem asta atunci. Îmi pregătise un tonic, iar starea mi se îmbunătăţise numaidecât. Din câte ştiam, deocamdată o ţinea în continuare pe Vittoria întemniţată în subteran, dar nu mă încânta perspectiva de a avea o reacţie similară fără ea prin preajmă.

Wrath m-a tras mai aproape de el, ca să-mi poată inspecta din nou rana, cu privirea rece, dură.

— Nu tu ai fost de vină, ci aripile mele. Magia care le leagă a reacţionat împotriva vrăjii-de-ferecare care-ţi ascunde amintirile. Când s-au îmbinat, au fost prea multe forme de magie în joc, iar apele au acţionat ca şi cum ambele ar fi ameninţări. Am însărcinat-o pe Celestia să-şi extindă cercetările în privinţa asta, a adăugat la vederea nesiguranţei mele. Nu crede că vei întâmpina vreo problemă dacă reintri în apă. Proprietăţile vindecătoare ar trebui să aibă acum efect, aşa cum le-a fost dintotdeauna menirea. Dacă aş avea o altă părere, nu te-aş lăsa să-ţi asumi un asemenea risc.

Mi-am adus aminte de o poveste. De cea pe care Celestia o pomenise în acea noapte, despre apa care aparţine de drept zeiţelor şi încercarea de a lua înapoi tot ce îi aparţine. Wrath o numise legendă populară şi îi spusese să nu mai răspândească minciuni. M-am uitat de la apă la el, dornică să înţeleg, să elucidez enigma. Ceva nu prea avea sens... ceva...

— Dezbracă-te!

Wrath s-a retras şi a dat din cap spre rochia mea. Şi-a scos cămaşa, şi-a desfăcut nasturele de la pantaloni. Buzele lui păcătoase s-au arcuit la colţuri, de parcă ar fi ştiut exact unde îmi fugise mintea după rostirea acelui singur cuvânt.

— Să intrăm în apă şi să vindecăm rana înainte să se agraveze.

— *Sunt* nemuritoare, nu-i aşa?

— Nu pe deplin. Cel puţin nu încă.

Şi-a întins mâna, încurajându-mă să intru în oaza reconfortant de caldă, ca apa dintr-o baie, conform amintirilor mele.

— Vino alături de mine, doamna mea! Te rog!

N-am uitat de proprietăţile de adevăr ale vadurilor, menţionate odinioară de Wrath. În acest moment, îmi doream în egală măsură atât un dram de sinceritate din partea lui, cât şi să mă vindec. Am păşit la marginea nisipului închis la culoare şi am lăsat apa albastră ca gheaţa să-mi mângâie degetele de la picioare. Laguna era magică, feerică. Mă chema.

Mergând cu spatele, Wrath s-a cufundat puţin mai adânc, astfel încât să-mi facă loc. L-am urmat în vaduri şi l-am luat de mână, savurând bulele minuscule care îmi explodau plăcut pe piele.

Am continuat să înaintăm până când pieptul mi-a dispărut complet sub apă, iar magia ei a început să-mi îngrijească rănile. Senzaţia era incredibilă. Şi puţin ciudată – magia mi-a curăţat tăieturile, apoi mi-a cusut pielea la loc. Mi-a vindecat până şi rana pe care o căpătasem după depunerea jurământului de sânge în sala tronului a lui Pride. Orice disconfort de moment s-a stins aproape la fel de repede pe cât s-a aprins.

Wrath urmărea sârguinţa apei magice, cu îngrijorarea prezentă în trăsăturile lui de obicei stoice. Părea gata să intervină şi să atace la primul semn de primejdie.

— Mai bine?

Mi-am coborât privirea, încântată să văd că rana se vindecase. Rămăseseră câteva linii argintii estompate, dar nu mă deranja cicatricea. Nici pe departe la fel de mult precum secretul pe care mă temeam că prinţul-demon încă îl păstra.

— Mult mai bine!

Şovăitor, soţul meu a întins o mână spre mine şi mi-a trecut lent un deget peste piele, dornic să se asigure că eram într-adevăr complet vindecată. M-am uitat peste umărul lui, admirând fazele lunii pictate de-a lungul pereţilor cavernei, în timp ce el îşi continua inspecţia amănunţită. Mă mai întrebasem dacă el pictase scena celestă, dar nu mi-l puteam imagina petrecând ore întregi cu o pensulă sau cu o găleată de vopsea. Deşi mă surprindea adesea. Poate că el fusese artistul.

— Există vreun motiv pentru care îmi tot salvezi viaţa când nu este tocmai în pericol? l-am întrebat şi m-am uitat din nou la el, în aşteptarea răspunsului. Bănuiesc că te îngrijorează ceva.

Wrath s-a deplasat în jurul meu, valurile stârnite de mişcările demonului spulberându-se uşor la ţărm. Nu eram sigură dacă blestemul îi împovăra limba sau dacă alegea intenţionat ce anume avea să-mi împărtăşească.

— Din câte ştiu, dacă inima ţi se opreşte acum, cât nu eşti complet nemuritoare, te-ar putea ucide. Până nu apune şi ultima urmă de îndoială, e un risc pe care refuz să mi-l asum.

— Envy a spus că o picătură de nemurire învinge de fiecare dată mortalitatea.

Am omis totuşi partea în care şi Envy îşi trădase îngrijorarea în legătură cu acurateţea deplină a afirmaţiei.

— Eşti atât de dispusă să renunţi la inima ta pentru a afla? m-a întrebat.

Mi-am înfăşurat braţele în jurul gâtului prinţului; aveam nevoie de contact fizic. Braţele lui mi-au înconjurat instinctiv talia şi m-au lipit de el, de trupul lui solid şi reconfortant. Trecusem literalmente prin Iad şi voiam să-mi reamintesc că suntem aici, împreună. În siguranţă. Wrath şi-a coborât capul şi mi-a capturat gura cu a lui într-un sărut flămând, plin de o emoţie primară răvăşitor de puternică.

Când în cele din urmă ne-am îndepărtat, respirând greu, cu buzele minunat de umflate, am zâmbit larg.

— Pentru tine? Aş renunţa la inima mea.

S-a uitat lung la mine, cu o expresie aproape imposibil de citit. Şi m-am întrebat dacă exista vreo şansă, cât de mică, ca el să nu fie pregătit să-mi ofere în schimb inima lui. Deşi eram în mare parte căsătoriţi, poate că nu toţi demonii, la propriu şi la figurat, din trecutul nostru fuseseră alungaţi. Poate că de aceea nu menţionase nimic despre finalizarea ceremoniei, care urma să ne pecetluiască definitiv căsătoria.

Într-adevăr, nu prea avuseserăm mult timp să discutăm despre asta înainte să fim atacaţi de lupi şi separaţi, dar totuşi… Wrath mi-a înlăturat toate grijile când mi-a revendicat din nou gura, de parcă însăşi viaţa lui ar fi depins de legătura dintre noi.

Limba prinţului mi-a cerut cu înverşunare să-mi deschid buzele, iar eu m-am supus îndată, bucurându-mă de gustul lui seducător. Săruturile lui Wrath erau cu siguranţă îmbătătoare. Fiecare atingere sau tachinare iscusită a limbii demonului, înlănţuită cu a mea, îmi îndemna trupul să tânjească după alte lucruri nespuse pe care le putea face cu acea gură malefică. Fierbinţeala mi s-a acumulat sub buric, stârnindu-mi dorinţele pe măsură ce se răspândea. În scurt timp, nu m-am putut concentra decât la mâinile lui, care s-au mişcat alene de la talia mea la coaste, degetele lui mari atingându-mi în treacăt partea inferioară a sânilor. Pe unul l-a prins în căuşul palmei, apoi gura lui Wrath mi-a dezmierdat gâtul, senzaţia răvăşitoare întărindu-mi sfârcul şi trimiţându-mi un val de plăcere prin corp.

Mâinile aspre ale prinţului îmi alunecau în sus şi-n jos pe spate, mă mângâiau delicat, blând şi înnebunitor. Mă atingea de parcă aş fi fost preţioasă, de parcă fiecare îmbrăţişare era un moment demn să fie păstrat în suflet, să fie savurat şi să i te predai complet. Şi era. Wrath ştia ce înseamnă să rămâi fără astfel de clipe, pentru că mă pierduse dintr-odată, când îi fusesem smulsă din braţe. Faptul că nu-mi puteam aminti era, cu desăvârşire, o îndurare.

L-am atins la fel de languros, explorând fiecare centimetru din trupul lui de războinic, ca şi cum ar fi fost un teritoriu necunoscut care îmi aparţinea în totalitate. Nu aveam să mai permit vreodată cuiva să ne despartă. Şi urma să-mi folosesc şi ultimul dram de putere ca să-mi amintesc de el şi de trecutul nostru.

Wrath s-a desprins din sărut, iar privirea i s-a întunecat când şi-a coborât-o agonizant de lent de la ochii mei, urmărind cum îmi strecor mâinile iscoditoare de-o parte şi de a trupului său, pe spatele puternic, în căutarea unei căi de a-l aduce pe culmile extazului. Le-am scufundat din nou sub apă, degetele trecându-mi peste sexul lui

pentru a mă juca în voie cu muşchii tonifiaţi ai coapselor prinţului înainte să-mi strâng mâna în jurul lungimii sale groase şi să trag uşor.

Respiraţia i-a devenit întretăiată când l-am mângâiat, iar demonul a rămas cu gura întredeschisă într-un geamăt.

Mi-am înteţit strânsoarea şi i-am simţit răspunsul plin de entuziasm, penisul lui zvâcnindu-mi în palmă. Când degetele mi-au urcat din nou pe pieptul său, Wrath m-a lipit de el şi a început să mă sărute şi să mă muşte de-a lungul gâtului cu o patimă descătuşată.

— Vreau să fiu în tine!

Mâinile i-au coborât şi m-au strâns cu putere de fund. M-am topit complet, ameţită de senzaţia oferită de apa clocotitoare şi de atingerile lui înflăcărate. Îi simţeam sexul tare ca piatra apăsat între trupurile noastre, înteţindu-mi propria dorinţă.

— Mi-a fost dor de tine!

— Şi mie de tine!

Mi-am înfipt degetele în părul lui, iar Wrath şi-a coborât gura spre sânii mei, lingând şi sugând sfârcurile într-un ritm care m-a făcut să-mi arcuiesc spatele, nerăbdătoare să-l simt între coapse.

— Eram pe cale să distrug tărâmul ca să te găsesc, am recunoscut.

Wrath s-a scufundat brusc sub apă, apoi şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei mele, ridicându-se în picioare cu mine cocoţată pe umerii lui.

— Samael!

L-am prins de cap, surprinsă de mişcările fulgerătoare ale prinţului, alegându-mă cu un râs scurt din partea sa. Cu mine prinsă în strânsoarea lui puternică, s-a deplasat cu greu prin apă, îndreptându-se spre un perete al peşterii în apropierea căruia atârna un grup de stalactite. Mi-am sprijinit spatele de peretele neted de piatră, ţinându-mă încă de Wrath.

— Apucă-te de ele!

Vocea îi era răguşită, joasă. Valuri de dorinţă mi-au străbătut

trupul.

Cu coapsele încolăcite în jurul umerilor demonului şi gura lui tentant de aproape de sexul meu, am făcut ce mi-a poruncit. Tocmai apucasem stalactitele şi-mi găsisem o poziţie stabilă când prinţul mi-a îndepărtat puţin mai mult picioarele, apoi şi-a trecut braţele în spatele meu. Fiind atât de expusă, am rămas pentru o clipă fără suflu, iar o urmă de decenţă specifică muritorilor mi-a îndemnat picioarele să se apropie, un impuls de altfel inconştient.

Cu un zâmbet viclean, Wrath m-a lins între coapse cu mişcări lungi şi uşoare ale limbii. Era atât de delicat, atât de intim, încât a trebuit să-mi muşc buza inferioară ca să nu gem, în timp ce el mă venera. Am uitat complet de orice dram de ruşine; prinţul mă făcea să mă simt pe deplin în largul meu.

Ultima dată când cedasem patimii, fusese exploziv; prima dată când mă gustase, demonul se lăsase pradă unei pasiuni nestăpânite. Aceasta... *aceasta* era o adevărată experienţă religioasă.

Wrath s-a dedicat plăcerii mele, iar eu m-am predat pe deplin demonului. Mi-am dat capul pe spate, respirând greu în vreme ce continua să mă guste lent, ispititor, hotărât să mă înnebunească. Nu s-a grăbit, nu m-a tachinat fără milă. A făcut dragoste cu mine cu limba lui caldă şi umedă, permiţându-i să mărturisească tot ce nu putea sau nu voia să spună cu voce tare, în timp ce o strecura tot mai adânc în mine.

Când am fost aproape să cad peste limita plăcerii, prinţul mi-a depus sărutări de-a lungul coapselor, pe interior, şi a fost cel mai bun fel de tortură în timp ce aşteptam să se întoarcă în acel loc dureros, la mănunchiul umflat de nervi care avea să-mi smulgă în curând numele lui adevărat de pe buze.

— Atinge-te, doamna mea!

Vocea lui părea un tors erotic, iar rugămintea demonului...

Fără să-mi desprind ochii dintr-ai lui, mi-am lăsat o mână să-mi alunece peste trup, tachinându-l înainte să strecor un deget înăuntru. Gura lui Wrath s-a năpustit imediat asupra mea,

lingându-mi sexul şi degetul cât continuam să mă ating.

În câteva secunde îi strigam din nou numele. L-am repetat ca pe o rugăciune şoptită, iar prinţul m-a venerat fără oprire, ca un credincios loial, până când ultimele valuri ale orgasmului mi-au străbătut trupul. Picioarele îmi tremurau, iar răsuflări sacadate îmi zguduiau pieptul.

Însă tot tânjeam după mai mult. Osândi-m-ar zeiţa, nu mă puteam sătura de el! Cu o ploaie de sărutări, Wrath şi-a croit drum în sus pe trupul meu, în timp ce mă cobora din nou pe propriile picioare, pielea noastră umedă de transpiraţie făcându-ne trupurile să alunece în tandem, unul peste altul, şi creând o altă experienţă euforică. Demonul şi-a trecut un deget peste buze, apoi mi-a ridicat mâna de parcă ar fi fost un gentilom pe cale să o sărute. Cu ochi arzători, de un auriu topit, mi-a dus degetul la gura lui şi a supt. Am înjurat, iar el m-a răsplătit cu un zâmbet larg, imaginea îngâmfării masculine. Măreţul vânător tocmai îşi cucerise prada. Şi nici măcar nu mă împotrivisem.

— O să începi să şopteşti tot felul de blesteme necurate, doamna mea.

S-a apropiat până când îmi prinsese corpul între el şi piatra netedă din spatele meu, ca-ntr-o cuşcă. Incredibil, dar dorinţa mea pentru demon a crescut!

— De data asta, nu o să mă grăbesc, Emilia!

Wrath m-a sărutat uşor, apoi mi-a conturat cu buzele linia bărbiei într-o altă mângâiere ireal de blândă. Şi-a împins vârful dur al sexului între coapsele mele şi l-a făcut să alunece înainte şi înapoi peste pielea sensibilă, înroşită, până când am început să gem de plăcere.

— O, sfântă zeiţă din cer!

Prinţul meu seducător mi-a trecut o mână bătătorită de-a lungul trupului, ridicându-mi încet piciorul. Cu cealaltă şi-a continuat tortura delicioasă, înnebunindu-ne pe amândoi. Ceea ce începuse ca o modalitate de a mă apropia de acel extaz îmbătător acum părea să

aibă acelaşi efect asupra lui. Wrath m-a pătruns complet, cu o singură mişcare magnifică din şolduri. S-a îndepărtat doar cât să mă privească în ochi în timp ce a ieşit din mine, apoi s-a împins din nou înăuntru. Fiecare îngemănare a trupurilor noastre era lentă, languroasă. Al naibii demon! Avea dreptate: am început să blestem, cuvintele murdare încurajându-l să continue. Wrath mi-a prins bărbia şi mi-a acoperit gura cu a lui, sărutându-mă profund. Mi-am înfipt degetele în umerii demonului, încordându-mă în jurul său.

Wrath şi-a apropiat acele buze malefice de urechea mea.

— Eşti aproape?

— Da!

— Slavă Iadului!

Mâna i-a alunecat între trupurile noastre; şi-a apăsat degetul mare de sexul meu, înteţind ritmul şi adăugând mai multă presiune în acel loc, o undă fierbinte săgetându-mi trupul.

Al doilea orgasm mi-a smuls numele lui adevărat de pe buze. Wrath s-a retras şi m-a pătruns mai adânc, ceva mai repede de data asta, rostindu-mi numele în focul pasiunii. Înainte să am timp să cobor de pe culmile înalte ale ultimei explozii euforice, demonul m-a împins din nou spre acel apogeu al plăcerii. În scurt timp, gâfâiam amândoi, cu buzele şi răsuflările prinse într-un dans ameţitor.

— Eşti a *mea!* a grăit prinţul cu o voce dură, profundă.

— Aşa cum şi tu eşti al meu. De-a pururi!

Când Wrath mi-a mai ridicat puţin piciorul, l-am apucat strâns de umeri, incapabilă să-mi suprim geamătul. Reacţiile mele îl îmboldeau să mă scoată complet din minţi. M-a pătruns din nou şi din nou, plăcerea crescând constant până când am crezut că aveam să iau foc. Întregul trup îmi pulsa şi nu m-am mai putut împotrivi desfătării erotice.

— Samael!

Însă demonul nu s-a oprit. A continuat să-şi mişte şoldurile în timp ce orgasmul mă răvăşea, apoi mi s-a alăturat şi mi-a strigat numele în peşteră, ecoul ajungând înapoi la noi. Ne-am tras

răsuflarea, cu inimile mai să ne sară din piept, iar prinţul m-a sărutat blând şi mi-a coborât piciorul. Mă înţepa puţin. Fusesem atât de subjugată de plăcere, încât nu observasem că îmi amorţise.

Soţul meu mi-a masat muşchiul dureros al gambei, cercetându-mi ochii.

— Mai eşti aici, cu mine?

Căldura apei, senzaţia oferită de trupul lui Wrath, lipit de al meu, cercul ocrotitor al braţelor sale. Nu dispărusem nici măcar pentru o clipă într-un alt timp sau loc.

— Sunt!

Un licăr de uşurare a însufleţit scurt ochii demonului. M-am întrebat dacă păruse întotdeauna atât de tensionat când ne sărutaserăm sau fuseserăm intimi.

— Hai să mergem la culcare, doamna mea!

În loc să înotăm până la ţărm, Wrath m-a luat în braţe, stropindu-mă jucăuş. Era atât de bine să râzi, să nu simţi măcar o dată povara lumii pe umeri. În subteran, cu prinţul meu, nu trebuia să mă gândesc la trădare sau crimă. La teamă şi întuneric. În subteran, în laguna magică de sub Casa Mâniei, exista numai iubire.

M-am zvârcolit în braţele lui şi, după ce m-am eliberat, m-am scufundat şi am tăiat suprafaţa apei în apropierea demonului, fiind răsplătită cu un hohot scurt de râs şi un zâmbet surprins, când am reuşit să-i plătesc cu aceeaşi monedă.

După aceea, ne-am întins pe nisipul întunecat, strălucitor, şi m-am năpustit asupra soţului meu, care nu a protestat defel când l-am încălecat şi i-am ghidat sexul în mine. În cele din urmă, după ce am râs din belşug şi am făcut din nou dragoste, oboseala şi-a spus cuvântul, iar Wrath ne-a adus cu ajutorul magiei înapoi în dormitorul lui.

Pe o pernă era împăturită o cămaşă de noapte într-o nuanţă deschisă de lavandă. Când mi-am tras-o peste cap şi mi-a alunecat pe trup, am observat stelele aurii, minuscule, răspândite peste piept. Era moale şi feminină. O adoram.

Wrath mi-a aruncat o privire apreciativă. Cămaşa îmi ajungea până la jumătatea coapselor şi-mi dezvelea pielea bronzată. Dacă nu aş fi fost atât de epuizată după calvarul prin care trecusem, aş fi fost tentantă să-l seduc din nou pe prinţ. A bătut uşor cu palma pe pat, cu un licăr păcătos în ochi.

— Păstrează-ţi energia pentru dimineaţă. Cu siguranţă vei avea nevoie de ea.

Cu promisiunea de a mă trezi şi a face dragoste sălbatică, înflăcărată, m-am urcat pe patul uriaş. Wrath m-a lipit de trupul lui şi, în câteva clipe, răsuflarea i-a devenit profundă şi uniformă. M-am relaxat în îmbrăţişarea demonului şi am închis ochii. Pace! Nu-mi aminteam ultima dată când simţisem un calm lăuntric atât de puternic. În lume exista în continuare mult haos, dar aici, în acest dormitor şi-n acest moment, cunoşteam adevăratul sens al cuvântului. Poate că acel sentiment de siguranţă mi-a pecetluit soarta. Pentru o clipă, uitasem ce înseamnă să fii blestemat.

De la o secundă la alta, magia m-a smuls din dormitorul lui Wrath. Şi a început următorul coşmar.

TREISPREZECE

— Bine ai revenit, prinţesă!

Domenico şi-a dezvelit dinţii în ceea ce nimeni nu ar confunda cu un zâmbet. O cercetare rapidă a împrejurimilor mi-a confirmat temerile. M-am trezit din nou în Tărâmul Umbrelor, înlănţuită, în aceeaşi cameră mică de piatră, în aceeaşi nişă, cu cătuşe în jurul încheieturilor.

De data asta cel puţin purtam o cămaşă de noapte şi nu mai aveam nevoie de un halat croit din umbre. De altfel, singura brumă de noroc. Acţionaseră în timp ce Wrath dormea; mai mult ca sigur, urmau să treacă ore bune înainte ca demonul să se trezească şi să descopere că sufletul îmi dispăruse. Ţinând cont de reacţia lui extremă de dinainte, era bine să spere că nu se trezea prea curând. Nu m-am obosit să trag de lanţuri. Simţeam deja aceeaşi strânsoare magică, blocându-mi puterile. M-am uitat la răpitorul meu, urându-i expresia îngâmfată.

— Presupun că asta înseamnă că sora mea ar vrea să vorbim.

— Poate că am vrut doar să văd dacă încă îmi mai porţi însemnul.

Vârcolacul şi-a trecut lent privirea peste mine, oprindu-se în dreptul pieptului meu. Nu era un gest de natură sexuală, dar tot nu mi-a plăcut.

— Ştiai că o rană de la un alfa poate provoca uneori un sentiment similar cu cel trăit de animale când intră în călduri? Mai ales dacă acel alfa şi-a insuflat muşcătura cu puţină magie şi o intenţie clară.

— N-am fost rănită de tine, ci sfâşiată cu ghearele.

— Şi cine şi-a înfipt dinţii în acea rană? Nu demonul tău, a continuat Domenico pe un ton batjocoritor. Ai avut vreun impuls animalic în ultima vreme? Poate că ţi-ai dorit să te pui în patru labe.

— Nu. Şi eşti dezgustător.

Când a râs, mi s-au ridicat toate firele de păr de pe braţe.

— Nu-ţi face griji! De fapt, nu ţi-am lăsat un însemn alfa. Şi nu vreau să ating nimic contaminat de penisul unui demon.

M-am abţinut să scot în evidenţă faptul că şi sora mea geamănă se culcase cu demoni. Şi vampiri. Şi cu oricine altcineva îi aprinsese dorinţele; până la urmă, asta era ceva obişnuit în lumea subterană.

— Unde e Vittoria?

— Aduce un oaspete. Ai fi aflat mai devreme, înainte să fim întrerupţi de mama ta.

S-a rezemat dezinvolt de peretele din nişă, mult prea aproape pentru gustul meu.

— Se anunţă a fi o seară cu totul aparte. Dacă te porţi foarte frumos, poate îţi voi scoate cătuşele.

— Cum a scăpat Vittoria de mama noastră?

Zâmbetul lui Domenico a fost din nou numai dinţi.

— Doar nu credeai cu adevărat că avea să o ţină mult timp imobilizată, nu-i aşa? Cotoroanţa are alte sarcini de îndeplinit şi, după ce ai ajuns într-un loc sigur, cât se poate de departe, a plecat.

Din fericire, am fost scutită să continui conversaţia de sunetul unor paşi care se apropiau. Erau două persoane. Una mergea măsurat, fără grabă, iar cealaltă părea să fie târâtă. Un fior de nelinişte mi-a şerpuit pe şira spinării. Oricine mai venea, o făcea tot împotriva voinţei sale.

Vittoria a intrat cu paşi mari în cameră şi şi-a împins „oaspetele" în faţă.

Femeia mai în vârstă s-a împiedicat în lumina răspândită de lumânări, iar teama s-a preschimbat într-o săgeată trasă direct în inima mea.

— *Nonna!*

Am tras de lanţuri. Bunica mea – care nu era cu adevărat bunica mea – era învineţită şi fusese bătută crunt. Avea buza de jos umflată, de parcă fie ar fi încasat un pumn, fie ar fi fost lovită cu un obiect dur. Sânge uscat îi acoperea tâmpla. Indiferent ce ar fi înfăptuit, când am văzut-o rănită, în mine s-a trezit ceva violent.

— Dă-i drumul, Vittoria!

Sora mea a aruncat-o pe podea, apoi s-a întors spre mine.

— Uite, i-am dat drumul! Acum eşti fericită?

Mi-am îndreptat atenţia către *nonna,* care în sfârşit s-a uitat la mine. Două emoţii puternice îi schimonoseau trăsăturile: tristeţe şi... îngrijorare. Şi-a plimbat ochii peste cămaşa mea de noapte, peste tatuajul *SEMPER TVVS* de pe deget şi celălalt de pe antebraţ, peste lanţuri, însă tot s-a dat înapoi, înspăimântată.

Ca şi când *eu* aş fi fost monstrul din cameră şi nu sora mea ar fi bătut-o, ar fi pus să fie bătută şi ar fi târât-o apoi în Tărâmul Umbrelor.

Am înghiţit nodul dureros din gât.

— *Nonna,* e în regulă! *Eu* sunt.

Vittoria mi-a urmărit reacţia cu o privire indiferentă. Apoi a lovit-o pe bunica noastră în lateral, forţând-o să se strângă ghem şi să lupte pentru următoarea gură de aer. Am strigat la ea să dea dovadă de îndurare, dar nimeni nu părea să observe. Buzele *nonnei* au început să se mişte şi mi-am dat seama că nu rostea în şoaptă o vrajă, ci se ruga. Cuvintele ei m-au învăluit; o implora pe zeiţa divină supremă din cer să o protejeze. De noi. Am simţit un fel de junghi în străfundul inimii, ceva dureros şi neplăcut.

— N-ai vrut să mă crezi mai devreme – Vittoria şi-a întins acuzator braţul –, aşa că iată-ţi dovada! Nu se grăbeşte să-ţi sară în ajutor. Nici nu se roagă *pentru* tine, deşi tu eşti cea înlănţuită. Are grijă doar de ea însăşi. Lupii nu-şi schimbă năravul, iar ea nu-i nici pe departe pisica de casă neajutorată care pretinde că este. Ai încercat să părăseşti tărâmul în ultima vreme? Ai întâmpinat vreo dificultate, draga mea soră? Bănuiesc că da, pentru că am găsit-o aruncând blesteme asupra porţilor, ca să le ţină încuiate.

Am eliberat o răsuflare şovăitoare. *Nonna* a încetat să se mai roage şi mi-a întâlnit din nou privirea. De data asta, o scânteie i-a luminat irisurile întunecate. Sfidare. Vittoria avea dreptate. Bunica mea nu-şi regreta faptele şi nici nu avea să-i ceară iertare unui

duşman. În ochii ei, asta reprezentam amândouă. Asta reprezentam *eu.*

Ce mai rămăsese din inima mea furată s-a frânt.

— De ce? am întrebat cu o voce tăcută, fragilă. A fost ceva din copilăria noastră real?

Pentru o fracţiune de secundă, expresia *nonnei* s-a îmblânzit. A apărut bunica pe care o cunoscusem – bună, dar înverşunată. Protectoare şi iubitoare. Femeia care mă alinase când sora mea geamănă „murise". Stânca mea în lume, forţa constantă care mă ancora în timpul celei mai cumplite furtuni prin care trecusem. Sau aşa crezusem. Se număra, totodată, printre persoanele care mă trădaseră. Şi totuşi, oricât aş fi încercat, nu puteam să o urăsc. Nici măcar acum. Prin urmare, vraja-de-ferecare funcţionase. Poate că încă eram o zeiţă blestemată, dar în acest moment mă simţeam ca muritorii.

— Îmi pare rău, *bambina,* a murmurat *nonna.* Am făcut ce trebuia făcut.

Lacrimile pe care reuşisem să le reţin s-au revărsat într-un torent pe obraji. Am simţit gustul sării pe buze. Fiecare lucru întunecat şi malefic susţinut de Vittoria era adevărat.

Am tras adânc aer în piept, cutremurată, încercând cu disperare să mă stăpânesc. Trebuia să înţeleg cum cineva care mă iubea ca pe propria nepoată mă putea trăda. Trebuia să o aud cum recunoaşte că omorâse alte vrăjitoare pentru a le obţine inimile. Sfântă zeiţă din cer!

Nici măcar nu puteam începe să mă obişnuiesc cu acest gând.

— Ai folosit cea mai neagră formă de magie ca să ne legi. Cum ai putut recurge la sacrificiul uman?

Bunica mea, care acum părea o străină nemiloasă, s-a gândit preţ de o clipă.

— Pe timp de război, se fac nenumărate sacrificii. Fiinţele umane înţeleg asta la fel ca vrăjitoarele, a spus *nonna* fără niciun dram de emoţie, de parcă ar fi recitat ingrediente pentru o vrajă sau o reţetă.

Două vieţi pentru întregul sabat... Aşa au convenit bătrânele.

Mi s-a căscat un gol în stomac. M-am simţit eviscerată. Nu exista remuşcare, nici tristeţe, ci doar o justificare rece pentru o faptă cu desăvârşire rea.

— Pe cine a omorât sabatul pentru a căpăta cele două inimi?

— Sare direct la *sfârşitul* poveştii, dar, crede-mă pe cuvânt, trebuie să o auzi de la început, a intervenit Vittoria, coborându-şi ochii de nuanţa lavandei, aprinşi de o bucurie sumbră, spre *nonna.* Nu sări peste detalii, altfel nu-mi vei mai fi de niciun folos în seara asta! Povesteşte-i despre Sofia! Prietena ta!

— Sofia Santorini? am întrebat, deja îngrozită de ce urma să descopăr. Ce i-ai făcut?

Nonna s-a împins în mâini, ca să stea în şezut, respirând greu. M-am întrebat dacă Vittoria îi învineţise sau îi rupsese una dintre coaste. Sora mea a tras-o brusc în picioare şi a împins-o într-un scaun materializat din neant. În câteva secunde, o înlănţuise şi pe ea.

În ciuda a tot ce făcuse *nonna,* am încercat să mă eliberez pentru a o ajuta, dar nu puteam scăpa de propriile lanţuri.

— Hai, spune-i! a poruncit Vittoria, aplecându-se să-i şoptească la ureche. Sau te voi forţa!

— Am prins-o desfăşurând o sesiune de divinaţie în templul Morţii. Aşa că m-am asigurat că informaţiile pe care le-a aflat nu părăsesc acea sală. Au fost anumite... adevăruri, care ne-au fost încredinţate doar mie şi unei alte membre a consiliului. Ni s-a spus să păstrăm secretul cu orice preţ.

— Deci i-ai zăvorât mintea în subconştient timp de aproape două decenii? am întrebat, fără să-mi maschez neîncrederea din glas.

— Dacă nu ar fi acţionat împotriva consiliului, dacă nu ne-ar fi dezgropat secretele, nu ar fi fost niciodată supusă unei asemenea pedepse.

A vorbit de parcă descoperirea adevărului i-ar fi justificat acţiunile sau pe cele ale consiliului. Groaza reprezenta doar o

fărâmă din emoţia pe care o simţeam acum.

Nonna şi-a îndreptat spatele, apoi şi-a scos bărbia înainte, cu încăpăţânare, susţinându-mi privirea. După felul în care se uita la mine, îmi transmitea că-mi împărtăşea toate aceste lucruri pentru că voia, nu pentru că sora mea geamănă îi forţa mâna. Îmi era greu să-mi imaginez lacrimile din ochii *nonnei* în noaptea în care descoperisem cadavrul Vittoriei. Dragostea de odinioară fusese înlocuită cu o ură înflăcărată, strălucitoare şi mistuitoare. Nu-mi venea să cred că era capabilă să-şi blesteme propria prietenă, ca apoi să o folosească drept o poveste cu tâlc, un avertisment repetat neîncetat de-a lungul vieţilor noastre.

— Acum spune-i despre prinţul ei! a continuat Vittoria. Nu lăsa ceva pe dinafară.

— La început, prinţul Casei Mâniei a fost blestemat să uite totul, în afară de ura lui, a zis *nonna,* vorbind repede, în cât mai puţine cuvinte.

Nu din cauza furiei, ci din pricina durerii. Abia respira, scoţând sunete scurte, ascuţite, cu fiecare inspiraţie şi expiraţie.

— Prima Vrăjitoare i-a spus că i se va lua orice iubeşte. În acel moment, nu-i păsa de nimic, cu excepţia aripilor lui. Asta a fost înainte să te cunoască.

Nonna a inspirat din nou scurt, hârşâit.

— Prinţul a blestemat-o la rândul lui, promiţând că îi va lua în schimb ceva ce iubea, dacă nu îi înapoia aripile. Aşa că *La Prima Strega* a încheiat o învoială cu Diavolul. Nimeni nu ştie condiţiile exacte. Ea şi-a aruncat vraja folosindu-şi sângele, i-a oferit un sacrificiu zeiţei şi a fost mult prea încrezătoare în abilităţile ei. A uitat cu cine avea de-a face.

M-a lăsat să absorb noile informaţii. Era o pânză încâlcită, cu multe fire care se înfăşurau şi se împleteau până când se înnădeau atât de strâns, încât părea imposibil să tai nodurile. Două blesteme s-au unit, iar vieţile noastre au fost prinse la mijloc.

— Blestemul nostru... Prima Vrăjitoare e răspunzătoare pentru o

parte din el? am întrebat.

Nonna a încuviinţat din cap.

— Ştii prima parte a poveştii, că Pride a avut odinioară o soţie, care era fiica Primei Vrăjitoare. *La Prima* şi-a vrut fiica înapoi, eliberată de prinţul-demon, prin urmare a urzit un plan prin care i-a asmuţit pe Wrath şi pe Pride unul împotriva celuilalt. A încheiat o învoială cu Casa Răzbunării.

— Pentru un preţ, fireşte, a adăugat Vittoria pe un ton rece.

O frântură din trecut ieşea la suprafaţă. Încă nu-mi aminteam cine este Prima Vrăjitoare, dar aveam un presentiment puternic cu privire la ce-şi dorise.

— Ne prefăceam că suntem o singură persoană.

Vittoria a dat din cap, o încurajare să continui pe acea cale. Să lupt pentru a-mi recupera amintirile. Magia se străduia să mă constrângă. Am simţit firul de putere care îi aparţinea lui Wrath şi l-am tras cu îndârjire, permiţându-i să mai spulbere o fărâmă din blestem. Era încăpăţânat, rezistent, dar puterea soţului meu era prea mare. A creat o altă fisură în vraja-de-ferecare, eliberând încă o amintire.

— Am fost trimisă la Wrath, cu misiunea de a-l seduce.

Ceva asemenea uşurării a traversat trăsăturile surorii mele gemene.

— Şi eu am fost trimisă la Pride cu aceeaşi misiune, a confirmat Vittoria. La Festinul Lupului, Wrath trebuia să dea peste mine şi fratele lui, crezând că eu sunt tu. Prima Vrăjitoare a vrut să izbucnească un război. A vrut ca fiica ei să vadă că Pride nu avea intenţii serioase în privinţa ei, că nu avusese niciodată, dacă se lupta public cu fratele lui pentru altcineva.

— A vrut să frângă inima fiicei sale.

Mi s-a făcut rău. Fusese un joc crud. Un complot care distrusese atâtea vieţi! Totul pentru că Prima Vrăjitoare nu voise să-şi piardă fiica în favoarea unui demon. Şi jucasem un rol în planul ei. Nu mă urâsem nicicând atât de mult.

— Şi Wrath? Ce s-a întâmplat?

— Ţi-a oferit inima *lui.* Se prinsese de complot, dar nu i-a păsat. În noaptea în care trebuia să pleci şi să mă laşi să termin misiunea noastră la Festinul Lupului, din ce au aflat spionii mei, te-ai strecurat înapoi la el. L-ai tras deoparte la petrecere, l-ai ademenit în umbre, pentru o întâlnire amoroasă. Când încercam să-l seduc pe Pride, erai cu el în grădină, unde şi-a mărturisit dragostea.

Wrath îşi... Sfântă zeiţă din cer! Frisoane mi-au cutremurat întregul trup. Wrath, temutul general de război, devenise vulnerabil de bunăvoie. Probabil pentru prima oară în îndelungata lui viaţă. Apoi se dezlănţuise literalmente Iadul. Am inspirat scurt, răvăşită. În toţi aceşti ani, el fusese blestemat să mă urască. Cu toate acestea, se împotrivise vrăjii întunecate. Încercase să se agaţe de amintirile bune, plăcute. Acum înţelegeam de ce ezita să-mi ofere inima lui. Singura dată când se dăruise pe deplin, fusese pedepsit.

— Înainte să-mi spună că mă iubeşte, am mărturisit totul la Festin, am spus, amintindu-mi pe neaşteptate de grădina de la miezul nopţii.

De florile care înfloreau după lăsarea întunericului, de semilună. Atunci crezusem că astrul ne zâmbeşte din înaltul cerului. Acum mă întrebam dacă nu cumva o făcuse zeflemitor.

— Cumva, în timpul jocului nostru, sentimentele mele s-au schimbat. N-am putut duce până la capăt planul. Îl iubeam. Aşa că l-am îndepărtat de festivităţi, înainte să vă vadă pe tine şi pe Pride.

— Nu sunt sigură ce s-a întâmplat apoi între voi doi, a continuat Vittoria. Spionii mei nu se aflau suficient de aproape. Tot ce ştiu este că, în decurs de câteva secunde, ai dispărut. Am găsit sânge. Câteva şuviţe de păr, parcă smulse. Dar nimic altceva. Wrath a luat-o razna. A năvălit în castel şi aproape şi-a distrus fraţii, convins că unul dintre ei fusese răspunzător de atac. La vremea aceea, nimeni nu ştia ce se alesese de tine. Au fost învinuiţi demonii-umbră, probabil angajaţi de cineva. Envy a fost suspectul principal, deşi ştiu sigur că părăsise petrecerea cu mult înainte să înceapă vărsarea de sânge.

Apoi Wrath l-a luat în vizor pe Greed şi apoi, în cele din urmă, pe Pride.

Vittoria a închis ochii, de parcă ar fi retrăit evenimentele din acea noapte. Deşi nu luasem parte la ele, mi-l puteam imagina fără probleme pe Wrath pierzându-şi complet controlul. Am simţit haosul, frica. Puterea brută şi necontrolată a păcatului său, dornic să distrugă totul în cale, în timp ce mă căuta încontinuu, fără să mă găsească.

Sora mea s-a uitat la mine; poate că de vină a fost amintirea acelei nopţi sau vreo fărâmă rătăcită de umanitate din adâncul ei, care s-a strecurat în cele din urmă la suprafaţă, pentru că i-a făcut semn lui Domenico – despre care uitasem că încă stătea rezemat de perete –, iar vârcolacul mi-a înlăturat cu ajutorul magiei lanţurile. Au căzut într-o grămadă de metal la picioarele mele. Numai prin forţa voinţei nu m-am alăturat lor pe podea.

— În timp ce vărsarea de sânge dintre prinţi a continuat tot mai dezlănţuită, m-am dus să te găsesc. Wrath le dezvăluise tuturor că suntem gemene, aşa că micul nostru complot se sfârşise şi, chiar dacă nu ar fi fost aşa, nu urma să te abandonez, a zis Vittoria cu o voce mai blândă. Nu a durat mult să te găsesc, dar am ajuns prea târziu. După ce vrăjitoarele puseseră mâna pe tine, se mişcaseră repede. Cât despre cele gemene, care se născuseră? Le-au sacrificat imediat şi, prin magie, s-au asigurat că inimile continuă să le bată.

— Ce-ai spus?

Un nou val de frisoane mi-a străbătut îndată coloana. O altă piesă de puzzle s-a aşezat la locul ei. Am aruncat o privire spre *nonna,* care în sfârşit părea să dea semne de regret.

— Profeţia vrăjitoarelor gemene nu a fost despre noi.

Vittoria a clătinat din cap.

— Nu a fost niciodată. Profeţia vrăjitoarelor gemene spune că o să fie sacrificate, atâta tot. Noi nu suntem ele. Da, vrăjitoare gemene – bebeluşi – s-au născut în acea noapte, iar Vrăjitoarele-Stelare le-au sacrificat şi le-au luat inimile. Le-au pus în noi şi ne-au creat vrăjile-

de-ferecare. Am primit natura *lor* muritoare.

— *Nonna* le-a crescut, ne-a crescut, am spus, încă zguduită, şi m-am uitat îngrozită la bunica mea. Eşti prezentă în primele noastre amintiri. Ne-ai învăţat să ne binecuvântăm amuletele. Ne-ai învăţat să gătim.

Mi-am trecut mâinile peste braţe. Fiorul îmi pătrunsese până-n măduva oaselor. Bunica noastră ucisese cu brutalitate două vrăjitoare nevinovate. Vrăjitoare pe care a continuat să le crească. Era de neconceput. Privind-o acum, nu eram în stare să procesez vârtejul lăuntric de emoţii. Reprezentase forţa supremă a binelui în viaţa mea. Urâse tot ce avea de-a face cu artele întunecate. Şi-n tot acest timp fusese, de fapt, răul suprem.

— Cum ai putut? am zis. Cum ai putut să le faci aşa ceva acelor fete?

Nonna şi-a strâns pumnii de-o parte şi de alta a trupului.

— Din datorie. Toate ştiam că avea să vină o zi când am fi forţate să ne sacrificăm. În acea zi, ele au renunţat la vieţilor lor, iar noi am renunţat la inimile noastre. E menirea noastră să veghem asupra Închisorii Damnării. Să ne asigurăm că Maleficii şi Temutele nu scapă. După ce blestemul a intrat în vigoare, ai reprezentat o mare ameninţare pentru lumea noastră. Eşti o zeiţă a răzbunării. N-am vrut să ne asumăm riscul de a-ţi stârni furia după ce urma să descoperi că o vrăjitoare ţi-a luat ceva atât de preţios. Prima Vrăjitoare nu avea să-şi distrugă blestemul – nici nu putea –, aşa că am acţionat în consecinţă.

— Totul pentru a ne lega? Din cauza urii şi a fricii?

Am văzut adevărul în ochii *nonnei,* dar am zărit şi altceva. Ceva mai complicat. De parcă *nonna* începuse, poate, să-şi pună la îndoială datoria. Poate că ajunsese să ne iubească pe noi, duşmancele ei. Şi poate de aceea ne umpluse capul cu minciuni despre Malefici şi despre cine trebuie să ne temem. Unul dintre avertismentele pe care ni le spusese mi s-a repetat în minte.

„Orice s-ar întâmpla, nu trebuie niciodată să vorbiţi cu cei

Malefici! Dacă îi vedeţi, ascundeţi-vă! Odată ce aţi atras atenţia unui prinţ-demon, acesta nu se va da în lături de la nimic să vă revendice. Maleficii sunt creaturi ale nopţii, născute din întuneric şi din lumina lunii. Şi sunt puşi doar pe distrugere...”

Dar acum, aflând atât de multe lucruri, am înţeles adevăratul avertisment. Mă ascunseseră de Wrath. Ştiau că prinţul-demon avea să facă orice pentru a mă revendica, pentru a distruge tot ce săvârşiseră vrăjitoarele. Aşteptase momentul potrivit, mă căutase. Şi-n pofida urii care îi ardea inima, nu lăsase niciodată ca acel tăciune al iubirii să se stingă.

Povestea şi avertismentul nu fuseseră minciuni. Însă nici adevărul meu. Acele avertismente le fuseseră menite numai vrăjitoarelor. Se străduiseră din răsputeri să ne ţină despărţiţi. Să ne distrugă legătura. Şi au dat greş. Am refuzat să mai întâlnesc privirea rugătoare a bunicii pentru încă o clipă. În schimb, m-am uitat la sora mea. Era un monstru acum, dar nu pretindea că este altceva.

— Încă nu înţeleg o parte... Cum ar fi trebuit să funcţioneze acest complot de a-i păcăli pe Wrath şi pe Pride? Ştiu de la Envy că niciun spion nu a ajuns vreodată în cercul nostru. Dar demonii nu ştiau *de* noi, chiar dacă nu fuseseră niciodată în Casa noastră?

Vittoria a rostit o vrajă, apoi a desenat o hartă în spaţiul dintre noi. Emitea o strălucire plăpândă, de nuanţa lavandei, şi plutea dinaintea mea. Sora mea geamănă a arătat spre continentul aproape familiar.

— Lumea subterană seamănă izbitor de mult cu Italia din lumea muritorilor. În regiunea superioară, corespunzătoare Piemontului, cutreieră demonii de rang inferior şi dragonii de gheaţă.

Când sora mea şi-a fluturat mâna, a strălucit o zonă diferită, aproximativ locaţia Toscanei.

— Aici locuiesc prinţii Iadului, a continuat ea, apoi a trimis magia de-a lungul graniţei de la miazăzi, cam unde ar fi trebuit să fie regiunea Campania. Şi aici se află Casa Răzbunării. Există un lanţ

muntos periculos, care serveşte ca o barieră aproape de netrecut în domeniul nostru, chiar şi pentru nemuritori. În munţi există un fel de voal, unul care şterge amintirile. Mai puţin pe ale noastre, pe ale mamei şi pe ale oricărei fiinţe pe care alegem să o binecuvântăm cu darul Clarviziunii adevărate.

Sora mea geamănă a arătat spre o altă regiune.

— Curtea vampirilor se află în vecinătatea celui mai sudic punct al lumii subterane, cam unde-i Calabria în lumea muritorilor. Iar locul unde se află Sicilia corespunde aproape perfect celui al Insulelor Mişcătoare.

Harta a dispărut treptat în umbre. Cel puţin acum mi-a fost clar de ce prinţii – care păreau să ştie multe despre toate – nu posedau cine ştie ce cunoştinţe despre noi.

— Nu înţeleg de ce am rămas ascunse. Pentru... cât să fie? Secole? Există vreun motiv pentru care i-am evitat pe prinţi?

Expresia Vittorei s-a schimbat. Nu am distins ură, dar, de fiecare dată când îi aduceam în discuţie pe prinţii Iadului, la suprafaţă ieşea o răceală tăioasă, care îi modela trăsăturile.

— Demonii – în special prinţii Iadului – nu pot fi de încredere. Şi ne sunt inferiori. Cu atât de multe care să ne ţină ocupate în regiunea de miazăzi, nu aveam niciun motiv să ne implicăm în disputele lor.

— Am fost aici la scurt timp după crearea lumii subterane! mi-am amintit deodată.

— Şi prinţii au venit secole mai târziu, după ce au fost alungaţi din propriul tărâm.

Am simţit că există multe alte lucruri rămase nespuse despre acea parte anume a istoriei noastre, însă am preferat să nu mai insist. Deocamdată. Mai presus de orice, trebuia să înţeleg situaţia noastră actuală – blestemul şi cum apăruse el – dacă mai speram să-l distrug.

Sora mea geamănă se afla într-o dispoziţie destul de generoasă, oferind de bunăvoie informaţii, fără vreo constrângere magică. Era

posibil să nu mai am prea curând o astfel de şansă, aşa că am profitat.

— Dacă am fost smulsă de lângă Wrath, cum ai ajuns să fii blestemată?

— După cum am spus, am venit după tine.

Privirea Vittoriei a devenit mai întunecată decât umbrele care se furişau în cameră. A aruncat asupra bunicii noastre un blestem care a lăsat-o inconştientă.

— Te-am căutat, însă Vrăjitoarele-Stelare erau pregătite. Mi-au întins o capcană. Erai întinsă pe un altar, iar sângele îţi picura din piept.

A permis ca acel pumn să mă lovească direct în burtă. Exact aşa îi găsisem trupul în mănăstirea din Sicilia. Acum ştiam că întreaga punere în scenă avusese un motiv întemeiat. Nu fusese un mesaj pentru mine, ci un avertisment pentru *nonna* şi vrăjitoare.

Zeiţa morţii şi-a amintit mai departe:

— Am venit repede la tine, fără să observ cercul de sare şi ierburi, a continuat ea. Fără să-mi pese de lumânările pentru vrăji sau de simbolurile oculte care străluceau pe toţi pereţii. După ce am trecut peste marginea cercului, magia lor m-a întemniţat. Mi-a acaparat puterea şi, pentru câteva momente scurte, am fost muritoare. Însă nu au avut nevoie de mai mult timp pentru a-şi îndeplini ritualul. M-au înlănţuit şi mi-au dat propria inimă, încătuşată la rândul ei cu o vrajă-de-ferecare.

Preţ de câteva clipe tensionate, ne-am uitat lung una la alta. În ciuda trădării ei, în ciuda lunilor de furie şi chin resimţite, aveam nevoie de sora mea geamănă. În acest moment, aveam nevoie de legătura noastră. Dar Vittoria nu era muritoare. Nu m-a tras în braţele ei. Nu au existat vorbe de alinare sau lacrimi vărsate. În ochii ei strălucea o singură promisiune. *Răzbunare.* Un jurământ pentru a îndrepta o greşeală cumplită.

— Atunci ne-au obligat să purtăm Cornul lui Hades, blocându-ne şi mai mult amintirile, am presupus. Şi-mi închipui că ne-au ascuns

şi de oricare dintre vrăjile de urmărire ale mamei noastre.

— Exact! Atât vraja-de-ferecare, cât şi amuletele au împiedicat-o pe Cotoroanţă să ne găsească. O altă temere de-ale vrăjitoarelor.

De aceea făcuseră eforturi suplimentare ca să ne ţină departe de ochi iscoditori. Să o ai pe Cotoroanţa, una dintre cele trei zeiţe originale, drept adversară ar fi reprezentat o ameninţare şi mai mare pentru lumea muritorilor. Am expirat. Eu şi Wrath nu fuseserăm siguri dacă asta era veridic în privinţa amuletelor, dar se numărase printre teoriile discutate. Purtaserăm acele amulete nu ca să ne ascundem de Diavol, ci de adevăratele noastre sine.

— Şi-n noaptea aceea, când le-am scos, magia noastră s-a străduit să iasă la suprafaţă.

Vittoria s-a apropiat de bunica noastră, inconştientă şi prăbuşită pe scaun.

— După cum vezi, aceste vrăjitoare nu-ţi merită compasiunea. Merită să moară. De aceea am acţionat şi am început să le iau fiicele. Lasă-le să simtă pe propria piele ce înseamnă să pierzi totul! a mai spus, apoi s-a răsucit pe călcâie, iar ochii ni s-au întâlnit. Nimeni nu le leagă pe zeiţele morţii şi ale furiei şi trăieşte ca să spună povestea. Au vrut să evite un război? Ei bine, exact asta vor primi. Nu mă voi opri până când nu va plăti fiecare familie responsabilă. Prinţii Iadului nu sunt cu nimic mai buni şi ar fi trebuit să plătească cu mult timp în urmă pentru păcatele lor. Am nevoie de tine alături de mine, să te răzbuni aşa cum se cuvine. Numai aşa poate răsări din nou Casa Răzbunării.

— Vei stârni un război între fiinţele supranaturale.

— Să-l stârnesc? m-a întrebat Vittoria, aruncând o privire în jur. Războiul a început deja. Din momentul în care ne-au blestemat şi ne-au ţinut captive timp de aproape două decenii pe acel tărâm. Din momentul în care acea vrăjitoare l-a blestemat pe demonul pe care-l numeşti acum soţ şi ne-au târât în problemele lor. Toţi au uitat cine suntem. De ce suntem capabile. Unele bătălii nu se desfăşoară cu armele pe câmpul de luptă, surioară. Unele sunt mult mai eficiente

când se fac mişcări subtile de-a lungul timpului. În cele din urmă, nu-mi pasă dacă alte fiinţe supranaturale se luptă; îmi pasă doar de răzbunarea noastră.

Şi-a coborât ochii spre femeia care ne fusese bunică, iar expresia i-a devenit înfricoşător de glacială.

— Wrath nu-ţi va dărui niciodată inima lui. Nu poate să o facă. Blestemul lui nu a fost ridicat. Va păstra de-a pururi o parte din el ascunsă, ţinută într-un lăcaş secret. După ce o să-ţi dai seama de asta, întoarce-te la mine! Avem multe de înfăptuit împreună. Ca-ntotdeauna.

— Vreau să-mi spui un lucru. Ai ucis-o pe comandanta lui Greed sau ai ajutat-o să scape? Pride a spus că întrebase despre portal.

— Pride a dovedit că îi pasă în continuare doar de el însuşi. Unele lucruri nu se schimbă. Şi mai sunt multe lucruri pe care nu le înţelegi – şi pe care nu le vei înţelege – până când nu îţi vei înlătura vraja-de-ferecare.

Vittoria mi-a ignorat întrebările şi a dat din cap spre Domenico. Vârcolacul a făcut un pas în faţă şi a creat un portal scânteietor. Evident, sora mea nu plănuia să vorbească despre craniile fermecate ori despre orice potenţială ucidere sau evadare a unui demon. Şi trebuia să mă întorc la Wrath înainte să facă ceva nesăbuit.

Când m-am uitat la *nonna,* o fărâmă de îngrijorare mi s-a furişat în inimă.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

— Să o trimit înapoi la sabat cu un mesaj.

Nu eram sigură dacă vânătăile *reprezentau* mesajul. O parte din mine a vrut să o implore să îi cruţe viaţa. Să fie îndurătoare. Să dovedească tuturor că nu eram cu adevărat monstrul de care se temeau. Dar poate că eram. Înainte să trec prin portal, Vittoria a spus:

— Dacă te voi căuta din nou, vei regreta. Mă aştept să-ţi primesc în curând ajutorul.

M-am oprit cu picioarele pe pragul magic şi i-am aruncat o

privire rece surorii mele gemene.

— Nu mă ameninţa! Şi să nu îndrăzneşti să mă mai aduci vreodată aici împotriva voinţei mele! Dacă vreau să te găsesc, o voi face. Am tolerat totul datorită informaţiilor dobândite. Ai mulţi duşmani aici; nu ai nevoie de încă unul.

PAISPREZECE

O furie ucigaşă, necruţătoare, a pâlpâit în ochii lui Wrath când m-am ridicat brusc în şezut, în pat, cu sufletul împins înapoi în trup. Privirea lui promitea dureri şi chinuri nesfârşite.

Evident, Vittoria şi Domenico nu ar fi trebuit niciodată să întreacă astfel măsura şi să mă târască pentru a doua oară pe Tărâmul Umbrelor. Pentru că acum demonul războiului părea pregătit să se răzbune la rândul lui. Asemenea curţii vampirilor de la miazăzi, Wrath îşi dorea să verse sânge. De zeiţă, de vârcolac, de demon – nu părea să conteze cine urma să încaseze forţa deplină a păcatului său, atât timp cât duşmanii prinţului plăteau.

— Sunt nevătămată! i-am spus, ghemuindu-mă pe o parte pentru a-l privi. Doar epuizată.

Wrath a tras păturile peste mine, apoi şi-a trecut braţul în jurul taliei mele; greutatea lui era reconfortantă. Tăcerea demonului a umplut dormitorul, şi mi s-a părut că e mai puternică şi mai tensionată decât orice cuvânt. După tot ce aflasem în seara asta despre cum fusesem smulsă de lângă el în trecut, furată de promisiunea unui viitor împreună, tocmai când ne îndrăgosteam cu adevărat unul de celălalt, puteam doar să presupun că tot ce simţea acum nu era de bine. Vittoria deschidea răni cumplite din trecut, iar Wrath părea gata să riposteze şi să provoace la rândul lui durere.

— Sunt aici!

Mi-am pus mâna pe braţul lui, strângând uşor muşchiul dur. Prinţul era atât de încordat, încât îmi amintea de coarda întinsă a unui arc, pe cale să plesnească. Am trasat conturul auriu a tatuajului în formă de şarpe, sperând să-l calmez. O cercetare rapidă a dormitorului a dovedit că nu îngheţase camera, ceea ce era un semn bun.

— Sunt bine! Cu adevărat. Şi mi-am avertizat sora că, dacă mă va lua din nou, vor exista consecinţe.

A rămas tăcut pentru încă o clipă, inspirând măsurat de câteva ori. Temperatura din dormitor a scăzut cu doar câteva grade înainte să se forţeze să-şi recapete controlul. Şi-a trecut o mână peste braţul meu, o mângâiere tandră, astfel încât căldura să-mi pătrundă treptat înapoi în trup, în timp ce se asigura că sunt, într-adevăr, nevătămată.

— Pielea ta a căpătat o tentă albăstruie, Emilia. Dacă nu m-ai fi lovit cu piciorul, dacă nu m-ai fi trezit în timp ce dădeai semne că te întorci, aş fi venit după tine şi aş fi nimicit toate creaturile de pe acel tărâm. Te-aş fi luat de acolo, apoi aş fi şters întregul *tărâm* din existenţă.

— O!

Mi-am scos un braţ de sub pături şi mi-am cercetat pielea, tresărind.

Acum înţelegeam de ce era atât de mânios. Păream pe jumătate moartă. Şi eu aş fi fost îngrozită dacă m-aş fi trezit, iar el ar fi arătat ca un cadavru lângă mine. Date fiind circumstanţele, reacţionase destul de cumpătat. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, mai întâi aş fi atacat.

— Sora ta este implicată într-un joc foarte periculos, a spus prinţul, fără să-şi ascundă maliţiozitatea din voce.

— Ştiu, i-am răspuns, desenându-i cercuri mici pe antebraţ. Nu gândeşte clar. Răzbunarea şi pedeapsa sunt zeii ei. Şi îi onorează în mod regulat.

— Ce a fost atât de important de împărtăşit, încât să nu poată aştepta să o cauţi?

— Cred că simte că o parte din blestemul meu se rupe şi că există fisuri prin care mi se furişează frânturi din trecut. Încearcă să mă ajute să-mi amintesc, ca să...

Wrath şi-a îndreptat toată atenţia asupra mea.

— Ca să ce, mai exact?

— Vittoria vrea să reinstaureze Casa Răzbunării. Susţine că vrea să stârnească un război între vrăjitoare, demoni şi alte fiinţe

supranaturale, dar nu prea o cred. Cu siguranţă urăşte vrăjitoarele şi simte o aversiune puternică faţă de demoni, însă principalul ei ţel pare să fie restabilirea Casei noastre.

Tăcerea s-a strecurat între noi.

— Îţi doreşti asta? m-a întrebat Wrath, având grijă să vorbească pe un ton perfect neutru. Să-ţi reinstaurezi Casa?

— Până când nu aflu întreaga poveste şi nu-mi recapăt amintirile, nu vreau să iau o asemenea hotărâre, am răspuns şi mi-am muşcat buza inferioară. E ceva care ar complica lucrurile dintre noi? Sora mea aşa pare să creadă.

— Nu! Nu te-aş împiedica niciodată să-ţi urmezi visele. Şi atâta vreme cât Vittoria nu încearcă să-ţi manipuleze alegerile şi-ţi respectă dorinţele, nu-mi pasă ce face sau cui se roagă ori cu cine începe un război. Există deja un preţ pe capul ei. Greed o vrea moartă. La fel şi Envy, şi Pride. Dacă se ajunge la război, Lust şi Gluttony pot fi influenţaţi cu uşurinţă. Iar Sloth nu se va împotrivi majorităţii. Sunt singurul care stă în calea anihilării ei desăvârşite. Şi dacă te va lua din nou împotriva voinţei tale, o voi găsi. O voi răni. Lent. Şi dureros. Moartea ei va fi atât de brutală, atât de cumplită, încât va servi drept avertisment pentru oricine îndrăzneşte să-mi atingă soţia. După ce termin, nu va mai rămâne nimic pentru câinii mei.

Un fior i-a cutremurat trupul. Mă înşelasem. Wrath nu reacţionase nici pe departe cumpătat. Se chinuia cu disperare să se ţină în frâu pentru binele *meu.* M-am gândit la ce învăţasem în seara asta, la reacţia lui Wrath după ce începuse blestemul. La faptul că aproape îşi ucisese fraţii când mă căutase înnebunit. Găsise doar nişte pete de sânge şi câteva şuviţe de păr, parcă smulse. Fireşte că trăsese concluzia că fraţii lui complotaseră împotriva lui. Un blestem ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi gândit.

Fără să mă pot abţine, m-am întrebat dacă mai existase vreun conflict între prinţi înainte de aruncarea blestemului. Oricât de mult se luptau şi încercau să-şi dejoace acum planurile unii altora, tot

părea să dăinuie între ei o afecţiune familială. O oarecare loialitate. Poate că, într-o zi, şi acele răni urmau să se vindece.

M-am cuibărit lângă prinţul meu, aşezându-mi capul pe pieptul lui. Inima îi bătea ca o tobă de război. A mea îi oglindea ritmul năvalnic.

Dacă Wrath decidea că sora mea reprezintă într-adevăr o ameninţare pentru mine, nu avea să ezite să o îndepărteze. Nu mă îndoiam că urma să reuşească, chiar şi cu o zeiţă nemuritoare drept adversară.

Oricât de îngrozitoare păreau lucrurile cu Vittoria, încă mă agăţam cu disperare de speranţa că există *ceva* de izbăvit, vreo latură ascunsă a ei. O modalitate prin care să ajung la ceea ce fusese cald şi amabil când eram muritoare. Voiam să cred că ţelurile surorii mele de a-mi spulbera vraja-de-ferecare şi de a-mi acorda puterea deplină însemnau doar faptul că-şi dorea tot ce este mai bun pentru mine, însă îmi era teamă că aveau mai mult de-a face cu planul ei actual.

Dacă îşi dorea un aliat puternic şi nu reuşise să capete unul din rândul prinţilor-demoni, poate că-şi propusese să-mi descătuşeze puterea în folosul ei. Şi dacă Wrath avea dreptate – dacă exista o şansă să nu supravieţuiesc înlăturării inimii mele –, înţelegeam de ce insistenţa Vittoriei îl putea îndemna să o îndepărteze ca pe o ameninţare. Până la urmă, mă mai luase cineva, cândva, împotriva voinţei mele.

Încă mă străduiam să-mi recapăt adevăratul sine. Dacă rolurile ne-ar fi fost inversate, şi eu eram gata să distrug pe oricine ne ameninţa fericirea. Şi eu eram gata să ucid fără regrete sau remuşcări. Aşa cum procedasem cu demonul-umbră. Dar acum vorbeam despre sora mea geamănă şi nu era atât de simplu; nu se rezuma totul la numai două opţiuni, două alegeri.

— Îţi pot simţi emoţiile, a spus el încet, dar nu-ţi pot citi gândurile.

— Mă gândesc la sora mea. Vittoria nu mai este...

Am oftat şi mi-am ridicat privirea spre el.

— Nu mai este o fiinţă umană. Aş vrea să cred că îmi voi păstra principiile, dar nu sunt sigură dacă este posibil. Mai ales acum. Casa noastră a fost cea a *Răzbunării.* Se pare că păcatul ne încarcă pe amândouă. Chiar şi înainte să ştiu ce suntem, reacţia mea iniţială la „moartea” Vittoriei a fost una simplă: să mă răzbun. În adâncul sufletului, ştiu că sora mea se simte rănită şi că aceasta este singura cale prin care îşi poate exprima durerea.

Wrath m-a privit lung, îngândurat, o cută adâncă formându-i-se pe frunte.

— Toţi facem alegeri. Sora ta îşi foloseşte nemurirea ca pretext pentru a comite fapte de neiertat. Şi-ar putea schimba calea, şi-ar putea crea cu uşurinţă una nouă. Dar nu *vrea* să o facă. Şi-n asta constă problema. E un monstru de bunăvoie, nu unul înnăscut.

Şi-a arătat dinţii într-un zâmbet care făgăduia violenţă neîmblânzită.

— Aşa cum suntem toţi. Însă nu este singura care poate renunţa la codul moral pentru a îndeplini o sarcină.

I-am susţinut privirea preţ de câteva clipe. În ochii lui nu strălucea nimic altceva decât hotărâre pură şi o promisiune glacială. Odată decizia luată, avea să răscolească întreaga lume subterană pentru a-şi îndeplini ţelurile. Vittoria era periculos de aproape să devină principala lui ţintă. Nimic din ce puteam face sau spune nu avea să îl determine să se răzgândească. Nu mă îndoiam nici măcar pentru o clipă de asta, pentru că şi eu aş fi ales aceeaşi cale. Şi nimeni nu m-ar fi putut opri. Chiar formam o pereche infernal de potrivită.

— Indiferent de metodele folosite pentru a realiza acest lucru, am învăţat foarte multe în seara asta, am spus, apoi m-am rostogolit pe spate şi mi-am aţintit ochii în tavan. Nu cred că Vesta a murit. E singura întrebare la care sora mea refuză să răspundă – de fapt, face tot posibilul să o evite. Dacă ar fi vinovată, nu văd de ce ar întâmpina vreo problemă în a-i da peste nas lui Greed. Îi urăşte pe

demoni, îndeosebi pe prinţii Iadului. Dacă îşi doreşte cu adevărat să stârnească un război, de ce să nu-şi însuşească un asemenea triumf precum uciderea cuiva atât de important ca unul dintre comandanţii lor? Mai ales dacă Vesta a fost atât de specială pe cât pretinde Greed. Vittoria nu s-a sfiit să se laude cu vreuna dintre victoriile ei. De ce să păstreze tăcerea acum?

Wrath a expirat.

— Şi eu m-am întrebat de ce Vesta l-a căutat pe Pride. Fratele meu ascunde ceva, dar nu cred că are vreo legătură cu posibila ei dispariţie.

— Atunci ce crezi? l-am întrebat, rostogolindu-mă din nou pe o parte, cu faţa la soţul meu.

— Cred că-şi dorea să obţină informaţii şi a fost convins că se foloseşte de Vesta, a răspuns Wrath, cu colţurile gurii aproape ridicate într-un zâmbet. După ce şi-a dat seama că a fost manipulat, bănuiesc că mândria lui a mai încasat o lovitură. De aceea părea surprins şi enervat. A crezut că fusese vânătorul şi a descoperit că picase într-o altă capcană. A fost extrem de sensibil cu privire la astfel de vicleşuguri de când sora ta i-a călcat în picioare reputaţia atent creată.

— I-a păsat de ea?

— De sora ta?

Wrath şi-a plimbat privirea peste mine, iar eu am dat din cap.

— Nu sunt sigur, dar e clar că depune un efort considerabil pentru a fi părtaş la distrugerea ei. Deşi ar exista o explicaţie mai simplă, şi anume că se urăşte deoarece şi-a lăsat mândria să-l împiedice să-i spună adevărul soţiei lui.

— Şi care era acest adevăr?

— Din câte ştiu, Pride şi Vittoria doar s-au sărutat. Trebuia să-şi menţină reputaţia de prinţ desfrânat, motiv pentru care a permis tuturor să creadă că se culcă cu ea.

— Eşti sigur că nu s-a culcat niciodată cu Vittoria?

Demonul mi-a analizat cu atenţie întrebarea.

— Nimeni, în afară de Pride şi Vittoria, nu cunoaşte întregul adevăr. Cu siguranţă fratele meu nu a împărtăşit niciun detaliu din noaptea aceea.

Şi dacă Vittoria ar fi început să aibă sentimente pentru prinţul-demon, iar acestea nu ar fi fost împărtăşite, un asemenea răspuns ar fi putut, mai mult ca sigur, să pună şi mai multe paie pe foc în vederea îndeplinirii actualei misiuni de „a distruge demonii şi vrăjitoarele”. Am meditat asupra altei teorii.

— Crezi că Greed şi-a trimis el însuşi craniul?

— Nu aş exclude posibilitatea. Dacă este convins de vinovăţia surorii tale, ar avea un motiv clar pentru a încerca să creeze dovezi pentru a-şi atesta teoria.

Ajunsesem fix la aceeaşi concluzie.

— Fără a avea acces complet la domeniul lui Greed, nu există nicio modalitate de a demonstra de unde provine craniul, corect?

Prinţul meu a clătinat din cap. Alte presupuneri mi-au răscolit mintea.

— Ducele din Devon a menţionat că familia Vestei nu este de aici...

— Te gândeşti la sângele rămas la faţa locului?

Am încuviinţat din cap.

— Evident, nu cunoşteam circumstanţele care au adus-o pe Vesta aici, dar ştim că întreba despre portalul lui Pride şi despre mirosirea sângelui. Dacă familia ei era de undeva din afara domeniului fratelui tău, chiar din afara Celor Şapte Cercuri, poate că a folosit portalul ca să se întoarcă acasă. Luând în considerare amestecul de sânge găsit, oare putem exclude posibilitatea ca ea să fi furişat aici un alt tip de demon care să o ajute?

Şi dacă asta ar fi fost adevărat, atunci poate că ea nu fusese de la bun început victima, ci ucigaşa. Dacă era atât de nefericită la curtea lui Greed pe cât pretinsese ducele, poate că omorâse pe cineva care îi stătea în cale, lăsând în urmă cadavrul mutilat înainte să-şi pună în aplicare marea evadare?

— Cu siguranţă e o teorie pe care ar trebui să o cercetăm, fie ca să o excludem, fie ca să vedem dacă se dovedeşte a fi corectă.

Wrath m-a sărutat pe frunte, apoi s-a dat jos din pat şi şi-a pus o pereche de pantaloni călcaţi. Ceva de afară i-a atras atenţia şi a înjurat în şoaptă, îndreptându-se cu paşi mari spre balcon.

Orice urmă de epuizare pe care o simţisem a dispărut. Am dat păturile la o parte şi am înhăţat un halat înainte de a mă alătura lui, oprindu-mă brusc. Ca un semn de rău augur, pe bolta cerească erau împrăştiate stele roşii, sclipitoare, de nuanţa unei iminente vărsări de sânge. În timp ce stăteam acolo şi le priveam, au alcătuit treptat o formă.

O inimă anatomică, cu un pumnal înfipt în centru, împodobit cu un craniu în partea superioară a mânerului. Sângele picura din vârful lamei sau cel puţin aşa părea, din moment ce stelele stacojii pâlpâiau şi se revărsau pe simbolul care acum pulsa. *Bum-bum. Bum-bum.* O bătaie de inimă, ritmul ridicându-mi încet firele de păr de pe braţe, pe măsură ce vibraţiile străbăteau tărâmul.

Era o inimă celestă. Şi-n mod clar nu o constelaţie naturală.

— Ce este asta? I-am întrebat pe Wrath cu o voce discretă.

— Inima nemuritoare.

Expresia prinţului a devenit sumbră. Stelele au continuat să pâlpâie pe cer, punctele roşii conturând un fel de tăietură în univers. Propria-mi inimă şi-a înteţit bătăile.

— E simbolul curţii vampirilor.

Wrath şi-a coborât privirea spre curtea interioară, cercetând domeniul luminat de lună. Am urmărit calea parcursă de ochii lui, căutând orice semn de mişcare. Se depusese o pătură proaspătă de zăpadă, stelele stacojii reflectându-se în nea ca nişte picături de sânge. Stropii roşii creau o imagine iluzorie, de parcă o bătălie necruţătoare avusese deja loc şi primii soldaţi îşi pierduseră vieţile.

Mi-am trecut mâinile peste braţe. Noaptea era liniştită, dar în niciun caz paşnică. Părea că umbrele stau la pândă şi aşteaptă. Pericolul dădea târcoale.

— Un emisar va sosi în curând, a spus Wrath.

După tonul vocii şi felul în care continua să cerceteze domeniul castelului, nu avea să fie o vizită binevenită.

În săptămânile petrecute la Casa Mâniei, văzusem multe locuri impresionante – bibliotecile, apartamentele pentru oaspeţi, sala de antrenament, grădina, Vadurile Semilunii, sala de mese, turnul circular în care Celestia îşi preparase poţiunile şi tonicele, dormitorul meu şi al lui Wrath, printre multe alte încăperi private sau destinate ceremoniilor, terase şi balcoane –, dar nu păşisem nicicând în sala tronului. Întruchipa un studiu al eleganţei descătuşate, gotice. În subconştient, am vrut să cad în genunchi şi să-mi mărturisesc păcatele ca o credincioasă sau, mai bine spus, să-mi revendic pentru totdeauna păcatul preferat în faţa curţii. Însă aveam să mai aştept până la apariţia publicului, deoarece, în acest moment, în sala cu tavane boltite, care amintea de interiorul unei catedrale, ne aflam doar eu şi Wrath.

— E uluitoare! am spus, iar vocea mi-a răsunat uşor.

Stăteam chiar în pragul uşilor duble sculptate, uitându-ne la locul în care Diavolul îşi conducea regatul. I se potrivea lui Wrath. Sala avea o arhitectură rafinată, însă tot mai conţinea un dram de viclenie. Am aşteptat să se aprindă scânteia unei amintiri, dar nu a venit niciuna.

Podelele de marmură neagră, decorate cu o venatură de aur-pal, tavanele înalte şi arcuite, prevăzute cu coloane asortate dintr-o piatră de un cenuşiu-închis, şi candelabrele uriaşe, cu pietre preţioase de nuanţa abanosului, sclipeau în lumina lumânărilor. Vitraliile înfăţişau modele florale în tonuri stinse, iar ferestrele erau plasate la cel puţin şase metri faţă de podea, de fiecare parte a sălii, astfel încât să permită luminii să se strecoare şi să spulbere întunericul. Torţele, fixate în sfeşnice sub formă de şerpi, erau distanţate uniform de-a lungul pereţilor de înălţimi mai mici, focul trosnind ca pentru a le reaminti celor care intrau aici că se aflau în

lumea subterană.

Oricât de blasfemator era un astfel de gând, sala semăna cu o catedrală. Cu excepţia faptului că, în acest lăcaş sfânt, demonul războiului era singura fiinţă „cerească” căreia i se închinau rugăciuni.

Arme strălucitoare de aur decorau pereţii, la fel ca-n sala de antrenament a lui Wrath. Scuturi, platoşe, săbii şi pumnale. Arcuri, săgeţi şi lame curbate, toate atât de ameninţătoare, încât mă făceau să tremur. În capătul încăperii, cea mai largă fereastră arcuită se înălţa maiestuos deasupra tronului. Ocupând aproape întregul perete, modelul vitraliului înfăţişa o pereche inconfundabilă de aripi negre, întinse. Am înghiţit în sec, dându-mi seama că simbolizau probabil aripile care îi fuseseră furate lui Wrath. Nu mă îndoiam că era o tortură pură să le aibă astfel imortalizate.

Ochii mi-au coborât din nou la primul nivel. Chiar sub fereastra enormă, cu aripi negre, era un şemineu aprins. Nu văzusem niciodată unul atât de mare – asemenea vitraliului, ocupa aproape tot peretele. Un covor vişiniu-închis se desfăşura de-a lungul sălii, terminându-se la baza estradei de nuanţa abanosului. Piatra preţioasă opacă arăta ca fumul îngheţat şi oferea o privelişte deopotrivă sinistră şi frumoasă. Era asemănătoare, dacă nu chiar aceeaşi, cu cea pe care o remarcasem când păşisem pentru prima oară pe acest tărâm.

Pe podium se aflau două tronuri identice. În calitate de rege al lumii subterane, îmi imaginasem că al lui ar fi fost mai mare. Şerpi de culoarea aramei şi a şampaniei se încolăceau în jurul pielii negre, izbitor de similari cu tatuajul în cerneală pe care îl avea prinţul-demon pe braţul drept. Inima mai că mi-a sărit din piept când am zărit lianele cu spini înfăşurate elegant de jur-împrejurul trupurilor şerpilor.

Wrath m-a privit pe furiş, cu gura curbată într-un zâmbet abia schiţat, în ciuda circumstanţelor care ne aduseseră în sala tronului la o oră atât de târzie.

— Eşti surprinsă.

— Chiar îţi doreşti să-ţi fiu regină, nu doar consoartă.

Când s-a întors complet spre mine, m-au lovit din plin puterea prezenţei demonului, măreţia magiei lui şi conduita sa regală. Cu coroana neagră cu rubine fixate în vârfurile spinilor, ochii aurii sclipitori şi costumul negru, croit astfel încât să-i îmbrace perfect trupul, îl întruchipa pe regele întunecat al multor vise şi fantezii. Inclusiv al alor mele. Diavolul a rânjit de parcă şi el ştia asta.

— Eşti partenera şi jumătatea mea în toate privinţele. Orice este al meu îţi aparţine. Nu uita niciodată asta!

După felul solemn în care a rostit cuvintele, după felul în care mi-a luat mâinile şi le-a strâns în ale lui, părea că-mi transmite ceva mult mai profund. M-am înclinat spre el.

— Eu...

Dintr-odată, uşile duble din spatele nostru s-au deschis larg. Mai multe servitoare-demon s-au repezit înăuntru, ţinând în mâini urne uriaşe cu cale negre şi flori vişinii de piciorul-cocoşului. Petalele moi, ca de şifon, se numărau printre preferatele mele. Slujnicele s-au îndreptat în grabă spre podium şi au aşezat artistic urnele, permiţând florilor în formă de trompetă ale calelor şi celor vişinii ale piciorului-cocoşului să se reverse în cascadă pe trepte. Au fost aduse mai multe plante, deşi nu am recunoscut imediat boabele mici şi roşii ale uneia.

— Leandrul[3] este o alegere interesantă, mai ales dacă transmiţi un mesaj, am spus, apoi am dat din cap spre planta pe care încă nu o identificasem. Dar ce sunt boabele acelea? Presupun că sunt şi ele otrăvitoare sau letale în vreun fel.

— *Abrus precatorius,* a răspuns Wrath, cu o urmă de amuzament în voce. Ochiul-crabului. Vampirii o urăsc. Nu doar din pricina

---

[3] Leandrul simbolizează destinul, dorința și natura complicată a iubirii și a relațiilor (n. tr.).

numelui evlavios[4], ci pentru că planta chiar îi poate ucide. Unii muritori şi-au dat seama de asta, motiv pentru care vei găsi seminţele folosite adesea ca mărgele pentru mătănii. Deşi bijutierul trebuie să fie extrem de atent – dacă se înţeapă în boabe, poate să moară.

— Credeam că vampirii pot fi ucişi numai cu un ţăruş?

— Un ţăruş în inimă este letal pentru majoritatea creaturilor, însă persoanele de faţă se exclud.

Wrath mi-a aruncat o privire sardonică, ştiind foarte bine că eram extrem de conştientă de faptul că o lamă înfiptă în piept nu avea să îl rănească.

— Din informaţiile adunate, usturoiul îi enervează, iar apa sfinţită nu are niciun efect, dar aceste boabe? a continuat prinţul-demon, culegând una de la un servitor aflat în trecere şi strivind-o între degetul mare şi arătător. Acestea reprezintă unul dintre cele mai bine păzite secrete ale vampirilor.

— Majestate!

M-am întors, atrasă de vocea familiară şi încântată să o văd pe prietena mea, Fauna, năvălind în sala tronului şi arătând splendid într-o rochie de o nuanţă stinsă de arămiu, cu bijuterii ţesute pe corset. Parcă trecuseră ani de când o văzusem ultima dată, deşi se scurseseră doar câteva zile.

Fauna fusese prima mea prietenă la curtea lui Wrath şi, în timp ce alţii păreau mulţumiţi să împrăştie bârfe cu privire la sosirea mea, ea se străduise din răsputeri să mă facă să mă simt binevenită. Nu ştiu cum aş fi răzbit prin acele prime săptămâni fără prietenia ei.

Mi-a făcut cu ochiul în timp ce i-a întins lui Wrath o cutie de bijuterii neaşteptat de mare. Prinţul a ridicat capacul, a aruncat o

---

[4] În limba engleză, planta se numește *Rosary Pea,* iar traducerea aproximativă ar fi „Rozariul-Mazăre” sau „Rozariul de mazăre”. Semințele sunt folosite și pentru confecționarea instrumentelor de percuție; sunt foarte otrăvitoare, însă dacă sunt înghițite crude şi nefărâmate, nu vor provoca niciun rău. În China, planta este considerată de foarte mult timp un simbol al iubirii (n. tr.).

privire înăuntru, apoi l-a pus la loc.

— Ţi-ai luat ceva pentru tine?

— Da, Majestate!

Fauna şi-a dat pe spate părul cârlionţat şi negru ca pana corbului, dezvăluind un choker cu mici boabe roşii. Culoarea arăta minunat pe pielea ei brună.

— I-am oferit unul lui Anir, dar a refuzat să-l poarte, a adăugat, cu un licăr în ochii ei de-un roşu-maroniu intens. Dar a acceptat cravata împodobită cu boabe. Se îmbracă acum şi ar trebui să sosească în scurt timp.

Wrath a încuviinţat aprobator din cap.

— Asigură-te că arată precum un curtean!

— Desigur!

Fauna a făcut o reverenţă, apoi a ieşit repede din sală, faldurile arămii ale fustei alunecând peste marmură ca nişte valuri şoptitoare pe ţărm.

Am dat din cap spre cutie.

— Pot să îl văd?

Wrath a înlăturat capacul şi a ridicat colierul.

— O!

Frumuseţea bijuteriei şi adevărata sa menire m-au lăsat fără cuvinte. Aceasta nu era o simplă podoabă. Era o armă. Şiraguri de boabe de ochiul-crabului alternau cu rubinele. Pietrele preţioase aruncau scântei de un roşu sângeriu. Un colier menit să ademenească. Să atragă privirea. Şi apoi să avertizeze. Emisarul vampirilor putea să se uite, dar nu să atingă. Doar dacă nu cumva îşi dorea să moară.

— Subtilitatea nu este punctul tău forte.

— Subtilitatea este pentru laşi, doamna mea.

Wrath mi-a făcut semn să mă răsucesc şi mi-a prins rapid colierul în jurul gâtului. M-am întors din nou cu faţa spre el, trecându-mi mâinile peste piesa rafinată, realmente remarcabilă. Prinţul-demon a urmărit cu privirea calea parcursă de mâinile mele, apoi şi-a

coborât-o în continuare, de parcă m-ar fi văzut pentru prima dată şi ar fi savurat priveliştea pe care i-o ofeream. O dorinţă carnală i-a străbătut fulgerător trăsăturile. Atât de primară şi de intensă, încât am fost tentată să descopăr în ce fel de necazuri am fi putut intra dacă ne-am fi materializat intenţiile pe tron.

— Îţi place? l-am întrebat, deşi, după expresia lui, eram conştientă că „a plăcea" era puţin spus.

Şi-a plimbat din nou privirea peste mine, din cap până-n picioare, şi aproape că îl puteam vedea cum calculează dacă mai avea timp să-mi îndeplinească, fără şovăială, cea mai recentă fantezie.

Rochia îmi scotea în evidenţă rotunjimile, o ţinută scăldată în nuanţe aurii şi trandafirii, atât de pale şi de delicate, încât cineva putea uita complet de magia nimicitoare care îmi sfârâia sub piele. Sau putea fi ademenit de trandafirii de un roz-deschis, aparent carbonizaţi datorită efectului imprimat de cusăturile iscusite, care-mi acopereau partea superioară a corsetului, accentuată de un decolteu puţin cam îndrăzneţ. Sau putea confunda lianele spinoase, aproape sidefii, care-mi subliniau linia şoldurilor înainte să se estompeze în faldurile largi ale fustei din tul cu ornamente frumoase, fără să înţeleagă avertismentul subtil. Rochia îmi reflecta magia într-o formă purtabilă. O adoram!

Wrath arăta de parcă ar fi vrut să mi-o sfâşie direct de pe trup şi să-şi arate aprecierea pentru veşmânt într-un mod cu desăvârşire animalic. Când mi l-am imaginat ridicându-mi faldurile fustei şi împingându-se adânc în mine, m-am îmbujorat. Nu de ruşine, ci de dorinţă. Aveam nevoie de un evantai. Sau de o baie foarte rece. Poate chiar una cu gheaţă.

— Această rochie ar putea fi unul dintre obiectele blestemate pe care încă nu le-am găsit, a spus prinţul-demon, cu colţurile buzelor uşor arcuite. Cu siguranţă m-a subjugat. Deşi cred că vina îţi aparţine în totalitate, doamna mea.

M-am uitat la veşmântul meu, reţinându-mi cu greu un zâmbet larg. Îmi plăcea la nebunie când Wrath flirta cu mine. Era o

distragere binevenită, un pic de lumină pentru a echilibra întunericul.

O bătaie puternică în uşă ne-a captat atenţia. Orice urmă de senzualitate sau nonşalanţă a dispărut de pe chipul lui Wrath, înlocuită de masca dură şi necruţătoare a celui mai puternic prinţ al Iadului. Dinaintea mea stătea demonul a cărui putere era atât de covârşitoare, încât altera întregul tărâm.

— Intră!

Un demon mai în vârstă a intrat în grabă şi s-a înclinat respectuos, aproape până la podea. Purta un costum care îmi amintea de cele ale majordomilor din romanele mele de dragoste preferate.

— Escorta emisarului tocmai a părăsit grajdurile, Majestate.

— Anunţă-i pe Anir şi pe ceilalţi! Vreau să vină imediat aici.

Wrath şi-a întins braţul spre mine, atât de formal şi plin de maniere.

— Vino, doamna mea! Să ne pregătim pentru oaspeţii noştri.

— Oricât de nepoftiţi ar fi.

— Într-adevăr!

Prinţul-demon a afişat un zâmbet lacom, ca de prădător.

Mi-am pus mâna în îndoitura cotului său, apoi ne-am îndreptat spre tronuri. Chiar şi simţindu-mă în siguranţă în propria noastră Casă a Păcatului, aveam nervii întinşi la maximum şi pulsul mi-o luase la galop. O reacţie regretabilă, având în vedere pe cine urma să găzduim.

Wrath m-a ajutat să urc treptele, apoi şi-a apropiat buzele de urechea mea, răsuflarea lui caldă trimiţându-mi un fior încântător pe spate.

— Respiră! Sau emisarul mă va surprinde făcând tot ce îmi stă în putere pentru a-ţi convinge inima să bată cu putere din motive mai plăcute.

Pentru a-şi susţine afirmaţia seducătoare cu un gest pe măsură, m-a sărutat pe gât, în locul în care îmi simţea pulsul; am perceput

atingerea uşoară a limbii, urmată de cea mai ascuţită a dinţilor. Mâinile lui… acele lucruri blestemate, incredibile, mi-au alunecat peste rotunjimile sânilor şi mi-au coborât pe siluetă până când prinţul-demon m-a strâns jucăuş de fund, o promisiune că avea să facă exact ceea ce îmi mărturisise.

M-am aşezat brusc pe tronul meu, reacţia smulgând un hohot scurt de râs din partea lui Wrath. Eram complet distrasă, împotrivindu-mă tentaţiei de a-l pune să îngenuncheze în faţa mea şi să-şi coboare capul între coapsele mele, în timp ce vampirul intra în Casa noastră, iar limba demonului mă pătrundea.

Ochii lui Wrath s-au aprins – simţise că sunt excitată şi, fără îndoială, că mă împotriveam anumitor emoţii. Osândi-l-ar zeiţa pentru că era atât de irezistibil! *Nu* era momentul să mă gândesc la o descătuşare pasională. Sau să cedez dorinţei.

Am clătinat subtil din cap.

— Comportă-te adecvat! Emisarul va sosi în curând.

— Nu-mi dau seama la ce te referi, doamna mea.

M-a învrednicit cu o privire înşelătoare, o luptă între pură îngâmfare masculină şi inocenţă prefăcută.

— Doar îmi admir soţia feroce.

Prinţul s-a aşezat pe tron şi a afişat din nou atitudinea glacială. Nu mi-aş fi dorit ca o asemenea căutătură să fie aţintită asupra mea. Promitea o cruzime nesfârşită. Anir şi Fauna au intrat în sală, urmaţi de alţi câţiva demoni pe care nu i-am recunoscut, toţi purtând veşminte elegante. Majoritatea demonilor – deopotrivă bărbaţi şi femei – păreau să aibă o conduită care denotă adesea încredere, dar ceva în legătură cu felul în care se mişcau curtenii de faţă m-a îndemnat să cred că nu erau doar nişte simpli lorzi şi doamne ai Casei Mâniei. Eram gata să pariez pe orice că aceştia erau soldaţi.

I-am aruncat soţului meu o privire piezişă. Era gata să lupte, însă nu-mi dădeam sigură dacă totul reprezenta o simplă măsură de precauţie sau o tactică ofensivă. Nu avusesem prea mult timp să ne

pregătim, iar el plecase din dormitor pentru a se întâlni cu Anir şi cei mai buni soldaţi ai lui înainte să termin să mă îmbrac. Habar n-avem ce complot pusese la cale, însă eram convinsă că exista unul.

Când ochii lui Wrath i-au întâlnit pe ai mei, prinţul-demon m-a răsplătit cu un zâmbet scurt şi viclean.

— Dacă inviţi un duşman la curtea ta, să ai întotdeauna o săgeată fixată în arc şi gata să fie trasă. E important să aprinzi primul focul.

— Poate că te pot ajuta cu partea legată de foc.

Am invocat flori înflăcărate şi le-am lăsat să plutească deasupra podiumului. Căldura răspândită de văpăi a devenit numaidecât înăbuşitoare.

Câţiva dintre soldaţi s-au încordat, dar nu s-au urnit din locurile lor. Fără să vreau, mi-am reamintit ce îmi spusese Fauna când o întâlnisem prima oară, şi anume că unii soldaţi râseseră când un ofiţer de rang înalt îşi făcuse cunoscută dorinţa de a-mi scoate inima, cât încă mai bate, pentru a le-o servi. Furia a mistuit treptat orice alte emoţii când mi-am îndreptat atenţia asupra demonilor din sală. Nu a fost o alegere conştientă să mă supun mâniei mele, dar nici nu m-am împotrivit imediat. Oare printre demonii prezenţi acum se regăsea şi vreunul dintre cei dornici să mă rănească?

Cu un simplu gând, îi puteam distruge pe toţi, iar ei aveau să fugă ţipând, cu carnea topindu-li-se de pe oase. Puteam să mă răzbun şi...

Un râs delicat şi feminin a spulberat vraja. Mi-am eliberat magia şi am clipit la oaspeţii noştri; nu fuseseră anunţaţi. M-am străduit să-mi trag pe furiş răsuflarea.

— Blade!

Wrath s-a adresat emisarului fără să fie defel impresionat, oferindu-mi secunde preţioase pentru a-mi veni în fire. Mi-aş fi dorit să mă pot apleca şi să-l sărut, dar mi-am concentrat atenţia asupra celor două siluete care se apropiau de noi, adoptând plictiseala nonşalantă preferată de Envy.

Blade, un vampir izbitor, cu trăsături parcă dăltuite în marmură

şi părul castaniu ciufulit, m-a măsurat fulgerător din priviri, studiind preţ de câteva clipe colierul cu boabe letale înainte să se întoarcă spre Wrath cu o expresie imposibil de descifrat. Avea ochi de un stacojiu-închis, aproape negri, încadraţi de gene dese. Părea un vestitor al necazurilor. Însă emana un fel de rebeliune sfidătoare, nu pericolul subtil înnăscut al lui Wrath, când alegea să devină problema cuiva.

Abia dacă m-am obosit să-i mai arunc o privire, fiind mult mai curioasă în privinţa însoţitoarei lui, femeia care râsese. Arăta ca o regină războinică, deşi nu era înarmată. Ceea ce însemna că era o armă mai mortală decât orice lamă de oţel pe care o purta asupra ei.

O cascadă de păr negru i se revărsa pe spate, iar rochia ei de un negru ca abanosul îmi amintea mai degrabă de o armură de piele decât de veşmintele mondene preferate la curţile demonilor. Însă ochii săi au fost cei care mi-au făcut pielea de găină. Îi mai văzusem. Împestriţaţi de stele şi nemărginiţi. Străvechi şi plini de ură. Şi aţintiţi asupra mea, în timp ce se apropia de estradă alături de vampir.

Wrath s-a aplecat înainte, cu vocea preschimbată într-un mârâit.

— Sursea.

Deşi femeia încă nu-şi desprinsese ochii de pe mine, nu mi-a scăpat felul în care i-a zvâcnit gura, trădându-i amuzamentul meschin. M-am trezit dorindu-mi să-i şterg expresia încrezută de pe chip.

— Cât de interesant!

După tonul ei, numai interesant nu i se părea momentul de faţă. A mai făcut un pas spre noi, mijindu-şi ochii.

— Ştii cine sunt?

Nu era un vampir. Sau un demon. Şi, cu toate că nu am distins ceva de muritoare în ea, nu credeam că e zeiţă. Aveam o bănuială cumplită, iar felul încordat în care stătea Wrath, de parcă ar fi fost pe cale să sară de pe tron şi să o sugrume, mi-a confirmat temerile.

— Eşti Prima Vrăjitoare, am spus. *La Prima Strega.*

CINCISPREZECE

Sursea, Prima Vrăjitoare, m-a privit intens, aşa cum prădătorii cercetează potenţialele ameninţări sau prăzi.

Instinctul a preluat controlul şi mi-am dezvelit dinţii într-un zâmbet ameninţător, un avertisment că, deşi nu-mi recăpătasem puterea de odinioară, nu eram nici pe departe o pradă. I-am înfruntat privirea plină de ură, furia crescând cu cât i-o susţineam mai mult. *Ea* fusese cea care mi-l luase pe Wrath. *Ea* ne folosise pe mine şi pe Vittoria în jocul ei imoral. Şi aveam să mă asigur că plăteşte cu sânge şi lacrimi pentru păcatele ei. Nu acum, dar într-o zi, cât de curând, faţa mea urma să fie cea din coşmarurile Surseei.

Când privirea i-a fulgerat spre Wrath, expresia i-a devenit batjocoritoare.

— Şase ani şi şase luni mai că au zburat, nu-i aşa, Majestate? Poate că timpul trece diferit aici, dar tot trece. Reîmprospătează-mi memoria, despre câte zile vorbim? Se pare că am uitat.

Pentru o fracţiune de secundă, ochii lui Wrath i-au găsit pe ai mei înainte să se întoarcă spre vrăjmaşa noastră, însă a fost îndeajuns pentru a o amuza din nou pe vrăjitoare. Râsul ei a răsunat iar în sală, destrămând tăcerea de scurtă durată. Doar că, de data asta, sunetul părea să dezvăluie un secret. Unul pe care Sursea îl împărtăşea cu soţul meu.

Atunci am explodat.

— Închină-te în faţa regelui!

Vocea îmi era rece. Imperioasă. Am simţit că atenţia lui Wrath s-a mutat asupra mea şi că toţi cei prezenţi în sală mă urmăreau îndeaproape, dar am continuat să o privesc pe vrăjitoare în ochi. Trebuie să fi sesizat focul arzător din sufletul meu, pentru că a ridicat o sprânceană, apoi s-a lăsat încet în genunchi, pielea rochiei scoţând sunete scurte, ascuţite.

Mi-am îndreptat atenţia spre vampir, care s-a retras aproape

imperceptibil. Nu mă îndoiam că ochii îmi ardeau ca două văpăi de un auriu-trandafiriu, un semn al puterii abia ţinute în frâu. Dacă înainte nu îi păsase cine sau ce eram, acum sigur se răzgândise.

— Nu mă face să repet! Închină-te sau vei arde!

Am făurit un trandafir arzător şi l-am trimis să plutească deasupra lui Blade. Vampirul a strâns din dinţi, dar a îngenuncheat, înclinându-şi capul în direcţia lui Wrath.

— Majestate!

M-am uitat fix la siluetele lor aplecate, fără să-i eliberez din poziţiile lor de supunere forţată. Wrath nu a rostit niciun cuvânt, simţindu-mi emoţiile şi oferindu-mi timpul necesar pentru a-mi recăpăta controlul. Sau poate că era pur şi simplu încântat de reacţia mea şi-şi dorea să vadă ce urma să fac; să descopere cum altfel ni se aliau păcatele în nesfânta taină a cununiei. Wrath susţinuse că vrea un egal. Poate că el stăpânea gheaţa, dar eu eram plămădită complet din foc. Şi Prima Vrăjitoare chiar nu ar fi trebuit să-mi stârnească furia. Dacă Blade ar fi vorbit în numele vampirilor, mă îndoiam că aş fi reacţionat la fel.

Prezenţa Surseei, comportamentul ei obraznic, sugestia că împărtăşea un secret cu soţul meu, împreună cu rânjetul dispreţuitor adresat lui Wrath, m-au înnebunit de furie. Pentru că îl rănise, voiam să o rănesc înzecit. Era iraţional. De netăgăduit. O dorinţă mistuitoare de răzbunare neîngrădită. Dintr-odată, mi-am înţeles mult mai bine sora. Voiam ca duşmanii noştri să sufere. Pentru fiecare an, fiecare lună, zi, oră şi *secundă* de suferinţă pe care le provocaseră celor dragi, voiam să le întorc favoarea în aşteptarea momentului în care urmau să mă implore să le arăt îndurare sau să le curm vieţile. Şi apoi aveam să le refuz şi acele rugăminţi.

Oricât de neîndurătoare putea fi, aceasta era puterea iubirii. Putea oferi căldură şi lumină şi, totodată, să transforme un singur tăciune într-un incendiu infernal, distrugându-i pe cei care o ameninţau. Dragostea putea fi cel mai mare păcat dintre toate, cu cele două laturi ale sale.

Sau poate că aceasta era doar viziunea Casei Răzbunării. Flăcările torţelor din sală au atins noi înălţimi, constrânse de o briză fantomatică să pâlpâie sălbatic. Am aruncat o privire împrejur, cercetând curtea în mare parte goală, şi m-am uitat la soldaţii elegant înveşmântaţi, printre care se aflau Anir şi Fauna. Respectul, nu frica, le ardea în ochi. Poate că îi speriasem puţin, cu câteva clipe mai devreme, dar se aşteptau cu siguranţă ca prinţesa Casei Mâniei să inspire ceva teamă, la fel ca prinţul lor. Faptul că acum foloseam acea putere asupra duşmanilor noştri...

Mi-am înclinat capul în direcţia lor, în semn de recunoaştere şi apreciere. Apoi i-am luat din nou în vizor pe oaspeţii nepoftiţi, în continuare îngenuncheaţi cu smerenie la picioarele noastre.

Puterea străveche şi îngrozitoare din străfundul fiinţei mele s-a trezit, tulburată. Prima Vrăjitoare s-a încordat. Blestemul ei o încătuşase, însă magia care o ţinea închisă se spulbera. Într-un fel sau altul, vraja-de-ferecare avea să se destrame. Şi atunci monstrul urma să fie liber. Sursea simţea asta. Fără îndoială.

Însă acel gând, acea promisiune de a-mi dezlănţui într-o zi fiara lăuntrică, m-a calmat. Chiar şi aşa, am avut nevoie de fiecare dram de autocontrol pe care l-am putut aduna pentru a-mi ţine în frâu magia şi a nu-i urmări cum ard.

Dâre de fum s-au răsucit în aer, iar mirosul înţepător de piele arsă a ajuns până la mine. Prima Vrăjitoare a tresărit, dar nu s-a mişcat pentru a stinge tăciunele strălucitor ascuns între faldurile fustei. Când Wrath mi-a trecut un deget de-a lungul părţii superioare a mâinii, mângâierea lui a acţionat ca un balsam rece pentru furia mea. Am expirat lent, în tăcere. Şi mi-am retras magia, călăuzind-o înapoi în sursa sa. Am aşteptat încă o clipă, ca să fiu sigură că mi-am redobândit stăpânirea de sine. O mişcare greşită şi aveam să devin un monstru de temut, confirmându-le presupunerile.

— Ridicaţi-vă!

Acum expresia îmi era la fel de bine controlată ca oricare dintre

emoţii.

Wrath s-a rezemat cu spatele de spătarul tronului, cu buzele arcuite într-un zâmbet nemilos. Aici stătea Diavolul, un demon amuzat, mai mult decât încântat de regina lui, la fel de malefică. L-a privit cu răceală pe vampir şi a ignorat-o pe vrăjitoare, de parcă nici n-ar fi fost de fapt de faţă.

— De ce ai venit?

— Pentru a discuta despre o potenţială alianţă între noi.

— Ce moment ciudat şi-a ales prinţul tău! Nu s-a interesat de secole de regiunile de la miazănoapte.

— Nu-i chiar atât de ciudat. Zeiţa morţii l-a vizitat recent, însoţită de un demon-vârcolac, o făptură într-adevăr unică, convingându-l pe prinţul meu să ia în considerare potenţialul de a avea astfel de aliaţi neobişnuiţi.

Spre meritul lui, Blade nu şi-a ferit ochii de privirea intensă a soţului meu.

Mi-am mijit ochii. În afară de afirmaţia ei că ar vrea să tulbure apele şi să înceapă un război între fiinţe supranaturale, Vittoria punea ceva la cale. Poate că însoţitorul menţionat de Blade era de fapt Domenico, care îşi mascase cumva mirosul, dar o altă teorie mi-a răsărit în minte şi mi-am asumat riscul de a o urmă.

— Demonul-vârcolac se numea Vesta?

— Nu! Marcella, a răspuns Blade, fără să-şi mute privirea de la Wrath. Provine din Insulele Mişcătoare.

— Eşti sigur că nu de aici? l-am întrebat.

— Asta e tot ce a spus. Şi am fost, în mare parte, preocupaţi de zeiţă.

O scânteie de îndoială nu-mi dădea pace, dar, în mod clar, Blade nu deţinea alte informaţii despre însoţitoarea surorii mele. Cel puţin nimic din ce ar fi fost dispus să împărtăşească dacă refuzam să încheiem o alianţă.

Ţinând cont de sângele rămas la locul faptei, avea sens ca Vesta să fie unică din punct de vedere genetic. Acesta putea fi motivul

pentru care Greed râvnise la ea. Şi a fost primul aspect care mă nedumerise când fusese găsit atât sânge de demon, cât şi de vârcolac. Informaţia nou dobândită m-a îndemnat acum să mă întreb dacă interesul Vestei pentru portalul lui Pride avea ceva de-a face cu o potenţială inabilitate a ei de a călători în Tărâmul Umbrelor. Dacă teoria mea era corectă, iar ea era unică din punct de vedere genetic, poate că latura ei demonică reprezenta impedimentul. Aşa cum se întâmplase şi-n cazul noii femei-vârcolac menţionate de Antonio.

În timp ce Blade şi Wrath se duelau în tăcere, l-am studiat mai îndeaproape pe vampir.

Sprâncene groase îi umbreau ochii stacojii pătrunzători, şi avea gene suficient de dese, încât să trezească în oricine un sentiment de invidie. Părul îi era puţin cam prea lung pentru a fi îmblânzit pe deplin şi părea că îl pieptănase cu nepăsare înainte să ajungă aici. Buzele pline i s-au curbat într-un zâmbet strâmb, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit o glumă deosebit de amuzantă, pe care nu se obosise să o împărtăşească.

Poate că amuzamentul se datora licărului viclean din ochii lui – cel care sugera că multe victime picaseră în plasa ţesută de şarmul ştrengăresc al vampirului.

Purta un costum negru, croiala sacoului accentuându-i silueta bine proporţionată, însă m-au surprins cămaşa albă de in şi cravata asortată. Având în vedere cât era de însetat după sânge, m-aş fi aşteptat să fie îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Pantalonii închişi la culoare îi scoteau în evidenţă picioarele musculoase, cu materialul vârât, aşa cum era la modă, în cizme de călărie proaspăt lustruite. Poseda un fel de alură care-ţi spunea că putea fie să-ţi devină cel mai fidel protector, fie cel mai mare duşman, totul în funcţie de un capriciu de moment.

Chiar şi stând dinaintea noastră, cu spatele drept în pofida examinării minuţioase şi apăsătoare desfăşurate de Wrath, dădea impresia că-n orice clipă urma să-şi arunce sacoul. La prima vedere,

gulerul şi cravata îl enervau, însă nu pentru că erau inconfortabile sau lipsite de eleganţă, ci pentru că vampirul nu părea dispus să se prefacă. Dimpotrivă, părea gata să renunţe la orice urmă de politeţe şi să accepte fiinţa crudă ascunsă sub masca rafinamentului. Sau poate că îi era pur şi simplu sete şi-şi dorea să bea ceva după călătoriile sale. Dacă el era emisarul, oare cum erau vampirii mai puţin diplomaţi?

Cu toate că Wrath nu s-a mişcat, nu putea fi pusă la îndoială ameninţarea pe care o reprezenta, în timp ce permitea liniştii să se prelungească într-un mod stânjenitor. Spre deosebire de impresia mea despre Blade, soţul meu nu se lăsa influenţat de capricii de moment. Armele lui erau strategia necruţătoare şi eficienţa brutală. După ce se hotăra să acţioneze, ceilalţi puteau fie să se retragă, fie să moară. Dacă-şi pierdeau firea pe parcurs, cu atât mai bine. Emoţiile lor aveau să-i hrănească păcatul.

În cele din urmă, prinţul meu şi-a permis să-şi îndrepte scurt atenţia spre vrăjitoare înainte să răspundă la proclamaţia anterioară a vampirului.

— Ai crezut că este cea mai bună cale spre pace să o aduci pe ea aici?

— Eu...

Prinţul-demon a ridicat o mână. După felul brusc în care Blade şi-a întrerupt răspunsul, ai fi crezut că Wrath înălţase un pumnal.

— Sau a fost doar o distragere secundară?

Blade a ezitat pentru o clipă, dar a fost îndeajuns pentru a observa că Wrath îl luase prin surprindere.

— Ne-am gândit...

— Te-ai gândit să vii aici, în Casa mea, sub falsul pretext de pace, ca să poţi lua ceea ce ai vrut de la bun început să obţii! i-a tăiat-o Wrath, înclinându-şi capul. Eşti chiar atât de tâmpit? Sau de disperat? Ştii cine sunt. De ce sunt capabil. Deci poate că e vorba de aroganţă şi prostie.

Soţul meu s-a ridicat în picioare, nemulţumirea lui forţând aerul

să îngheţe. O peliculă de chiciură a învelit treptele podiumului.

— Şi ai îndrăznit să stai dinaintea mea şi să mă minţi în faţă, crezând că vei scăpa nepedepsit!

Sursea a făcut un pas înainte, apoi şi-a întins mâna spre ceva ascuns în mânecă. O armă, fără îndoială. Cu sângele clocotindu-i în vene, a scos un pumnal din teacă.

— Soţia ta va...

Wrath abia dacă s-a uitat în direcţia ei când a îngheţat-o pe loc, aşa cum le făcuse vârcolacilor care ne atacaseră.

Una era să vezi un lup îngheţat bocnă, iar alta era să vezi o persoană închisă într-un bloc dens de gheaţă. Vrăjitoarea fusese încremenită în timp ce ţipa, cu o expresie schimonosită de durere sau furie. Nu ne surâsese într-atât norocul, încât să fie moartă – conform poveştilor *nonnei,* era nemuritoare –, dar cel puţin avea să fie îmblânzită pentru o perioadă, îngheţată în nefericirea ei.

N-am simţit nicio fărâmă de compasiune pentru Sursea. N-ar fi trebuit niciodată să încerce să mă ameninţe. Cu atât mai puţin după ce îl blestemase pe Wrath şi ne despărţise.

De parcă prinţul-demon s-ar fi gândit la acelaşi lucru, amintindu-şi de noaptea în care fusesem furată de blestem, temperatura a scăzut din nou, sala căpătând dintr-odată o nuanţă albăstruie, ca şi cum pereţii înşişi ar fi nişte făpturi înfrigurate până-n măduva oaselor. Toate torţele şi şemineul uriaş şi-au dovedit acum utilitatea, deoarece aerul devenise atât de rece, atât de tăios, încât moartea pândea ca un câine în jurul unei măcelării, dornic să primească nişte măruntaie. Focurile temperau cât de cât o atmosferă de altfel neîndurătoare.

Wrath fusese într-adevăr împins dincolo de limita păcatului său.

Şi vampirul şi-a dat seama de asta, ridicându-şi braţele în semn de capitulare.

— Nu vreau război!

— Având în vedere că forţele mele de elită tocmai au eliminat mai mulţi vampiri staţionaţi de-a lungul marginii cercului meu şi

câţiva aflaţi pe domeniul castelului, cred contrariul.

Mi-am păstrat expresia neutră, ca să nu-mi dau în vileag uimirea. Fireşte, am înţeles că Wrath nu avusese timp să-mi împărtăşească tot ce aflase, dar mi-aş fi dorit să fi menţionat *ceva* înainte de sosirea lor.

Fără să fie împiedicat de gheaţa care acoperea acum podeaua, prinţul-demon a coborât încet treptele, prădătorul suprem aflat la pândă.

— Dacă ai vrea să mărturiseşti ceva, acum e momentul.

O urmă de raţiune a pâlpâit în ochii de altfel lipsiţi de emoţii ai lui Blade.

— Am adus întăriri, pentru protecţie. Toată lumea ştie că este periculos să traversezi tărâmul. Demoni de rang inferior, suflete rătăcitoare.

Când prinţul Casei Mâniei a ajuns la o lungime de braţ distanţă de vampir, atmosfera din sala tronului a devenit şi mai tensionată. Mi-am suprimat impulsul de a merge să stau lângă soţul meu; era bătălia lui, strategia lui.

Soldaţii demoni păreau să simtă aceeaşi constrângere – poate că era păcatul ales. Nevoia de a-şi dezlănţui mânia şi de a lovi pe oricine suficient de insolent încât să-l mintă pe regele lor. După felul în care Wrath şi-a înclinat capul, bănuiesc că exact asta făcuse Blade.

Cât de prostesc! Era o decizie pe care, fără îndoială, avea să o regrete. Dar nici pentru el nu am simţit vreo urmă de compasiune.

— Ai fost însoţit de una dintre cele mai feroce creaturi din lumea subterană. De câţi vampiri ai avut cu adevărat nevoie pentru a te proteja? l-a întrebat Wrath, iar privirea i-a fugit spre vrăjitoarea îngheţată. Anir?

Drept răspuns la chemarea regelui său, secundul lui Wrath a permis ca un zâmbet obraznic să i se întindă lent pe buze. Prinţul-demon a încuviinţat din cap, indicând că era timpul să dezvăluie ce discutaseră anterior. În calitate de fost luptător, probabil că Anir aşteptase acest moment, sperând că urma să se ajungă la asta. S-a

înclinat, apoi a părăsit sala, tălpile cizmelor sale fine lovind cu hotărâre marmura. Soţul meu şi-a îndreptat din nou privirea asupra vampirului.

— Ultima şansă, Blade! Dezvăluie-mi adevăratul scop al vizitei tale şi vei pleca nevătămat! Minte-mă şi vei suferi pe măsură!

Sfidarea a drapat vampirul ca o manta regală.

— Ţi-am spus: am venit aici pentru a încheia o alianţă cu tine în numele prinţului meu. Spre deosebire de zeiţa morţii, nu vrem să devastăm tărâmul!

— Prea bine!

Tonul lui Wrath era înşelător de calm, de clar. La fel de ameninţător ca o mână de fulgi de zăpadă care cădeau leneş din cer, într-o zi de altfel fără nori. I-am desluşit adevărata însemnătate şi mi-am reprimat un fior. Nu denota acel calm mângâietor specific păcii sau serenităţii, ci unul care evoca o tăcere tensionată, capabil să-mi facă pielea de găină pe braţe. Comportamentul rece al lui Wrath era menit să-l ademenească pe adversarul lui să se predea unui sentiment iluzoriu de siguranţă, în vreme de adevărata ameninţare se apropia.

Acum ne aflam în ochiul furtunii şi ne clătinam pe marginea prăpastiei a ceea ce promitea să fie cel mai cumplit deznodământ dintre toate. Iar vampirul habar n-avea că pornise o avalanşă care urma să-l îngroape în curând.

Câteva clipe mai târziu, uşile duble s-au deschis larg, iar Anir a intrat cu paşi mari în sală, înaintea unei prizoniere înlănţuite. Gărzile o flancau pe tânăra blondă, cu săbiile scoase.

În timp ce se apropiau de podium, mi-am păstrat masca pe chip, întruparea nepăsării, dar l-am privit pe Blade cu coada ochiului. Tresărise de îndată ce o văzuse pe fată. Şi Wrath i-a remarcat reacţia; i-a permis unui zâmbet fantomatic să-i arcuiască uşor colţurile buzei.

— Prizoniera, Majestate!

Anir a făcut un pas în lateral şi i-a permis femeii înlănţuite să se

apropie. Înainte să zâmbească suficient de larg, încât să ne arate colţii, ochii ei roşii ne-au dezvăluit că este vampir. În ciuda rochiei aspre şi peticite pe care o purta, felul trufaş în care-şi ţinea bărbia ridicată o demasca drept un membru de vază al curţii lor. L-a ignorat pe Blade, aţintindu-şi ochii mijiţi asupra mea. Ceva asemănător panicii i-a străbătut trăsăturile, dar şi-a recăpătat repede expresia indolentă.

Wrath nu a mai pierdut timpul cu prezentări şi schimburi de amabilităţi.

— Ea a fost unul dintre vampirii pe care forţele mele i-au găsit pe domeniul Casei Mâniei. Eşti sigur că nu vrei să-mi spui ceva, Blade? Nici măcar acum?

Vampirul a strâns din dinţi, clătinând încet din cap. Wrath s-a uitat la prizonieră cu ochi arzători, vestitori de moarte.

— Pune-i talismanul!

Anir a ridicat un colier straniu – un rubin în formă de lacrimă, de mărimea unui ou de măcăleandru, atârna de un lanţ de aur, care părea să fie ţesut dintr-un material organic. Un sentiment neplăcut m-a îndemnat să mă las pe spate, defel dornică să mă apropii de orice formă de magie scânteietoare răspândită de lanţ.

— Nu!

Femeia era fie neînfricată, fie proastă. Sau poate ştia că o soartă mult mai îngrozitoare o aştepta acasă, dacă îşi trăda prinţul.

Blade a rămas neclintit când gărzile au imobilizat-o, forţând-o să îngenuncheze. Anir i-a trecut colierul peste cap şi s-a dat repede înapoi. A apărut un văl strălucitor, aproape transparent, care i-a acoperit complet trupul şi i s-a topit în piele. Am privit îngrozită cum părul vampirului îşi schimbă culoarea de la auriul spicelor de grâu la o nuanţă închisă de şaten. Un luciu arămiu i-a acoperit paloarea pielii, iar trăsăturile i s-au remodelat treptat într-o faţă în formă de inimă. M-am ridicat brusc în picioare, uluită.

— Cum e posibil aşa ceva?

Când femeia şi-a ridicat privirea la mine şi a clipit scurt, ochii i-

au trecut de la o nuanţă caldă de maro la una de un auriu-trandafiriu. Mă holbam la propriul chip. La o replică perfectă.

Un fior mi-a străbătut trupul. Parcă mă uitam într-o oglindă. Nu în modul familiar sau reconfortant de a avea o soră geamănă, ci într-un mod străin, invaziv, care mă făcea să mă simt vulnerabilă. Fiecare detaliu, de la recentul meu tatuaj de căsătorie, *SEMPER TVVS,* pe care îl avea şi Wrath, până la tatuajul care ne simboliza legătura, se afla pe vampir.

Mi-am apăsat o mână pe piept, iar ea a imitat mişcarea. Era sinistru să ai pe cineva care îţi oglindeşte gesturile la mai puţin de o secundă după ce le faci. Privirea mi-a săgetat spre talisman şi, deodată, am recunoscut materialul organic: era părul meu.

Cumva, femeia pusese mâna pe o şuviţă şi practicase magie neagră. *Nonna* Maria ne avertizase mereu în privinţa asta şi insistase să ne ardem unghiile şi firele de păr tăiate. O considerasem exagerat de precaută şi superstiţioasă. Totuşi, avusese dreptate. Un duşman *chiar* le folosise împotriva mea. Dacă *nonna* se temea de noi, atunci de ce alesese să ne protejeze?

Timpul trecea în defavoarea mea şi nu-mi permiteam să emit alte teorii. Wrath s-a uitat la mine, cu o expresie enigmatică.

— Întreab-o ce misiune a avut!

Înţelegând ce a vrut de fapt să spună, mi-am lăsat capul într-o parte şi am şoptit cuvintele în latină care aveau să-i smulgă adevărul de pe buze. Vampirul a avut suficient timp să-i arunce o privire îngrijorată lui Blade – arătând în continuare exact ca mine – înainte ca vraja să aibă efect şi să-şi înfigă ghearele în ea.

— De ce ai fost trimisă aici?

Spre deosebire de sora mea geamănă, voinţa ei nu a fost nici pe departe la fel de puternică; a cedat imediat.

— Ca să-l seduc pe rege.

Cu magia înteţită de furie, am năvălit în mintea ei, poruncindu-i să-şi deconspire în amănunt misiunea.

— Cu ce scop?

O lacrimă a alunecat pe obrazul vampirului. Pe obrazul *meu.*

— Să-i distrag atenţia.

— De la ce? am întrebat-o cu voce joasă, călăuzită de o putere la fel de cumplită ca un coşmar. Spune-mi detalii despre misiunea ta!

Vampirul a înghiţit în sec, cuvintele arzându-i gâtul, disperate să fie eliberate.

— Să-i distrag atenţia în timp ce Sursea te imobiliza şi te ducea la curtea vampirilor.

— DE CE?

Acum tremuram de furie. Îndrăzniseră să vină aici, să ne despartă din nou.

— Nu ştiu! Mi s-a spus doar să-l ţin pe rege ocupat până când aveau să te ia.

Mişcându-se nefiresc de iute, aşa cum niciun muritor nu ar putea spera vreodată să o facă, Wrath a apărut dintr-odată în spatele vampirului care îmi furase înfăţişarea. Nu văzusem nicicând o expresie atât de glacială întipărită pe chipul prinţului-demon.

Întruchipa justiţia în forma sa cea mai pură. Nu era blândă sau compătimitoare. Bună sau rea. Era necruţătoare, atâta tot. Ca natura. Wrath a prins-o pe femeie de cap şi i l-a răsucit, sunetul revoltător, asemănător unui pocnet, indicând că vampirul nu avea să trăiască pentru a mai arunca o altă iluzie, însă soţul meu nu terminase. În loc să-i lase trupul să cadă pe podea, i-a răsucit şi mai mult capul, smulgându-i-l de pe umeri cu mâinile goale.

Am simţit un nod în gât când faţa mea s-a topit treptat şi a redevenit a ei. Având în vedere că era deja moartă, nu am distins nicio picătură de sânge. Dar sfârşitul brusc... irevocabilitatea morţii ei... m-a cutremurat până la os. Blade privea totul cu răceală, deşi am observat că îşi încleştase pumnul pe lângă trup.

Wrath a spus că avea şansa să părăsească acest cerc nevătămat. Şi, deşi vampirul urma să fie eliberat, cu siguranţă nu pleca fără să sufere o pierdere însemnată. Pur şi simplu nu venise în forma aşteptată. Ce-i drept, îşi dovedise prostia când încercase să-l

păcălească pe Diavol.

Soţul meu i-a înmânat lui Blade capul retezat.

— Du-l înapoi prinţului tău! Dacă mai îndrăzneşte vreodată să-mi fure nevasta prin folosirea unor vicleşuguri ieftine sau prin orice alte mijloace, eu şi regina mea îi vom elimina pe toţi vampirii din acest tărâm.

Cu maxilarul încleştat, Blade a luat capul.

— A fost logodnica lui.

— Atunci ar fi trebuit să o protejeze mai bine de duşmanii lui, nu crezi?

Wrath a păşit peste cadavru, apropiindu-se de emisarul vampir. O manevră subtilă, care mă ferea de orice tentativă de răzbunare.

— În schimb, a trimis-o aici ca să i-o trag, în timp ce tu foloseai vrăjitoarea pentru a-mi răpi soţia. Chiar credeai că iluzia avea să funcţioneze? Că aş fi atât de uşor de manipulat de o formă inferioară de magie? Că aş confunda-o, chiar şi numai pentru o secundă, cu soţia mea?

Prinţul-demon s-a aplecat spre vampir.

— Ai văzut doar *o frântură* din puterea reginei mele. Dacă nu te ucid eu mai întâi, o va face ea. Acum pleacă dracului din cercul meu! Şi nu te întoarce decât dacă vrei să începi un război!

ŞAISPREZECE

— N-am vrut să cred că Vittoria vorbeşte serios în privinţa vampirilor, am spus când Wrath s-a strecurat în bucătărie.

Zorii aveau să destrame în curând mantia nopţii, dar nu puteam să dorm.

— Sau că ar folosi informaţiile primite de la ea pentru a crea o altă problemă, de capul lor.

Am reluat tocatul ierburilor, în timp ce prinţul-demon se îndrepta spre răcitor. Pătrunjelul şi mărarul înmiresmau aerul, o aromă proaspătă şi binevenită după ultimele ore îngrozitoare.

Sora mea şi *nonna* Maria în Tărâmul Umbrelor. Vampirii. Fusese o altă noapte sfâşietoare din punct de vedere emoţional şi, oricât de epuizat mi-ar fi fost trupul, somnul părea o sarcină imposibilă. Prea multe gânduri şi idei îmi răscoleau mintea. De fiecare dată când credeam că ştiu de unde să încep descâlcirea iţelor haosului, un alt fir se înnoda. Mai trebuia să elucidez moartea Vestei sau cum îşi înscenase moartea, să spulber şi restul blestemului meu şi să îndeplinim ceremonia de căsătorie pentru a ne pecetlui jurămintele.

O ceremonie pe care Wrath nici nu o menţionase, nici nu insistase să o desfăşurăm, chiar şi după ce vampirii încercaseră să ne despartă. Bănuiam că finalizarea legământului de căsătorie avea să pună capăt oricăror viitoare tentative de răpire. Un aspect pe care, fără îndoială, demonul îl luase în considerare; şi totuşi, nu auzisem zvonuri despre eventuale pregătiri. Voiam să cred că există o explicaţie raţională, cum ar fi că astfel puteam continua să investighez moartea Vestei fără să devin în mod oficial o membră a Casei Mâniei, dar îndoiala mi s-a strecurat în suflet.

M-am gândit la ce spusese sora mea, la faptul că Wrath nu-mi putea dărui inima lui. Dacă blestemul lui era să piardă tot ce iubea, iar eu încă mă aflam aici...

Ignorând junghiul din piept, am tocat ierburile cu mai multă

vigoare decât era necesar. Trebuia să-mi prioritizez ţelurile, iar să fiu supărată pe Wrath se cuvenea să fie ultimul. Aveam să mă concentrez mai întâi pe găsirea unor dovezi că Vesta trăieşte. Apoi puteam să descopăr o modalitate de a o salva pe Vittoria de osânda de sânge şi să-mi înlătur propria vrajă-de-ferecare.

— Te simţi bine? m-a întrebat demonul, urmărind cu o sprânceană arcuită cum cuţitul meu ataca tocătorul. E din cauza Primei Vrăjitoare?

Am ridicat din umeri, fără să ofer un răspuns clar. După ce Blade fusese escortat afară din castel, Wrath poruncise ca Sursea să fie dusă într-o cameră subterană, care urma să o ţină îngheţată, iar eu mă furişasem în bucătărie. Simţeam nevoia să creez. Să fac ceva familiar şi liniştitor, ceva care să-mi aducă aminte că nu sunt doar o zeiţă întemniţată de o vrajă-de-ferecare a cărei soră geamănă era suspectă de uciderea sau eliberarea membrilor curţilor rivale de demoni, a cărei familie ar putea reprezenta de fapt forţele răului, cu rudele jucând rolul personajelor negative dintr-un basm sinistru şi foarte complex, al cărei soţ s-ar putea să nu o iubească vreodată, cu adevărat, fără să ascundă o parte din el, şi a cărei listă de duşmani şi complicaţii părea să crească încontinuu, cu fiecare zi apusă.

Nici nu voiam să mă gândesc că vreun lucru s-ar putea înrăutăţi din acest punct.

— Ce crezi că voia prinţul lor de la mine?

— Ceva de băut?

Mi-am îndreptat imediat privirea spre el. Iniţial, am crezut că voise să spună că vampirul mă vedea ca pe ceva de băut şi-şi dorea să mă deguste. Wrath a ridicat o sticlă de vin scânteietor de mure-demonice, zâmbind. Am încuviinţat din cap, iar el mi-a turnat un pahar înainte să aleagă o sticlă de lichior violet pal, o băutură pe care o prefera, şi să-şi pună o cantitate generoasă.

A luat o gură, apoi s-a sprijinit de blat şi m-a urmărit în tăcere,

fascinat, cum clătesc boabele de *cannellini*[5]. I-am stârnit şi mai mult interesul când am început să le zdrobesc într-un bol până când au devenit suficient de netede cât să formeze o pastă uşor de întins. Nici eu nu eram încă sigură ce preparam, dar aveam o idee în legătură cu gustul dorit. Cu puţin noroc, urma să fie unul bun.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, a spus el, ţinând cont de starea tumultuoasă a curţii lui, bănuiesc că te vrea pe tine sau a pus ochii pe puterea ta. Vampirii de sânge regal posedă abilitatea de înrobire. Tot ce ar trebui să facă prinţul e să-ţi dea puţin din sângele lui, şi efectiv ai fi dispusă să-i îndeplineşti orice dorinţă, sperând la mai mult.

După ce am tocat doi căţei mari de usturoi, am descojit o lămâie şi am tăiat-o în sferturi, pentru a stoarce bucăţile peste fasolea bătută.

— Vampirii ar fi putut accepta alianţa Vittoriei. Fratele tău chiar a menţionat că le-a făcut o vizită. Iar sora mea şi-a recăpătat complet puterea. Spre deosebire de ea, încă sunt o Vrăjitoare-Umbră. Ştiau că aveau să te enerveze, aşa că a fost un risc destul de mare şi de disperat. Nu înţeleg însemnătatea faptei lor, din moment ce aveau pe cineva dispus să le fie alături.

— Sora ta este stăpâna morţii. Vampirii sunt morţi vii. Dintr-o toană, ar putea decide că nu mai vrea să se poarte frumos cu ei şi aceştia ar înceta să mai existe. Au ales să te fure pentru că a fost cea mai bună opţiune. În ciuda riscului, dacă ar fi reuşit, răpirea ta le-ar fi rezolvat multe dintre probleme. De asemenea, nu te afli în posesia puterii tare depline, prin urmare i-ar fi fost mai uşor prinţului lor să te manipuleze. Planul a fost decent. Dar le-a scăpat un detaliu important.

— Şi anume?

— Eşti unică.

I-am aruncat o privire tăioasă.

---

5 Fasole albă italienească (n. tr.).

— Am o soră geamănă.

— Nu contează, a răspuns Wrath încrezător. Mereu te recunosc. Mereu o voi face. Sufletul tău îl cheamă pe al meu. E un sentiment de familiaritate, de pace. Ca şi cum m-aş întoarce acasă. Nicio formă de magie nu îl poate duplica.

Pentru o fracţiune de secundă, am uitat cum să respir. Ne-am privit lung în ochi şi, după câteva clipe, buzele prinţului-demon s-au arcuit într-un rânjet păcătos.

— În plus, nimeni nu reuşeşte să mă privească aşa, cu atâta furie şi dorinţă ca tine!

— Hmm!

Am zâmbit şi am clătinat subtil din cap.

— Să înţeleg că adevărul va ieşi la iveală.

Când Wrath vorbea aşa, îmi era greu să cred că nu mă iubea.

— Cum de sunt încă aici? l-am întrebat, punând cuţitul pe tocător. Blestemul tău...

Demonul a mai luat o înghiţitură din băutură, apoi şi-a trecut un braţ în jurul meu, trăgându-mă lângă el.

— Dacă nu te superi, aş prefera să nu deschid subiectul în seara asta, a spus el, apoi şi-a lipit buzele de tâmpla mea într-un sărut cast. Îţi promit că o voi face! În curând. Doar că nu acum.

I-am studiat trăsăturile. Maxilarul încleştat, ochii aprinşi de înverşunare. Prinţul părea că are nevoie de un răgaz după ultimele ore de coşmar; conversaţia noastră mai putea aştepta.

— În regulă, l-am asigurat, căznindu-mă să schiţez un zâmbet.

M-am concentrat din nou asupra mâncării, iar el s-a mutat în cealaltă parte a blatului de bucătărie, oferindu-mi suficient spaţiu cât să lucrez.

— Ce părere ai despre ce a spus Blade în legătură cu însoţitoarea neobişnuită a Vittoriei?

— Marcella?

— Da!

Am luat coaja de lămâie şi am presărat-o peste fasole, apoi am

adăugat repede ierburile. Urmate de câteva picături de ulei de măsline, două linguri mari de apă caldă, sare şi piper proaspăt măcinat. Bucătarii lui Wrath aveau şi fulgi de ardei iute în cămară, aşa că am strecurat şi o cantitate generoasă în bol. După ce am amestecat bine toate ingredientele, am asezonat totul cu ierburile proaspete rămase şi cu încă un strop de ulei de măsline.

— Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva Vesta şi-a luat o altă identitate sau şi-a revendicat adevăratul nume. Dacă nu cumva *ea chiar* este însoţitoarea demon-vârcolac despre care vorbea.

— Ar explica sângele.

— Ar putea explica şi de ce Vesta nu a fugit pur şi simplu în Tărâmul Umbrelor. Dacă-i atât demon, cât şi vârcolac, probabil că nu poate călători singură acolo, precum ceilalţi lupi. Nu?

— Aşa mă gândeam şi eu. Pot călători acolo pentru că sunt regele. Totuşi, demonii de rang inferior nu pot să o facă. Dacă Vesta e pe jumătate demon, cred că asta i-ar afecta cu siguranţă abilitatea de a călători singură acolo, a continuat Wrath. Cine a fost cu sora ta când ai ajuns în Tărâmul Umbrelor?

— Numai Domenico.

— Lupul alfa.

Prinţul-demon a scos din cuptor feliile de pâine prăjită în formă de triunghi, cu coaja înlăturată, şi le-a pus pe o farfurie goală. Fără să aibă nevoie de instrucţiuni, a întins sosul de fasole albă cu ierburi peste o bucată şi mi-a oferit-o, apoi şi-a pregătit şi el una. A muşcat din felie, închizându-şi scurt ochii.

— E delicios!

Am degustat la rândul meu mâncarea şi am oftat fericită. Fusese un experiment şi ieşise exact aşa cum sperasem. Preparatul era cremos, aromat şi, mai ales, hrănitor după o seară infernală. Îi apreciam foarte mult simplitatea şi gustul savuros, o mărturie a felului în care toate ingredientele se completau reciproc.

Am mai luat o înghiţitură şi i-am permis minţii să cocheteze cu fel şi fel de posibilităţi.

— E bun ca sos, dar mi-ar plăcea să-l încerc şi cu pui la grătar, o salată de verdeţuri asezonată şi poate cu nişte ardei roşii prăjiţi. Sau *pimiento*[6]. Să-l includ într-un fel principal de mâncare.

— Hmm!

După o pauză de lichior, Wrath şi-a terminat felia de pâine prăjită, apoi şi-a mai pregătit una. Tăcerea dintre noi era plăcută. Cu fiecare muşcătură, prinţul părea să se relaxeze tot mai mult, să mai piardă o parte din tensiunea care îi încătuşase trupul de când mă trezisem, după o altă vizită în Tărâmul Umbrelor, şi sosiseră vampirii.

— Cred că teoria ta despre Vesta, şi anume că nu ar fi moartă, este corectă, a spus el. Încă nu-mi dau seama dacă Greed a ajuns la aceeaşi concluzie. Înclin să cred că fratele meu chiar s-a lăsat păcălit de vicleşug şi de aceea şi-ar fi putut trimite craniul. Sau, mai degrabă, i-a cerut uneia dintre gărzile lui de încredere să furnizeze dovezi menite să-ţi învinovăţească sora geamănă. În felul acesta, nu ar minţi în legătură cu craniul.

— Deci trebuie să o găsim pe Vesta sau să o convingem pe sora mea să mărturisească în ce măsură a fost implicată în evadarea ei.

— Dacă Vittoria a ajutat-o într-adevăr să evadeze, trebuie să-mi spună direct. Îmi dau seama dacă minte şi îi duc dovada lui Greed.

Şi astfel s-ar anula osânda de sânge care îi fusese acordată şi mi-aş salva sora geamănă de oricare dintre ceilalţi prinţi. Nu avea să fie uşor să o conving să vorbească, dar trebuia să încerc.

După ce ne-am săturat, ne-am savurat în linişte băuturile. Wrath şi-a învârtit lichiorul în pahar, uitându-se fix la licoarea de un violet pal, aparent pierdut în gânduri.

— Gătitul este ceva nou.

Mărturisirea m-a luat prin surprindere. Aproape că m-am înecat

---

[6] În original, *cherry pepper.* O varietate de ardei iute mare și roșu, în formă de inimă. Pulpa este dulce, suculentă și mai aromată decât a ardeiului gras roșu. Unele soiuri sunt foarte picante (n. tr.).

cu următoarea gură de vin.

— Poftim?

— Înainte de vraja-de-ferecare, nu te interesa gătitul, mi-a explicat, îndreptându-şi privirea asupra mea. Când creai, păreai relaxată, liniştită. Membrii familiei tale muritoare au greşit mult, dar parcă nu-mi mai doresc cu atâta înverşunare să-i ucid când te văd uitându-te la usturoiul prăjit ca şi cum ar fi cel mai minunat lucru din universul nostru.

— În afară de tine, fireşte.

— Evident.

Cumva, Wrath reuşise să se apropie treptat de locul în care stăteam. Cu fiecare pas făcut de demon, inima mea bătea mai tare. Ochii i-au coborât spre buzele mele, întunecaţi de o dorinţă nestăpânită.

— Cum mă uit la *tine,* doamna mea?

O foame primară, neîmblânzită, i-a străbătut scurt trăsăturile. Nu exista nicio îndoială că *eu* eram pe cale să fiu felul lui principal. Mi-am pus paharul de vin deoparte. În atmosfera tensionată, răsuflarea mi s-a accelerat în semn de anticipare, în timp ce prinţul micşora lent distanţa dintre noi; ochii lui vicleni scânteiau, remarcând numaidecât reacţia stârnită de apropierea lui.

— Cu siguranţă nu te uiţi la mine ca şi cum mă urăşti, demonule.

— Ura este ultimul lucru pe care-l simt când mă uit la tine.

Îmi doream să-şi mărturisească dragostea. Părea că vrea să o facă. Eram aproape sigură că urma să rostească acele cuvinte, cele mai preţioase dintre toate, însă prinţul m-a împins spre blat, gura lui capturând-o în schimb pe a mea.

Şi-a strecurat o mână în părul meu despletit, înclinându-mi capul, astfel încât să-mi contureze buzele cu limba, iar gura mi s-a deschis din instinct, dându-i voie să guste şi să tachineze. Şi-a înfăşurat celălalt braţ în jurul taliei mele, lipindu-mă de trupul lui puternic. Fiecare atingere seducătoare a limbii lui mi-a răscolit corpul; mi-am arcuit spatele, dornică de mai mult.

Wrath mi-a luat în stăpânire gura cu încrederea unui partener care ştie *exact* cum să seducă adecvat şi temeinic o iubită, o amantă. Cum să sărute cu atâta pasiune, cu atâta vigoare, încât să-ţi fure răsuflarea şi, totodată, să ţi-o dăruiască pe următoarea. Aş fi putut să jur că-şi dădea seama cât de tare îmi bătea inima sau că genunchii îmi tremurau, că nu-mi doream ca sentimentul să se sfârşească vreodată, pentru că m-a sărutat mai profund, mai pătimaş, poruncindu-i trupului meu să cedeze plăcerii pe care o oferea, să se predea în întregime, fără şovăială, în timp ce mă făcea să mă simt ca în Rai.

— O să te devorez chiar aici, pe bufet, doamna mea.

Mi-a depus sărutări de-a lungul decolteului corsetului, trăgând încet materialul în jos, pentru a-mi dezvălui partea de sus a pieptului. Limba lui caldă a ţâşnit ca o săgeată, tachinându-mi pielea dureros de sensibilă, iar cealaltă mână i-a alunecat în sus pentru a-mi cuprinde celălalt sân. L-a supt prin material şi l-a strâns cu putere, fiecare dezmierdare înflăcărată a gurii lui împingând acel nucleu fierbinte, lăuntric, să coboare tot mai mult.

I-am prins capul în mâini şi l-am sărutat din nou, la rândul meu dornică să-l devorez. Prinţul malefic şi-a lipit şoldurile de ale mele, apoi mi-a înghiţit geamătul, împingându-şi limba catifelată înapoi în gura mea. Cu o mână mi-a găsit tivul fustei, degetele lui încleştându-se în material şi ridicându-l frustrant de lent.

— Eşti incredibil de frumoasă, Emilia!

Wrath s-a îndepărtat, lăsându-ne buzele să se atingă uşor, în treacăt, cu răsuflările unite într-un sărut aproape fantomatic, înainte să-mi revendice din nou gura. Sărutul era intim şi mistuitor. Mă făcea să-l doresc cu ardoare. Degetele lui au găsit în sfârşit acea zonă care îmi pulsa între picioare, dar tocmai când se pregătea să-mi pună capăt chinului, s-a auzit o bătaie în uşă. Prinţul şi-a retras mâna şi şi-a lipit fruntea de a mea, înjurând.

— Am de gând să-mi ucid şi să-mi mutilez toţi curtenii. Împreună cu toate fiinţele din nenorocitul ăsta de tărâm, dacă ne

mai întrerupe cineva! Sper că nu o să ai ceva împotriva dacă vei domni peste un regat în ruină.

— Poate că o să plece, am spus, coborându-mi privirea spre pantalonii lui Wrath.

Sfântă zeiţă din cer! Îmi doream *aia* în mine. Chiar acum! Prinţul a rânjit şi mi-a ridicat bărbia, trecându-şi degetul mare peste buza mea inferioară până când mi-am deschis uşor gura.

— Poate.

M-a sărutat din nou, lung şi stăruitor. S-a auzit o altă bătaie năprasnică în uşă, forţându-ne să punem repede capăt sărutului. Wrath s-a dat înapoi, apoi şi-a aţintit ochii în tavan, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva *nu* glumise cu privire la uciderea întregii sale curţi.

— Voi scăpa de oaspetele nostru nepoftit.

Demonul a străbătut fulgerător bucătăria şi a întredeschis uşa. Lust s-a năpustit înăuntru, cu un rânjet mare pe chip la vederea hainelor mele şifonate şi a părului ciufulit, şi apoi a umflăturii impresionante din pantalonii lui Wrath.

— Serios? În bucătărie? a comentat el, bătându-şi fratele pe spate. Până la urmă, s-ar putea să ajungi în Casa mea a Păcatului, delincvent desfrânat ce eşti!

În mod clar enervat, Wrath a scos un sunet bubuitor, care m-a înduioşat profund.

— Ce cauţi aici fără o invitaţie şi ce mă împiedică să te înjunghii? l-a întrebat înşelător de calm soţul meu.

— Gândeşti cu penisul.

Lust a găsit o pară într-un bol mare şi a aruncat-o în aer înainte să şi-o şteargă de mânecă. A studiat atent fructul lustruit, întorcându-l pe toate părţile.

— *Tu* ne-ai cerut să mergem la Groapă în zori. Toată lumea e acolo şi prima luptă este gata să înceapă. Te aşteaptă.

— La Groapă? am întrebat, uitându-mă când la unul, când la altul. E un ring de box?

— Unul legendar şi exclusivist. Cel mai bun ring de box din Cele Şapte Cercuri. Ticălosul ăsta abia dacă ne dă voie să venim şi să ne uităm.

Lust a muşcat din pară şi, când mi-a remarcat privirea iscoditoare, ochii lui de un negru cărbune au strălucit de încântare.

— Soţul tău le oferă curtenilor lui o modalitate de a-şi dezlănţui păcatul ales. Totodată, le dăruieşte sufletelor muritorilor o şansă de izbăvire. Oricât de plictisitoare ar fi partea asta.

— Şi va fi o luptă în curând?

— Da! a confirmat Lust. De la revărsatul zorilor până la apus.

Ideea de a merge oriunde, pentru atâtea ore, după noaptea pe care tocmai o avusesem mi-a înmuiat genunchii. Wrath mi-a observat imediat reacţia. În următoarea clipă, era din nou lângă mine, trecându-şi uşor buzele peste ale mele.

— Mă voi întoarce cât de repede pot. Ai nevoie de odihnă.

Lust a pufnit şi şi-a *terminat* para.

— Ţinând cont de cum arăţi, o să-ţi prindă bine.

După ce Wrath şi Lust au plecat, somnul a refuzat să-mi coboare pleoapele, aşa că m-am hotărât să fac nişte cercetări. Conştientă că nu prea aveam cum să descopăr ceva nou despre dispariţia Vestei înainte să-mi revăd sora, am abordat următorul obiectiv de pe listă, în ordinea însemnătăţii: distrugerea vrăjii-de-ferecare.

Mulţumită comentariului răutăcios al lui Domenico, şi anume că mama mea are sarcini mai importante de îndeplinit, ştiam că nu urma să fie acolo, dar m-am dus oricum la turnul Celestiei. Cine să aibă tomuri sau notiţe despre vrăjile-de-ferecare, dacă nu Matroana Blestemelor şi a Otrăvurilor?

Trebuia să existe o modalitate de a înlătura vraja fără să-mi sacrific inima. Refuzam să cred că singura opţiune era să o las pe Vittoria să mi-o smulgă din piept. Dacă aş putea spulbera pe cont propriu vraja, ar fi un lucru în minus pentru care să-mi fac griji. Un motiv în minus pentru ca alte fiinţe supranaturale să încerce în

continuare să ne despartă pe mine şi pe Wrath.

— Alo? Celestia?

Am bătut încet în uşa de lemn, aşteptând câteva secunde înainte să-mi pun mâna pe mânerul rotund. S-a răsucit fără probleme, iar uşa s-a deschis larg, dezvăluind o cameră goală şi întunecată. O lumină slabă pătrundea prin ferestrele amplasate în vârful turnului, stinsă din pricina cerului înnorat şi a ultimei furtuni de iarnă.

Am intrat şi am găsit nişte lumânări şi felinare de aprins. După ce le-am pus pe masa acoperită până la refuz cu mănunchiuri de ierburi şi coşuri cu plante uscate, am cercetat încăperea circulară.

Arăta la fel ca ultima oară când venisem în vizită la Celestia. Pe poliţa şemineului se aflau un craniu gravat cu simboluri oculte, diverse borcane pline cu obiecte care loveau uşor pereţii de sticlă, figurine, ierburi tămăduitoare, condimente, petale uscate, lichide într-o gamă largă de culori, ceaune şi fiole aburinde de origine necunoscute. Dar teancul de grimoare şi cărţi – pe *acelea* mi-am propus să le adun. De îndată ce am avut o grămadă decentă ca punct de pornire, am scos de sub masă un taburet de lemn şi m-am aşezat.

Mama mea, oricât de ciudat era să mă gândesc la Celestia în acest fel, avea notiţe minuţioase despre diferite remedii. Am răsfoit un grimoar bogat în schiţe de plante, alături de care am găsit cantităţile necesare pentru a pregăti tonicul perfect. Otrăvuri şi poţiuni pentru dragoste, pentru inimi frânte, pentru dureri de stomac şi migrene, pentru a blestema un inamic astfel încât să capete negi sau variolă ori o bacterie mâncătoare de carne.

M-am oprit ca să citesc unul: o vrajă de uitare.

VRAJĂ DE UITARE

- *Lumânare de ceară de albine, trei*
- *Bol de lemn, făcut dintr-un copăcel din Pădurea Sângerie*

- *Apă de râu colectată într-o noapte cu lună nouă, o cană*
- *Pământ de mormânt, un pumn*
- *Piatră-de-lună, una*
- *Flori de păducel, un mănunchi*
- *Roiniţă[7], o lingură uscată*
- *Rozmarin, o crenguţă*
- *O bucată de pânză de la persoana pe care îţi doreşti să o uiţi.*

Amestecă roiniţa, rozmarinul şi florile de păducel cu jumătate de cana de apă de râu. Lasă lichidul să fiarbă încet. Adaugă apa de râu rămasă în bolul de lemn, aprinde lumânările şi pune piatra-de-lună neagră în recipient, cu vârful îndreptat spre miazăzi. Presară pământul de mormânt peste aceasta. Folosind bucata de pânză luată de la cel pe care îţi doreşti să-l uiţi, curăţă piatra şi repetă procedeul.

Pământ, pentru a trimite amintirile în mormânt.
Foc, pentru a vedea cum întreit va arde,
Apă, pentru a curăţa emoţiile înrobite de jurământ
Beau acest ceai şi-ţi poruncesc să mă părăseşti pentru totdeauna.

Bea ceaiul dintr-o singură înghiţitură, apoi dormi cu piatra sub pernă până la următoarea lună plină.

Sfântă zeiţă din cer! Pentru o clipă, îmi făcusem griji că era o vrajă folosită de *nonna* asupra noastră, dar adunasem pământ de mormânt doar pentru a ne binecuvânta amuletele. Nu curăţasem niciodată o piatră şi nici nu dormisem cu ea sub pernă. Deşi îmi amintesc că o tachinasem o singură dată în privinţa asta pe Claudia,

---

[7] Plantă erbacee perenă, preferată de albine, cu flori albe sau liliachii, care miroase frumos. Are frunze ovale întrebuinţate în medicină pentru calităţile lor stimulente şi antispasmodice (n. tr.).

prietena mea, când recunoscuse că făcuse ceva similar după ce băiatul care îi înflăcărase sângele o respinsese.

Asta era una dintre vrăjile mai simple. Am răsfoit în continuare, pagini peste pagini de notiţe care foloseau progresiv forme mai puternice de magie. Celestia avea un remediu pentru orice boală sau blestem.

Tot ce crease era cu adevărat uimitor. Mi-am dat seama, surprinsă, că atât eu, cât şi Vittoria, îi călcaserăm într-un fel pe urme, după ce deveniserăm „muritoare” – surorii mele îi plăcea foarte mult să inventeze parfumuri şi cocktailuri, iar mie, să născocesc preparate în bucătărie. Alungând pentru moment constatarea neliniştitoare, am scos un alt jurnal şi am dat peste însemnări asemănătoare.

Nu existau notiţe despre vrăjile-de-ferecare. Nici elixire magice menite să-mi vindece sursa neliniştii. Sperasem să găsesc un remediu, în ciuda îndoielilor.

Dacă vrăjile-de-ferecare ar fi atât de uşor de înlăturat, nu ar fi foarte eficiente. În plus, Wrath ştia că una fusese aruncată asupra mea şi probabil că ar fi pus-o pe Celestia să lucreze la un leac, dacă nu ar fi încercat deja ea însăşi să-l descopere. Indiferent de ceea ce spusese Vittoria despre mama noastră, că fusese distrasă de capricii, nu credeam că i-ar sta în fire să stea deoparte şi să le permită vrăjitoarelor să-i ucidă fiicele, fără să încerce măcar să ne salveze. Tocmai trecusem printr-un alt grimoar când am dat peste o tinctură neobişnuită, cu un nume înfiorător. Inima-sângerândă[8].

Mi-am trecut un deget peste ilustraţia făcută de matroană pe marginea paginii, o fiolă cu lichid violet pal, pulsul bubuindu-mi în urechi la vederea tincturii familiare. Wrath avea o carafă plină cu un lichid similar. Chiar îl degustasem când mă furişasem pentru prima oară în biblioteca lui personală.

Cu siguranţă nu putea fi acelaşi; şi totuşi, mi-am ţinut răsuflarea.

---

[8] O plantă cunoscută în România și sub numele de cerceii-doamnei (n. tr.).

Mă simţeam de parcă aş fi citit un secret, unul pe care, mai mult ca sigur, prinţul-demon şi-ar fi dorit să-l păstreze, dar *trebuia* să ştiu dacă asta era licoarea pe care o bea şi de ce. Ochii mi s-au fixat pe descriere – spre deosebire de vraja-de-memorie, aceasta era doar o simplă listă de ingrediente, împreună cu instrucţiuni de folosire. Le-am citit cu voce tare.

Pentru a preveni efectele devastatoare ale iubirii sau a altor emoţii puternice să prindă rădăcini.

Am recitit biletul scris de mână, care descria clar singurul scop al tincturii. Fără îndoială, mă înşelam. Nu se putea altfel.

Plantele din specia inima-sângerândă erau toxice pentru muritori, dar Wrath nu era muritor. Am citit lista de ingrediente, cu stomacul în noduri. Petale de inima-sângerândă. Păstaie de vanilie. O picătură de ulei de lavandă. Coniac. Coji de portocală uscate cu foc violet de dragon şi puse la distilat sub lună plină. Aproape toate aromele pe care le identificasem în lichidul de nuanţa lavandei. Întocmai băutura pe care Wrath şi-o turnase în seara asta. După o noapte plină de emoţii puternice.

— Sfântă zeiţă din cer!

Din *acest* motiv nu mai atacase din nou blestemul. Wrath îşi estompa prin magie emoţiile, defel dispus să se îndrăgostească din nou şi să vadă cum lumea ne este distrusă.

M-a răscolit un amestec ciudat de înţelegere şi groază. Mi-am amintit noaptea în care îl văzusem pentru prima oară bând licoarea – tocmai ne întorseserăm de la matroană după ce ne scufundaserăm în Vadurile Semilunii.

Se plimbase de colo-colo în biblioteca lui personală, aproape copleşit de emoţii. Îi atrăsesem atenţia asupra acestui lucru, când îl rugasem să se aşeze pentru că mă neliniştea. Apoi prinţul-demon golise paharul dintr-o singură înghiţitură, îmi oferise şi mie unul, dar îl refuzasem. Şi, la scurt timp după aceea, îşi redobândise

indiferenţa rece caracteristică.

În seara asta fusese foarte încordat, furios şi probabil aproape de limită după ce-l forţasem pe vampir să ne mărturisească adevărata sa misiune. Şi se relaxase imediat după ce băuse lichiorul. Făcusem o presupunere greşită, şi anume că mâncarea îi domolise temperamentul, dar acum ştiam că nu alcoolul sau gustarea avuseseră efect, ci tonicul. Cel puţin parţial.

— Ce-ai făcut? am şoptit în camera goală.

Umerii mi-au căzut înainte în timp ce continuam să mă uit fix la ingrediente. Dacă Wrath nu ar fi descoperit o modalitate de a-şi înfrâna cu atâta îndârjire sentimentele, aş fi din nou alungată, îndepărtată cu violenţă de lângă el. Fireşte, ştiam că procedase astfel pentru binele nostru, însă gândul că soţul meu nu-şi putea da voie să mă iubească îmi frângea inima. Luase măsuri atât de drastice, încât îşi încătuşase sentimentele prin magie.

— Lady Emilia?

Fauna a năvălit în cameră, cămaşa ei de noapte stacojie amintindu-mi de o inimă smulsă din piept, dar s-a oprit brusc când mi-a văzut expresia îndurerată.

— Ce s-a întâmplat?

M-am uitat încă o dată la vrajă, permiţându-i furiei să-mi înlocuiască tristeţea. Nu eram supărată pe Wrath; eram furioasă pe circumstanţele noastre nefaste. Pe cei atât de înrobiţi de ură, încât ne atenuaseră focul iubirii. M-am întors spre Fauna, cu mâinile încleştate în pumni.

— Vreau să pun definitiv capăt acestui blestem. Vreau să spulber vraja-de-ferecare. Şi vreau să-mi revendic pe deplin regele.

Un zâmbet larg, încântător şi feroce, a apărut pe chipul prietenei mele.

— Atunci, să trecem la treabă!

ŞAPTESPREZECE

— Ar trebui să luăm blestemele pe rând!

Am împins câteva grimoare spre Fauna, care luase loc lângă mine, şi am pus-o repede la curent cu descoperirile mele, încurajată de privirea ei hotărâtă.

— Vraja-de-ferecare nu e propriu-zis un blestem, dar aş vrea să văd şi ce putem găsi în privinţa asta. Opţiuni despre cum să o rupem. Şi, mai important, dacă poate să fie ruptă fără îndepărtarea inimii.

— În regulă! a spus Fauna, răsfoind paginile unui grimoar gros. Şi cum rămâne cu blestemul Majestăţii Sale?

— E o prioritate. Ce ştim despre acesta?

— Sursea l-a aruncat după ce i-a făcut un sacrificiu de sânge unei zeiţe.

Asta mi-a atras imediat atenţia.

— Ştii căreia dintre ele?

Prietena mea a clătinat din cap.

— Majestatea Sa a tot încercat să-şi dea seama, dar îşi aminteşte doar că a aruncat o vrajă cu sânge vărsat.

Magia neagră necesita sacrificii. Sânge. Oase. Toate lucrurile de care *nonna* Maria ne avertizase să ne ferim. Şi totuşi, ceva nu prea avea sens...

— De ce ar cere o zeiţă o ofrandă de sânge?

Fauna a clipit, părând surprinsă.

— Pentru că asta fac întotdeauna vrăjitoarele.

Şi lecţia pe care o învăţasem până acum era că *nu* puteai să ai încredere în vrăjitoare.

— Ai fi dispusă să testezi o teorie? am întrebat-o, punând la cale un plan.

— E nevoie de sânge? s-a interesat Fauna, cu ochii luminaţi de entuziasm.

Am încuviinţat din cap, iar zâmbetul i s-a lăţit când a scos un pumnal subţire, ascuns sub faldurile cămăşii de noapte. Uneori uitam că păcatul ei era un aliat înnăscut al mâniei şi că promisiunea vărsării de sânge o însufleţea într-o asemenea măsură.

— Cui îi aduc o ofrandă?

— Zeiţei furiei.

Binecuvântată să-i fie dorinţa de a ajuta! Fauna nu a ezitat, ci şi-a înţepat imediat degetul şi a lăsat câteva picături de sânge să cadă peste o lumânare, dâre de abur însemnând sacrificiul în flacăra pâlpâitoare.

— O rog pe zeiţa furiei să se arate!

Am stat acolo în tăcere, amândouă încordate, în timp ce aşteptam să simt vreun indiciu că magia urma să iasă la iveală. Vreun impuls magic pentru a răspunde la chemarea cuiva. Fauna s-a încruntat, studiindu-mă nedumerită.

— Simţi ceva?

Mi-am închis pentru o clipă ochii şi am încercat să invoc *orice.*

— Nu!

Prietena mea a mai adăugat o picătură de sânge şi a repetat cuvintele incantaţiei. M-am concentrat intens încă un minut. Apoi două. Însă tot nu exista vreun imbold lăuntric să mă duc la ea, să-i îndeplinesc dorinţa. Mă simţeam la fel ca întotdeauna. Aşa cum bănuisem că avea să se întâmple.

M-am gândit la mama mea, la Cotoroanţa, invocată de orice creatură sau fiinţă care vărsa sânge şi îi poruncea să-i fie alături. Era de tot râsul. Sângele era folosit pentru invocarea demonilor, dar numai împreună cu alte câteva obiecte, majoritatea dintre acestea fiind specifice fiecărui prinţ-demon în parte, alături de o vrajă distinctă.

— Poate că nu are efect pentru că nu ţi-ai redobândit complet puterile, a spus Fauna, părând nesigură. Sau poate că sacrificiul nu a fost suficient de mare.

Am clătinat din cap.

— Înainte să sacrifici ceva mai important, aş vrea să testăm invocarea pe sora mea. Ea şi-a redobândit complet puterile şi ar trebui să ţină seama de chemare, dacă magia unui sacrificiu de sânge chiar funcţionează în cazul unei zeiţe.

Sprâncenele Faunei s-au ridicat aproape până la linia părului.

— Dacă află Majestatea Sa...

— Îmi voi asuma întreaga responsabilitate. Te rog, încearcă! am adăugat când a ezitat.

— Sper că nu vom ajunge amândouă să regretăm asta.

Fauna a inspirat adânc, apoi a apăsat lama în vârful altui deget.

— O rog pe zeiţa morţii să se arate!

Treptat, atmosfera din cameră a devenit mai tensionată. Pe neaşteptate, aerul s-a răcit, parcă influenţat de ambianţă. Umbrele aruncate de lumânări şi felinare păreau chiar să pâlpâie mai ameninţător. Moartea putea sta la pândă, dar, totodată, era posibil să fie doar rodul imaginaţiei mele. Am aşteptat amândouă cu inimile-n gât să se întâmple ceva. A trecut un moment apăsător, urmatul de altul. Niciun semn din partea Vittoriei. Şi, din fericire, niciunul din partea lui Wrath, venit să ne întrerupă testul de invocare a zeiţei.

Am expirat lung.

— O să încerc cu sângele meu.

Cu propriul pumnal, mi-am înţepat degetul. În loc să las picătura de sânge să cadă în flăcări, m-am ridicat în picioare şi mi-am ţinut mâna deasupra craniului.

— O rog pe zeiţa morţii să se arate!

O parte din mine credea că vântul bătea puţin mai tare afară, că elementele reacţionau în vreun fel extraordinar la solicitarea magică, dar ştiam în adâncul sufletului că nimic nu se schimbase. Nici măcar sângele meu, al unei fiinţe pe jumătate zeiţă, nu era îndeajuns pentru a invoca o zeitate deplină. Ceea ce însemna că vrăjitoarele fie ştiau asta şi-şi induseseră intenţionat în eroare duşmanii, fie fuseseră ele însele induse în eroare.

— Trebuie să ajung în Tărâmul Umbrelor, am spus, apoi m-am întors spre Fauna, în continuare cocoţată pe marginea taburetului. O să-mi întreb sora ce ştie despre vrăjile care implică vărsare de sânge.

Şi apoi aveam să găsesc o cale să arunc o altă vrajă de adevăr asupra ei, ca să aflu ce alte secrete păstrase – mai ales dacă, din întâmplare, ştia unde dispăruse o anumită comandantă.

Mi-am petrecut mai mult timp decât mi-aş fi dorit căutând prin grimoare – şi Fauna chiar a reuşit să mă convingă să iau o pauză şi să merg la Groapă, ca să văd una dintre lupte –, dar în cele din urmă am dat peste o incantaţie de invocarea a vârcolacilor.

Am adunat toate ingredientele, apoi Fauna m-a urmărit în linişte cum pregătesc totul şi încep invocarea.

În cadrul cercului de sare, am presărat omag[9] în punctele de nord, sud, est şi vest înainte să şoptesc vraja. Spre deosebire de momentul în care îl invocasem pe Wrath, de data aceasta rezultatele au fost instantanee.

Domenico a apărut mârâind într-o explozie de magie, care aproape m-a trântit pe spate. Vârcolacul s-a învârtit fulgerător, cercetând cu ochi arzători camera din turn şi cercul de sare. Privirea i s-a aţintit asupra prietenei mele demon, care şi-a fluturat batjocoritor degetul în semn de întâmpinare, apoi şi-a îndreptat atenţia asupra mea. I-au ţâşnit ghearele.

— O să regreţi asta, Vrăjitoare-Umbră!

— Dacă aş primi o monedă de fiecare dată când aud asta, Greed ar avea motive să fie îngrijorat.

— Deja are multe motive să se teamă *de mine.*

Privirea mea rece l-a cercetat pe metamorf, doar aşa făcuse şi el în cazul meu cu câteva ore în urmă. Era greu de crezut că trecuse atât de puţin timp de când îl văzusem ultima oară. Nu purta cămaşă, iar o linie de păr fin îi cobora printre muşchii abdominali tonifiaţi şi îi

[9] În original, *wolfsbane* (n. tr.).

dispărea în pantalonii pe jumătate desfăcuţi. Câteva cicatrici, care arătau ca nişte urme de gheare, îi marcau pielea de culoare măslinie, de altfel fără cusur. Părul negru îi era ciufulit, fie din cauza somnului, fie din cauza unei alte activităţi în care fusese foarte implicat înainte de culcare. Gândul de a-i fi stricat întâlnirea amoroasă mi-a oferit prea multă plăcere meschină.

— Vreau să vorbesc cu Vittoria.

Domenico şi-a deschis gura – probabil ca să protesteze –, apoi şi-a închis-o brusc. Nu voia să spună „da”, dar nici nu putea refuza. Vittoria spusese clar că îşi dorea să o contactez.

— Bine! a mormăit vârcolacul, întorcându-se apoi spre Fauna. Ea rămâne aici.

Pretenţia lui îmi convenea de minune. Eu şi Fauna hotărâserăm deja că ea urma să-mi păzească trupul în timp ce spiritul meu călătorea în Tărâmul Umbrelor. Am ridicat din umeri, de parcă i-aş fi luat în considerare cererea.

— Prea bine! Eşti gata?

— Nu prea am de ales, nu-i aşa? s-a răstit el.

Mi-a făcut semn să mă apropii, dar m-am oprit după un singur pas şovăitor, cercetându-l din nou. Domenico mi-a aruncat o privire duşmănoasă.

— Trupurile noastre trebuie să fie îngemănate. Ghearele mele vor fi de ajuns, a adăugat lupul la vederea expresiei mele îngrozite. Stai în faţa mea!

Împotriva avertismentului interior de a nu permite armele mortale ale vârcolacului în apropierea trupului meu, am făcut ce îmi ceruse.

Domenico m-a întors până când mi-a lipit spatele de pieptul lui. Şi-a trecut braţele sub ale mele, înfigându-şi o gheară în fiecare umăr. Am strâns din dinţi de durere, dar am refuzat să-l las pe metamorf să mă simtă tresărind.

— Doamna mea, stai!

Fauna a făcut un pas spre noi, vădit îngrijorată, când ghearele

vârcolacului mi s-au îngropat mai adânc în carne. Până în clipa aceea, eu fusesem mereu cea invocată în Tărâmul Umbrelor şi niciodată iniţiatoarea călătoriei, aşa că nu ştiam la ce să mă aştept în privinţa plăţii magice.

Însă altceva nu-mi dădea pace.

Am scrâşnit din dinţi când ghearele vârcolacului s-au lungit, aproape atingând osul.

— De ce trupurile noastre trebuie să fie îngemănate pentru a intra pe tărâmul spiritelor?

— Cine a spus ceva despre Tărâmul Umbrelor? mi-a şoptit Domenico la ureche.

Într-un vârtej scânteietor de putere, a apărut un portal. Înainte să mă pot răsuci spre Fauna, Domenico m-a ridicat şi a sărit în el. Magia mă trăgea şi mă smucea din toate părţile – parcă păşisem în inima unui uragan şi singurele lucruri care mă legau de propriul trup erau ghearele metamorfului. Călătoria s-a sfârşit aproape la fel de repede pe cât începuse. Am ieşit din portal şi am păşit într-o cameră mult prea familiară, orice urmă de dezorientare dispărând aproape imediat.

După ce mi-a dat drumul, Domenico s-a îndepărtat şi m-a urmărit în tăcere în timp ce examinam spaţiul înconjurător. Pereţi şi podele din calcar. Într-un colţ am recunoscut dulăpiorul în care ştiam că se găseau ustensile de gătit, două tocătoare, cuţite, boluri. Mă aflam la mănăstire. Chiar în odaia în care eu şi Antonio preparaserăm ultima oară *bruschetta*. Înainte ca lumea să-mi fie dată complet peste cap. M-a izbit un val de tristeţe când mi-am amintit de vechiul meu prieten şi de felul inuman de brutal în care fusese ucis.

— Pe sânge şi pe oase!

Mi-am apăsat o mână pe umăr şi i-am aruncat o privire tăioasă vârcolacului.

— Ce căutăm aici?

— Ai vrut să vorbeşti cu sora ta. Aici e!

— Aproape toţi prinţii Iadului o caută, iar ea alege să nu fie deloc subtilă în alegerea locului în care să se ascundă.

— În primul rând, demonii nu pot părăsi în acest moment Cele Şapte Cercuri. Şi-n al doilea, fosta voastră casă e probabil ultimul loc în care s-ar aştepta să o găsească, ţinând cont de însăşi reacţia ta.

Inima îmi bătea mult prea repede. Vittoria se întorsese acasă. În lumea muritorilor. O parte din mine mă îndemna să-l împing pe metamorf din cale şi să mă năpustesc spre uşă. În schimb, am rămas încremenită.

Îmi doream să parcurg în grabă tot drumul până acasă şi să o rog pe *nonna* să-mi prepare ricotta îndulcită şi să-mi dea părul pe spate, în timp ce mă asigura că totul avea să fie bine. Că ultimele luni fuseseră doar un coşmar, un vis urât provocat de poveştile ei pline de superstiţii. Şi, poate, de un pic cam prea mult vin. Putea însă la fel de bine să fie o iluzie. Poate că *încă* mă aflam în *trattoria* noastră, iar avertismentele *nonnei* despre marea agitată de Diavol erau adevărate. Poate că totul *chiar* fusese o plăsmuire, consecinţa unei imaginaţii îmbogăţite de pe urma atâtor cărţi citite. Poate că eu şi Claudia ne îmbătaserăm atât de tare, încât născociserăm această poveste incredibilă despre blestemul Diavolului.

Un acces de râs nervos mi-a zguduit gâtul. Într-un mod ciudat, să fac parte dintr-o poveste avea sens. Mai ales când mă gândeam la realitatea curentă.

Acum puteam să mă întorc acasă. Nu mă îndoiam nici măcar pentru o clipă că *nonna* urma să mă blesteme dacă i-aş fi cerut-o. Bănuiam că avea să fie mai mult decât încântată să-mi cânte în strună cu fantezia de negare – să mă îndemne să-i urăsc din nou pe cei şapte prinţi ai Iadului. Şi să mă tem de ei. Avea să îmi fure amintirile, urmând să duc o viaţă normală şi să mor la o vârstă respectabilă, înconjurată de nepoţi şi de un soţ ridat.

Poate că, din când în când, aveam să visez la un Diavol frumos, cu ochi aurii hipnotizanţi, ademenitori, crezând că este doar un personaj dintr-un roman de dragoste pe care îl citisem cândva.

Oricât de tentant era să uit de inima mea îndurerată şi de trădare, să-l pierd încă o dată pe Wrath era un preţ pe care nu eram dispusă să-l plătesc.

— Cum ai reuşit să ne aduci aici? N-am folosit porţile.

Am întâlnit privirea dură a lui Domenico, punând totul cap la cap fără ajutorul vârcolacului. După câteva clipe, am înţeles.

— Magia vrăjitoarelor îi blochează doar pe cei din afară, însă nu te împiedică să scoţi pe cineva prin alte mijloace.

Înainte să mergem la Casa Mândriei, Envy nu ne putuse transporta prin magia *transvenio* pe acest tărâm pentru că, din câte îmi aminteam, asta se putea înfăptui doar în zilele de dinainte şi de după o lună plină.

— Metamorfii nu au de-a face cu vrăjitoarele, a spus Domenico. Nu sunt atât de vrednice de dispreţ precum demonii, dar nici nu-i întrec cu mult. Şi, spre deosebire de alte fiinţe supranaturale, noi nu trebuie să călătorim prin porţi ca să accesăm alte tărâmuri.

Dar o zeiţă, chiar şi una din Iad, era în mod clar imună la acea ostilitate. Mi-am amintit de felul în care lupii venerau puterile măreţe; poate că de fapt respectau forţa magiei. Sau poate, în felul lui, lupul ţinea la sora mea, deşi sentimentele lui nu păreau să fie împărtăşite. Sora mea geamănă îl trata cu destul de multă indiferenţă pe cel mai recent iubit al ei şi, pentru o clipă, m-am întrebat dacă îi păsa de altcineva – dacă era măcar capabilă de acest tip de sentiment – şi-l folosea pe vârcolac în mai multe privinţe.

— Portalurile funcţionează pentru prinţi? am întrebat.

— Nu. So... O lupoaică a avut grijă ca niciun demon să nu poată folosi, deocamdată, un portal.

L-am cercetat în tăcere. Evident, Domenico urma să mai spună ceva în afară de „lupoaică". Mintea mi-a zburat la misterioasa Marcella, pe care o pomenise Blade.

— Am auzit recent un zvon de la un vampir, am început, o propoziţie pe care sinele meu muritor nu şi-ar fi închipuit vreodată că avea să o rostească. A menţionat că a întâlnit-o pe însoţitoarea

Vittoriei, o făptură pe jumătate demon, pe jumătate vârcolac.

Lupul a pufnit dispreţuitor.

— Vampirii sunt mincinoşi. Nu poţi avea încredere în cuvintele care ies din gurile lor colţoase. Niciun bărbat-vârcolac nu s-ar înjosi într-atât, încât să se culce cu un demon. În niciun caz dacă ar vrea să-şi păstreze vreo poziţie respectabilă în haită.

— Prefă-te că ar fi posibil! Ar putea un vârcolac cu sânge de demon să călătorească în Tărâmul Umbrelor?

— Ţi-am spus, mi-a răspuns Domenico, scrâşnind din dinţi. Vampirii mint.

Wrath nu menţionase nimic despre firea mincinoasă a lui Blade. Şi cu siguranţă ar fi făcut-o, din moment ce ar fi dovedit că teoria noastră, şi anume că Vesta trăia, era corectă. Domenico ascundea ceva, însă aş fi putut să-l bat zi şi noapte la cap cu întrebări, şi tot nu aş fi reuşit să-l conving să vorbească. De asemenea, am observat că se grăbise să sublinieze faptul că un „bărbat-vârcolac" se culcase cu un demon. Aş fi putut să folosesc o vrajă de adevăr, dar trebuia să rămân în graţiile vârcolacului, ca să mă ducă înapoi acasă.

— Unde e Vittoria?

Domenico s-a îndreptat spre uşă.

— Te conduc acum la ea!

N-am vorbit cât ne-am deplasat prin mănăstirea cufundată în tăcere. Mumii se înşiruiau de-a lungul pereţilor, cu ochii goi şi lipsiţi de suflul vieţii aţintiţi spre noi, urmărindu-ne trecerea fără să o vadă cu adevărat.

Deasupra noastră, printre căpriori, o pasăre îşi flutura aripile – totul era atât de izbitor de asemănător cu ultima mea vizită aici, încât mi-am suprimat disconfortul tot mai mare. M-am întrebat pe unde umblă membrii sfintei frăţii şi dacă ne supravegheau din întuneric. Şi nu erau singurii inamici în privinţa cărora să mă îngrijorez.

Încă simţeam o prezenţă din altă lume, un presentiment deja familiar, de parcă demonii-umbră ar fi pândit în tenebre,

urmărindu-mi fiecare mişcare pentru a-i raporta oricărui prinţ al Iadului apelase la serviciile lor. Numai că, de data asta, îmi doream să meargă să-şi aducă stăpânul.

Dacă demonii fantomatici ar fi fost realmente acolo, atunci poate că Envy ar fi ştiut unde sunt, ar fi părăsit lupta de la Groapă şi ar fi apărut pe neaşteptate, aşa cum făcea adesea. De fapt, chiar speram să-şi bage nasul în treburile mele, un semn că lucrurile se schimbaseră cu adevărat – şi destul de mult – în lumea mea.

Deşi nimic din toate acestea nu conta, din moment ce portalurile şi porţile erau încuiate, iar prinţii nu puteau părăsi Cele Şapte Cercuri nici măcar dacă încercau.

— Tu...

— Taci! Nu vrem să atragem atenţia frăţiei.

Domenico a deschis uşa din spate în scârţâitul puternic al balamalelor, apoi şi-a scos capul pe aceasta şi a ascultat. Părăsiserăm Cele Şapte Cercuri după-amiaza târziu, dar aici era deja seară.

Am păşit în noaptea liniştită şi am inspirat aerul familiar, în care se simţea parfum de flori de portocal şi plumeria. Stelele sclipeau deasupra noastră ca şi cum ar fi ştiut un secret, entuziasmate de perspectiva descoperirii lui. În loc să mă simt de parcă mă întorsesem în sfârşit acasă, căldura aproape că părea nefirească acum, fiind înăbuşitoare şi apăsătoare. Mă îndemna să tânjesc după zăpadă şi gheaţă. Şi după demonul care le servea drept stăpân şi comandant.

În timp ce traversam curtea tăcută, m-am uitat spre strada care mă ducea la Sea & Vine. Era întuneric, dar oamenii se plimbau. *Trattoria* noastră ar fi încă deschisă, servindu-şi ultimii clienţi din seara aceasta. *Nonna* şi mama ar fi în bucătărie, fredonând cât preparau mâncarea. Unchiul Nino şi tata ar fi în sala de mese şi ar sporovăi cu oaspeţii, turnând *limoncello* şi râzând. Aş putea merge acolo acum. Să mă alătur lor.

În pofida numeroaselor şi deopotrivă cumplitelor imperfecţiuni

dezvăluite de curând, dusesem o viaţă plăcută şi frumoasă. Şi, în adâncul sufletului, ştiam că şi Vittoria cunoscuse fericirea, deşi refuza să recunoască adevărul. Fuseserăm înconjurate de iubire şi lumină. Avuseserăm o familie care ne purtase de grijă şi o comunitate. Ne avuseserăm una pe alta. În ceea ce priveşte blestemele, al nostru nu fusese odios. Spre deosebire de Wrath, care, după ce i se smulsese metaforic inima din piept, fusese forţat să simtă ură în loc de iubire, noi ne uitaserăm trecutul. Comploturile. Setea de răzbunare. Ni se oferise un nou set de amintiri şi, deşi fuseseră dominate de frică faţă de Diavol şi de fraţii lui malefici, nu fusese totul rău.

Domenico m-a privit pieziş.

— Acum nu mai trebuie să taci. Ne-am îndepărtat destul.

— Sunt multe lucruri de procesat.

Pentru prima oară de când ne întâlniserăm pe Tărâmul Umbrelor, vârcolacul părea să înţeleagă şi să dea dovadă de compasiune. Presupun că nu ar fi trebuit să mă mire. Lumea i se schimbase la fel de irevocabil nu cu mult timp înainte. Se adaptase, deşi încă dădea semne de ostilitate în privinţa asta. Poate că de vină era magia alfa, care încă făcea ravagii asupra lui până la maturizare. Sau poate că nu îi plăcea să fie metamorf.

— În cele din urmă, vei învăţa să te concentrezi asupra prezentului şi să renunţi la trecut, a spus Domenico, ghidându-ne pe o stradă lăturalnică pe care o cunoşteam bine. E inutil să retrăieşti ceea ce ar fi putut să fie, dar nu se va îndeplini niciodată. Te va ţine pe loc, astfel încât să nu-ţi descoperi sinele. Unul dintre cele mai grele lucruri pe care le poate face cineva este să trăiască în momentul şi-n locul de faţă. Să nu-şi facă griji pentru viitor, să nu dezgroape trecutul. Fii ancorată în prezent, acesta este secretul pentru a-ţi schimba viitorul! Pentru a găsi adevărata fericire.

Am reflectat asupra cuvintelor lui.

— Eşti fericit?

— Uneori, a spus Domenico, ridicând dintr-un umăr. E mai bine

decât în momentul în care am aflat prima dată... totul.

— Ce mai face tatăl tău? Ultima dată când am vorbit cu el, părea îngrijorat, dar mândru.

Metamorful s-a încordat pentru o clipă, apoi a continuat să meargă, paşii lui mari străbătând repede poteca pietruită. Aproape ca şi cum ar fi vrut să fugă de întrebare.

— A murit.

M-am împiedicat în propriile picioare. Nu voiam să insist, să zgândăr o rană care, neîndoielnic, încă era proaspătă, dar trebuia să ştiu.

— Sora mea a...

— Bineînţeles că nu!

Domenico s-a răsucit pe călcâie, cu ochii strălucind într-o nuanţă de un violet pal. S-a uitat imediat împrejur, asigurându-se că nicio fiinţă umană nu observase schimbarea, apoi s-a străduit vizibil să-şi stăpânească emoţiile.

— Sora ta nu a avut nimic de-a face cu asta.

— Dar demonii?

— Ce-i cu ei? m-a întrebat Domenico.

— Asta are vreo legătură cu Greed?

La menţionarea numelui prinţului-demon, lupului i-au ţâşnit ghearele.

— Sunt treburile haitei. Lasă lucrurile aşa cum sunt!

Mi-am ridicat mâinile în semn de pace, iar vârcolacul şi-a reluat drumul anevoios, avansând prin cartierul învecinat cu al nostru. Involuntar, Domenico îmi dăduse două răspunsuri pe care le căutam. Dacă Vittoria era cu adevărat hotărâtă să genereze un conflict mai mare între vârcolaci şi demoni, uciderea unui membru al haitei ar fi reprezentat o ocazie excelentă. Şi lupul alfa avusese o reacţie emoţională destul de intensă când îl pomenisem pe Greed.

Lăsând deoparte problemele surorii mele gemene şi ale vârcolacului, mi-am fixat privirea asupra străzii pe care tocmai intrasem. M-am oprit din mers, incapabil să ridic un picior şi să-l

aşez din nou în faţa celuilalt. Aproape de capătul străzii se afla casa familiei noastre.

Lianele s-au încolăcit în sus şi-n jurul pergolei, piatra deschisă la culoare strălucind în lumina lunii. Casa era frumoasă. Neatinsă. Continuase să existe, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. Gura mi s-a uscat brusc. Dintre toate locurile în care Vittoria putea să meargă, acesta mă îndurera cel mai profund.

— Sora mea e în casa noastră.

— Nu! m-a contrazis Domenico. Uită-te mai atent!

— Nu...

Colţul casei *scânteia,* ridicându-se uşor pe la margini, ca şi cum o pagină invizibilă ar fi fost plasată peste întreaga structură, desprinsă de o briză. Pulsul îmi bubuia în urechi şi m-am dat înapoi, clătinând din cap.

— Nu! Nu, nu! Nu şi asta! Te rog!

Vittoria a apărut dintr-odată în faţa mea, cu părul răvăşit de acelaşi vânt magic care acum ne smulgea bucăţi din casă.

— Porunceşte să-i vezi adevărata înfăţişare, Emilia!

— Nu pot...

— Ba da! Poţi şi o vei face, a zis Vittoria. Priveşte adevărul!

Ochii mă ardeau din pricina lacrimilor care-mi înţepau pleoapele. Era lovitura de graţie, însă am refuzat să las chiar şi o singură lacrimă să cadă. Până aici! Ceva s-a rupt în mine. Mă săturasem de tristeţe şi devastare. De toate minciunile şi manipulările nesfârşite, de zilele şi nopţile petrecute plângând. Sora mea geamănă avea dreptate. Meritam să ştiu adevărul, să-l văd în sfârşit pe deplin.

Mi-am îndreptat spatele, apoi m-am uitat din nou la casa noastră modestă. Am invocat Sursa magiei mele şi am aţintit-o direct spre partea strălucitoare.

— Arată-mi adevărul!

Încărcată de putere, vocea mi-a răsunat la fel ca atunci când aruncam o vrajă de adevăr. Magia a ţâşnit din mine şi s-a înfipt în pereţii exteriori de parcă ar fi avut gheare, sfâşiind şi distrugând

iluzia. Am privit impasibil cum faţada este înlăturată pentru a revela un templu de piatră.

Casa noastră, ascunsă de farmece! Şi niciodată nu ştiusem, nu simţisem magia folosită. Pentru că *nonna* avusese grijă să fim mereu neştiutoare. De data asta, adevărul nu mi-a frânt inima; m-a înfuriat însă. O astfel de înşelăciune nu putea fi iertată. Fusese trasată o linie de demarcaţie – Emilia de dinainte ca lumea să i se spulbere şi zeiţa furiei, după ce totul fusese dezvăluit.

— Ce altceva? am întrebat pe un ton imperativ, cu ochii aţintiţi asupra aşa-zisei noastre case. Ce altceva mai fusese o iluzie elaborată? O nenorocită de minciună!

— O să vă las singure.

Domenico a intrat în linişte în templu, fără să se mai uite la vreuna dintre noi. M-am pregătit sufleteşte pentru ultima trădare, pe cale să-mi fie demascată în orice clipă.

— Aceasta nu este cu adevărat Sicilia.

Vittoria a răsuflat lung. În cele din urmă, mi-am desprins privirea de la casa care nu era căminul nostru şi m-am întors spre sora mea geamănă. Pentru prima oară, părea îndurerată.

— Bine ai venit pe Insulele Mişcătoare!

OPTSPREZECE

Am tresărit de parcă aş fi fost lovită.

Crezusem că simţisem cea mai cumplită şi usturătoare trădare când aflasem că bunica mea folosea magie neagră pentru a ucide vrăjitoare nevinovate, astfel încât să ne ţină încătuşate. *Asta* însă era agonie! O agonie necruţătoare, chinuitoare, tulburătoare! Vittoria a rămas tăcută, în timp ce şocul iniţial începea să dispară treptat.

— Insulele Mişcătoare...

Din *acest* motiv îmi spusese să ne întâlnim aici, în acea noapte de pe tărâmul spiritelor. Am aruncat o privire spre capătul străzii; mi s-a strâns stomacul. Totul fusese o minciună. Până la ultimul detaliu. Inclusiv lumea pe care credeam că o cunosc. Nu-i de mirare că Wrath preferase să nu-mi împărtăşească mai multe când îl întrebasem despre insule. Trebuia să descopăr singură adevărul. Eram recunoscătoare că niciun prinţ nu putea călători aici acum. Aveam nevoie de timp şi spaţiu pentru a accepta cât de multe lucruri îmi fuseseră tăinuite, fără să-i am pe demoni primprejur.

— Aici sunt trimise sufletele muritorilor.

Nu fusese o întrebare, dar Vittoria a dat din cap.

— Închisoarea Damnării.

— Da! mi-a răspuns cu o voce liniştită şi blândă.

De parcă ar fi simţit că puterea mea tânjea să se năpustească asupra cuiva. Să pedepsească. Sau poate că, până la urmă, mai rămăsese o parte umană din sora mea. O parte care înţelegea cât de adâncă era această rană anume.

— Unii l-ar considera cel mai cumplit cerc dintre toate. Insulele se mişcă neîncetat. Schimbă timpurile, locurile. Devin realitatea aleasă de tine. Sau cea aleasă de altcineva. Pentru o perioadă.

— Şi oare muritorii de aici ştiu? Că acesta e...

— Nu! a zis Vittoria încet. Majoritatea muritorilor nu conştientizează cu adevărat că nu sunt, de fapt, în oraşul sau în ţara

în care cred că se află. Doar anumite fiinţe supranaturale cunosc adevărul. Şi câteva suflete care au scăpat şi au fugit pe tărâmul demonilor. Şi se luptă pentru şansa de a se întoarce aici.

— Înţeleg!

Asta însemna o viaţă infernală. Iadul nu se găsea în Cele Şapte Cercuri stăpânite de demoni. Nici în castelul elegant al Diavolului. Sau în oricare dintre Casele Păcatului, unde viciul şi depravarea domneau mai presus de toate. Ci aici. În locul pe care îl numisem cândva acasă. Pe aceste insule exista cu adevărat.

— N-am făcut niciodată parte din lumea muritorilor.

— Nu, nu am făcut-o!

Vittoria şi-a coborât privirea, de parcă n-ar fi suportat să se uite la mine.

— Vrăjitoarele-Stelare nu şi-ar asuma niciodată un asemenea risc. Ne-au trimis aici, în acest timp şi loc, în vreme ce vrăjitoarele trebuiau să rămână ascunse. Dacă vrei, am putea trece acum într-o altă realitate. Ajută. Să vezi cum adevărul prinde treptat contur.

— *Nu!* am spus pe un ton mai aspru decât intenţionasem. Nu pot... pur şi simplu... nu sunt pregătită.

Să văd o altă realitate, un alt timp sau o altă dimensiune avea să taie şi ultimul fir de sănătate mintală de care mă agăţasem. Vittoria a schiţat un zâmbet.

— În regulă!

— Vrăjitoarele au fost cumva atenţionate cu privire la prezenţa noastră aici? am întrebat-o.

Sora mea a clătinat din cap. Cel puţin asta era o veste bună.

— Ne pot invoca printr-un sacrificiu de sânge?

— Nu suntem ca demonii sau alte fiinţe supranaturale. Nimeni nu poate invoca zeii.

Mintea mi-a fugit spre următoarea întrebare.

— Cât de des se mişcă insula în timp şi-n spaţiu?

— Din câte ştiu, sunt mai multe dimensiuni ale lumii subterane, dispuse unele peste altele. E greu de explicat, dar există realităţi

infinite care se desfăşoară simultan. Deşi nu este întotdeauna un sistem perfect. Uneori vor fi uşoare inconsecvenţe, vizibile doar pentru cei care sunt originari din timpul sau locul realităţii actuale. Mulţi vor trece pur şi simplu cu vederea orice ciudăţenie pe care ar putea să o observe; pentru ei, adevărul e mult mai greu de digerat, aşa că îl evită. Magia şi ştiinţa se străduiesc din răsputeri să se asigure că liniile temporale nu se îmbină pe deplin.

De aceea îi luase atât de mult lui Wrath să ne găsească. Fusese nevoit să caute un loc care putea fi oricând, oriunde. Faptul că reuşise să dea de noi era în sine o performanţă incredibilă...

— Tu! am spus deodată, săgetându-mi din priviri sora. Ai invocat un demon, care i-a transmis lui Wrath locul unde ne aflam.

M-am gândit la biletul pe care îl găsisem pe biroul soţului meu.

— Greed! L-ai invocat pe Greed sub pretextul formării unei alianţe. Apoi mi-ai lăsat acele vrăji de invocare la îndemână, pentru orice eventualitate.

Speranţa mi-a înflorit în piept. Sora mea nu putea fi pe de-a-ntregul rea.

— De ce?

Vittoria m-a luat de mână, încleştându-şi scurt degetele în jurul alor mele înainte să-mi dea drumul.

— Pentru că povestea uneia dintre noi merită să aibă un final fericit.

Mi-am înfăşurat braţele în jurul surorii mele gemene şi am îmbrăţişat-o strâns.

— Nu prea pare o dorinţă demnă de o membră a Casei Răzbunării.

Vittoria m-a prins de umeri, s-a retras din îmbrăţişare şi a izbucnit brusc în râs, o notă de tristeţe eclipsând sunetul.

— Dacă spui cuiva, o să-ţi ucid primul născut! În plus, nu aş susţine că legarea Casei Lăcomiei de cauza mea a fost o decizie altruistă.

Buzele mi s-au arcuit în sus, ştiind prea bine că zeiţa morţii nu

mi-ar ucide niciodată primul născut. Voiam să opresc timpul şi să rămân prinsă în acest moment, împreună cu sora mea geamănă. Însă numai durerea şi suferinţa existau într-un asemenea loc lipsit de dorinţe. Am tras-o mai aproape pe Vittoria, apoi i-am dat drumul. Pentru o fracţiune de secundă, ochii ei îşi recăpătaseră nuanţa caldă de maro.

— N-ai ucis-o de fapt pe comandanta lui Greed, nu-i aşa?

A oftat profund.

— Nu, dar mi-ar fi plăcut mult să o fac. Nu pentru că nu o agreez, ci doar pentru a mai răsuci puţin pumnalul în inima lui Greed.

— Poate că ar trebui să păstrezi această părere pentru tine data viitoare când îl vezi pe Greed sau pe oricare dintre ceilalţi prinţi.

Am expirat. În ciuda faptului că aflasem că temelia lumii îmi fusese clădită pe o minciună, o povară covârşitoare îmi fusese înlăturată de pe umeri. În adâncul sufletului, ştiam că sora mea geamănă nu putea fi regina de gheaţă şi că pur şi simplu jucase un rol. Fusese prea caldă şi prea plină de viaţă ca să piardă totul când redevenise nemuritoare.

— Vesta nu a fost înjunghiată. A fost... mâncată.

Vittoria şi-a ridicat sprâncenele, părând pe jumătate impresionată, pe jumătate îngrozită.

— Un mod groaznic de a muri.

— Am motive să cred că *nu* e moartă. Şi că eşti conştientă de acest lucru. De asemenea, bănuiesc că ştii cine a murit de fapt în acea cameră.

Am urmărit cu atenţie reacţia surorii mele, a cărei expresie a devenit imposibil de citit.

— Trebuie să-mi spui întreaga poveste. De ce a vrut Vesta să plece. Cine i-a luat locul. Unde se află acum. Greed a cerut o osândă de sânge. Şi Wrath i-a acordat-o. Dacă nu-ţi mărturiseşti în curând nevinovăţia în faţa lui Wrath şi nu îi aduci dovezi, ceilalţi prinţi vor porni la un moment dat pe urmele tale.

— Viaţa ar fi destul de plictisitoare dacă nimeni nu ar ameninţa vreodată că va distruge o Casă rivală.

Sora mea a zâmbit larg, evitând să-mi mai dea răspunsuri cu privire la dispariţia Vestei şi a fiinţei al cărei cadavru fusese găsit. Însă îmi oferise nişte informaţii care pentru moment ar fi trebuit să-mi fie îndeajuns.

— Sunt încântată că i-am stârnit emoţii atât de puternice lui Greed. Înseamnă că e cu adevărat revoltat că aş face aşa ceva după ce am format o alianţă.

M-a înghiontit jucăuş într-o parte. Amândouă ştiam că îl ura pe prinţul respectiv din motive pe care încă nu le împărtăşise.

— Poate că este dragoste adevărată.

— Şi Pride? A rămas un joc până la final sau ai început să ţii la el?

Vittoria şi-a îndreptat postura, iar pe chip i-am citit o emoţie întunecată.

— Demonul acela ar trebui să fie recunoscător că nu i-am făcut o vizită.

Mi-am studiat sora cu coada ochiului. Odinioară, îmi dorisem cu la fel de multă înverşunare să-l înjunghii pe Wrath, iar acum, incapabilă să mă abţin, mă gândeam la gura lui şi la toate lucrurile minunat de malefice pe care le putea face cu ea.

— Opreşte-te! m-a atenţionat Vittoria, cu ochii mijiţi. Îmi dau seama la ce te gândeşti şi jur că-ţi voi rări bătăile inimii până când îţi pierzi cunoştinţa!

— Ştii – mi-am înlănţuit braţul cu cel al surorii mele şi am început să mă îndrept spre capătul drumului pietruit, care nu era nimic mai mult decât o iluzie –, cineva mi-a spus odată că ura e înrădăcinată în pasiune. Poate că ar trebui să-l vizitezi pe Pride şi să-ţi rezolvi problemele.

— Aş prefera să mă îmbăiez în rahat de porc.

— Hmm... Că tot veni vorba de porci, dacă îţi doreşti ca povestea mea să aibă un final fericit, de ce mă tot avertizezi să stau departe de Wrath?

Vittoria a rămas cu privirea aţintită spre un punct îndepărtat, deşi aveam impresia că se uita de fapt înăuntrul sufletului ei.

— Dacă devii membră a Casei lui, nu mai poţi să domneşti peste a noastră împreună cu mine. S-au schimbat atât de multe lucruri şi nu vreau să mai pierd ceva familiar. Oricum, am vrut să descoperi întregul adevăr înainte să te legi pe deplin de el, astfel încât să poţi alege, cu sufletul împăcat, între iubire şi Casa noastră.

Iat-o pe sora cu suflet de muritoare!

— Schimbarea este terifiantă, dar noi suntem cele Temute. Sau aşa insişti în continuare să susţii.

Vittoria a pufnit dezaprobator.

— Îmi spui că ar trebui să am puţină demnitate?

— Cuvintele tale, draga mea soră, nu ale mele, am precizat, zâmbind când şi-a dat ochii peste cap. Ştii, Wrath a spus că nu ar fi nicio problemă dacă mi-aş dori să ne restaurăm Casa.

De data asta, sora mea şi-a răsucit brusc capul spre mine.

— Chiar aşa?

— Dacă renunţi la misiunea de a provoca haos şi de a crea conflicte interne, s-ar putea să fie ceva care să-mi stârnească interesul. Dar nu te voi ajuta dacă vei continua să-i întorci pe toţi unii împotriva altora. Nu-mi mai doresc o astfel de viaţă.

Ne-am plimbat până în capătul străzii pe care o consideraserăm cândva a noastră; tăcerea era reconfortantă, dar gândurile îmi zburaseră din nou spre probleme mai presante. Unele care trebuiau abordate înainte să părăsim această fantezie şi să ne întoarcem în Cele Şapte Cercuri. Sora mea era căutată pe tărâmul demonilor şi trebuia să îi asigurăm siguranţa.

Ne-am oprit pe strada următoare şi mi-am ridicat faţa spre cer. Aerul era cald, iar briza mării sărate, plăcută. Cu toate acestea, frisoane îmi străbăteau trupul.

Am eliberat braţul Vittoriei şi m-am întors spre ea.

— Nu-mi pasă cum îşi mai spune comandanta zilele astea, dacă o cheamă Vesta, Marcella sau şi-a ales un alt nume, dar, în

eventualitatea în care o adăposteşti, trebuie să-i spui lui Wrath. Va simţi adevărul şi vei fi exonerată de orice vină. Te rog! Nu pot să te pierd şi pe tine! Nu după toate astea, am adăugat, fluturând o mână spre lumea din jurul nostru. Te rog, Vittoria! Spune-mi doar că e vie şi nevătămată şi că ai un motiv al naibii de bun să-ţi faci un duşman puternic!

Vittoria a strâns din buze, ferindu-şi privirea. Dacă aveam dreptate şi Vesta trăia – şi eram convinsă că acesta era adevărul –, sora mea nu plănuia să-mi mărturisească nimic. Trebuia să am încredere că exista un motiv întemeiat, că o mâna ceva mai puternic decât răzbunarea.

— Cine sunt de fapt personajele negative din această poveste sordidă? am întrebat-o în schimb. Noi? Demonii? Vrăjitoarele?

Sora mea s-a gândit cu atenţie.

— În funcţie de partea cui eşti, presupun că toţi putem fi. Deşi mi se pare că mare parte din vină o poartă vrăjitoarele şi demonii. Aversiunea dintre ei durează de o veşnicie şi nu ar fi trebuit să ne implice niciodată în problemele lor.

Am răsuflat adânc.

— Nu-i de mirare că nu a existat o cale simplă de a elucida misterul. Noi două am complotat împotriva lui Pride şi a lui Wrath. Pride a fost nepăsător cu inima consoartei lui. Un comportament care a înfuriat-o pe Prima Vrăjitoare. Sursea l-a blestemat pe Wrath când nu a vrut să-i fure fiica din braţele fratelui său, Wrath i-a răspuns cu aceeaşi monedă, iar Vrăjitoarele-Stelare şi-au îndeplinit datoria de a-i întemniţa pe toţi, atât pe Malefici, cât şi pe Temute, chiar şi cu preţul sacrificării unora de-ale lor.

— Şi vinovăţia e pasată la nesfârşit de la unul la altul, a încheiat Vittoria. Nu cred că mai contează cine este sau a fost primul personaj negativ al poveştii – toţi am făcut lucruri îngrozitoare.

— Dar cineva chiar a ajutat-o pe Vesta să fugă de la curtea lui Greed. Şi cineva chiar a murit.

Vittoria se uita din nou în gol.

— Mi s-a spus că vampirii au venit să te fure. Poate că apare o nouă ameninţare, una care se strecoară treptat, în timp ce se dezlănţuie haosul.

— *Tu* ai fost cea care a declanşat acel foc.

— N-am crezut că urmau să vină după tine. Am presupus că aveau să pună ochii pe Casa Lăcomiei.

— De ce? Ce anume în legătură cu Greed te îndeamnă să faci lucruri atât de oribile?

— N-am făcut lucruri *oribile!* a protestat ea. I-am făcut prinţului doar ce le făcuse şi el altora. Poate că vampirii au propriile obiective de război, iar eu le-am oferit, din greşeală, speranţa de a câştiga.

Frustrarea mi s-a adunat în piept. Dacă sora mea avea de gând să îmi mărturisească adevărul, toate acestea puteau fi remediate.

— Deşi nu mă îndoiesc că vampirii ar fi mai mult decât încântaţi să înceapă un război civil, astfel încât să ne distragă atenţia de la uneltirile lor, nu cred că sunt cei responsabili.

— Hmm! a murmurat Vittoria, îngândurată.

— Atunci, poate că de vină sunt vrăjitoarele. Probabil că au auzit de alianţa mea cu Greed şi i-au vizat Casa pentru a declanşa conflictul. Sunt convinsă că speră că demonii ne vor înlătura definitiv de pe tabla de joc.

— Vittoria! am avertizat-o. Opreşte-te! Ştiu că de vină nu sunt nici vrăjitoarele, nici demonii, nici vârcolacii. Spune-mi odată adevărul! De ce păstrezi atâtea secrete?

— Poate că va trebui doar să ai încredere în mine.

— După tot ce ai făcut? După toate minciunile, jumătăţile de adevăr şi jocurile?

Furia a străbătut chipul surorii mele gemene.

— Am făcut tot posibilul să ocolesc limitele impuse de blestem, să-ţi eliberez magia şi să restabilesc legăturile cu această lume. Dacă simţi că faptele mele reprezintă numai o înşiruire de minciuni şi manipulări, îmi pare foarte rău, Emilia! Dar am motivele mele. Şi pur şi simplu va trebui să respecţi asta sau să continui să te lupţi cu

mine. Dacă vrăjitoarele nu ar fi acţionat aşa împotriva noastră, atunci nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Şi dacă tu chiar crezi că vor sta deoparte şi ne vor permite să ne recăpătăm complet puterile, fără să încerce să ne încătuşeze din nou, ţi-ai pierdut minţile!

Vittoria s-a întors spre mine, cu o expresie vicleană.

— Există o cale prin care ne putem asigura că nu reuşesc.

Mi-am dus o mână la piept; cu cât îi susţineam mai mult privirea surorii mele, cu atât inima îmi bătea mai repede.

— Nu există nici o altă modalitate de a spulbera vraja-de-ferecare?

— Eu, una, nu am descoperit-o. Crede-mă pe cuvânt, m-am interesat înainte ca a mea să-mi fie smulsă.

— Cine a făcut-o? am întrebat-o. Domenico?

— Multe creaturi din lumea subterană au fost mai mult decât încântate să fie luate în considerare pentru această sarcină. Deocamdată, nu trebuie să ştii mai multe.

Privirea Vittoriei a redevenit glacială, apoi s-a îmblânzit încă o dată.

— Totuşi, nu va trebui să-ţi faci griji în privinţa asta. Voi fi alături de tine.

M-am îndepărtat de sora mea, iar ea m-a urmărit în tăcere cum mă plimb de colo-colo, neliniştită şi îngândurată. Într-adevăr, vrăjitoarele ne întemniţaseră, însă mă gândeam încontinuu la reacţia lui Envy când Vittoria îşi dorise pentru prima oară să-mi înlăture vraja-de-ferecare. Se împotrivise cu atâta îndârjire! Şi nici Wrath nu vorbise prea mult despre asta. Ştiam că avea îndoieli, dar sora mea supravieţuise. Îşi redobândise complet sinele de zeiţă. Ceea ce m-a îndemnat să mă întreb, din nou, dacă mai există un motiv pentru care soţul meu prefera să nu-mi ofere prea multe detalii. M-am gândit la atacul Viperidaei – cum, după ce demonul asemănător unui şarpe mă muşcase, Wrath folosise magia ca să-şi introducă veninul în propriul corp.

Mi-am amintit şi de licoarea extrem de dulce pe care mă pusese să o beau...

— Sfântă zeiţă din cer! Mi-a dat nectar!

Ambrozie. Hrana zeilor.

M-am oprit brusc, cu privirea pierdută în gol. Îmi mai dăduse ceva dulce de băut şi când avusesem acea stare moderată de hipotermie. Mai mult nectar. Mai mult stimul pentru vindecarea zeiţelor. Wrath nu avea de ce să îşi facă griji în legătură cu moartea mea. Deci ce altceva îl putea motiva să fie atât de prudent? Mi-am reluat mersul neliniştit, lăsându-mi mintea să analizeze diferite teorii şi scenarii până când unul s-a separat de restul. În ziua petrecută în celulă, Envy fusese înfricoşat. La fel şi fiecare dintre fraţii lui, Lust, Sloth, chiar şi Greed, când îmi pierdusem cumpătul şi dădusem foc tabloului. Şi Wrath... Poate că nu îi era frică de mine, dar toţi prinţii Iadului ne numiseră Temutele. Soţul meu nu se temea pentru viaţa mea, se temea pentru tărâmul lui. Se temea să mă elibereze pe deplin. Wrath nu mă oprise propriu-zis, dar cu siguranţă nici nu mă ajuta. Alegerea îmi aparţinea numai mie.

M-am răsucit pe călcâie şi am întâlnit privirea răbdătoare a surorii mele.

— Sunt gata! i-am spus, vorbind serios.

În ultimele săptămâni, Wrath îmi arătase cum să-mi controlez emoţiile. Să văd dincolo de furia mea. *Aceasta* fusese lecţia pe care mi-o predase în noaptea în care mă forţase să-l înjunghii, în noaptea în care spusese că antrenamentul implica sesizarea altor păcate şi modalităţi de a le combate. Într-adevăr, fusese important să învăţ cum să mă întăresc împotriva mândriei, lăcomiei şi a desfrânării. Dar în tot acest timp, Wrath ştiuse asupra cărei Case a Păcatului domnesc şi cât de puternică ar putea deveni dorinţa mea de răzbunare.

Dacă nu l-aş fi înjunghiat în acea noapte, aş fi continuat pe o cale întunecată, călăuzită de năzuinţa vărsării sângelui. Şi avusese dreptate – nu am vrut să recunosc asta atunci, dar am *urât*

momentul în care l-am rănit. Am urât acea pierdere a controlului, acel sentiment copleşitor de a fi mânată numai de furie. Stăpâneam emoţia respectivă. Şi nu aveam de gând să schimbăm rolurile şi să-i permit să mă stăpânească.

În sala tronului, cu emisarul vampirilor şi Sursea, aproape că reuşise. Dar, în cele din urmă, nu o făcuse. Nu mă puteam baza pe Wrath sau pe altcineva să mă scoată iar din acel loc întunecat. *Trebuia* să vină de la mine. Dacă încă amânam să-mi dezlănţui pe deplin puterea, urma să asigur săvârşirea unui singur lucru: aveam să dau greş dacă nu încerc.

Frica avea să mă ţină pe loc. Dar încrederea în mine avea să mă elibereze.

— Ai fi capabilă să... Dacă eu... am început, apoi am inspirat adânc. Nu vreau să-mi pierd controlul.

— E de înţeles! m-a liniştit Vittoria. Voi fi aici! Nu ai de ce să te temi de schimbare. E derutant la început, dar o să ai impresia că iei o gură mare de aer proaspăt după ce ai fost scufundată în mare.

Am expirat şi am dat din cap.

— În regulă! Acum sunt gata să rup vraja-de-ferecare.

Vittoria ne-a condus înapoi spre casa copilăriei noastre. Stratul iluzoriu care fusese înlăturat era din nou bine fixat, astfel încât clădirea să arate la fel ca-n fiecare zi a vieţii mele. Am urcat treptele şi am intrat pe uşa din faţă, iar ceea ce fusese cândva un mic spaţiu de locuit avea acum tavane ca de catedrală şi mobilier luxos. Mirosea a miere şi a flori sălbatice.

Pe peretele îndepărtat din prima cameră am văzut rafturi cu cărţi; într-un alt ungher erau etajere din podea până-n tavan, pe care se aflau borcane cu inimi. Mi-am ferit privirea şi m-am îndreptat spre altarul amenajat într-o parte a sălii, încadrat de două boluri uriaşe, în care trosnea focul, cu flăcările de un negru frumos şi scânteietor.

Vittoria a pocnit din degete şi, deodată, a apărut o femeie-vârcolac ţinând un veşmânt de culoarea lavandei. Tânăra părea să aibă în jur de 25 de ani şi am remarcat ceva similar în legătură cu

nuanţa ochilor ei şi forma feţei. Şi-a întors brusc capul şi s-a dat îndărăt. Sora mea geamănă mi-a făcut semn să urc pe podium.

— Îmbracă-te cu asta! Apoi întinde-te pe altar, cu braţele relaxate în lateral şi cu picioarele drepte.

Mă îndoiam că puteam să mă relaxez, dar am luat cu prudenţă veşmântul, care s-a dovedit a fi o rochie cu falduri largi, apoi m-am dezbrăcat rapid şi l-am tras peste mine.

Avea două bretele mari care se legau peste fiecare umăr şi alunecau în jos, pe partea din faţă a rochiei. Un fel de şiret din argint o fixa în talie, iar două despicături se întindeau până la jumătatea coapsei. *V*-ul adânc al decolteului oferea acces la inima mea, încătuşată de vraja-de-ferecare, şi o făcea pe cea de muritoare să bată năvalnic. Am refuzat să mă gândesc că avea să înceteze în curând să mai pulseze. O senzaţie de calm m-a învăluit din creştet până-n tălpi, aproape ca şi cum ar fi fost urnită de un vânt magic. Totul urma să fie bine. M-am uitat pe furiş la femeia-vârcolac care adusese rochia şi m-am întrebat dacă nu cumva îmi schimbase starea de spirit. Era o formă de magie rară şi râvnită. Prinţii Iadului puteau influenţa păcatele, dar să influenţezi bucuria era cu totul altceva.

Alungând acea bizarerie, mi-am îndreptat umerii şi m-am urcat pe altar, întinzându-mă aşa cum mă instruise sora mea geamănă. Vittoria s-a înălţat deasupra mea, apoi a cercetat sala în care aştepta de una singură femeia-metamorf; mi-am dat seama că stătea de pază.

— Nu trebuie să fim deranjate.

Sora mea s-a uitat la mine, iar ochii ei de nuanţa lavandei au început să strălucească intens când şi-a invocat puterea.

— Se va sfârşi repede.

Înainte să am timp să mă las pradă panicii în creştere, degetele Vittoriei s-au lungit, iar ghearele ei mi-au străpuns pieptul. Pentru o clipă, aproape că nu mi-a venit să cred că o făcuse.

Apoi am deschis gura ca să ţip, dar nu s-a auzit niciun sunet.

Pieptul mă *ardea.* Năprasnic. Parcă o jumătate de duzină de pumnale fuseseră vârâte în foc şi apoi înfipte în trupul meu. Durerea era atât de acută, atât de copleşitoare, încât nu simţeam nimic altceva. Zăgazul asupra minţii mele, asupra amintirilor mele, întreaga vrajă-de-ferecare – totul s-a spart ca un ou şi a revenit dintr-odată, asemenea unui val de nestăvilit.

Viaţa mea. Casa mea.

Puterea mea. În străfundul minţii, ne-am văzut pe mine şi pe Wrath – făceam dragoste, ne antrenam, părtaşi într-un duel al înţelepciunii şi al voinţei. O altă amintire a prins contur: complotam cu sora mea geamănă în sala noastră a tronului. Am văzut-o pe Sursea venind la noi cu planul ei, nevoia de răzbunare a vrăjitoarei înteţindu-mi păcatul. Apoi m-am trezit în grădină şi am zărit expresia lui Wrath chiar înainte să fiu smulsă de lângă el.

Ţipătul pe care n-am putut să-l scot mai devreme m-a sfâşiat acum, răsunând în templu. Întruparea furiei şi a chinului. I-am auzit pe metamorfi împrăştiindu-se din toate locurile în care se ascunseseră. Şi am ţipat până când amintirile s-au desfăşurat într-un ritm mai lent.

Întunericul s-a năpustit asupra mea la fel de repede ca durerea, apoi nu am mai simţit nimic, cu mintea golită de gânduri.

După ce durerea s-a retras, iar întunericul s-a estompat; am rămas nemişcată ca o statuie, ascultând. La câteva camere depărtare, am auzit foşnetul unei fuste şi lipăitul stins al unor papuci pe podea. Voci şoptite. Iar mai aproape, o răsuflare ascuţită, adâncă, ca şi cum cineva s-ar fi trezit brusc.

Mi-am ţinut ochii închişi în timp ce m-am adaptat la auzul superior. La simţurile mai ascuţite. Un lucru a ieşit imediat în evidenţă. Pulsul nu-mi bubuia în urechi. Am inspirat adânc şi am expirat încet.

Lipsa bătăilor inimii nu a fost atât de derutantă pe cât credeam că avea să fie. Deşi poate că asta se datora faptului că nu mai simţeam

la fel frica. Am întredeschis un ochi, surprinsă să văd tuşe roşii şi aurii strecurându-se prin ferestre şi pe sub uşă. Răsărise soarele. Din câte se părea, fusesem inconştientă pentru o perioadă mai îndelungată decât cea preconizată.

M-am ridicat în şezut şi aproape că m-am năpustit în celălalt capăt al încăperii, cu trupul complet nemuritor însufleţit de o putere incredibilă. Ştiam deja că sunt singură în cameră, dar am cercetat cu alţi ochi spaţiul înconjurător. Vittoria avusese dreptate; parcă aş fi fost scufundată sub apă şi în sfârşit ajunsesem din nou la suprafaţă. Culorile erau mai strălucitoare, mai intense. Puteam distinge fiecare fir din ţesătura rochiei. În capătul opus al templului, particule scânteietoare de praf dansau în lumina răspândită de o rază subţire de soare.

Mă simţeam plină de energie, revitalizată. Am sărit pe altar dintr-o singură mişcare, apoi m-am lansat în aer şi am aterizat graţios în cealaltă parte a camerei. Un sentiment straniu şi defel străin a început să prindă rădăcini în nucleul fiinţei mele. Inima îmi fusese înlocuită de bubuitul asurzitor al puterii. Parcă mă întorceam acasă după ce fusesem plecată mult prea mult timp.

— *Fiat lux!*[10]

Trandafiri şi flori sălbatice au izbucnit în flăcări, trasând conturul întregii săli. Focul trosnea ameninţător, stârnindu-mi şi aprinzându-mi furia. O asemenea putere îmi oferise titlul de Temută. Nu avea sfârşit, închisă în cuşcă doar de dorinţa mea de a o ţine ferecată. M-am gândit la *nonna* Maria. Mi-am amintit de minciunile ei. De durerea simţită. Deodată, florile au devenit orbitor de strălucitoare. Când un sunet familiar mi-a atras atenţia, mi-am înclinat capul într-o parte.

Am recunoscut paşii surorii mele fără să mă întorc spre ea.

— Ai vrea să te răzbuni puţin înainte să plec?

Buzele i s-au arcuit lent în sus.

---

10 „Să fie lumină!” (în orig., în latină) (n. tr.).

— Bine ai revenit, Fury!

NOUĂSPREZECE

Când m-am întors la Casa Mâniei, am simţit o multitudine de lucruri deodată. Slujitorii alergau de colo-colo la nivelurile inferioare, soldaţii demoni se antrenau într-un complex pe care încă nu-l vizitasem, iar câţiva membri furioşi ai nobilimii se certau, mânia lor scânteind ca o ploaie de tăciuni mici, lucru pe care l-am observat cu coada ochiului.

Însă soţul meu a fost cel care mi-a captat aproape toată atenţia. Energia lui părea un foc infernal flancat de turnuri de gheaţă. Era incredibilă! Asemenea aurei pe care o văzusem în jurul prinţului-demon – acea *luccicare* emblematică –, magia lui strălucea în mai multe tonuri de negru, însemnate de pete aurii. Era periculoasă. La fel ca el.

Wrath încă nu plecase de la Groapă; îi simţeam pulsul puterii feroce de la distanţă, o putere pe care aş fi recunoscut-o oriunde. Ceva mă ademenea spre el, ca un impuls subtil, dar reuniunea noastră trebuia să aştepte. Deşi, dacă îi puteam simţi magia, nu mă îndoiam că şi el o putea simţi pe a mea. Nu aveam prea mult timp la dispoziţie înainte să vină să-şi caute regina proaspăt restaurată.

Alungând momentan gândul, paşii mi s-au îndreptat imediat spre turnul Cotoroanţei, unde ştiam că Fauna lucra în continuare. Timpul trecea diferit în dimensiunile Iadului, aşa că nu eram sigură de cât timp fusesem plecată, dar cu siguranţă nu de mult, altfel Wrath ar fi început să mă caute. Făcând tot posibilul să nu-mi sperii prietena, am bătut uşor în lemn – o presupunere eronată, după cum s-a dovedit, pentru că uşa s-a deschis larg, izbindu-se de perete.

— Fauna?

Prietena mea a tresărit din pricina zgomotului şi s-a răsucit spre uşă.

— Emilia! Slavă Diavolului că eşti aici, am găsit...

Fauna s-a ridicat atât de brusc, încât i s-a răsturnat taburetul. Mi-

a cercetat chipul, probabil în căutarea unei scântei cât de mici de familiaritate, însă s-a răzgândit cu privire la orice fusese pe cale să spună.

— Ochii tăi...

— Ştiu!

Nuanţa caldă de maro fusese înlocuită cu un auriu-trandafiriu, culoarea magiei mele.

Ochii i-au coborât spre pieptul meu. Nu arăta altfel. Nu exista nicio cicatrice, nicio urmă a ceea ce înlăturase Vittoria. Nicio dovadă că asupra mea fusese aruncată o vrajă-de-ferecare. Totuşi, ţinând cont de simţurile de demon ale Faunei, probabil că nu-mi mai auzea bătăile inimii de muritoare.

Ceva asemănător tristeţii i-a umbrit pe furiş trăsăturile, deşi aş fi putut să jur că percepusem altă emoţie: groază. Emitea un fel de senzaţie înţepătoare, care-mi distrăgea atenţia. Dacă aşa simţea Wrath emoţiile, era inconfortabil şi urma să-mi ia ceva timp să mă obişnuiesc. Uitasem sentimentul. Era indicat să învăţ din nou cum să mă concentrez pe distingerea sentimentelor numai atunci când îmi convenea, altfel aveam să înnebunesc.

— Te-au forţat să faci asta? m-a întrebat încet.

Mi-am arcuit sprâncenele. Recăpătarea naturii mele fireşti nu era nici pe departe un blestem, însă, după tonul prietenei mele, ai fi zis că vorbea cu morţii. Am încercat să-i ofer un zâmbet liniştitor, care însă a agitat-o şi mai mult. Am oftat.

— Nu! Nimeni nu m-a forţat să fac ceva. Poate cu excepţia vrăjitoarelor, când m-au silit să am un rol în uneltirile lor.

Am intrat silenţios în cameră, iar senzaţia pe care o percepeam venind dinspre Fauna a prins noi puteri. Teamă. Asta simţea acum în prezenţa mea.

Mi-am trecut degetele peste grimoarele deschise. Hârtia părea mai aspră, iar mirosul de cerneală, mai puternic.

— Ştiai că m-au întemniţat în adevăratul Iad? Pe Insulele Mişcătoare. Un nume ingenios de înşelător pentru o insulă magică,

din moment ce se deplasează prin timp şi spaţiu. Mi s-a părut potrivit ca acesta să fie locul în care să-mi recapăt adevăratul sine.

A trecut o clipă de tăcere. Urmată de încă una. Fauna m-a măsurat iar din cap până-n picioare. Am detectat izul subtil de fum agăţat de haine şi strecurat în păr. La fel şi ea.

— Le-ai atacat? m-a întrebat, cu o notă de îndoială în glas.

— S-ar putea să le fi făcut o vizită, am răspuns, cu un surâs jucându-mi pe buze.

— Majestatea Sa va...

— Decizia de a acţiona asupra trădătorilor mei a fost justificată. Ce-ai descoperit?

— Ăăă...

Fauna mi-a urmărit privirea până la grimoarul care îmi atrăsese atenţia, cel pe care îl citea. Când a indicat pagina, i-a revenit o parte din entuziasmul de mai devreme.

— Cred că am găsit o cale de a rupe blestemul.

— Cel aruncat asupra lui Wrath?

— Da, dar asta nu-i tot!

Zâmbetul nu i s-a reflectat şi-n ochi, dar atmosfera se mai detensionase. Şi teama se diminua treptat, deşi zăbovea în continuare, ca o prezenţă supărătoare şi incomodă.

— Lama Nimicirii este mai mult decât un simplu obiect blestemat – cumva, poate *distruge* blesteme şi maledicţii. Nu ştiu exact cum funcţionează, dar am găsit altceva care ar putea explica mai multe.

A luat un alt document şi l-a împins spre mine. O hartă elaborată a Casei Mâniei, care ilustra tunelurile, templele şi cavernele ascunse în adânc, precum oraşe şi cetăţi subterane.

— Există un loc pe aceste domenii numit Fântâna Memoriei, a continuat Fauna. Şi cred că reprezintă cheia pentru a afla mai multe despre Lama Nimicirii.

A indicat o secţiune a hărţii intitulată GRĂDINI.

— Trebuie să-i aduci zeiţei o ofrandă pentru a intra în sala Fântânii Memoriei. E neplăcut – fântâna trebuie să te considere

demnă, iar amintirile pe care ţi le arată sunt adesea coşmaruri de care alţii s-au eliberat. Sau alte lucruri pe care doreau să le uite.

— Asta-i tot?

— Nu-i atât de uşor pe cât pare, a continuat Fauna, muşcându-şi buza inferioară. Fântâna te poate păcăli să crezi că te afli realmente *în* amintirea pe care ţi-o arată. Se spune că unii rămân blocaţi acolo pentru eternitate şi retrăiesc cele mai cumplite frânturi de amintiri, care nici măcar nu le aparţin!

Nu era ceva care să mă îngrijoreze, dar ştiam că Emilia din trecut, cu inima încătuşată de vraja-de-ferecare, nu mi-ar fi împărtăşit părerea. Fauna se descurca remarcabil de bine acum, controlându-şi trăsăturile şi reacţiile, astfel încât să nu-şi demaşte frica, dar încă o simţeam mocnind sub suprafaţă. Lipsa mea de teamă nu o înspăimânta propriu-zis, însă crea o senzaţie de disconfort. Cu atât de multe în joc, nu ne puteam permite să fim cumva distrase – trebuia să-i domolesc îngrijorarea, ca să se poată concentra.

— Cum eviţi asta? am vrut să ştiu.

Fauna a mijit ochii, dar trebuie să fi decis să nu întrebe dacă eram cu adevărat preocupată sau doar o liniştea m. Şi-a coborât privirea spre tomul din faţa ei.

— Conform acestui text, dacă te concentrezi asupra întrebării tale şi nu o pierzi din vedere, vei putea căuta prin amintiri până când îţi găseşti răspunsul. În mare parte, amintirile sunt impregnate în cristale clare de cuarţ, hematit, ametist sau lapislazuli. Ţii câte unul pe rând în timp ce te gândeşti la întrebarea ta; se presupune că va atrage frântura corectă din trecut către tine sau invers.

Am încuviinţat cu o mişcare din cap, meditând la întrebarea la care aveam cel mai mult nevoie de un răspuns.

— Eşti sigură că această fântână va şti să îmi arate locul unde se află Lama Nimicirii, dacă o întreb?

— Teoretic, aşa ar fi logic. Cineva trebuie să ştie unde este sau, cel puţin, să cunoască pe cineva care a intrat în contact cu ea. Chiar dacă nu se vorbeşte direct despre armă, ar putea apărea într-o

amintire de care altcineva s-a eliberat. S-ar putea să nu te conducă direct la lamă, dar ne-ar putea oferi un punct de plecare. Dar nu cunosc pe nimeni care să fi folosit vreodată fântâna cu succes, a adăugat Fauna, oftând adânc.

Asta mi-a atras atenţia.

— Nici măcar prinţii Iadului?

— Ei nu pot să o facă. Nimeni nu ştie de ce. Majestatea Sa a încercat cu siguranţă când blestemul a intrat în vigoare. I-a permis până şi lui Envy să încerce să o folosească. Ambele tentative au dat greş. N-au putut accesa nicio amintire. Nici de la muritori, nici de la demoni, nici de la alte fiinţe supranaturale.

Cât de ciudat!

— Fântâna a fost aici înainte ca prinţii-demon să-şi înceapă domnia, nu-i aşa?

— Da! a confirmat Fauna. Statuia zeiţei este nouă, dar, conform arhivelor, fântâna în sine precedă cu mult timp formarea Caselor Păcatului. Totuşi...

— Nu mă precedă pe mine.

— Nu, lady Emilia! În afară de Cotoroanţă şi de Cele Şapte Surori, nu există multe fiinţe care au dăinuit aici înaintea ta şi a surorii tale gemene.

Dacă nu mi-aş fi înlăturat vraja-de-ferecare, m-ar fi tulburat ideea existenţei mele îndelungate. În schimb, am răscolit în străfundul memoriei proaspăt eliberate, croindu-mi cu greu drum într-o cavernă vastă, care se întindea pe ceea ce părea a fi eoni. Mi-am adus aminte de vremuri de mult apuse, de dinainte ca prinţii Iadului să-mi lase o impresie neplăcută, văzându-i ca pe o adunătură de demoni plictisitori şi depravaţi. De dinainte ca Diavolul să-şi ocupe tronul, când eu şi Vittoria întâmpinam sufletele.

Iar ele nu se arătau încântate de comitetul nostru de primire.

Eram creaturi nemiloase, malefice. Şi ne delectam cu firea noastră întunecată.

Nu mă îndoiam că din acest motiv mama noastră se hotărâse de la bun început să ne modifice amintirile şi, de asemenea, să creeze vălul dintre lanţul muntos care despărţea Casa Răzbunării de restul celor Şapte Cercuri. Celestia voia ca nimeni să nu-şi amintească de perioada premergătoare conducerii demonice. Când domneau creaturi mai cumplite.

Puterea lui Wrath s-a schimbat brusc şi m-a atras în prezent; ca o flacără, s-a stins în locul precedent în care se aflase şi s-a reaprins mai aproape. Mai înverşunată. Ardea nimicitor, ca şi cum ar fi evocat dogoarea soarelui. Prinţul-demon era nervos. Ca o fiară sălbatică.

În numele Măreţei Forte Divine din cer, mânia lui îmi făcea furia să cânte ca un imn de luptă! Când şi-a extins percepţia, mi-am dat seama că îmi simţea puterea şi o urmărea până la sursă. În afara turnului, paşi au bubuit dinspre capătul coridorului. Fauna şi-a luat repede rămas-bun şi a tulit-o pe uşă, emoţiile ei înteţindu-se sălbatic. Regele nostru era într-o dispoziţie foarte proastă.

Şi aveam o bănuială destul de mare că ştiu şi de ce.

M-am urcat pe marginea mesei, în aşteptarea a ceea ce promitea să fie un adevărat spectacol de manifestare a emoţiilor. Sosirea lui nu a dezamăgit. Wrath a smuls uşa din balamale şi o aruncat-o de parcă nu ar fi cântărit nimic. Ochii aurii îi străluceau, aprinşi de păcatul omonim. Şi i-a aţintit asupra mea şi, dacă a existat o străfulgerare de uşurare, a fost imediat înlocuită de urgia nemiloasă a prinţului-demon.

— Uşa nu a făcut nimic pentru a merita asta, am spus.

— Ai fi putut să mori.

M-am prefăcut că-mi cercetez trupul.

— Envy a avut dreptate. Nemurirea a învins.

— A fost un risc.

— Unul asumat.

Am zâmbit. De data asta, surâsul nu a stârnit frică. Privirea fermă a lui Wrath nu mi-a părăsit nici măcar pentru o clipă chipul, însă

mânia demonului continua să ardă puternic între noi.

— Ştiu de ce nu ai vrut ca vraja-de-ferecare să fie distrusă.

Şi-a încrucişat braţele peste piept şi a ridicat o sprânceană. Demon seducător şi arogant!

— Pot să-mi controlez furia. Supuşii tăi nu au de ce să se teamă.

— Chiar aşa?

Wrath a clătinat din cap.

— Mirosul persistent de fum îmbibat în hainele tale nu are nimic de-a face cu răzbunarea? Cumva, nu reuşesc să-mi închipui o astfel de scenă: pe tine şi pe sora ta în jurul unui foc, discutând despre vremuri trecute ca două zeiţe civilizate.

— Au meritat cu vârf şi-ndesat să-mi descătuşez puţin furia asupra lor. Şi ştii asta.

I-am aruncat o privire dură, puterea mea crescând ca să o înfrunte pe a lui, însă am temperat-o repede, ţinând-o în frâu.

— Vrăjitoarele ar trebui să se considere norocoase. Le-am luat doar restaurantul, nu şi vieţile. Îl pot reconstrui. Şi se vor gândi mult şi bine înainte să mă înfurie din nou.

— Ai dreptate, a spus Wrath, oftând adânc. Nu vor face greşeala să te atace direct. Dar asta nu le va împiedica să se răzbune la rândul lor, foc pentru foc.

Demonul îşi aţintise privirea asupra mea; era la fel de glacială precum vocea.

— Greed a plecat de la Groapă după ce a fost chemat înapoi la Casa Lăcomiei. Spionii lui au zărit vrăjitoare adunându-se în munţii din spatele cercului său. Se pregătesc să atace. Apoi vor da vina pe tine.

Iat-o, sursa mâniei soţului meu!

Greed îşi dorea să ne pedepsească pe amândouă, atât pe mine, cât şi pe Vittoria, şi să îi ceară prinţului meu o dublă osândă. În aceste condiţii, Wrath avea să fie forţat să facă o alegere al cărei final era o vărsare de sânge. Niciun complot sau joc nu avea să ne ajute să evităm un asemenea deznodământ; Greed devenea o problemă

din ce în ce mai mare. Nu mă îndoiam că el era responsabil pentru craniul fermecat, un vicleşug menit să o transforme pe sora mea geamănă în suspectul principal. Dacă ştia sau bănuia că Vesta trăieşte, nu părea să conteze. Voia răzbunare. Şi avea să folosească asta ca pretext pentru a obţine ce-şi doreşte.

Mi-am încleştat pumnii pe lângă corp.

— Trimite o misivă Casei Lăcomiei prin care soliciţi imediat permisiunea de a-i face o vizită lui Greed! Vom ataca vrăjitoarele înainte ca acestea să apuce să acţioneze. Şi de data aceasta nu voi arăta îndurare. Lasă-i pe toţi, pe vrăjitoare şi pe fratele tău, să vadă de ce sunt capabilă!

M-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat spre apartamentul personal, rochia mea de-un mov lavandă umflându-se în jurul meu ca un nor de furtună.

Sosise momentul să mă îmbrac pentru război.

DOUĂZECI

Lapoviţa, preschimbată în gheare de gheaţă, lovea parapetul de piatră al Casei Lăcomiei. Stăteam în tăcere pe aleea îngustă, cu privirile fixate pe liziera din depărtare, ignorând apa rece care ne ataca veşmintele din piele – armura de luptă. Un membru al gărzii a zărit o licărire de lumină înspre nord-vest, însă nu aveam cum să ne dăm seama dacă era menită să ne distragă atenţia sau dacă fusese un accident. Mă îndoiam că vrăjitoarele ar fi atât de neglijente, având în vedere cât de chibzuite erau, dar se întâmplaseră şi lucruri mai stranii în vâltoarea emoţiilor puternice. Prin urmare, mă întrebam dacă...

Am cercetat domeniul liniştit, cu magia pregătită. Chiar şi luând în calcul lapoviţa necruţătoare trimisă de forţele văzduhului, nicio vietate nu şi-a făcut cunoscută prezenţa în pădure; era neclintită. Părea că întregul cerc îşi ţinea răsuflarea. Şi aştepta. Deocamdată, nu m-a tulburat nicio temere. Gazonul lui Greed se întindea pe sute de metri în toate direcţiile, o metodă ingenioasă de a îndepărta orice fel de acoperire pentru vizitatorii neprietenoşi sau nepoftiţi. Cum ar fi vrăjitoarele.

Mi-am încordat o mână pe lângă corp. Când mă gândeam la vrăjitoare, era imposibil să nu-mi pun întrebări legate de *nonna.* Dacă le-ar ajuta acum pe vrăjitoare, nu aş ezita să-i apăr pe demoni. Chiar dacă asta însemna că trebuia să mă lupt cu ea. M-am rugat să nu se ajungă la aşa ceva, însă deja nu mai ştiam de ce e capabilă „bunica” mea.

Când braţul lui Wrath l-a atins uşor pe al meu, am devenit conştientă de contrastul izbitor dintre căldura demonului şi furtuna de iarnă. Vântul bătea dintr-un capăt în altul al meterezelor, scoţând un huruit jos. La scurt după întocmirea planului, deasupra Casei Mâniei se adunaseră nori întunecaţi. Vremea curentă reflecta, fără îndoială, starea de spirit a soţului meu: tensionată. Prima lui cerere

de a fi admişi în cercul fratelui său nu fusese bine primită. După incidentul cu sala de jocuri, prinţul Casei Lăcomiei nu murea de nerăbdare să mă găzduiască din nou în reşedinţa lui. Şi ducele de Devon militase împotriva mea, avertizându-şi prinţul să nu-i mai permită unei vrăjitoare răzbunătoare să intre în Casa lui a Păcatului. Nu fusese informat că acea vrăjitoare răzbunătoare era de fapt o zeiţă a lumii subterane şi că ar trebui să aibă mare grijă ce spune.

Un al doilea mesaj, mult mai tăios, l-a convins pe Greed să-mi dea voie, în pofida ranchiunei prinţului-demon, în Casa lui regală. Mai ales după promisiunile oferite, şi anume sprijin din partea Casei Mâniei şi o ameninţare din partea soţiei recent restaurate a lui Wrath.

Dintr-odată, mi s-au ridicat firele de păr de pe ceafă, o reacţie care nu avea nimic de-a face cu vântul îngheţat. Arcaşii demoni şi-au fixat săgeţile în arcuri, frica lor înţepându-mi pielea ca nişte ace. Wrath a rămas nemişcat, dar am simţit că îşi îndreptase privirea spre gazonul de sub noi. Aceeaşi senzaţie i-a străbătut trupul.

Greed i-a făcut semn unui membru al gărzii, care s-a uitat peste margine. Am făcut un pas înainte, senzaţia aceea, ca de înţepătură, devenind mai intensă. Atunci mi-am dat seama că nu simţeam frica gărzilor, ci pe cea a duşmanilor noştri. Vrăjitoarele erau deja aici. Am mijit ochii spre gazonul aparent gol şi am observat iarba acoperită cu gheaţă. Firele rupte fuseseră călcate în picioare.

— Stai! am strigat.

Soldatul nu a ţinut cont de avertismentul meu. S-a aplecat peste margine şi a remarcat acelaşi detaliu ca mine cu o secundă prea târziu. Înainte ca oricine altcineva să poată acţiona, sângele i-a explodat din ochi, iar el s-a răsturnat, prăbuşindu-se în zăpadă. Strigăte au răsunat pe parapet, gărzile trăgând cu săgeţi într-un inamic pe care nu-l puteau vedea şi, în consecinţă, nu-l puteau lovi. Dacă aveau să continue aşa, vrăjitoarele urmau să învingă.

Însă nu aveam să permit ca lupta să aibă un asemenea deznodământ.

— Spune-le să se retragă! i-am strigat lui Greed. Vrăjitoarele folosesc magia.

— Sunt doar nişte muritoare amărâte. Şi folosim arme.

Greed a fluturat mâna spre următorul rând de soldaţi.

Prost ignorant! Avea să-i călăuzească direct în braţele morţii. În ciuda furtunii cumplite de iarnă, magia mea a luminat cerul, îndreptându-se spre pământ sub forma unor stele răzbunătoare, călăuzite de furie. Sferele de foc aurii-trandafirii şi-au lovit cu o viteză atât de mare ţintele, încât au format cratere în gazon. Ţipetele au sfâşiat tăcerea, amintindu-mi de sunetul unor animale parcă duse la tăiere.

Am invocat mai multă magie, mai mult foc, urmărind impasibil ploaia mânată de furie.

În cele din urmă, am spulberat orice vrajă ar fi folosit vrăjitoarele pentru a ţese o mantie a invizibilităţii. Aşa cum am bănuit că avea să se întâmple. Magia putea fi înfruntată numai cu magie, iar a lor însuma numai o frântură din a mea. Era timpul să le reamintesc asta.

— *Fiat lux!*

Vrăjitoarele cu glugă au luat foc, iar carnea le-a ars şi li s-a topit de pe oase, vântul purtând mirosul dezgustător de dulce spre cer. Au ripostat cu puterea lor impresionantă. Au trimis săgeţi magice, care s-au răsucit prin aer înainte să-i lovească pe demoni cu suficientă forţă, încât să-i doboare. Aş fi putut pune capăt luptei chiar în clipa aceea, aş fi putut pune capăt vieţilor *vrăjitoarelor,* dar m-am forţat să lupt corect. Voiam ca Wrath să ştie cu certitudine că pot fi de încredere, chiar şi atunci când emoţiile erau atât de intense.

O săgeată magică mi-a trecut prin braţ, atrăgându-mi atenţia asupra vrăjitoarei care o trăsese. *Nonna* şi-a dat gluga pe spate, aşa că i-am întâlnit privirea dură, care mi-a transmis că alesesem să-i devin duşman în momentul în care îmi înlăturasem vraja-de-ferecare.

M-am uitat lung la ea, cu ochii larg deschişi, permiţându-mi să

procesez pe deplin faptul că *nonna* trăsese săgeata. Aş fi putut să o ucid pe loc. Să fiu sabia dreptăţii şi să mă răzbun pentru ce ne făcuse mie şi surorii mele. Şi totuşi...

— Fugi! i-am spus pe muteşte.

Era primul şi ultimul avertisment pe care aveam să i-l dau. Însă nu merita nici măcar atât.

Nu m-am uitat din nou în direcţia ei, nesigură dacă avea să mă asculte.

În cele din urmă, fiecare dintre noi făcuse o alegere.

În stânga şi-n dreapta mea, demonii cădeau, dar nu ştiam dacă erau morţi sau grav răniţi. Am continuat să trimit fulgere de magie spre prima linie, străduindu-mă din răsputeri să le împing pe vrăjitoare înapoi în pădure, să le înfricoşez îndeajuns cât să se îndepărteze de Casa Lăcomiei. Aveau să renunţe în curând; magia lor nu era infinită. Nu trebuia decât să le împiedicăm să provoace daune considerabile, în timp ce-şi secătuiau sursele. O sarcină aparent uşor de îndeplinit.

Am simţit magia de gheaţă a lui Wrath, apoi am auzit un şuierat de durere. M-am răsucit imediat spre el şi am văzut săgeata care îi străpunsese fără probleme umărul.

— Te simţi bine? am strigat peste vuietul brusc stârnit de lapoviţă şi vânt.

Soţul meu a strâns din dinţi şi a scos iute săgeata magică.

— Le-au înmuiat vârfurile cu otrava-dragonului.

O alta a zburat prin aer, îndreptată direct spre gâtul lui, dar am cules-o din cer şi am rupt-o în pumn. Încă două săgeţi cu otrava arzătoare au desenat bolţi în aer înainte să se năpustească asupra lui Wrath.

Nonna trebuie să le fi spus vrăjitoarelor să ţintească spre el, fie ca să-mi distragă atenţia, fie ca să mă pedepsească pentru că îl alesesem pe demon. O furie fierbinte şi mistuitoare mi-a străfulgerat trupul. Transformarea soţului meu într-o ţintă a dus la încetarea oricărei pretenţii de curtoazie. La naiba cu planul nostru!

— *De ajuns!*

Vocea mea, mai firavă decât o simplă şoaptă, a răsunat cumva dincolo de gărzi şi vrăjitoare, ca rafala de vânt a unui uragan. Probabil că vrăjitoarele au simţit apropierea iminentă a primejdiei, pentru că au încetat îndată să-şi trimită săgeţile magice, s-au luat de mâini şi au început să rostească o incantaţie. De parcă magia lor putea să o depăşească vreodată pe a mea, mai ales acum, când eram cu adevărat înfuriată.

Am inspirat şi am extras puterea care pulsa în adâncul meu, scufundându-mă pe deplin în Sursă.

În acea fântână nesfârşită. Infinită. Din pricina vrăjii-de-ferecare, îmi accesasem doar o frântură din magie, defel conştientă de amploarea puterii mele. Şi frustrarea vrăjitoarelor, furia lor faţă de reapariţia Casei Răzbunării, atacul asupra restaurantului Sea & Vine şi frica pe care o simţeam acum venind în valuri dinspre ele... totul îmi oferea energie. Am devenit întruparea fiecărei poveşti întunecate pe care o depănaseră. Mi-am acceptat adevăratul sine.

Acum eram Fury în carne şi oase. Şi nu aveau să uite ce înseamnă să ataci o zeiţă.

În sabatul lor urmau să fie spuse poveşti despre această bătălie. Să fie şoptite pe furiş avertismente, în timp ce stăteau cu ochii pe boltă, în căutarea unui semn de rău augur că-mi stârniseră păcatul doar prin simpla îndrăzneală de a vorbi despre această zi. Wrath avea să trăiască, dar niciuna dintre ele nu urma să fie la fel de norocoasă.

Îl răniseră şi, chiar dacă el se vindecase, pentru mine fusese de ajuns.

Am invocat fiecare dram de furie pe care-l înstăpâneam, fiecare undă de urgie izvorâtă în urma minciunilor, a manipulării şi a trădării. Anii în care fusesem despărţită de magia mea s-au dezlănţuit într-un foc infernal, pe care-l controlam în întregime. Unul câte unul, cadavrele s-au prăbuşit, rafalele de vânt îndepărtând cenuşa carbonizată. După ce ultima vrăjitoare a căzut,

am continuat să pogor pentru o vreme îndelungată sfere de foc, ca o zeiţă răzbunătoare, mulţumită să privesc tot cercul arzând.

Degete calde s-au strâns în jurul alor mele, trăgându-mă înapoi în prezent, pe câmpul de luptă.

Primul lucru pe care l-am remarcat a fost tăcerea sinistră. Focul nu mai trosnea. Şi furtuna de iarnă se domolise. De-abia îi auzeam pe demonii de lângă mine respirând.

M-am uitat la Wrath, la chipul lui tensionat, dar mândru.

— Sunt moarte, doamna mea. Toate!

Alte înţepături mi-au înfiorat pielea, din creştet până-n tălpi. Mi-am desprins ochii dintr-ai soţului meu şi am cercetat împrejurimile. Toţi membrii gărzii mă urmăreau cu teama zugrăvită pe chipuri.

Ei bine, nu chiar *toţi.* Mulţi demoni îşi plecaseră complet privirile, refuzând să se uite în ochii mei. Atenţia mi s-a îndreptat spre capătul rândului de gărzi şi soldaţi, oprindu-se asupra prinţului lor. Greed nu se temea, dar am simţit o undă de nelinişte când şi-a înclinat capul. Încă avea mâna pe mânerul sabiei.

— Casa Lăcomiei îi mulţumeşte Casei Mâniei pentru ajutor.

Ajutor! Pusesem capăt bătăliei înainte să înceapă în adevăratul sens un război. M-am uitat la gărzile nevătămate – în afară de primul soldat, care se aplecase peste margine, niciun demon nu-şi pierduse viaţa. Furia nu se retrăsese suficient şi, prinsă între acele de frică înţepătoare şi supărarea provocată de aroganţa masculină, am dezlănţuit încă puţin Iadul.

— De ce este vizată în permanenţă Casa Lăcomiei? Mi se pare ciudat că atât vrăjitoarele, cât şi vârcolacii s-au hotărât să-ţi atace cercul. Indiferent de ce scânteie continuă să aprindă sora mea, toţi vin la tine. Nu la Casa Mâniei, a Invidiei sau a Mândriei. La a ta. Ce ai făcut de te-ai ales cu atâţia duşmani?

Greed a ridicat nonşalant din umeri.

— Poate că au pus ochii pe averea mea. Monedele dintr-o sală de jocuri ar putea ajuta la finanţarea unui război, a spus prinţul-demon, cu un zâmbet deloc prietenos. Ştiţi cum să ajungeţi în

apartamentul vostru de oaspeţi. Aş da dovadă de o lipsă gravă de curtoazie dacă nu aş organiza un bal pentru a vă sărbători şi a vă onora pe amândoi.

Fără niciun cuvânt în plus, Greed şi gărzile lui au mărşăluit înapoi în castel.

M-am gândit să le arunc câţiva muguri de foc în călcâie, uşor amuzată de imaginea demonilor sărind în castel, dar m-am abţinut. Wrath încă mă urmărea de parcă aş fi putut să-mi pierd controlul şi să ard tărâmul din temelii.

— Ţi-am spus, am zis încet, nu ai de ce să te temi de mine.

— Ştiu asta, a răspuns Wrath, întorcându-se spre domeniul fratelui său. Dar tu o faci?

Am aruncat o privire dincolo de parapet şi m-am uitat lung la gazonul care continua să ardă înăbuşit şi la cadavrele duşmanilor noştri, reduse acum la nişte grămăjoare de cenuşă.

Ar fi trebuit să mă tulbure gândul că deţin suficientă putere pentru a nimici două duzini de vrăjitoare, fără să depun nici măcar un dram de efort. *Nonna* putea fi acolo, printre morţi. Şi totuşi, nu simţeam nimic. Cu excepţia, poate, a unui sentiment de mulţumire că îl protejasem pe cel pe care-l iubesc. Un gând care m-a ajutat să înţeleg de ce soţul meu tratase cu prudenţă posibilitatea eliberării zeiţei răzbunării din mine.

M-am întors spre Wrath.

— Mi-ar plăcea să mă îmbăiez şi să înlătur mirosul de fum înainte să ne îmbrăcăm pentru diseară!

Deloc surprinzător şi într-un mod cu desăvârşire decadent, sala de bal a lui Greed părea turnată în bronz. La fel ca-n cele de jocuri, totul emana bogăţie şi lux şi era de cea mai bună calitate. Culori intense, o abundenţă de metale, mătăsuri şi catifele fine, un număr copleşitor de obiecte de artă, expuse în rame superbe. Era o cameră menită să arate lăcomia prinţului pentru bogăţiile materiale.

Eu şi Wrath ne-am plimbat alene în jurul ringului vast de dans.

Nu a spus prea multe când ne-am îmbăiat şi ne-am schimbat în ţinutele de gală. Îmi era aproape imposibil să-i descifrez starea de spirit.

Dar nu eram oarbă. Am înţeles că a mă vedea în toată măreţia mea, cu furia complet dezlănţuită, era tulburător. Însă ştia care fusese strategia noastră: mă ajutase să o pun la punct înainte să părăsim Casa Mâniei. Spre deosebire de fratele lui şi de armata lui Greed, Wrath nu fusese luat prin surprindere în seara asta. Ştia că, dacă simţeam că unul dintre noi se află în pericol, urma să-mi eliberez fără milă puterea. Jurasem că nimeni nu avea să ne mai despartă vreodată.

Şi vorbisem serios.

Totuşi, involuntar, m-am întrebat dacă regretase vreo parte a abordării noastre. Dacă generalul de război prefera să se lupte într-un mod mai literal, corp la corp; era posibil să-l fi deranjat dorinţa mea de a renunţa la orice urmă de curtoazie şi de a nimici totul în cale.

Când ne luptaserăm cu lupii, Wrath îşi folosise magia ca o armă adiţională, dar apelase şi la pumnalul lui. M-a străbătut un val înţepător de nelinişte. Era imposibil de spus dacă îmi ieşea din nou la suprafaţă conştiinţa de muritoare sau dacă simţeam acele ascuţite de frică aruncate dinspre lorzii şi doamnele din apropiere.

— Lady Emilia!

Un valet s-a apropiat de noi; ţinea o tavă pe care se aflau pahare cu vinuri scânteietoare, în nuanţe pale de auriu, roz şi mov prună; o selecţie impresionantă. Fulgi de aur se învârteau în fiecare pocal – evident, o altă formă de lăcomie. Am ales un vin roz-deschis şi am luat precaută o gură. Wrath a preferat unul de culoarea prunelor şi ne-am continuat plimbarea lentă, dând ocol sălii de bal.

De fiecare dată când treceam pe lângă un grup de lorzi şi doamne, înţepături mai intense îmi alunecau de-a lungul braţelor. Demonii mai îndrăzneţi îşi înclinau capetele şi murmurau pe tonuri politicoase „prinţule Wrath, lady Emilia”, înainte să găsească rapid

un alt loc spre care să-şi îndrepte paşii. Ceva neplăcut mi s-a înfipt sub coaste.

Nu mă aşteptam să-mi mulţumească, dar privirile ferite şi junghiurile ascuţite de frică au fost o surpriză. Una neplăcută! Era greu să discern dacă frica le era aţintită în întregime asupra mea sau dacă îl evitau şi pe Wrath. Ce-i drept, la ultima lui vizită, prinţul-demon distrusese o sală de jocuri cu mânia lui legendară. Poate că amândoi inspiram teamă.

Totuşi, soţul meu nu a întâmpinat nicio problemă în a-i atrage pe alţi bărbaţi în preajma lui. Câţiva lorzi au vorbit cuviincios despre bătălia care realmente *nu* avusese loc, apoi au luat înghiţituri din băuturile lor, oferindu-şi un pretext să plece în grabă după ce Wrath le-a reamintit cum îi salvase magia mea de foc.

Prinţul mi-a strâns uşor mâna.

— Ai vrea să dansezi, doamna mea?

— Da!

Soţul meu ne-a condus pe ringul de dans, o suprafaţă strălucitoare de bronz, care ne reflecta imaginile într-un fel neclar şi distorsionat. Îmi oglindea perfect starea lăuntrică: mă simţeam ca o făptură neclară şi distorsionată. Nu eram obişnuită să caut să încorporez emoţiile de muritoare în sensibilităţile de nemuritoare. Parcă eram împărţită în două, iar jumătăţile se străduiau să se unească, însă una era ulei, iar cealaltă, apă. Oricât încercam să le îmbin, rămâneau separate. De fapt, ai fi zis că se războiau între ele.

Wrath mă ţinea indecent de aproape; când muzicienii au cântat primele acorduri ale unui vals, mâna lui mi-a alunecat suficient de jos pe spate, încât să-mi aprindă o căldură seducătoare în vene. Dacă încerca să-mi distragă atenţia de la acele de nelinişte care traversau sala, planul demonului mai că dădea roade.

Până când mi-am îndreptat privirea spre ducele de Devon şi i-am simţit urgia arzătoare. S-a întors imediat spre bărbatul cu care dansa şi a spus ceva care l-a făcut pe demon să râdă scurt. Pe seama mea, cel mai probabil. Am refuzat să mă las afectată de maliţiozitatea lor.

Şi eu m-aş fi supărat dacă aş fi fost în locul ducelui, care fusese prins în furtuna păcătoasă a lui Wrath, cu penisul scos din pantaloni, şi ajunsese să facă pe el.

Cuplurile care păruseră atât de subjugate de partenerii lor, încât uitaseră de oricine altcineva din jur, au încremenit când am trecut pe lângă ele. De data aceasta, am auzit şoaptele. Vorbeau despre ascensiunea Temutelor. Despre faptul că zeiţa morţii era căutată pentru crimă şi că Fury venise să-i plătească datoriile surorii sale. Nu se temeau de soţul meu mânios, ci de mine.

Mi-am odihnit capul pe umărul lui Wrath şi am ignorat murmurele. Puteau să vorbească şi să bârfească oricât de mult pofteau; niciunul dintre ei nu mă cunoştea, niciunul dintre ei nu ştia ce simţeam. Sau că-mi doream să-i ajut pe toţi prin găsirea Lamei Nimicirii şi distrugerea blestemului. Chiar dacă aş fi reuşit, bănuiam că nicio faptă săvârşită de zeiţa furiei nu avea să fie suficient de bună pentru unii. Întotdeauna aveau să găsească motive să mă urască sau să se teamă de mine, dacă aceasta urma să fie calea aleasă. Şoaptele au devenit mai tăioase şi mai crude.

Mi-am ţinut capul sus cât am continuat să dansăm prin sală. În scurt timp, ringul de dans, odinioară aglomerat, s-a golit aproape complet, iar înţepăturile, indiciul fricii, s-au transformat în junghiuri. Mi-am încleştat maxilarul şi mi-am păstrat expresia indiferentă. Poate că de vină erau cele aproape două decenii de a fi muritoare şi de a trăi ca o fiinţă umană, dar nu-mi mai doream să inspir o asemenea teamă.

Puterea era un lucru – nu aveam să-mi cer iertare pentru abilitatea de a mă apăra şi de a-i proteja pe cei pe care îi iubeam, dar asta? Nu-mi doream nici pe departe aşa ceva. O amintire din vechea mea viaţă a ieşit unduitor la suprafaţă. În ciuda magiei de foc invocate, fusesem înfrigurată pe dinăuntru şi, cu excepţia surorii mele gemene, singură.

Uitasem de acel sentiment acut de izolare, o consecinţă a faptului că eram temută. Nu cunoscusem nimic altceva, căci nu avusesem cu

ce să-l compar. Acum descoperisem căldura prieteniei. Bucuria râsului şi alinarea de a fi... acceptată.

Wrath era respectat pentru puterea lui, nu pedepsit din pricina ei. Demonii, şi chiar şi fraţii lui, se gândeau mult şi bine înainte să-i stârnească mânia, însă se uitau la mine de parcă aş fi fost un călău gata să-i incinereze pentru orice insultă percepută.

Nu era corect să fiu pedepsită pentru exact acelaşi lucru pentru care îmi era venerat soţul. Deşi, din perspectiva lor, poate că întrupam ceva care inspira cu adevărat frică. Spre deosebire de celelalte Case, cea a Răzbunării nu era pur şi simplu condusă de un singur păcat. Ar fi putut să se năpustească asupra tuturor. Şi de asta se temeau demonii.

— ...l-a păcălit să se însoare cu ea...

Un cuplu mi-a aruncat o privire urâtă, făcându-mă să înlemnesc. În niciun caz nu se desfăşuraseră aşa lucrurile!

— Ignoră-i! mi-a şoptit Wrath la ureche, cu vocea fină ca mătasea. Nu m-ai păcălit să fiu de acord cu nimic. Şi ai fost magnifică astăzi. Ai oprit o bătălie înainte ca aceasta să înceapă. Magia ta a adus pace. A fost o decizie strategică şi necesară. Să nu te îndoieşti niciodată de asta!

— Nu pare să fie părerea împărtăşită de această curte, am spus încet. Am bănuit că ne pui şi tu la îndoială tactica.

— Am încredere în tine, doamna mea! Şi azi, pe câmpul de luptă, am avut încredere în judecata ta.

Ne-a condus graţios pe ringul de dans, atingerea lui acţionând ca o ancoră şi oferindu-mi un dram de stabilitate şi de calm interior.

— Vrăjitoarele nu ar fi luptat cinstit. Ar fi recurs la mai multă magie şi la mai multe vicleşuguri. În acest caz, susţin alegerea noastră de a lupta aşa cum am făcut-o. Astăzi, ţi-ai folosit magia ca pe o armă. Nu ea te-a folosit pe tine, Emilia. A fost o victorie incontestabilă şi sunt mândru de ceea ce ai realizat. Niciunul dintre aceşti curteni nu ar face un pas înainte şi nu ar lupta pentru propria curte.

— Am acţionat mai ales în interes propriu, am mărturisit. N-am vrut ca Greed să ceară o altă osândă de sânge, iar când vrăjitoarele te-au luat în vizor, am *vrut* să le ucid pe toate.

Wrath şi-a apropiat buzele de urechea mea şi l-am simţit zâmbind.

— Eşti şi mai atrăgătoare, doamna mea!

— Mincinosule!

Recunoscătoare, l-am strâns cu putere de mână, iar paşii ne-au purtat mai departe pe ringul de dans. Ştiam că avea dreptate, însă, în sala de bal plină de demoni temători, vorbele lui au avut efectul opus.

Nimicirea unui duşman prin a-i da foc nu părea o faptă eroică. Părea o faptă plină de cruzime. Sau, cel puţin, asta aş fi simţit *înainte* de înlăturarea vrăjii-de-ferecare. Acum totul era confuz şi greşit. Eram o zeiţă care nu ar trebui să simtă atât de profund, care nu ar trebui să acţioneze fără să judece, dar nu mă îndoiam de veridicitatea unui gând: doar pentru că aveam puterea să-mi ucid astfel un duşman nu însemna că ar trebui să o fac.

Ce fel de precedent ar stabili asta pentru supuşii tărâmului? Eram cu toţii prinşi într-un ciclu nesfârşit de fapte greşite. Sursea ne folosise. Eu şi Vittoria îi păcăliserăm pe Wrath şi pe Pride. Vrăjitoarele ne întemniţaserăm. Eu şi Vittoria ne răzbunaserăm. Ele atacaseră Casa Lăcomiei. Această disensiune dintre noi toţi putea continua de-a pururi dacă nu îi puneam capăt. Cineva trebuia să ia cuvântul şi să spună: *De ajuns!* Acea măreţie nu reprezenta întotdeauna calea cea dreaptă. Altfel, următoarea creatură puternică putea să apară şi să-i facă tot ce consideră de cuviinţă oricui mai puţin puternic.

— Un sărut pentru gândurile tale? m-a întrebat Wrath.

Zâmbind la cererea neaşteptată, mi-am ridicat faţa, iar buzele lui le-au atins în treacăt pe ale mele.

— Acum, spune-mi!

— Nu mă simt ca înainte, am recunoscut în şoaptă, astfel încât

numai prinţul-demon să mă audă. Mă bucur că mi-am recăpătat complet puterea şi amintirile. Dar... nu-mi doresc să inspir o asemenea frică. Nu vreau să intru într-o cameră şi toată lumea să amuţească. Să fie precaută sau cu ochii pe mine. Nu vreau să simt o teamă atât de mare îndreptată asupra mea. Uitasem cât de izolată eram înainte să te cunosc. Cât de rece mă făcuse singurătatea, cum purtam cu mine frică şi haos, în loc de căldură şi iubire.

Wrath a rămas tăcut pentru o clipă.

— Ce vrei?

M-am gândit la profeţie şi, deşi era posibil să nu fi fost doar despre noi, am simţit foarte clar un aspect al acesteia. *Precum în cer, aşa şi-n adânc.* Echilibru. Acum, că eram destul de încrezătoare că Vesta trăia şi se ascundea de bunăvoie, aveam un nou ţel pe care să mă concentrez în întregime.

— Vreau să îndrept răul făcut. Nu vreau doar să distrug blestemul, vreau să ne ofer tuturor o şansă reală de a coexista în pace.

— Pacea s-ar putea să nu fie posibilă.

— Ştiu! Dar vreau să fac măcar ceva corect. După atâtea urgii şi resentimente, vreau să mă trezesc şi să nu mă îngrijorez în privinţa cui ar putea ataca în ziua respectivă. Din gelozie, supărare sau lăcomie. Vreau să mă concentrez pe lucrurile bune. Vreau să mă înconjor cu iubire. Şi un astfel de vis nu va fi nicicând posibil dacă suntem toţi blestemaţi.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am golit plămânii.

— Vreau să merg la Fântâna Memoriei. Şi vreau să închei acest ciclu nesfârşit în seara asta.

Wrath s-a aplecat înainte şi mi-a depus un sărut cast pe buze.

— Ţine-te bine, doamna mea!

Fără să-şi ia rămas-bun de la fratele lui sau de la vreun membru al curţii lui Greed, Wrath ne-a teleportat prin magie din mijlocul ringului de dans, alegându-se cu câteva strigăte şi blesteme, pe care amândoi le-am ignorat.

DOUĂZECI ŞI UNU

— *Trebuie să-i aduci zeiţei o ofrandă pentru a intra în sala Fântânii Memoriei,* am recitat cu voce tare instrucţiunile oferite mai devreme de Fauna, în timp ce studiam statuia zeiţei şi a şarpelui din grădinile lui Wrath.

Deşi avea un chip lipsit de trăsături, purta flori în păr, la fel cum obişnuiam şi eu. Pumnalele ei curbate păreau suficient de ascuţite, încât să verse sânge, aşa că m-am urcat pe marginea bazinului şi mi-am apăsat vârful degetului pe unul dintre ele. O singură picătură rubinie s-a strecurat din rană înainte să se vindece, înlăturând orice urmă că fusesem rănită. Mi se părea straniu să-mi reamintesc că nu posedasem această capacitate de vindecare imediată cu doar două seri în urmă. Vraja-de-ferecare mă schimbase cu adevărat. Dar nu aveam de gând să meditez acum asupra ideii.

Am cercetat statuia în căutarea oricărei schimbări apărute în urma ofrandei de sânge. Nu s-a produs niciuna. Ar fi fost mult prea convenabil ca statuia să-şi recapete suflul vieţii prin magie şi să dezvăluie că pumnalul cu lamă curbată din pumn era Lama Nimicirii, obiectul blestemat dispărut. Dar cu siguranţă ar fi fost frumos. Înainte să plec, Wrath mă avertizase că, din câte ştia el, statuia nu ascunde lama legendară. O parte din mine crezuse că sângele meu de zeiţă ar înlătura orice vrajă aruncată asupra statuii, chiar şi dacă era vorba de vreuna despre care nici măcar demonii nu ştiau. Din păcate, n-a fost cazul. Mi-am ţinut mâna deasupra suprafeţei reflectorizante a bazinului şi am urmărit cum acea singură picătură de sânge cade în apa liniştită. Teoretic, ar fi trebuit să se împrăştie de îndată la contact, dar la mijloc se afla o formă de magie. Lacrima roşie s-a extins şi a crescut. S-a învârtit în jurul bazinului, desenând cercuri tot mai mici pe măsură ce-şi croia un drum unduitor spre centru.

În spirală s-au format trepte de nuanţa rubinului, care dispăreau

în întunericul vast de sub nivelul solului. Aşa cum explicase Wrath că avea să se întâmple. Nu putea să vină cu mine – era o sarcină pe care trebuia să o îndeplinesc singură –, dar asta nu-l împiedicase să-mi divulge tot ce ştia, ca un general care pregăteşte un soldat pentru luptă.

După ce mi-am adunat faldurile fustei cu o mână, am păşit pe scara stacojie şi am coborât fără teamă treptele în subteran. Nicio picătură nu s-a desprins din suprafaţa reflectorizantă a bazinului; apa s-a despărţit cu fiecare pas pe care-l făceam mai adânc în pământ. De îndată ce m-am scufundat complet, lăsând în urmă noaptea răcoroasă de iarnă, am coborât preţ de câteva minute, în aerul tot mai rece. Temperatura nu mă deranja, aşa cum ar fi făcut-o odinioară. Nu era o senzaţie plăcută, însă nici nu mi-au clănţănit dinţii, nici nu m-am ales cu piele de găină.

Nicio lumină nu destrăma întunericul nemărginit, care părea să devină mai dens şi mai vast cu fiecare metru parcurs. Dar, mulţumită trupului şi simţurilor mele de nemuritoare, puteam vedea aproape la fel de clar ca şi cum m-aş fi plimbat pe malul mării, într-o după-amiază însorită. După câteva minute în care m-am deplasat cu o viteză impresionantă, treptele s-au sfârşit brusc şi m-am trezit pe pământ stâncos. Am aruncat o privire prin caverna mică.

O rază lungă şi subţire de lumină albăstruie, nenaturală, scălda în strălucirea ei o fântână clădită din ceea ce păreau a fi cărămizi de cuarţ trandafiriu; era situată aproape în mijlocul cavernei. Fântâna Memoriei. M-am apropiat, observând simbolurile oculte şi cuvintele-n latină sculptate în câteva pietre preţioase de pe margine. Mi-am trecut un deget peste adâncituri, simţind puterea conţinută în izvor vibrându-mi de-a lungul pielii.

Când am mijit ochii în apa limpede, am văzut ceea ce trebuie să fi fost mii de cristale adunate pe fundul fântânii magice. Fiecare piatră preţioasă reprezenta o amintire sau un coşmar. Ceva destul de îngrozitor, încât oricine renunţase la acea fărâmă din trecut să nu-i

ducă lipsa.

M-am întrebat dacă Wrath venise să găsească o amintire sau să-şi piardă una. Nu era important. Singurul lucru care conta acum era să aflu cât mai multe despre această lamă care, conform cercetărilor Faunei, putea pune capăt blestemului soţului meu. Dacă pierdeam asta din vedere, nu aveam nicio şansă să reuşesc.

M-am căţărat pe peretele scund şi m-am scufundat în apă, ignorând valul înţepător de răceală care mi s-a infiltrat în haine.

— Unde este Lama Nimicirii?

Mi-am închis ochii şi mi-am rezemat capul de fântână, permiţându-i minţii să se concentreze numai asupra răspunsului pe care îl căutam. Degetele mi-au trecut razant peste mai multe cristale înainte să se oprească pe unul care părea puţin mai cald. Fauna nu menţionase ceva asemănător, dar poate că era un semn pozitiv că atrăsesem amintirea corectă. Exista o singură modalitate de a afla. Degetele mi s-au strâns în jurul cristalului şi am tras amintirea în mine, luând-o ca şi cum ar fi fost a mea.

Frica îşi înfipsese ghearele în lupoaica tânără, smulgând ţipete din gâtul ei deja sfâşiat. Era doar un pui, dar simţea magia neagră a bărbatului. A demonului. Gura, care îi trăda firea nemiloasă, i-a devenit o linie subţire când privirea lui de culoarea monedelor a revenit asupra ei. Îl auzise intrând în casa lor şi auzise şi cuvintele pe care i le rostise în şoaptă tatălui ei. Şi se transformase imediat. Ceva ce tatăl ei îi spusese că nu ar fi trebuit să fie posibil. Şi o greşeală pe care o regretase numaidecât după ce demonul o strânsese de gât şi o ridicase.

— Ea este primul tău născut? Războinica hibrid?

Tonul lui denota neîncredere. Puiul a mârâit, dezvăluindu-şi caninii mărunţi.

Ochii tatălui s-au făcut mari.

— Da, Alteţa Voastră! Însuşi numele ei înseamnă „dedicată lui Marte”, zeul războiului, aşa cum domnia voastră...

— Nu-mi pasă deloc de zeii muritori. I se va da un nume adecvat de

demon după ce ne vom întoarce la curtea mea.

Cuprins de panică, puiul s-a zvârcolit în strânsoarea străinului. Nu ştia la ce se referă prin curte şi nici nu-şi dorea să afle. Şi-a văzut tatăl încordându-şi muşchii gâtului; lupoaica tânără l-a rugat fără cuvinte să o ia înapoi, să o ia din strânsoarea străinului. Mama ei, femeia care, dintr-un anumit motiv, nu o iubise niciodată, se dusese deja la culcare. Dacă tatăl ei nu o salva, nimeni nu avea să o facă.

— Alteţa Voastră – tatăl şi-a îndreptat umerii, iar speranţa a năvălit în sufletul puiului –, poate că vă pot oferi altceva pentru a-mi achita datoria. E doar un pui. Numai piele şi os, nu are nimic remarcabil. Mai bine daţi-mi voie să strâng destule monede. Sau poate... poate că voi reuşi să găsesc Lama Nimicirii.

— Încă nu ai găsit lama. Şi probabil că nu o vei face niciodată.

Străinul a ţinut-o din nou pe lupoaică în faţa chipului său şi a inspectat-o îndeaproape.

— Conform istoriei voastre, s-a schimbat cu aproximativ douăzeci de ani mai devreme. Asta mi se pare destul de remarcabil. Şi cum rămâne cu abilităţile ei demonice? Ce fel de magie posedă din acest punct de vedere?

— Nu... nu sunt sigur, Alteţa Voastră.

Demonul a mijit ochii.

— Minte-mă din nou şi te voi scăpa de acea limbă neobrăzată!

— Vă rog!

Cuvintele păreau mai fragile decât o şoaptă, o rugăminte rostită cu voce frântă de un bărbat cu inima frântă. Chiar dacă fusese avertizat să nu facă acest lucru, puiul a folosit puţină magie ca să-l aline.

— Vă rog, Înălţimea Voastră! Cereţi-mi orice altceva! Vă rog, nu-mi luaţi fiica!

— Ce părere are soţia ta despre creşterea copilei din flori a unei femei-demon cu care te-ai culcat?

— Va ajunge să o iubească! Fiica mea nu ar trebui să plătească preţul păcatelor mele. Vă rog! Vă rog, haideţi să încheiem un alt târg!

Demonul şi-a strâns din nou buzele, evident nemulţumit când fratele mai mic al lupoaicei a început să plângă din pătuţ.

— Şi fiul tău s-a transformat prematur?

Tatăl a aruncat o privire spre leagăn, înghiţind în sec.

— Nu, Alteţa Voastră. Nu dă semne de transformare prematură.

— Atunci nu mai avem despre ce să discutăm. Dă-ţi fiica şi stai deoparte!

Străinul şi-a scos bărbia în faţă, iar un bărbat cu blană de căprioară şi ochi căprui şi cristalini a ieşit din umbre. Lupoaica a scâncit când monstrul – demonul – a întins mâna şi a luat-o. Vaietele s-au transformat în ţipete ascuţite când a îndesat-o într-un sac şi l-a închis.

Printre urletele ei disperate, l-a auzit pe străin spunând:

— Ai fost suficient de prost, încât să te târguieşti cu Casa Lăcomiei. Data viitoare când pariezi pe ceva atât de valoros, îţi sugerez să te gândeşti la consecinţe!

Cu lacrimi pe obraji, am strâns din dinţi, tulburată de urletele tânguitoare pe care încă le auzeam în timp ce tânăra lupoaica era luată de la familia ei. I-am simţit suferinţa, disperarea şi teroarea pe care le trăise pe propria piele, dar nu puteam face nimic ca să o ajut. Am căutat abătută un indiciu din amintire care să mă călăuzească spre ea, astfel încât să o caut după ce-mi îndeplineam sarcina aici.

Tatăl îmi părea aproape cunoscut, dar trăsăturile îi fuseseră ascunse atât de întunericul din cameră, cât şi de lacrimile puiului de lup. Eram aproape convinsă că accentul lui provenea din versiunea mea a Insulelor Mişcătoare, însă nu exista nimic care să indice în urmă cu cât timp fusese lepădată acea amintire. Ar fi putut să fie vorba de luni sau decenii. Poate chiar de un secol. Chiar şi aşa, mă simţeam neputincioasă. Şi l-am urât puţin mai mult pe Greed.

Cum ar fi putut să ia copilul cuiva, indiferent de pariul făcut...

— Un copil hibrid!

Rezultatul împerecherii unui lup cu un demon. Aşa cum bănuiam că fusese Vesta. Dacă încă mai trăia – şi eu credeam că *da* –, atunci această amintire dovedea că zvonurile de la curte, împărtăşite de duce, erau adevărate: probabil că Vesta fusese

nefericită.

Dacă îşi amintise vreun moment petrecut cu familia ei naturală sau cum fusese smulsă de lângă propriile rude... ar fi fost realmente infernal să trăiască alături de răpitorul ei. Să îi fie comandantă. M-am rugat ca ea să fi scăpat de el şi ca sora mea să o fi ajutat cumva.

Am vrut să ies imediat din fântână şi să-i fac o vizită Casei Lăcomiei, ca să răzbun puiul de lup, însă trebuia să mă concentrez doar asupra întrebării mele. O sarcină mai dificilă decât bănuisem, având în vedere furia care îmi ardea prin vene.

— Unde este Lama Nimicirii?

Am aruncat deoparte piatra-de-memorie a puiului de lup şi mi-am strâns degetele în jurul unui alt cristal, fiind numaidecât absorbită într-o amintire nouă...

Sursea l-a auzit pe rege apropiindu-se de sala tronului, cu paşii lui mari tunând de-a lungul coridorului. Se afla într-o dispoziţie proastă, care se înrăutăţea cu cât se apropia de ea. Bun! Sosise momentul să acorde atenţie cererii ei, să o ia în serios. Tot ce trebuia să facă era să-i poruncească lui Pride să renunţe la fiica ei şi să le interzică şi căsătoria. Cu siguranţă avea puterea să oprească o uniune atât de nesfântă.

Dacă Pride voia ca Sursea să plece definitiv din tărâmul demonilor, aranjamentul urma să le convină amândurora. Avea o singură sarcină de îndeplinit, şi anume să-i aprindă ura până când o oglindea pe a ei. În eventualitatea unui refuz din partea regelui, luase în considerare să-şi aducă renumita lamă blestemată, dar avea nevoie de el în viaţă. Deocamdată.

Diavolul a deschis larg uşile duble, iar Sursea a simţit căldura răspândită de aripile lui măreţe, întinse de-o parte şi de alta a trupului său. Nu şi-a ridicat privirea, defel dornică să-i ofere satisfacţia de a se uita hipnotizată la ele, aşa cum făcuseră mulţi alţii. Le mai văzuse când demonul îi alungase pe vampiri în curtea de la miazăzi, ocolind munţii care le aparţineau zeiţelor de parcă ar fi fost blestemaţi. Avea aripi de flăcări albe, letale şi frumoase, cu vârfurile penelor parcă scăldate în argint.

Şi, conform spionilor ei, reprezentau armele cel mai de preţ din arsenalul demonului.

Nu se îndoia că un general de război ar fi fost capabil de multe fapte pentru a rămâne în posesia unui asemenea premiu.

Refuzând să se uite în direcţia regelui, şi-a mângâiat pielea goală de-a lungul coapselor, pe exterior. Ştia că gestul nu avea să-l excite; nu era menit să seducă, ci mai degrabă să-l înfurie.

— Ieşi!

Vocea lui era aspră, brutală. O enerva nespus, deşi îşi dorise o astfel de reacţie.

Privirea Surseei s-a îndreptat fulgerător asupra lui.

— Să vorbesc cu tine nu a dat roade. Nici logica, nici raţiunea nu mi-au fost de vreun folos. Vin în faţa ta acum cu o ofertă nouă, una destul de tentantă.

Şi-a dezmierdat încet sfârcurile peste materialul subţire al rochiei. Demonul nici măcar nu s-a obosit să-şi coboare privirea, dar păcatul lui omonim a înfrigurat sala.

— Scoate-ţi pantalonii!

Regele şi-a încrucişat braţele la piept, cu o privire ameninţătoare. O scânteie de furie s-a aprins în ochii lui aurii.

— Ieşi! a repetat el. Pleacă înainte să te silesc să o faci!

— Ia încearcă!

Printr-o mişcare inuman de graţioasă, s-a răsucit şi s-a ridicat în picioare, rochia ei lungă şi argintie strălucind ca o sabie mânuită să destrame cerurile. Era timpul ca adevărata lor bătălie să înceapă. Era destul de nervos şi de un lucru era sigură: un temperament scăpat de sub control putea îngenunchea pe oricine, inclusiv pe demonul care stăpânea mânia.

— Atinge-mă şi voi distruge tot ce îţi este drag! Majestatea Voastră.

Vocea i-a dobândit un ton batjocoritor, menit să-l enerveze şi mai mult.

Însă el a râs, un sunet la fel de primejdios ca pumnalul apăsat acum de gâtul ei delicat.

— Se pare că te înşeli, mai că a mârâit el. Nimic nu-mi este drag. Vreau

să părăseşti tărâmul înainte de căderea nopţii. Dacă nu ai plecat până atunci, îmi voi elibera câinii Iadului. Când vor termina cu tine, orice a rămas va fi aruncat în Lacul de Foc.

Petrecuse suficient timp în preajma prinţilor Iadului pentru a şti că el aştepta să-i simtă frica. Când nu a distins niciun dram din emoţie, a devenit bănuitor. Iar ea trebuia să-şi păstreze avantajul.

Sursea s-a smucit înainte, tăindu-şi gâtul în lamă dintr-un capăt în altul cu o singură mişcare brutală. Sângele s-a scurs peste rochia ei scânteietoare, a pătat podeaua netedă de marmură şi i-a murdărit manşetele regelui. Ştia că asta avea să fie insulta supremă.

Netulburată de noul ei colier cutremurător, s-a îndepărtat de el, cu un zâmbet mai malefic decât cel mai rău dintre fraţii Diavolului. Ştia mult prea bine asta. Cu excepţia lui Pride, încercase să-i seducă pe toţi, dar eforturile îi fuseseră sortite eşecului. Pentru un grup de demoni uneltitori şi egoişti, cu siguranţă se protejau unii pe alţii în privinţa problemelor amoroase când inimile li se aflau în primejdie. Sub privirea lui rece şi atentă, rana s-a vindecat îndată, de parcă s-ar fi cusut singură.

— Eşti sigur de asta? Nu există nimic după care tânjeşti?

Din moment ce regele nu a învrednicit-o cu un răspuns, vrăjitoarea şi-a dezlănţuit supărarea asupra lui. Se săturase să i se refuze o cerere atât de simplă. Nu aveau mai multă încredere în vrăjitoare decât aveau vrăjitoarele în demoni. Să-şi alunge fiica avea să fie cel mai bine pentru toţi. Nu exista nici cea mai mică şansă ca ei să-şi dorească aşa ceva, ca o vrăjitoare să domnească alături de un prinţ al Iadului peste una dintre Casele lor preţioase.

— Până la urmă, poate că zvonurile sunt adevărate. Nu ai o inimă în pieptul ăla împietrit şi atât de bine protejat!

I-a dat roată în timp ce faldurile fustelor ei lăsau o dâră de sânge pe podeaua cândva curată ca lacrima.

— Poate că ar trebui să te ciopârţesc şi să arunc o privire înăuntru.

I-a cercetat aripile neobişnuite, albe şi argintii, plămădite din flăcări, iar rânjetul i-a devenit sălbatic. Îşi lăsase privirea să zăbovească asupra lor îndeajuns pentru ca Diavolul să se încrunte. Apoi a acţionat. A pocnit

scurt din degete, iar armele lui mărețe au căpătat culoarea cenușii, apoi au dispărut.

Încântată, Sursea a privit cum îl încătușează panica. O manifestare rară de emoție din partea unui demon cunoscut pentru indiferența lui. A încercat în repetate rânduri – și nu a reușit – să le cheme.

— Iată un truc la fel de cumplit ca Diavolul însuși!

În timp ce țesea vraja, vocea femeii avea o gravitate stranie, de parcă i-ar fi aparținut unei tinere și unei bătrâne totodată. Regele a înjurat furios.

— De acum înainte, un blestem se va răspândi în acest tărâm. Vei uita totul, în afară de propria ură. Dragostea, îndurarea, orice lucru bun din lumea ta vor înceta să mai existe. Într-o zi, lucrurile se vor schimba. Când o să cunoști adevărata fericire, jur că voi lua și tot ceea ce iubești!

Sursea l-a urmărit în timp ce se străduia în zadar să-și cheme aripile și sperând că disperarea avea să-l împingă să și le dorească atât de mult, încât să facă exact ce îi ceruse, mai ales acum, cu un blestem asupra lui. Nu voia decât să-și elibereze fiica de bețivul afemeiat. Să-i asigura adevărata fericire. Și să o ferească de acest tărâm nenorocit. Sursea stătuse prea mult timp deoparte, privind cum lumina fiicei sale se stingea. Lui Pride nu-i păsa decât de el însuși. Prințul-demon era incapabil să se dedice unei singure iubite. Ceva care nu ar fi deranjat-o, dacă fiica ei ar fi avut aceeași mentalitate.

Sursea și-a lovit o dată limba de cerul gurii, dezamăgită că regele nu își eliberase monstrul lăuntric pentru a riposta, apoi a dat să se întoarcă. Diavolul nu s-a obosit să se năpustească asupra ei. În schimb, când a vorbit, a furat vocea folosită de asasini înainte să-i taie gâtul cuiva în toiul nopții:

— Te înșeli!

Sursea s-a oprit și i-a aruncat o privire peste umăr. Nu mulți îndrăzneau să-i spună că se înșală. Mai ales după ce refuzau să-i acorde o favoare. Era un aliat puternic și un dușman și mai cumplit.

— Chiar așa?

— Poate că Diavolul e cumplit, dar nu apelează la trucuri.

Regele a zâmbit lent, batjocoritor.

— Preferă învoielile.

Sursea nu l-a scăpat din ochi, conştientă de felul tumultuos în care îi reacţiona magia, drept răspuns la ameninţarea înşelătoare reprezentată de Diavol. Spaţiul dintre ei era încărcat de ură. Ar fi ucis-o fără să ezite, dar, din fericire, avea ceva ce îşi dorea cu disperare.

— Prin urmare, vrei să încheiem una?

Iniţial, asta îi fusese intenţia. Însă, văzându-l acum deposedat de aripi, a cuprins-o un sentiment întunecat de bucurie. Îl ura pe Pride. Îi ura pe prinţii Iadului. Şi nu se aşteptase ca mica ei răzbunare să fie atât de satisfăcătoare. Totuşi, era neglijent din partea ei să nu-l asculte. Până la urmă, fericirea fiicei sale conta cu adevărat. L-a măsurat din cap până-n picioare.

— Prefă-te că iau în considerare ideea unei învoieli, o mică şansă pentru tine să distrugi blestemul şi să-ţi recuperezi aripile! Care-ţi sunt condiţiile? l-a întrebat Sursea.

— Şase ani, şase luni şi şase zile.

Vocea regelui demonilor era joasă şi periculoasă. Îi oferise fără şovăială răspunsul, un indiciu că meditase cu atenţia asupra lui. Nu că s-ar fi aşteptat la ceva mai prejos din partea strategului de război. Înainte ca ea să fie de acord sau să-i pună mai multe întrebări, Diavolul a adăugat:

— Timpul va fi măsurat în Cele Şapte Cercuri şi nu în vreo altă dimensiune a Iadului. În acea perioadă, în lipsa unei invitaţii, nu vei pune piciorul în nicio Casă a Păcatului, fie a mea, fie a unuia dintre fraţii mei. Dacă o faci, atunci rişti să te alegi la rândul tău cu un blestem. Unul pe care îl voi dezvălui abia când va fi prea târziu.

Sursea l-a privit bănuitoare pe Diavol. Învoiala era destul de simplă, dar a recunoscut strălucirea întunecată din ochii lui. Cunoştea mult prea bine înşelăciunea pe care o insinua. Wrath nu era nici pe departe nechibzuit. Dacă accepta, îşi asuma un risc însemnat, dar posibilitatea de a dobândi o recompensă şi mai mare era prea tentantă ca să fie trecută cu vederea.

— Vreau o garanţie că nimeni asociat cu tine sau cu fraţii tăi nu va încerca să mă ucidă sau să-mi facă vreun rău. Şi, dacă nu poţi distruge blestemul în timpul stabilit, nu va putea fi niciodată înlăturat. Nimic nu

va conta. Nicio formă de magie, niciun vicleşug, nicio învoială. Pentru eternitate, nu vei avea niciodată ceea ce iubeşti cel mai mult.

— Când îl voi distruge şi voi decide că nu mai vreau să-ţi arunci umbra spurcată pe acest tărâm, vei fi alungată din Cele Şapte Cercuri. Şi trebuie să ştergi amintirea acestei conversaţii.

Sursea a luat în considerare toate posibilităţile. Nu conta atât de mult dacă el câştiga, atâta vreme cât obţinea ce-şi dorise de la bun început. Şase ani, şase luni şi şase zile ar fi trebuit să-i ofere suficient timp pentru a-şi îndeplini planul, deşi în alte tărâmuri ar fi putut trece aproape douăzeci de ani. Totuşi, ar fi îndurat să aştepte oricât, dacă astfel nu ar mai fi fost niciodată nevoită să aibă de-a face cu prinţii Iadului. Era un preţ mic de plătit pentru eternitate.

Nu trebuia să-şi amintească în întregime această conversaţie. Trebuia doar să nu uite de ţelul ei de a-şi proteja fiica. O idee a început să prindă repede contur. Auzise zvonuri că însăşi Cotoroanţa folosea magia pentru a modela amintirile oricui încerca să traverseze un anumit lanţ muntos spre miazăzi. Însă intervenţia îi era îndreptată doar asupra unei Case a Păcatului, una specială şi enigmatică, care se deosebea de toate celelalte. Nu era condusă de demoni, ci de ceva mult mai cumplit. Şi era singura prevedere pe care regele demonilor uitase să o includă în învoiala lui.

Poate că sosise vremea să-i facă o vizită Casei Răzbunării.

— Cum rămâne cu Insulele Mişcătoare? l-a întrebat ea. Teoretic, sunt propria lor dimensiune.

Regele părea să ia în considerare acest lucru. Îi ajunsese la urechi faptul că îi displăceau insulele, dar îşi dorea o confirmare.

— Dacă vrei să fii alungată acolo, în adevăratul Iad, n-ai decât.

— Ştii, a continuat ea, pe un ton aparent plictisit, unii cred că 666 este semnul fiarei. Dacă şterg această amintire, cum să am încredere că nu-ţi vei încălca cuvântul?

— Ştii foarte bine că simbolizează echilibrul. Ordinea naturală a lucrurilor. N-o face pe ignoranta, Sursea! Pot să-ţi simt minciunile, şi duhnesc a rahat.

A chemat un servitor, apoi a scos din buzunarul sacoului o bucată

netedă şi transparentă de cuarţ. Sursea s-a străduit din răsputeri să nu pară surprinsă. Diavolul venise pregătit de luptă. O clipă mai târziu, acelaşi servitor a reapărut cu un contract şi două condeie de sânge. Un fior de nelinişte i-a coborât lent pe spate când regele i-a înmânat piatra.

— Şterge amintirea şi vom semna jurământul!

Amintirea s-a sfârşit brusc şi am fost aruncată înapoi în prezent. Eram udă până la piele şi pe jumătate scufundată în apa glacială. Totodată, în mine ardea un foc mistuitor, aerul scânteind din pricina dogorii bruşte. M-am uitat la mâna mea, la cristalul pulverizat din palmă. Amintirea nu se oprise. O *zdrobisem* în pumn.

Şase ani, şase luni şi şase zile. Wrath nu menţionase niciodată că dispun de timp limitat pentru distrugerea blestemului. Dar dorise să depun un jurământ de sânge faţă de el, vreme de şase luni. Şi Arin pomenise că mai avea şase luni pentru a-şi recăpăta întreaga putere. Apoi, fireşte, nu puteam uita de comentariul dispreţuitor al Surseei despre scurgerea rapidă a timpului în sala tronului.

Am înjurat, folosind fiecare cuvânt şi expresie urâte pe care le cunoşteam. Ţinând cont de bucuria Surseei, probabil că nu mai aveam mult timp.

Voiam să dau năvală în castel şi să-i poruncesc să-mi spună cât ne mai rămăsese, dar am alungat deocamdată ideea. Încă nu găsisem ceea ce căutam. Iar acum, mai mult decât oricând, trebuia să descopăr unde se afla Lama Nimicirii, ca să pot distruge blestemul înainte să fie prea târziu.

— Unde este Lama Nimicirii?

M-am concentrat asupra întrebării, am încărcat-o cu furia şi cu magia *mea,* apoi mi-am împins din nou mâna sub apă. Am luat un pumn de cristale şi fiecare piatră care încercase să mă ademenească într-un coşmar a devenit praf şi pulbere. Nu aveam nici timpul, nici răbdarea să fac faţă fricii altcuiva. Întrupam frica. Şi eram capabilă să fiu un coşmar. Fântâna Memoriei a vibrat, de parcă ar fi tremurat în urma profunzimii zguduitoare a emoţiilor mele.

— Arată-mi cine a văzut ultima oară Lama Nimicirii! Acum!

Degetele mi s-au strâns în jurul unui cristal cu margini ascuţite, care mi-a tăiat palma. Un şuierat de durere mi-a scăpat de pe buze înainte să fiu trasă în următoarea amintire.

În timp ce scena prindea contur, mi-am ţinut în frâu uimirea. Se părea că nu fuseseră dezvăluite toate secretele păstrate de cei din viaţa mea.

Până acum.

DOUĂZECI ŞI DOI

— Demonii nu sunt capabili de iubire. Ţi-am spus asta de nenumărate ori.

Tonul superior al mamei sale o scotea din sărite pe Lucia. Uneltise de ani în şir să pună capăt relaţiei fiicei sale şi nu ascunsese faptul că o încântaseră evenimentele recente. Lucia îşi dorea să se ghemuiască pe o parte şi să jelească, dar refuza să-i dea mamei sale dreptate.

Aceasta îi spusese că prinţul Casei Mândriei e cel mai vicios dintre cei şapte prinţi ai Iadului. Că picase de nenumărate ori în capcana pasiunii de moment, lăsând mereu inimi frânte în urmă, iar situaţia nu urma să difere după ce în sfârşit avea să îşi piardă interesul faţă de ea, o vrăjitoare nemuritoare cu care nu ar fi avut de ce să se asocieze. Şi nu orice vrăjitoare, aşa cum îi amintea adesea mama ei, ci fiica mai mare a Surseei, Prima Vrăjitoare, descendenta atotputernică a zeiţei soarelui.

De-a lungul anilor, mama o certase pentru că Lucia ar fi trebuit să aibă mai multă grijă să servească drept un bun exemplu. Să nu fie considerată o nesăbuită în ochii altor vrăjitoare, care aşteptau din partea ei instrucţiuni cu privire la cum să se comporte în preajma locuitorilor Celor Şapte Păcate. Curtarea – şi, chiar mai rău, căsătoria – în astfel de circumstanţe, când la mijloc se afla un demon, era cel mai îngrozitor tip de exemplu, mai ales dacă respectivul era Pride, renumit pentru reputaţia lui proastă.

Lucia nu era atât de naivă, încât să creadă că Pride avea să se schimbe şi nici nu îşi dorea ca acesta să o facă pentru binele ei, dar nimic nu o pregătise pentru durerea de a-l vedea subjugat de o alta. Nu acţiona aşa din răutate; Lucia credea asta cu fiecare fărâmă din inima ei frântă. Îi văzuse bunătatea, ştia că afecţiunea pe care i-o purta era reală. Mama ei o considera o fraieră, însă auzise zvonurile cu mult înainte să accepte curtea făcută de prinţ. Ştia că azi ar fi putut fi îndrăgostit nebuneşte, dar ziua de mâine rămânea un mister. Pride avea nevoie de atenţie şi adulaţie aşa cum florile aveau nevoie de soare şi ploaie pentru a înflori. I se părea că toanele şi capriciile lui erau teribil de incitante, fără a cădea nicicând în

predictibilitate sau rutină. În calitate de gardian între tărâmuri, avusese din plin parte de rutină și detesta monotonia îndatoririi.

Când se întâlniseră prima oară, prințul fermecător fusese vrăjit de numele ei. Lucia era derivat din lux, *cuvântul latin pentru lumină. Pride, Lucifer, era Steaua-dimineții. Aducătorul de lumină. El o numise soartă tragică, susținând că proveneau din două lumi opuse, menite să se urască reciproc, amândoi fiind incapabili, totodată, să nege iubirea lor predestinată. Lucia nu credea în soartă, dar o încântase destul de mult acest joc al tachinării. Când îl necăjea intenționat, prințul strâmba din nas în cel mai adorabil mod cu putință. La rândul lui, Pride dădea impresia să o adore din acest motiv.*

La început, totul păruse sălbatic de romantic. Să capteze atenția unei asemenea făpturi, cu care nu ar fi trebuit să vorbească niciodată. Și de care, cu atât mai puțin, nu ar fi trebuit să se îndrăgostească. Pride avusese dreptate într-o privință. Dragostea lor era interzisă. Și, ca toate lucrurile interzise, era mult mai atrăgătoare. Un sentiment de primejdie plana asupra lor ori de câte ori se întâlneau pe furiș. În orice moment puteau fi descoperiți sau puteau provoca un scandal pentru vrăjitoare și demoni deopotrivă.

În calitate de Vrăjitoare-Stelară, prima de acest fel, Lucia era menită să păzească tărâmul și să aibă grijă ca prinții-demon să se comporte adecvat. Singura ei datorie era să se asigure că rămâneau în Cele Șapte Cercuri, prinși în jocurile lor păcătoase, la curțile lor malefice, lăsându-i pe muritori în pace. Apoi îl întâlnise pe el. Și, la fel ca Steaua-dimineții, Pride năvălise ca o flacără în viața ei, îi aprinsese pasiunile și îl trezise dintr-o existență banală, plină de responsabilități, care pălea în comparație cu cea arătată de el.

Chiar și atunci când o ceruse în căsătorie, știuse că nu avea să fie întotdeauna așa. Pride strălucea și ardea prea puternic, prea intens pentru ca focurile lui să poată fi vreodată ținute în frâu. La drept vorbind, nu și-ar fi dorit niciodată să se schimbe. Dar ajunsese să-și dea seama că o făcuse. Și asta era problema. Nemulțumirea ei începuse să prindă treptat contur, așa cum se întâmplă adesea cu majoritatea necazurilor, o sămânță minusculă

care se dezvoltase între timp. Îşi dorea ceva ce Pride nu putea nici să-i ofere, nici să fie. Cel puţin, nu cu ea. Şi astfel prinsese rădăcini suferinţa ei.

Pride fusese mereu sincer cu el însuşi; Lucia fusese cea care nu fusese sinceră cu ea însăşi sau cu el în privinţa dorinţelor ei. Prinţul îi demascase minciunile şi o implorase să-i spună adevărul, însă ea refuzase.

De fapt, se certaseră chiar în noaptea aceea. Pride o rugase din nou şi din nou să aibă încredere în el şi să-i mărturisească de ce e supărată. Jurase că nu se va da în lături de la nimic pentru a o face fericită. Îi promisese că urma să lipsească de la festin, că urma să rămână alături de ea, ca să afle ce o tulbură. Dar Lucia credea că fericirea nu poate veni de la altcineva, ci că trebuia găsită mai întâi în tine.

Ştia că Pride ar fi făcut orice pentru ea; nu ar fi vorbit niciodată cu altcineva în vreun fel romantic. Şi, în cele din urmă, avea să fie la fel de nefericit ca ea acum. Oricât de multă dragoste ardea între ei, Lucia îşi dăduse seama că unele suflete nu erau menite să fie împreună.

Lacrimile îi ardeau ochii, dar a refuzat să le lase să cadă. Mama ei o urmărea cu atenţie, cu faţa de nemuritoare întunecată de dezaprobare.

— Prima şi singura lui iubire este el însuşi. În asta constă natura păcatului său. Ai luat cea mai bună decizie când ai plecat, Lucia. În timp, nu numai că o vei crede, dar vei simţi că este adevărat.

— Bineînţeles că a fost cea mai bună.

Mama ei vorbea de parcă nu Lucia ar fi fost cea care alesese să plece. Nu simţise nicicând o durere atât de necruţătoare, dar o făcuse. În timp ce Pride o curta făţiş pe Nicoletta de la Casa Răzbunării, la festinul din seara asta, Lucia se prefăcuse că are o migrenă, astfel încât să rămână la Casa Mândriei. După ce soţul ei cedase în sfârşit cererilor sale şi plecase, luase cufărul pe care-l pregătise mai devreme şi alergase spre portalul aflat pe domeniul lor.

Mama ei stătea pe Insulele Mişcătoare, aşa că înainte să se convingă că e o idee proastă, Lucia şi-a imaginat casa Primei Vrăjitoare – fermecătoarea cabană cu acoperiş de stuf, situată în partea superioară a stâncilor, în versiunea de Irlanda a insulei – şi a păşit în portal.

Acum, în timp ce stătea la măsuţa din sufragerie, cu spatele drept şi

bând o ceaşcă de ceai de plante, îşi regreta parţial destinaţia. O parte din ea se întreba dacă propria mândrie îi întuneca judecata.

Poate că ar fi trebuit să fie cutezătoare şi să-i mărturisească soţului ei fiecare temere sau grijă tăinuită în adâncul inimii. Însă îndoiala avea să fie de scurtă durată, şi-a reamintit, adunându-şi curajul pentru a cere favoarea pentru care venise aici. Spera că mama ei i-ar oferi orice pentru a se asigura că nu urma să se întoarcă în Cele Şapte Cercuri.

— Vreau să uit, a spus Lucia, susţinându-i privirea Primei Vrăjitoare. Ştiu că ai o vrajă de la Cotoroanţă. O vreau. Şi vreau să fiu lăsată în pace până când sunt gata să mă întorc. Dacă o să fiu vreodată.

Spre meritul ei, mama sa nici măcar nu a clipit.

— Unde vrei să mergi?

Lucia a răsuflat uşurată, recunoscătoare că nu avea să fie nicio ceartă. Se gândise mult la locul în care fi plăcut să trăiască, unde i s-ar fi putut vindeca inima şi ar fi putut trăi viaţa dorită.

— Sicilia.

Expresia mamei a devenit mai pătrunzătoare. Lucia ştia că asta înseamnă că uneltea în gând, dar nu i-a păsat. Atâta vreme cât obţinea ce voia, mama ei putea să pună la cale orice complot dorea. Prima Vrăjitoare s-a ridicat şi a scos o traistă mică dintr-un panou ascuns în perete. A pus-o în faţa Luciei şi a bătut în cureaua care o ţinea legată.

— În acest pachet vei găsi tot ce ai nevoie ca să uiţi. Nu doar de inima frântă, ci şi de orice vrei să laşi în urmă.

— Şi pur şi simplu se întâmplă să ai asta la îndemână?

— Am fost pregătită pentru această zi de când ai pus pentru prima oară ochii pe acel demon, iar el şi-a înfipt ghearele în inima ta preţioasă.

Ştiind că discuţia nu avea să ducă nicăieri, Lucia a desfăcut cureaua de piele şi a deschis traista, cercetând varietatea stranie de obiecte. O bucată rară de cuarţ albastru, cu margini ascuţite, din Emisfera de la Miazăzi. Un pergament rulat, cu o vrajă de uitare. Şi un pumnal. Unul pe care Lucia l-a recunoscut imediat.

Era legendar, un obiect blestemat de mama ei, care putea ucide orice creatură, chiar şi un prinţ al Iadului. De asemenea, se zvonea că pumnalul

distrugea blesteme, însă Lucia ştia un secret despre armă pe care nimeni altcineva nu-l cunoştea, în afară de mama ei. Un secret care fie putea activa lama, fie putea să o distrugă pentru totdeauna, dacă nu s-ar fi procedat corect.

— Lama Nimicirii? Pentru ce o să am nevoie de ea?

— Nu fi prostuţă, copilă! a mustrat-o mama ei, lovindu-şi limba de cerul gurii. Pentru protecţie. Crezi că mândria îi va permite să stea cu mâinile în sân, în timp ce soţia lui îl face de râs? Nu crezi că va tânji să se răzbune?

— Nu m-ar răni niciodată şi nici nu mi-ar dori răul.

Lucia s-a uitat îngrozită la mama ei.

— Chiar şi după atâţia ani, încă mai ai o părere atât de proastă despre el?

— S-ar putea să nu te rănească, Lucia, dar mă îndoiesc că-şi va lăsa soţia să dispară fără să o caute. Ai lăsat o scrisoare prin care îi explici totul? Ştie că nu te vei întoarce?

Lucia şi-a închis brusc ochii, cu obrajii înroşiţi de ruşine. Încercase. Stătuse la biroul ei, cu călimara pregătită şi condeiul în mână, însă nu găsise cuvintele potrivite. De fapt, nu găsise niciun cuvânt. Fusese laşă. Poate chiar crudă. Dar, în loc să spună lucrul greşit sau să-şi aştearnă pe hârtie toate dorinţele, grijile şi temerile, pentru ca el să o respingă în cele din urmă, pur şi simplu plecase.

— Într-o zi te va găsi.

Vocea mamei sale era la fel de tăioasă ca expresia ei.

— Îşi va aminti tot ce ai uitat. Şi-ţi promit că nu se va da în lături de la nimic pentru a te recuceri! Mândria lui va avea grijă de asta. Numai tu te vei afla în dezavantaj, deoarece îl vei fi uitat. Crezi că va fi un soţ devotat după aceea? Îl vei fi făcut de ruşine, îi vei fi zdrobit orgoliul legendar în faţa întregii sale curţi. În faţa întregului tărâm. Şi nici nu-ţi vei aminti.

Lucia a clătinat din cap. Ştia ce nu spunea mama ei – îi dezaproba decizia de a lua o licoare ca să uite. Nu era o tactică inteligentă de luptă, iar Prima Vrăjitoare considera că vrăjitoarele şi demonii se află în mod constant în război. Totuşi, durerea din pieptul Luciei, suferinţa acută şi

mistuitoare, era prea puternică pentru a fi învinsă; nu putea să se îndepărteze de Pride dacă își amintea de el.

— Voi lua pumnalul. Ai grijă doar să nu mă mai îndrăgostesc de un alt prinț al Iadului!

Privirea mamei a devenit la fel de dură ca oțelul forjat în Iad din mâna Luciei.

— După ce-mi închei socotelile cu demonii, mă voi asigura că nicio vrăjitoare nu va mai cădea în plasa țesută de minciunile lor. În schimb, ei ne vor urî cu atâta pasiune, încât ar fi sub demnitatea lor să se îndrăgostească din nou de o vrăjitoare. Jur pe sângele vieții mele, draga mea fiică!

Apoi a șoptit o vrajă de invocare și, în câteva clipe, a apărut o altă vrăjitoare. Lucia a recunoscut-o vag ca fiind o membră a unuia dintre cele mai puternice sabaturi.

— Maria, am o misiune pentru tine. Trăiești în versiunea Insulelor Mișcătoare a orașului Palermo, nu-i așa?

În timp ce Prima Vrăjitoare complota cu Maria, Lucia a citit vraja. Ce-i drept, nu era nimic altceva decât un amestec de ceai de plante. Era ușor de preparat. Chiar și dacă avea să uite menirea licorii, tot ar fi fost capabilă să strângă ingredientele. După ce a lăsat vraja deoparte și a luat cristalul cu margini ascuțite, o cană aburindă i-a apărut în față. Și-a ridicat privirea și a întâlnit ochii blânzi ai celeilalte vrăjitoare.

— Bea! Va ajuta la ameliorarea durerii, bambina.

Lucia știa că era prima doză a ceaiului vrăjit. Știa că, după ce avea să ducă porțelanul la buze, lucrurile urmau să se sfârșească definitiv între ea și Pride. Mama ei a rămas tăcută, dar Lucia i-a simțit privirea îndreptată asupra ei, aproape ca și cum ar fi provocat-o. A ridicat ceașca și s-a oprit pentru o clipă înainte să ia acea primă înghițitură fatidică, care ar semnala atât sfârșitul, cât și un nou început pentru ea.

— Vreau un nume nou. O familie nouă. Vreau să uit totul, cu excepția faptului că sunt o vrăjitoare.

Într-un târziu, Lucia și-a ațintit ochii asupra mamei sale.

— Și nu vreau să te văd până nu te chem.

Ceva asemănător durerii a străbătut chipul mamei, însă a apărut şi a dispărut imediat.

— Prea bine! Maria va supraveghea totul de la distanţă şi-ţi va găsi adăpost într-o familie dintr-un sabat practicant de magie neagră.

Cealaltă vrăjitoare a dat din cap.

— Vei fi bine îngrijită.

— Bun!

Lucia şi-a smucit bărbia înainte, în semn de aprobare, apoi a dat ceaiul pe gât, ignorând fierbinţeala licorii. A durat câteva secunde, dar presiunea împovărătoare de pe pieptul ei s-a diminuat. Muşchii i s-au relaxat. Tristeţea şi durerea s-au estompat. Dacă o tulburase ceva cu o clipă în urmă, Lucia nu-şi putea aminti ce anume. Poate că fusese un vis urât. A clipit şi s-a uitat nedumerită la cristalul din mână şi la pumnalul aflat pe masa din faţa ei, încruntându-se.

— Pentru ce sunt acestea?

Maria i-a zâmbit cu tristeţe.

— Să nu arăţi niciodată pumnalul cuiva! Să nu vorbeşti niciodată despre armă! Trebuie să fie folosită doar asupra celor Malefici.

— Cei Malefici?

Inima Luciei bătea cu putere. Dacă nu ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că cineva îi manipula emoţiile. Dar un asemenea tip de putere trebuia să fie interzis.

— Cine sunt?

O vrăjitoare necunoscută, cu ochi stranii, strălucitori ca stelele, a ocolit încet măsuţa de lemn. Emana putere, dar Lucia şi-a înfrânat fiorul.

— Cei Malefici sunt creaturi însetate de sânge, cunoscute drept prinţi ai Iadului. Vor să te distrugă. Vor să distrugă toate vrăjitoarele.

— Dacă vezi unul, a adăugat Maria, trebuie să te ascunzi. Şi dacă vin după tine...

Lucia şi-a plecat privirea spre lama cu aspect mortal.

— Trebuie să mă protejez, a zis ea.

A inspirat adânc, simţind cum adevărul prinde rădăcini înăuntrul ei. Cei Malefici. Duşmanii ei de moarte. S-a rugat zeiţei să nu întâlnească

niciodată unul, dar a fost recunoscătoare pentru pumnal, pentru orice eventualitate. Lucia a ridicat cristalul albastru şi rar.

— E o piatră-de-memorie?

Vrăjitoarea cu ochi strălucitori ca stelele a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Pentru siguranţa ta, trebuie să-ţi ştergi acum toate amintirile din seara asta. Îţi voi da un somnifer şi, după ce te trezeşti, Maria te va duce acasă.

— Sunt în pericol? a întrebat-o Lucia pe vrăjitoare, urându-şi nota de teamă din voce.

— Nu mai eşti.

În timp ce Lucia ţinea cristalul magic, începând să-i ofere amintirile din această noapte, piatra a luat ceva ce nu-şi putea aminti dacă voia sau nu să piardă. S-a încruntat din nou când cristalul a devenit fierbinte, absorbindu-i tot mai multe gânduri din ultimele ore.

— Cine... Care este numele meu?

Femeia cu ochi strălucitori ca stelele nu părea să creadă că lipsa ei de memorie în această privinţă reprezenta o surpriză, un indiciu că-şi dorise să uite. Cel puţin asta a bănuit vrăjitoarea fără nume.

— Numele tău este Claudia. Eşti din Palermo. Eşti o vrăjitoare puternică, cu o afinitate pentru magia neagră, şi ai fost binecuvântată cu darul Clarviziunii. Mânuieşti cu talent lamele şi nu ţi se face rău în preajma morţilor. Şi familia ta îţi aşteaptă sosirea.

Claudia. A dat din cap; numele părea să i se potrivească, deşi se îndoia că restul poveştii conţinea vreo sământă de adevăr. A observat că vrăjitoarea nu spusese că familia ei îi aşteaptă întoarcerea. *Doar sosirea. Nu-şi amintea să fi luat somniferul, dar pleoapele i-au devenit dintr-odată prea grele pentru a-şi ţine ochii deschişi. A reuşit să mai pună o întrebare înainte să o fure somnul:*

— Cine eşti?

— O aliată puternică pentru unii. Un coşmar pentru alţii.

Pe măsură ce Claudia aluneca în mrejele unui somn agitat, s-a rugat să nu o mai vadă niciodată pe vrăjitoarea cu ochi stranii.

DOUĂZECI ŞI TREI

Înapoi în Fântâna Memoriei, m-am uitat fix la cristalul cu margini ascuţite din palmă. Pentru prima oară de când redevenisem nemuritoare, aş fi putut să jur că am simţit bătăile fantomatice ale unei inimi pe care nu o mai aveam. Nu-mi venea să cred! Găsisem ceea ce căutam, dar recuperarea lamei nu urma să fie o sarcină uşoară. Claudia, cea mai dragă prietenă a mea, era fiica Primei Vrăjitoare. Lucia. Soţia dispărută a lui Pride, presupusă moartă chiar şi de Wrath. Şi Claudia nu-şi amintea nimic.

Spre deosebire de mine, *alesese* să-şi uite prinţul. O decizie care o sfâşiase pe dinăuntru, dar pe care găsise puterea să o ia. Pentru că simţise că aşa era cel mai bine pentru ea. *Pe sânge şi pe oase!* Nu voiam să fiu monstrul care să o facă să-şi amintească de durerea ei şi nici nu intenţionam să-l conduc pe vreunul dintre prinţii-demon la prietena mea, după ce reuşise să dispară. Era un miracol că niciunul dintre ei nu o întâlnise cât stătuseră în versiunea noastră a Insulelor Mişcătoare.

Claudia clar nu voia să fie găsită, îndeosebi de soţul ei, şi depăşise momentul. Era fericită, mulţumită de noua viaţă pe care şi-o croise.

Dar alegerile îmi erau limitate. Claudia avea Lama Nimicirii, singura armă capabilă să rupă blestemul, iar în mintea ei era ascuns un secret despre cum să faci pumnalul să funcţioneze fără să-l distrugi. Cu atenţie, am rememorat în gând acea parte din amintirea ei, disperată după orice altă modalitate de a obţine informaţia şi de a nu tulbura pacea prietenei mele.

De asemenea, se zvonea că pumnalul distrugea blesteme, însă Lucia ştia un secret despre armă pe care nimeni altcineva nu-l cunoştea, în afară de mama ei. Un secret care fie putea activa lama, fie putea să o distrugă pentru totdeauna, dacă nu s-ar fi procedat corect.

Nu mă îndoiam că prietena mea avea să predea pumnalul dacă i

l-aş fi cerut, dar, pentru ca eu să-l folosesc corect, Claudia trebuia să-şi recapete memoria. Nu eram sigură dacă exista o limită de câte ori putea şterge cineva o amintire. Dacă prietena mea o redobândea acum pe cea din seara aceea, era posibil să nu mai scape niciodată de ea. Pe tărâmul nostru trecuseră aproape două decenii de uitare şi din viaţa ei nouă. Şi nu vedeam nicio altă cale de urmat pentru a nu-i provoca durere. Eram gata să plătesc eu însămi preţul, de altfel unul pe care ar fi fost cumplit să-l pretinzi de la oricine altcineva.

— Zeiţă divină din cer! Trebuie să existe...

Lucia ştia un secret despre armă pe care nimeni altcineva nu-l cunoştea, în afară de mama ei.

— Binecuvântaţi să fie cei Malefici!

Mi s-au curbat buzele. Într-adevăr, diavolul se ascundea în detalii, aşa cum le plăcea fiinţelor umane să spună. Wrath, regele chiar şi al celor mai neînsemnate detalii, ar fi încântat să afle de ce reputaţie se bucură. Mai exista o persoană care cunoştea secretul lamei. Una pe care nu mă deranja să o rănesc pentru a obţine informaţii.

Dimpotrivă, eram nerăbdătoare să-mi răzbun soţul şi prietena. Mi-am pus cu grijă piatra-de-memorie în corset şi m-am îndreptat spre temniţă. Sosise momentul să o dezgheţ pe Sursea şi să descopăr ce lucruri interesante avea de spus despre Lama Nimicirii.

Prin sânge şi prin durere sau din proprie voinţă, aceasta urma să-mi spună ce-mi doream să ştiu.

Flori sălbatice arzătoare pluteau deasupra statuii îngheţate care era Sursea, căldura magiei mele încălzind încăperea altminteri friguroasă. M-am aşezat pe un taburet adus de un membru al gărzii şi am privit impasibil cum gheaţa se topea şi picura pe podeaua de piatră.

Dezgheţarea vrăjitoarei era un proces lung şi anevoios, care dura mai mult decât anticipasem, dar trebuia făcut cum trebuie, altfel putea reînvia „greşit”, potrivit soţului meu.

În mod normal, nu mi-ar fi păsat de consecinţele nefaste pe care le-ar fi suferit, dar aveam nevoie să-mi spună cum să activez lama şi nu doream să-mi asum nici cel mai mic risc de a pierde acea oportunitate de răzbunare meschină. Sora mea şi-ar fi dat ochii peste cap dacă m-ar fi văzut acum, însă, odată restaurată, aşa speram că urma să se ocupe Casa noastră a Păcatului de astfel de chestiuni.

Wrath a păşit în odaia subterană şi a strâns din buze la vederea Surseei. Ura lui faţă de vrăjitoare era palpabilă. Dacă ea nu ar fi fost nemuritoare, iar el nu şi-ar fi vrut aripile înapoi, ar fi ucis-o cu mult timp în urmă. Temperatura a scăzut cu câteva grade, îngreunând procesul de decongelare.

— După ce se dezgheaţă suficient cât să vorbească, există un anumit interval de timp în care ar trebui să încerc să închei interogatoriul? l-am întrebat, reuşind să-i distrag atenţia lui Wrath, care se pierduse pentru o clipă într-un loc întunecat.

Când temperatura a revenit la frigul obişnuit, aerul şi-a recăpătat nota tăioasă, caracteristică aici, atât de adânc sub pământ.

— Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie! După ce termini interogatoriul, trimite pe cineva după mine! Nu trebuie lăsată singură până nu va îngheţa la loc.

I-am oferit soţului meu un zâmbet scurt. De îndată ce îi spusesem de ce am nevoie, nu ezitase să-mi îndeplinească dorinţa. Chiar şi atunci când îl rugasem să nu fie prezent sau să pună întrebări. Acum, că simţeam la rândul meu emoţii, ştiam cu certitudine că nu avusese nici măcar un moment de îndoială ori şovăială.

— Îţi mulţumesc că ai încredere în mine!

— Încearcă să nu o mutilezi prea mult!

M-a sărutat pe frunte şi s-a îndreptat spre uşă.

Anir s-a oprit brusc în afara temniţei şi a dat din cap spre mine, apoi a aşteptat ca Wrath să iasă din odaie şi l-a urmat. Nu mi-a scăpat faptul că purtau o conversaţie şoptită, cu capetele plecate unul spre altul. Celelalte Case ale Păcatului erau înarmate până-n

dinţi după încercarea eşuată de a lovi Casa Lăcomiei. Din pricina corespondenţei constante care sosea, a întreruperilor provocate de vizitele emisarilor şi a dezbaterilor din sala de război, încă nu apucasem să-l întreb pe Wrath cât timp mai aveam la dispoziţie pentru a rupe blestemul. Nu că aş fi petrecut mai mult de două minute cu el de când mă întorsesem de la Fântâna Memoriei. Mă grăbisem aici imediat după cererea mea.

În eventualitatea în care interogatoriul Surseei lua o turnură nefavorabilă, nu voiam să-i dau speranţe deşarte şi să-i spun ce aflasem. Dar trebuia să vorbim. Curând.

Fireşte, asta numai dacă vrăjitoarea încăpăţânată se dezgheţa în acest secol. Aş fi putut să jur că trăgea de timp, răsucind lama în rană ori de câte ori se ivea ocazia. Degetele îmi băteau darabana pe braţe. Apa se scurgea încet din peretele gros de gheaţă din jurul Surseei. *Pic. Pic. Pic.*

Am adăugat încă o floare arzătoare la buchetul în flăcări aflat deasupra ei, apoi mi-am îndreptat din nou privirea asupra chipului vrăjitoarei, cercetând-o pe îndelete. Asemănarea dintre ea şi Claudia nu era izbitoare, dar o remarcai după ce aflai de legătura de rudenie. Aveau aceeaşi formă a feţei, aceeaşi arcuire a sprâncenelor. Părul închis la culoare al Surseei era ondulat, iar al Claudiei, mai cârlionţat, însă împărtăşeau aceeaşi nuanţă lucioasă şi intensă de maro.

Cu propriile amintiri din nou intacte, ştiam că nu o întâlnisem niciodată pe Claudia când era încă Lucia, iar eu eram Fury. Fusese un şoc să văd revelaţia în Fântână Memoriei.

Am rememorat frânturi din trecut şi am evocat vremea de dinainte să fiu încătuşată cu vraja-de-ferecare, pentru a-mi aminti tot ce puteam. De la începutul complotului nostru, eu şi Vittoria nu ne prezentaserăm niciodată la aceeaşi petrecere în timp ce o interpretam pe „Nicoletta”. Sora mea geamănă participa la orice întâlnire sau petrecere cu Pride, iar eu procedam la fel cu Wrath. Sursea insistase că nu puteam fi prinse până la momentul potrivit,

deoarece dorea să se asigure că ambii prinţi au timp să se îndrăgostească cu adevărat.

De-a lungul atâtor petreceri, nu mi-am putut-o aminti pe Claudia la niciunul dintre evenimentele la care *eu* participasem. Chiar şi aşa, m-am cufundat şi mai adânc în fântâna amintirilor. Mi-am amintit că eu şi Vittoria ne conduceam pe rând Casa Păcatului, predând responsabilitatea o dată la două săptămâni, astfel încât Pride şi Wrath să se întrebe pe unde se află personajul nostru construit împreună – Nicoletta – când nu eram cu ei. Desigur, le mărturisisem parţial adevărul. Ne întorceam la Casa Răzbunării, o Casă despre care ştiau puţin, datorită magiei mamei şi discreţiei noastre.

Mi-am amintit cum ne ocupaserăm de fiecare detaliu în parte, aşa cum ne ceruse Sursea – ne sincronizaserăm până şi vizitele la Case, astfel încât să-i convingem pe prinţi că era timp suficient pentru ca „Nicoletta” să-l fi vizitat pe unul în momentele în care nu se afla în compania celuilalt, o modalitate de a băga zâzanie între fraţi prin dezvăluirea faptului că amândoi curtau aceeaşi femeie.

Singurul eveniment la care participaserăm amândouă a fost noaptea fatidică în care Prima Vrăjitoare ne ceruse să dăm lovitura de graţie – cea a Festinului Lupului. În acea seară, în singura noapte în care se adunau toţi cei şapte prinţi, planul ei de răzbunare fusese simplu: Vittoria trebuia să-l ademenească pe Wrath să o „prindă” în timp ce-l seducea pe Pride. În urma scenei compromiţătoare, ne aşteptam să-şi elibereze urgia şi să se lupte cu fratele lui. Pride avea să îşi piardă soţia şi, eventual, curtea, dacă Wrath îşi dezlănţuia puterea Casei Mâniei. Asigurând astfel răzbunarea supremă a Primei Vrăjitoare împotriva lui Pride.

Deşi *eu* nu o întâlnisem nici măcar o dată pe Claudia în tot acest timp, nu mă îndoiam că Vittoria ştiuse cine e cu adevărat. Până la urmă, sora mea fusese cea trimisă să-l seducă pe Pride. Şi totuşi, nu menţionase niciodată acest lucru şi nu destăinuise niciodată secretul prietenei noastre. Nu eram sigură dacă sora mea geamănă acţionase din bunătate sau dacă nu voia să-i alerteze pe prinţi din motive

personale. Dacă intuiţia mea fusese corectă şi nutrea sentimente pentru Pride, îşi dorea ca nimeni să nu afle secretul Claudiei. Poate nici chiar Claudia însăşi.

Însă când mă gândeam la teoria mea despre Vesta – mai exact, la ajutorul pe care i-l acordase Vittoria ca să fugă de la o curte care o făcea atât de nefericită –, îmi venea greu să cred că sora mea geamănă era atât de egoistă sau de îngrozitoare pe cât şi-ar dori să creadă tărâmul. Cu siguranţă săvârşise destule fapte întunecate, cum ar fi uciderea fiicelor vrăjitoarelor care ne încătuşaseră cu vraja-de-ferecare, dar până acum acesta fusese singurul ei act propriu-zis de răzbunare.

Îl ucisese şi pe Antonio, despre care bănuiam că fusese pe cale să dezvăluie informaţii despre Vesta. Asta nu scuza fapta Vittoriei, însă dădea de înţeles că nu comitea acte monstruoase fără să aibă un motiv întemeiat, aşa cum fusese mai mult decât fericită să ne lase pe mine şi pe prinţii-demon să credem.

Când o bucată mare de gheaţă a crăpat şi a alunecat de pe faţa Surseei, am revenit cu mintea în prezent. Prima Vrăjitoare era acum complet dezgheţată de la frunte până la bărbie. A clipit lent, până când şi-a eliberat genele de gheaţă, şi m-a fixat cu o privire impresionant de dispreţuitoare.

— Fury, a spus, aproape scuipându-mi adevăratul nume. Întotdeauna ai fost cea care a semănat cel mai mult cu...

Gura Surseei s-a închis brusc, cu un *trosc* distinct.

— Care a semănat cel mai mult cu Lucia?

— Nu ştiu la cine te referi. Aveam de gând să spun cu Wrath, dar n-am dorit să-mi întinez dispoziţia deja proastă rostindu-i numele blestemat.

În loc să-i dau în vileag minciuna evidentă, m-am ridicat de pe taburet şi m-am mişcat în jurul blocului de gheaţă care îi întemniţa restul trupului îngheţat.

— Ştiai că eu şi Claudia am fost cele mai bune prietene cât m-am aflat sub efectul vrăjii-de-ferecare? La fel şi Vittoria. Aş putea să

merg chiar acum la ea şi m-ar primi cu braţele deschise în casa ei. Nici măcar nu s-ar mira dacă ar apărea şi Vittoria, înviată din morţi.

Privirea Surseei strălucea de furie, dar şi-a ţinut gura vicleană închisă.

— Vreau Lama Nimicirii. Şi voi face orice ca s-o obţin. Chiar şi să rănesc o prietenă dragă prin împărtăşirea unei poveşti foarte interesante. Dacă nu cumva te hotărăşti să ne ajuţi pe mine şi pe fiica ta.

Expresia Surseei nu s-a schimbat, dar i-am simţit mintea raţională lucrând frenetic.

— Să te ajut nu este în interesul meu.

— Ţi-ai atins scopul final şi ai obţinut ceea ce ţi-ai dorit. Pride şi Lucia s-au despărţit. Răzbunarea ta împotriva lui Wrath ia sfârşit acum. A plătit îndeajuns preţul blestemului tău. La fel şi eu. Şi asta nu a făcut niciodată parte din învoiala *noastră.*

— Blestemul lui Wrath a fost foarte clar. Odată ce va cunoaşte adevărata fericire şi adevărata dragoste, acestea urmau să fie înlăturate şi înlocuite cu ură. Niciodată nu ar fi trebuit să-l laşi să ţi se strecoare în inimă. Asta e problema ta.

— Eşti sigură?

Am invocat o floare de portocal mare şi înflăcărată, pe care am ţinut-o în palmă. Cu capul înclinat într-o parte, am admirat flăcările magice, aurii-trandafirii.

— Mă îndoiesc că este înţelept să-mi stârneşti furia. Dă dovadă de puţin respect faţă de zeii tăi!

Am suflat floarea spre faţa Primei Vrăjitoare şi i-am pârjolit uşor sprâncenele. Sursea a ţipat când flăcările au plutit deasupra pielii ei, suficient de aproape cât să simtă arsura, dar să nu i se topească şi carnea. Deocamdată. Era o dovadă a controlului pe care îl aveam asupra magiei mele, a preciziei cu care puteam mânui flacăra magică.

— Nu dispun nici de timpul, nici de răbdarea necesare să prelungesc această întâlnire. Dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu, îţi voi

da foc întregului cap. Vei ţipa şi te vei sufoca lent cu mirosul propriei cărni arzând, până când îţi vor ceda corzile vocale. Apoi o voi vizita pe Claudia şi îi voi oferi asta.

Am scos piatra-de-memorie din corset şi am ridicat-o. Ameninţarea de a fi torturată nu furase şi ultima brumă de culoare din obrajii vrăjitoarei, dar cristalul a avut efectul scontat.

— Cum activez lama pentru a distruge blestemul?

Un muşchi a zvâcnit în maxilarul Surseei. Tot nu voia ca blestemul să fie spulberat, nici măcar după ce obţinuse ce-şi dorise: fiica ei eliberată de Pride. Atât de mult îl ura pe Wrath pentru că nu îi îndeplinise cererea. Era copilăresc! Accesul de furie al unei nemuritoare răsfăţate, de viţă divină. Am clătinat din cap.

— Răzbunarea e un ţel urât, care cuprinde multe păcate. Ai grijă, am şoptit, aplecându-mă mai aproape, altfel propria mândrie îţi va aduce căderea, Sursea! Puţin ironic, având în vedere situaţia. Că ai ceda celui mai detestat păcat, doar ca să-l pedepseşti pe Wrath pentru că a spus „nu” capriciilor tale. Pentru că a respectat alegerea fratelui său şi a soţiei sale. Te-ai implicat în relaţia lor şi ai complotat. Ai preferat ura, când tot ce ar fi trebuit să faci era să-ţi iubeşti copila necondiţionat. Să-i dai voie să facă propriile alegeri. Să se descopere pe sine.

Sursea a răsuflat greu, cu faţa schimonosită de furie.

— Sângele fiicei mele – şi numai al ei – activează lama. Dar trebuie să ţi-l ofere de bunăvoie. Ca toate formele de magie, nu poate fi luat sau obţinut cu forţa ori prin mijloace înşelătoare.

O parte din mine, încă umană, a simţit un junghi în piept. Schimbarea subtilă nu i-a scăpat Primei Vrăjitoare, care şi-a dezvelit dinţii într-un rânjet dispreţuitor.

— Lăsând intervenţia mea deoparte, Lucia nu merită să fie readusă în această lume a păcatelor. Sper că poţi trăi cu alegerea ta de a distruge fericirea pe care a găsit-o atât de greu.

Wrath m-a escortat înapoi în apartamentul lui privat, în tăcere,

simţindu-mi nevoia de a-mi analiza opţiunile. S-a oprit în faţa uşii şi m-a măsurat din priviri.

— N-am avut prea multe ocazii să vorbim despre asta şi nici acum nu este cel mai bun moment, dar mi-ar plăcea să împărţim o cameră. Poate fi oricare dintre apartamentele noastre sau putem dărâma peretele dintre ele, astfel încât întregul etaj să fie locuinţa noastră privată. Dacă vrei, vom adăuga o bucătărie mică.

Pentru prima dată în câteva zile, mintea nu mi-a mai fost asaltată de gânduri. M-am holbat la soţul meu, care nu înceta să mă uimească cu grija lui. Cu dovezile sale nesfârşite de dragoste. M-am ridicat pe vârfuri şi i-am apropiat faţa de a mea.

— Hai să adăugăm bucătăria şi să dărâmăm peretele! Ideea de a avea tot etajul drept locuinţa noastră privată, unde ne putem ascunde de întreaga curte, este extrem de atrăgătoare. Şi nu-ţi împărtăşesc deloc părerea. A fost momentul perfect pentru a vorbi despre asta.

— Consideră-ţi dorinţa îndeplinită, doamna mea!

Wrath m-a sărutat uşor, apoi a deschis uşa. L-am urmat şi m-am prăbuşit pe unul dintre fotoliile uriaşe de lângă şemineu. Exaltarea de moment a trecut, înlocuită de gravitatea a ceea ce trebuia făcut în continuare.

L-am surprins pe prinţul-demon urmărindu-mă îndeaproape, cu buzele strânse într-o linie subţire.

— Ai primit răspunsurile de care aveai nevoie?

— În mare parte.

Flăcările dansau în şemineu de parcă nişte căţeluşi entuziasmaţi ar fi dat din cozi. M-am întors spre soţul meu.

— Învoiala pe care ai încheiat-o cu Sursea a fost pentru şase ani, şase luni şi şase zile.

Wrath s-a lăsat pe fotoliul de lângă mine, aruncându-mi o privire pătrunzătoare. Înainte să poată pune întrebări, am adăugat:

— Cât timp a mai rămas?

S-a uitat lung la foc, flăcările învăluindu-i chipul într-o lumină

caldă şi aurie.

— O zi.

— O zi!

Nu credeam că mai avem mult timp, dar o zi – era ridicol! Cu o voinţă de fier, mi-am ţinut în frâu furia, astfel încât să am mintea limpede.

— Dacă nu distrugem blestemul până mâine, nu mai poate fi distrus niciodată.

— Fântâna Memoriei a funcţionat pentru tine.

Tonul lui Wrath nu mi-a oferit vreun indiciu cu privire la ce simţea în legătură cu asta, iar expresia lui era şi mai greu de elucidat. S-a ridicat şi a turnat o băutură din carafa pe care o ţinea pe bufetul de lângă poliţă, apoi s-a întors spre mine şi a înălţat paharul cu lichid de nuanţa lavandei.

— Licoarea se va asigura că nu te voi pierde din nou. Blestem sau nu, de data asta vom depăşi momentul.

Când a luat o gură din tinctura care-l împiedica să simtă dragoste, furia pe care o simţeam din cauza circumstanţelor noastre şi a Primei Vrăjitoare a năvălit la suprafaţă.

— *Nu* vom depăşi aşa momentul! Vreau inima ta, Samael! Vreau iubirea ta fără vrăji şi tincturi care să o ţină ferecată. Să am doar o jumătate din tine e tot un blestem! Amândoi merităm mai mult. Merităm să cunoaştem adevărata fericire. O fericire fără lanţuri sau restricţii ori obligaţii. Indiferent de păcatele trecutului nostru, nu merităm să fim pedepsiţi pentru eternitate. Te faci vinovat de un singur lucru, şi anume de faptul că le-ai oferit fratelui tău şi soţiei lui libertatea de a alege. Acum trebuie să renunţi la iubire? De ce? Din cauza răzbunării unei vrăjitoare pline de ură? Nu voi accepta aşa ceva! Nu pot! Ar trebui să-ţi oferi inima oricui doreşti, oricând şi oricum alegi să o dăruieşti.

— Asta s-ar putea să nu se întâmple niciodată.

Tonul lui Wrath nu era aspru sau necruţător. Am distins un licăr de tristeţe în ochii lui.

— Aşa că hotărăşte-te acum, înainte să finalizăm legătura, dacă asta, ceea ce avem acum, va fi suficient de bun pentru tine. Dacă nu te pot iubi, dacă nu-ţi pot dărui la rândul meu inima mea, trebuie să te hotărăşti dacă poţi trăi o astfel de viaţă. Dacă nu...

Wrath avea să renunţe: avea să mă elibereze chiar dacă o asemenea decizie avea să îl zdrobească.

— De aceea nu ai vorbit până acum despre finalizarea legământului de căsătorie.

A oftat, şi-a trecut o mână prin păr şi s-a aşezat la loc pe fotoliu.

— Speram să găsesc o modalitate de a distruge blestemul înainte să purtăm această discuţie.

Tăcerea a pogorât din nou între noi.

Focul a trosnit răsunător, uniunea dintre furia mea şi mânia prinţului-demon înteţind flăcările. Nu eram supărată pe Wrath, înţelegeam de ce elaborase o strategie secundară în eventualitatea în care blestemul rămânea intact. Îi dovedea dragostea chiar şi atunci când nu putea să şi-o exprime. Dar eram lacomă. Voiam tot. Îl voiam complet pe demon, trup şi minte, inimă şi suflet. Voiam părţile bune şi pe cele rele, şi fiecare frântură aflată la mijloc.

Să mă iubească numai pe jumătate ne condamna pe amândoi la o soartă nefericită.

M-am ridicat şi m-am urcat în poala lui, odihnindu-mi capul pe inima prinţului-demon.

— În Fântâna Memoriei... am găsit o cale de a spulbera blestemul.

Wrath a încremenit sub mine.

— Trebuie să plec pentru a îndeplini asta şi am nevoie să rămâi aici.

Şi-a trecut o mână în sus şi-n jos pe spatele meu.

— Nu pari fericită.

Am simţit că voia să-mi pună mai multe întrebări, dar îşi dăduse deja seama că împărtăşisem tot ce puteam. M-am cuibărit la pieptul lui, luând mângâierea pe care mi-o oferea şi înfăşurând-o în jurul meu ca pe cea mai tandră îmbrăţişare.

— S-ar putea să fiu nevoită să rănesc pe cineva la care ţin. Pe cineva care nu merită niciun dram de durere.

Wrath mi-a depus un sărut pe creştet.

— Îmi pare rău!

Nu mi-a spus să găsesc o altă cale, pentru că nu exista aşa ceva. Nu s-a oferit să-mi ia locul, pentru că ştia că eu trebuie să fiu cea care săvârşeşte fapta. Nu a rostit cuvinte de alinare, pentru că trebuia să fac ceva ce uram ca să ne eliberez.

Wrath mi-a ridicat cu grijă faţa spre a lui, cu o privire îndeajuns de pătrunzătoare, încât să se uite în adâncul sufletului meu, dacă îi dăruiam permisiunea. Când şi-a apropiat buzele de ale mele, a dezlănţuit toate lucrurile pe care nu avea rost să le spună, şi mi-a transmis fără cuvinte toate speranţele noastre, umbrite de suferinţă şi tristeţe.

Luându-mă prin surprindere, Wrath şi-a folosit puterea şi viteza supranaturale pentru a ne muta pe covorul de pluş. S-a întins sub mine, ţinându-mă deasupra chipului său, şi a afişat un rânjet diavolesc, care m-a îndemnat să-mi încleştez degetele de la picioare din pricina intenţiei sale păcătoase. Poate că eu mă aflam deasupra, privind în jos, în ochii lui seducători, dar el deţinea acum controlul.

— Ce faci? l-am întrebat. N-avem timp să...

— Lumea s-ar putea sfârşi înainte să ne dăm seama. Şi am şi eu propriile fantezii de trăit, doamna mea. Dacă eşti dispusă să-mi faci pe plac?

I-am înţeles nevoia de o legătură. De a simţi altceva în afară de frică sau păcatele noastre, în timp ce alergam spre un deznodământ care putea sau nu să fie aproape. Şi eu aveam nevoie de el. Poate că prinţul-demon nu era capabil să-mi spună că mă iubeşte, dar cu siguranţă putea să mi-o arate. Am încuviinţat din cap.

— Sunt mai mult decât încântată să-ţi fac pe plac.

— Slavă Iadului!

Wrath m-a coborât, astfel încât genunchii mei să se afle de-o parte şi de alta a capului său, degetele lui mari desenându-mi lin

cercuri pe şolduri.

Mi-a ridicat faldurile fustei şi mi-a tras într-o parte lenjeria intimă din dantelă, trecându-şi încet un deget peste zona umedă dintre coapsele mele, care părea să-i aştepte deja atingerea.

— E cumva o lecţie nouă despre cucerire sau predare? am reuşit să-l întreb când şi-a strecurat un deget în mine, apoi l-a îndoit ireal de uşor.

O înjurătură mi-a scăpat de pe buze după ce a repetat mişcarea cu un al doilea deget, deschizându-mă. Şi le-a retras pe amândouă înainte să le împingă înapoi, pătrunzându-mă înnebunitor de lent.

— Tu să-mi spui, doamna mea.

— Eu... o, *osândi-m-ar* zeiţa!

Wrath mi-a sfâşiat lenjeria intimă, apoi şi-a apropiat gura de trupul meu şi m-a lins flămând, adânc. M-am aplecat brusc în faţă, apucând strâns fotoliul, în timp ce fiecare mişcare a limbii lui ameninţa să mă răstoarne. Mi-a tras şoldurile înainte, după care le-a împins înapoi, fără să-şi îndepărteze vreodată gura de pe mine.

Cu ochii înlănţuiţi cu ai mei, a continuat să mă tortureze aşa şi am ştiut ce-mi cere fără cuvinte. Şi cine eram eu să refuz o asemenea plăcere amândurora?

M-am legănat înainte, iar demonul m-a răsplătit cu un mârâit mulţumit, sunetul vibrând în cea mai sensibilă zonă a corpului meu. Nenorocita asta de fustă a căzut peste el, ascunzându-l complet.

Treptat, am dat drumul fotoliului şi am smuls partea de jos a rochiei, alegându-mă cu o privire amuzată din partea soţului meu. Mi-am dus o mână în spate, sprijinind-o de coapsa lui, iar pe cealaltă mi-am strecurat-o în părul demonului, trăgându-l până când i-am înclinat capul exact în poziţia dorită. Cu rochia dată la o parte, îl puteam vedea mult mai bine, cu tot cu privirea lui malefică.

O foame pură şi animalică i-a străbătut trăsăturile.

— Trage mai tare, doamna mea!

— Păgânule!

— Îngerul meu întunecat!

Wrath şi-a înfăşurat braţele în jurul meu şi s-a ospătat, lăsându-mă să stabilesc ritmul. Limba lui m-a atacat cu înverşunare, ademenindu-mi trupul să se strângă în jurul ei până când am crezut că aveam să înnebunesc din pricina senzaţiei. L-am tras şi mai tare de păr şi mi-am arcuit trupul spre el, cu capul dat pe spate. Demonul şi-a vârât un deget în mine, împreună cu limba lui iscusită, şi a înteţit fără milă ritmul, stelele explodându-mi în spatele pleoapelor. Cu un abandon nesăbuit, m-am lăsat în voia extazului şi i-am gemut adevăratul nume, un val exploziv de plăcere săgetându-mă din creştet până-n tălpi. Înainte să-mi revin complet în urma primului orgasm, l-am avut deja pe al doilea, strigându-i numele ca pe o rugăminte sau un blestem. Abia când picioarele au început să-mi tremure după şocul euforic, prinţul m-a sărutat cast pe interiorul coapsei. Mângâierea uşoară mi-a aprins din nou sângele în vene.

Momentul împărtăşit nu era îndeajuns. Dar timpul ne era duşman în acest moment, şi deja pierdusem prea multe. Soţul meu mi-a văzut nehotărârea zugrăvită pe faţă, iar eu am văzut dorinţa întipărită pe a lui. Aveam nevoie de asta, chiar dacă astfel mai diminuam timpul alocat recuperării lamei. Însă urma să reuşesc. Am alunecat spre şoldurile demonului şi i-am ghidat membrul gros în mine.

Wrath mi-a luat mâinile între ale lui şi ne-a întrepătruns degetele, apoi, împreună, am cunoscut în scurt timp gustul îmbătător al pasiunii descătuşate, amintindu-ne pentru ce luptam cu atâta îndârjire. Pentru dragoste.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Domenico a mârâit când l-am invocat.

— Arăt ca trăsura ta personală?

— Nu, dar vei arăta ca un covor nou de blană dacă nu încetezi să te plângi, am spus pe un ton mieros.

— Nu eşti la fel de amuzantă ca sora ta.

— În concepţia ta. Dar sunt la fel de mortală şi, spre deosebire de Vittoria, dacă te omor, nu vei reînvia. Nu pot face acel truc cu mâna demonică, am adăugat, fluturând din degete spre el. S-o luăm din loc!

Vârcolacul a scos un sunet în semn de dezgust, suspect de asemănător cu un hohot sugrumat de râs, apoi şi-a înfipt ghearele în braţele mele şi a păşit în portalul strălucitor. Porţile rămâneau în continuare încuiate din exterior, dar să călătoreşti cu un metamorf era, de fapt, cea mai bună cale. Wrath nu putea folosi magia *transvenio* şi, chiar dacă ar putea, nu voiam să ştie unde mă duc. Chiar dacă bănuia că mă îndrept spre versiunea mea a Insulelor Mişcătoare, nu voiam să-i confirm suspiciunea.

Dacă Pride afla că Lucia trăieşte, nu mă îndoiam că avea să vină după ea. Amintirile ei mi-au oferit doar o latură a poveştii lor, însă, aşa cum se întâmplă cu majoritatea dintre ele, bănuiam că rămăseseră multe lucruri nespuse. Dacă lui Pride îi păsa de ea pe jumătate cât îi păsa lui Wrath de mine, atunci avea să întoarcă tărâmul cu susul în jos pentru a se asigura că este în siguranţă.

Şi, dacă Wrath avea dreptate, dacă Pride nu se îndrăgostise niciodată de altcineva în afară de soţia lui – şi totul nu fusese decât o neînţelegere teribilă bazată pe mândria lor comună –, puteam doar să-mi închipui cât de greu ar lupta ca să o recucerească.

Când îl întâlnisem prima oară pe Pride, înainte de Festinul Lupului, creştea rădăcina-somnului şi patrula de-a lungul domeniului său, cu o armată despre care niciunul dintre fraţii lui nu

ştia. Îmi făcusem griji că prinţul Casei Mândriei complota împotriva lui Wrath, dar acum mă întrebam dacă nu cumva îşi antrena gărzile în alte scopuri. Poate că se pregătea să lupte pentru soţia lui încă de la dispariţia ei.

Nonna avusese dreptate într-o singură privinţă în legătură cu prinţii-demon: niciunul dintre ei nu se dădeau în lături de la nimic pentru a obţine ceea ce-şi dorea, mai ales dacă inima îi era în joc. Iar dacă cea pe care o iubea cel mai mult se afla în pericol? Atunci erau gata să dezlănţuie literalmente Iadul ca să o salveze. Mormăind în barbă despre zeiţe, Domenico a păşit pe aleea de lângă casa copilăriei noastre, un templu tăinuit, şi a mijit ochii înspre capătul străzii liniştite. Şi-a ridicat capul şi a inspirat, adulmecând aerul în căutarea oricărei fiinţe muritoare sau supranaturale.

— Liber!

Propriile simţuri mi-au spus asta, dar am fost mulţumită de confirmare. Abilitatea lui olfactivă era mult mai dezvoltată decât a mea.

— Rămâi aici! Mă voi întoarce cât de curând pot! Trebuie să intrăm şi să ieşim cât se poate de repede.

Domenico şi-a încrucişat mâinile peste piept şi m-a privit de sus. Ştiam că e înalt, dar părea să fi crescut în ultimele zile. Era mai lat în umeri şi avea muşchii mai bine definiţi. O altă trăsătură a vârcolacilor, fără îndoială.

— Dacă mă ia sora ta la întrebări, n-am de gând să o mint.

— Motiv pentru care nu ştii unde merg, i-am răspuns şi l-am bătut uşor pe piept, iar el s-a strâmbat. Asigură-te că nu ne-a urmărit vreun demon! Sau vreo vrăjitoare.

— Nu-mi place asta!

— Ştiu! Îți mulţumesc că oricum ai făcut-o!

Chipul i-a trădat nemulţumirea, dar nu a protestat. Ca metamorf, emoţiile îi erau uşor de citit. Nu-şi ascundea sentimentele, aşa cum procedau demonii. Lupii erau prea oneşti, prea în armonie cu natura pentru jocurile şi uneltirile de la curte.

După toate lucrurile prin care trecuserăm, am înţeles ce ar putea vedea sora mea în ei. Spre deosebire de vampiri, vrăjitoare şi prinţi-demon, era aproape înviorător să te afli în preajma unui vârcolac care nu se obosea să-şi tăinuiască emoţiile sau intenţiile. Nu era momentul să întreb, dar mueam de nerăbdare să-i văd reacţia.

— Ai întâlnit-o pe Vesta, comandanta lui Greed.

— Unde vrei să ajungi, zeiţă?

— Am auzit un zvon că ar fi pe jumătate vârcolac. Dacă ar fi adevărat, iar ea a ales să fugă, ai lupta pentru ea dacă şi-ar fi dorit să o faci? Chiar dacă Greed ar afla că trăieşte.

Ochii îi străluceau în acea nuanţă pală de violet, un indiciu că era pe cale să se schimbe. Mai era şi furios.

— Aş sfâşia gâtul oricui ar îndrăzni să-mi ameninţe familia. Şi nu-mi pasă suficient de demoni pentru a-i ajuta în vreun fel, mai ales dacă unul de-ai lor a decis să plece.

— Toţi membrii haitei sunt consideraţi membri ai familiei?

Domenico şi-a ridicat faţa şi a inspirat adânc.

— Du-te! Suntem pe cale să avem companie.

Am ezitat preţ de o singură clipă. O nouă teorie prindea contur, dar nu puteam să-mi pierd şansa de a distruge blestemul pentru a elucida definitiv misterul.

M-am îndreptat în grabă spre capătul aleii şi m-am năpustit ca o săgeată în noapte, cu urechile ciulite, atentă să nu fiu urmărită şi rămânând în umbre. Era destul de târziu, încât majoritatea luminilor să fie stinse în casele pe lângă care treceam. Nimeni nu se plimba pe străzi, cu excepţia unor hoinari care băuseră prea mult. Claudia avea să fie în pat, dar avea să se trezească dacă băteam în uşă. Sau îi aruncam o pietricică în fereastră.

Tocmai treceam de colţul străzii şi mă întrebam ce aş face dacă mătuşa ei, Carolina, era trează, când am văzut-o pe vrăjitoare strecurându-se din casă, înveşmântată într-o mantie închisă la culoare, cu glugă. S-a îndreptat direct spre o femeie îmbrăcată la fel care zăbovea în capătul opus al străzii. După înfrângerea de la Casa

Lăcomiei, nu m-a surprins decizia lor de a purta mantii.

M-am oprit brusc şi m-am lipit de cea mai apropiată clădire. Carolina a tăcut deodată, iar cealaltă femeie s-a uitat împrejur, oferindu-i din neatenţie luminii lunii ocazia de a-i dezvălui trăsăturile. *Nonna* Maria! Nu m-am mirat să o văd uneltind în secret cu o vrăjitoare care practica artele întunecate. *Nonna* fusese vrăjitoarea chemată de Sursea în amintirea la care renunţase Claudia. Cea care o escortase pe prietena mea aici şi îi oferise o familie nouă. În tot acest timp, bunica mea lucrase îndeaproape cu Prima Vrăjitoare, iar trădarea în sine ar fi trebuit să mă facă să o urăsc.

Nu simţeam... uşurare, doar un sentiment de mulţumire pentru că reuşise să scape din masacrul care avusese loc la Casa Lăcomiei. Îi nedreptăţise pe mulţi, dar nu voiam să moară. Indiferent de circumstanţe, încă aveam impresia că e bunica mea şi credeam că dragostea pe care ne-o purtase devenise reală. *Nonna* fusese blândă cu noi, ne purtase de grijă şi ne fusese alături în momentele de răscruce.

M-am străduit să-i aud vocea, dar cele două vrăjitoare trebuie să fi aruncat o vrajă sau un scut de protecţie pentru a nu le da în vileag şoaptele. Oricât m-am străduit să trag cu urechea, vântul nu a purtat niciun sunet până la mine. Cât fusesem prinsă în amintirea Claudiei, nu fusesem în stare să simt nimic cu privire la alianţa *nonnei* cu Sursea, dar ar fi fost o altă lovitură zdrobitoare dacă aş fi rămas muritoare.

Nonnei nu îi plăcuse niciodată că eu, Vittoria şi Claudia suntem prietene atât de apropiate. Dăduse vina pe faptul că familia Claudiei practica artele întunecate, însă acum ştiam adevărul. Încercaseră intenţionat să ne despartă, din pricina identităţilor noastre adevărate.

Asta, cel puţin, am înţeles. Să ţii Casa Răzbunării departe de Claudia, după ce o ajutasem pe Sursea să-şi pună în aplicare planul diabolic, ar fi fost o dovadă de bunătate faţă de ea.

Cât de naive fuseserăm toate, nerăbdătoare să furăm câte-o oră după muncă, astfel încât să bem vin pe plajă şi să ne împărtăşim speranţele şi visurile! Plânseserăm împreună la fel de des pe cât râseserăm. Vorbiserăm despre inimi frânte şi dorinţe secrete. Noi trei aleseserăm să fim surori, chiar dacă nu ne curgea tuturor acelaşi sânge prin vene. Niciuna dintre noi nu ştia că ceva mult mai sinistru ne legase iniţial.

Nonna a aruncat o ultimă privire în jur înainte ca ea şi Carolina să plece în grabă împreună. O parte din mine dorea să le urmărească şi să vadă încotro se îndreptau sau ce ar putea pune la cale, dar nu aveam timp de pierdut. Am mai rămas câteva minute în adăpostul oferit de umbre, doar pentru a fi sigură că nu aveau să revină cu intenţii nefaste. Folosindu-mi simţurile ascuţite, am ascultat cu atenţie, însă nu am auzit pe nimeni trecând prin apropiere. Oriunde se îndreptau vrăjitoarele, plecaseră cu adevărat.

Fără să pierd vremea, am păşit pe verandă şi mi-am apropiat pumnul de uşă. Am bătut suficient de tare, încât să o trezesc pe Claudia, dar îndeajuns de încet pentru ca vecinii ei să nu audă sau să se sperie de zgomot. O clipă mai târziu, o lumânare a pâlpâit la etaj. Discret, m-am uitat din nou în capătul străzii, dar nu am simţit niciun demon-umbră. În schimb, am distins doar sunetele înfundate scoase de muritorii care locuiau alături, dormind profund.

A mai trecut o clipă, apoi zăvorul a alunecat din locul său, iar uşa s-a întredeschis. Prietena mea stătea acolo, cu gura căscată, cercetându-mă temeinic.

— Emilia! Pe stelele din cer, arăţi... Ochii tăi şi-au schimbat culoarea?

A clătinat din cap şi s-a dat la o parte.

— Intră! *Nonna* ta a spus că ai dispărut. Te simţi bine? Unde ai fost? Am fost atât de îngrijorată! Credeam că făptura care le-a ucis pe vrăjitoare te-a prins şi pe tine şi pur şi simplu nu au vrut să-mi spună.

Am intrat în casa ei, iar Claudia abia dacă apucase să închidă uşa

înainte să ne strângem în braţe cu căldură. Ţinând cont de tot ce se întâmplase, de tot ce aflasem şi de cât de mult mă schimbasem, am fost uşurată că încă îi mai păsa cu adevărat.

Chiar dacă nimic nu era exact aşa cum părea, legătura noastră fusese reală. Poate singurul lucru real dintr-un întreg tărâm inventat. Însă era posibil ca nici măcar aceasta să nu dăinuie, dacă prietena mea voia să-şi recapete amintirea.

— Aş vrea să-ţi pot povesti totul, am zis, vorbind cât se poate de serios. Dar nu pot sta mult. Şi nu poţi spune nimănui că m-ai văzut!

— Parcă te urmăreşte Diavolul, Emilia! Sabatul s-a regrupat, dar vrăjitoarele nu vor permite nimănui în afară de membrii consiliului să participe la întâlniri. Am încercat să am o sesiune de divinaţie, dar parcă mi-ar fi blocat magia! Nici măcar n-am reuşit să visez.

Aproape uitasem că prietena mea fusese binecuvântată de zeiţa clarviziunii şi a premoniţiilor; avea viziuni pe care nu le puteam descifra întotdeauna.

Să ai magia blocată era o soartă pe care o cunoşteam prea bine şi uram că îi tăiaseră aripile magice. M-am întrebat ce altceva i-ar fi putut lua, ce puteri sălăşluiau înăuntrul ei, adormite şi uitate. Mama ei mereu complota şi uneltea. Şi, din câte se părea, încă mai era implicată în joc.

— Şi ştii ce este cel mai neobişnuit? m-a întrebat Claudia, iar eu am clătinat din cap. Au reuşit să ridice blestemul aruncat asupra minţii bătrânei Sofia Santorini. Mătuşa mea se îndreaptă acum spre casa ei, ca să vadă dacă îşi aminteşte ceva.

Am strâns-o uşor în braţe, apoi am făcut un pas înapoi. Cel puţin acum ştiam ce puneau la cale Carolina şi *nonna.*

— Să nu ai încredere în tot ce spun vrăjitoarele! Nu sunt neapărat rele, dar au intenţii ascunse.

— Vrăjitoarele?

Claudia s-a încruntat.

— Vorbeşti de parcă nu ai fi una dintre noi.

Am inspirat adânc şi mi-am ridicat mâna, invocând o floare

arzătoare. Am urmărit cum expresia prietenei mele trece de la confuzie la mirare înainte să întindă mâna după floare, dar şi-a retras-o brusc, simţind din plin arsura. M-a privit nedumerită.

— Sfântă zeiţă din cer! Nu poţi fi!

Vocea i-a coborât până a devenit o şoaptă.

— Cum?

— E o poveste foarte lungă şi stranie!

Pentru încă o clipă de tăcere, s-a uitat fix la mine, apoi la floarea înflăcărată. Uimirea i-a acaparat treptat trăsăturile şi părea gata să explodeze de la atâtea întrebări.

— Având în vedere magia ta de foc şi faptul că eşti zeiţă, nici nu mă aşteptam la altceva, a spus, după care s-a întors şi mi-a făcut semn să mă alătur ei. Hai să luăm loc!

Am făcut tot posibilul să nu o zoresc, încercând să nu mă concentrez asupra timpului limitat de care dispuneam, şi am urmat-o în bucătăria mică. Claudia a deschis dulapul şi ne-a turnat băuturi din colecţia ei personală. Am observat ierburile puse la uscat pentru tonicul ei de uitare şi am înghiţit în sec. Mi-a pus paharul în faţa mea, apoi a ridicat din sprâncene.

— Povesteşte-mi! Trebuie să ştiu ce se întâmplă.

— Versiunea scurtă este că vrăjitoarele au aruncat o vrajă-de-ferecare asupra mea şi a Vittoriei, încătuşându-ne magia şi nemurirea. Practic, ne-au transformat în vrăjitoare muritoare. Iar blestemul pe care l-ai menţionat? Cel cu Diavolul? A afectat mai multe fiinţe. Inclusiv pe mine şi pe Vittoria.

Claudia şi-a rezemat şoldul de blat şi a dat băutura pe gât.

— Prietenele mele cele mai bune sunt zeiţe. Îmi e destul de dificil să mă împac cu ideea. Simt că ar trebui să mă înclin sau să mă rog.

Mi-a aruncat o privire îngrozită.

— Ar trebuit să pregătesc un altar? Pe stelele din cer, Em! E atât de straniu!

În pofida tuturor lucrurilor întunecate din viaţa mea, am râs. Un sunet sincer şi fericit. Întrebările ei nu fuseseră încărcate de sarcasm,

ci doar de îngrijorare.

— Insist să nu te rogi sau să te închini! mai ales Vittoriei. Ştii cât de insuportabilă poate fi!

Ochii îi străluceau de lacrimi.

— Vittoria e în viaţă?

Am simţit un junghi în piept când speranţa i-a luminat scurt chipul. Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Da! Moartea ei a fost începutul spulberării vrăjii-de-ferecare. Şi-a dat seama ce se întâmplase după ce a auzit secretele pe care i le-a şoptit o carte de vrăji. Şi-a înscenat propria „moarte” ca să se elibereze şi să ne pună la cale răzbunarea.

N-am vrut să-mi copleşesc prietena, aşa că am trecut repede mai departe.

— Există un pumnal numit Lama Nimicirii. E singura armă capabilă să distrugă blesteme.

— Emilia, nu!

Claudia a tras adânc aer în piept.

— Pentru a mânui un obiect blestemat trebuie să plăteşti un preţ pe măsură.

— Ştiu, am răspuns, urmărind-o cu atenţie. Te rog, am nevoie să activezi pumnalul pentru mine! Şi să-mi spui ce trebuie să fac, astfel încât să-l folosesc pentru a distruge blestemul. Timpul e pe sfârşite. Am mai puţin de o zi.

Prietena mea a clătinat din cap.

— Nu... pot! Aş face orice pentru tine, ştii asta, dar te rog nu-mi cere să fac aşa ceva!

— Nu-ţi aminteşti cum?

Mi-a zâmbit trist.

— E ceva ce mi-a insuflat mătuşa mea de când am venit să locuiesc cu ea. Doar că nu cred că îţi dai seama care va fi preţul. Pentru tine.

Am expirat.

— Sunt dispusă să plătesc orice preţ. Spune-mi doar ce trebuie să

fac!

Indecizia s-a luptat cu ceea ce am simţit că era dorinţa ei de a mă ajuta.

— Lama se aşteaptă la un schimb egal, a zis Claudia în cele din urmă. Dacă vrei să distrugi un blestem, va dori să-ţi folosească puterea pentru a izbuti. *Toată* puterea.

S-a aplecat şi a ridicat o placă de pardoseală din travertin, scoţând un pumnal învelit în pânză.

— Cel care este blestemat trebuie să-l folosească. De bunăvoie.

Groaza şi-a înfipt ghearele în mine.

— Ce vrei să spui?

— Blestemul trebuie să alimenteze lama cu magia ta şi să colecteze absolut fiecare picătură.

M-am uitat lung la pumnalul din mâna ei. Arăta ca unul obişnuit; oţelul strălucea în lumina lumânărilor, iar mânerul era din piele tocită de culoarea onixului. Pentru o armă atât de puternică, nu era nici pe departe remarcabilă. Nu părea să fie capabilă de ceva atât de diabolic precum uciderea unui prinţ al Iadului sau distrugerea unui blestem. De aceea, pe lângă faptul că era ascunsă sub podeaua prietenei mele, probabil că nu o găsise nimeni timp de zeci de ani.

— Preţul este magie pentru magie, am subliniat, iar Claudia a dat din cap. Când ai spus „să alimenteze lama”, ai vrut să spui că trebuie să fiu înjunghiată?

— Da!

— Şi doar cel blestemat poate să o facă?

— Da! Distrugerea unui blestem este un proces complex, a continuat Claudia, oftând din toţi rărunchii. Sângele meu îl activează, dar apoi restul depinde de respectarea cu precizie a regulilor. Cel menit să se sacrifice trebuie să o facă de bunăvoie. La fel şi cel care mânuieşte lama.

Wrath urma să fie nevoit să mă înjunghie de bunăvoie, însă mă îndoiam că soţul meu avea să fie uşor de convins. Apoi mai era un lucru la care nu voiam încă să mă gândesc. Şi anume partea în care

trebuia să renunţ la *toată* puterea mea. Pentru totdeauna! Abia o recăpătasem şi, pentru prima dată în ceea ce mi se părea o eternitate, mă simţeam eu însămi. Acum zeii râdeau de mine şi mă forţau să renunţ din nou la ea. Din proprie voinţă. Fără să ezit, fără să regret.

Era încă un mod prin care Prima Vrăjitoare îmi lua ceva. Şi uram asta.

— Mai e un vicleşug la mijloc, a spus Claudia.

În acest moment, nu mă mai surprindea nimic. Obiectul blestemat era o unealtă îngrozitoare, creată de o vrăjitoare răzbunătoare; prin urmare, bineînţeles că mai venea la pachet cu ceva neplăcut. Sursea nu acţiona într-un mod facil sau din bunătate. M-am pregătit psihic.

— După ce o activez cu sângele meu, ai numai o oră pentru a finaliza restul schimbului de putere. Lama permite o singură oportunitate pentru ca orice blestem să fie spulberat.

— De unde ar putea să ştie?

— După ce o voi hrăni cu sângele meu, vei proceda la fel. Apoi începe ora ta.

Aşadar, aveam la dispoziţie o oră să mă întorc în Cele Şapte Cercuri, să mă hotărăsc dacă sunt cu adevărat dispusă să renunţ la puterea mea, să-mi conving soţul să mă înjunghie şi să distrug blestemul înainte să pierdem pentru totdeauna ocazia. Doar dacă nu cumva... Pe sânge şi pe oase! *Nu!* Refuzam să o aduc pe Claudia înapoi cu mine.

— Aş putea merge cu tine, mi-a spus, citindu-mi gândurile şi observând îngrijorarea care probabil că îmi era întipărită pe faţă. Oriunde ai fost. Aş putea merge ca să mă asigur că ai o oră întreagă.

Expresia serioasă şi onestă a Claudiei nu tăinuia nicio înşelăciune. Niciun motiv ascuns. Pur şi simplu era o prietenă bună. O persoană decentă. Cineva dispus să ajute o prietenă dragă aflată în dificultate.

Şi nu doream să o pun niciodată în situaţia în care şi-ar putea da

în vileag adevărata identitate ei înseşi sau celor care o căutau. Conspirasem odinioară împotriva ei, dar era o greşeală pe care nu aveam de gând să o mai repet. Dacă renunţarea la puterea mea putea înlătura, cumva, chiar şi cea mai mică brumă de durere provocată în urma alianţei cu Prima Vrăjitoare, alegerea era deja luată.

Aveam să îndrept aceste greşeli şi să plătesc preţul.

Am scos piatra-de-memorie din corset şi am pus-o pe masa din faţa mea. Când Claudia şi-a aţintit privirea asupra ei, a pălit.

— Această piatră-de-memorie conţine motivul pentru care nu te voi ruga niciodată să vii cu mine. Îţi aparţine. E ceva ce ai ales să-şi ştergi din memorie, să uiţi pentru eternitate. O las aici, pentru eventualitatea în care vei dori vreodată răspunsuri.

Mi-aş fi dorit să-i pot oferi mai mult, dar trebuia să mă mulţumesc cu asta. Am desprins o pungă de piele fixată de curea şi am strecurat piatra înăuntru, astfel încât Claudia să poată decide ce vrea să facă fără să o atingă.

— Cineva drag, în care am mare încredere, mi-a spus cândva că, după ce afli adevărul, nu te mai poţi întoarce la vremurile de dinainte. Alege cu înţelepciune! Nimeni nu te grăbeşte şi nici nu te judecă.

— Regreţi? m-a întrebat Claudia, cu o voce liniştită şi puţin tristă. Că ai descoperit adevărul?

M-am gândit la durere. La înşelăciune. La multele trădări.

— Viaţa ar fi mai simplă dacă nu aş şti. Chiar familiară. Dar nu, dacă mi s-ar da de ales, nu aş schimba nimic. Totuşi, aceasta e o decizie pe care numai tu o poţi lua. Dacă acum eşti fericită şi mulţumită, asta-i tot ce contează.

Cu ochii fixaţi pe piatra-de-memorie, a şoptit:

— Uneori visez. La o viaţă pe care cred că s-ar putea să o fi trăit. La un bărbat pe care e posibil să-l fi iubit. Dar, la final, mereu se transformă într-un coşmar. Unul în care el îmi smulge inima din piept. Alteori, eu sunt cea care o face. Şi, uneori, i-o smulg pe a lui.

Când în cele din urmă şi-a ridicat privirea, expresia îi era una de recunoştinţă, poate chiar de uşurare.

— Îţi mulţumesc pentru piatră, pentru alegere! Eşti gata să activezi lama?

Nu, dar trebuia să fiu! Am încuviinţat din cap.

— Îţi mulţumesc, Claudia! Pentru că ai fost întotdeauna cea mai de încredere prietenă pe care am avut-o vreodată.

Mi-a oferit un zâmbet larg, cu adevărat năstruşnic.

— Sunt convinsă că vom intra în multe belele în viitor. Acum dă-mi palma, zeiţă! Cea mai importantă oră a existenţei tale e pe cale să înceapă.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Wrath se uita fix la pumnalul legendar. Fusese impresionat că recuperasem Lama Nimicirii până când îi spusesem *cum* trebuie să distrugem blestemul. Acum arăta de parcă i-aş fi adus o viperă în biblioteca privată şi i-o pusesem în poală. A înfipt pumnalul în partea de sus a biroului cu suficientă forţă cât să facă arma să vibreze.

— Nu!

— E alegerea *mea* să renunţ la magia *mea!* Nu-mi pot imagina un motiv mai întemeiat pentru a o face.

Demonul şi-a încrucişat braţele la piept, iar expresia i-a devenit mai întunecată decât starea de spirit tot mai furtunoasă.

— Respect asta, dar e alegerea mea să nu-mi înjunghii *soţia.*

Ne-am înfruntat din priviri, niciunul dintre noi dispus să renunţe. În orice alt moment, în orice altă situaţie, nu l-aş fi contrazis. Avea tot dreptul să ia decizia fără implicarea altcuiva. Totuşi, hotărârea era mai importantă decât el. Mai importantă decât noi. Şi trebuia să acţionăm acum.

— Rămânem fără timp şi opţiuni. Literalmente. Dacă nu finalizăm activarea în mai puţin de o oră, pierdem această alternativă. Te rog, nu te împotrivi! Ştii foarte bine că e cea mai bună ocazie pe care o avem să distrugem blestemul.

— Şi dacă vrăjitoarele mint? Ce urmează atunci?

S-a ridicat de la biroul masiv, lovind mânerul lamei pe care refuza să o atingă. Probabil că era singurul pumnal pe care generalul de război nu l-ar mânui. Şi, în mod ironic, cel de care avea cea mai mare nevoie. Sursea îşi jucase ingenios rolul în complot.

— Au dovedit în repetate rânduri că mint şi manipulează. Unde este garanţia noastră că, dacă te înjunghii şi îţi înlătur toată puterea, nu vei muri? De unde ştim dacă lama necesită magia ta sau dacă pur şi simplu nu doresc să o ia pentru ele? Nu avem suficiente

informaţii şi nu-mi voi asuma riscul să fii dată unui duşman sau ca magia ta să ajungă în mâinile acestuia, mai ales atunci când Sursea este implicată.

Am strâns din buze. Nu îi puteam spune cine îmi oferise informaţia sau cine mă ajutase.

— Am încredere în sursa mea. Şi tu va trebui să ai încredere în mine.

— Nu încrederea mea în tine e problema.

Wrath s-a îndepărtat de mine şi a început să se plimbe de colo-colo prin cameră, cu pumnii încleştaţi în lături.

— Şi poate că sursa ta este de încredere, dar nu există nicio garanţie că nu a primit o informaţie falsă. S-ar putea să nu fie conştientă de acest lucru. Dacă aş şti de la cine ai aflat asta, aş putea investiga în continuare.

Luasem deja în considerare posibilitatea ca memoria Claudiei să fi fost alterată, însă decisesem să continui. M-am uitat pe furiş la ceasul de lângă poliţa şemineului. Nu eram sigură cât dura procesul de înlăturare a magiei mele şi nu voiam să ne mai certăm. Îmi iubeam soţul, dar nu aveam să îmi trădez prietena pentru a doua oară. Claudia avea dreptul să aleagă dacă îşi dorea să aibă din nou de-a face cu prinţii Iadului.

Nici nu aveam să-mi pun soţul în situaţia de a păstra acest secret faţă de fratele lui. Dacă Pride descoperea că Wrath ştie că soţia lui trăieşte şi unde ar putea fi găsită, nu ar fi fost ceva uşor de trecut cu vederea sau de iertat. Şi pe bună dreptate.

Mi-am întins mâinile spre el într-un gest implorator.

— Lama s-ar putea să mă omoare, dar, totodată, s-ar putea să facă exact ceea ce tu, fraţii tăi, Sursea şi sora mea susţineţi că înfăptuieşte: *să distrugă blesteme.* Când te-am invocat prima oară, ai zis: „Într-o zi, o să-mi spui Moartea." Trebuie să fi ştiut că exista şi această posibilitate. Şi cred că asta nu te-ar fi oprit atunci. În concluzie, nu deveni sentimental acum, demonule! Nu atunci când avem cea mai mare nevoie de păcatul tău.

Când privirile ni s-au încleştat ca într-un duel, a lui Wrath ardea precum aurul topit.

— Opreşte-te!

— Nu!

Am simţit ascensiunea arzătoare a păcatului său şi m-am îndreptat lent spre el, măsurându-l din cap până-n picioare.

— Când te-am înjunghiat, am *urât* momentul. Am urât că mă forţaseşi să fac ceva atât de brutal. Dar a fost necesar. Nu vreau să-i ofer lumii numai răzbunare şi ură. Vreau să îndrept o greşeală cumplită. Aşa e corect şi ştiu că-ţi pasă de justiţia adevărată, de justiţia corectă. Chiar şi atunci când totul e dificil sau personal. Şi apoi, când vei putea să mă iubeşti pe deplin, vei fi liber să rosteşti cuvintele.

M-am ridicat pe vârfurile degetelor şi mi-am dus buzele la urechea lui.

— Şi mă vei face a ta chiar aici. Pe birou! Şi-mi vei *arăta.*

Wrath şi-a încleştat atât de tare maxilarul, încât era o minune că nu şi-a spart vreun dinte. S-a îndepărtat şi m-a privit lung, cu chipul umbrit de un amestec straniu de emoţii, ca şi cum mi-ar fi memorat trăsăturile şi, deopotrivă, ar fi căutat cu disperare o cale de scăpare. Dar măreţul demon al războiului ştia că am dreptate.

— Ai *cornicello*-ul meu? l-am întrebat. Dar pe al Vittoriei?

Temperatura a scăzut brusc.

— Crezi că aripile mele mă vor ispiti? a replicat Wrath cu o voce joasă şi periculoasă, umblând prin cameră asemenea unui prădător. Că te-aş pune în pericol pentru a le recupera?

Pe măsură ce aerul se răcea, răsuflarea mi se preschimba în norişori albi. Chiciura a acoperit candelabrul de fier aflat deasupra noastră.

— Vom trece peste asta, Samael!

Un gând nou mi-a trecut prin minte. Din moment ce soţul meu îşi dorea pe cineva care să-i fie egal, poate că pierderea magiei mele era o altă povară pe care nu voia să o îndure.

— Vei fi bine dacă nu am magie?

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Conform modului în care timpul trece pe Insulele Mişcătoare, nu ai avut acces la puterea ta deplină preţ de aproape douăzeci de ani şi ai putut arunca numai vrăji neînsemnate în calitate de Vrăjitoare-Umbră. În afară de mânia mea că ţi-au făcut asta şi că nu ai putut să ştii adevărul, asta nu a contat deloc pentru mine.

— Dar asta va fi diferit. Nu voi mai avea niciodată atâta magie sau putere. E ceva care te îngrijorează? Îţi faci griji pentru curtea ta? Sunt convinsă că există mai mulţi ca lordul Makaden care ar agita spiritele şi ar bârfi. Şi te-ar numi slab. Oare alegerea inimii tale va duce la distrugerea Casei Mâniei?

S-a apropiat încet de mine, cu furia mocnindu-i în ochi.

— În numele Iadului, s-o ia dracu' de curte! Nu magia te face puternică, doamna mea! Ci curajul tău. Inima ta. Mintea ta. Însuşi sufletul tău te transformă într-o forţă de temut. Singura mea preocupare este dacă vei supravieţui. Te voi lua fără magie. Fără nişte blestemate de titluri regale. O să-mi pese numai de fericirea ta. După ce-mi voi recăpăta pe deplin puterea, voi avea suficientă magie pentru amândoi. Ai încredere în promisiunea mea!

O, numai de-ar putea să o împărtăşească! L-am luat de mână şi i-am desenat cu degetul mare cercuri pe piele, sperând să-l liniştesc.

— Timpul e pe sfârşite. Unde ar trebui să stau? Lângă birou? Sau e mai uşor dacă rămân în picioare?

Prinţul-demon a clătinat din cap.

— O vei chema pe Cotoroanţă. Trebuie să existe o altă soluţie.

— Nu ştim unde este, i-am reamintit, strângându-i uşor mâna. Şi dacă mai aşteptăm, s-ar putea să nu mai avem niciodată această şansă. Te rog, nu-i permite fricii să-ţi ţină inima departe de mine!

I-am dat drumul la mână şi m-am dus spre birou, smulgând Lama Nimicirii din locul în care o înfipsese, apoi i-am întins-o, cu mânerul spre el.

— Ia-o!

Un alt strat de chiciură a acoperit lemnul, învăluind jurnalul fiecărei Case de demoni. L-am ignorat. Temperatura nu a crescut, însă Wrath a venit în cele din urmă lângă mine şi a acceptat lama. Era prea devreme pentru a simţi uşurare, dar primul obstacol fusese depăşit.

— Ia amuletele şi puneţi-le la gât! După ce eşti pregătit, vom începe.

În tăcere, Wrath a scos o pungă dintr-un compartiment secret de lângă şemineu şi i-a golit conţinutul în palmă. Argintul şi aurul străluceau în lumina focului. Amuletele noastre.

N-am simţit nimic când m-am uitat la ele. Niciun sentiment de nostalgie. Nicio amintire plăcută despre binecuvântarea lor în fiecare noapte cu lună plină, împreună cu Vittoria, în timp ce *nonna* ne călăuzea. Le-am văzut aşa cum erau cu adevărat: obiecte care îi provocaseră soţului meu, ani în şir, numai durere şi chin. Obiecte care ne înceţoşaseră amintirile mie şi Vittoriei, forţându-ne să rămânem neştiutoare. Sosise momentul să se întoarcă acolo unde le era locul. Wrath şi le-a trecut peste cap şi, strângând din dinţi, s-a apropiat de mine.

Stătea dinaintea mea, cu pumnalul în mână, şi mă privea intens. Acum expresia îi era la fel de rece ca aerul din bibliotecă; soţul meu îşi purta din nou masca distinctă. Devenea regele de care avea nevoie tărâmul lui, chiar şi dincolo de curtea sa. Devenea partenerul de care *eu* aveam nevoie.

Trecuserăm amândoi prin Iad şi înapoi, la propriu, şi asta avea să ne îndrepte lumea. Mi-am ţinut propriile emoţii în frâu, refuzând să arăt o secundă de îndoială. Dacă simţea vreo urmă de nelinişte, aveam să fim damnaţi pentru eternitate.

Într-un târziu, ochii i-au coborât spre corsetul meu. Era o rochie simplă, în nuanţe de auriu şi trandafiriu, cu flori de-un mov lavandă, albastru pal şi verde smarald brodate pe material. După ce mă întorsesem de la Claudia, mă schimbasem repede. Nu voisem să rămână vreo dovadă a locului în care fusesem, aşa că luasem din

garderobă prima rochia pe care pusesem ochii. Mi-am dat seama însă de greşeala de a purta roz-deschis în loc de negru. Soţul meu avea să mă vadă sângerând în timp ce-mi răsucea pumnalul în inimă.

La fel cum îi văzusem cămaşa albă înroşindu-se când îl înjunghiasem în sala de antrenament. Nu era genul de favoare pe care mi-aş fi dorit să i-o întorc.

Cu degete agile, mi-am desfăcut partea din faţă a rochiei şi am tras uşor în lături de material, doar cât să dezvălui pielea goală de deasupra inimii. I-am susţinut privirea şi i-am mărturisit din ochi, nu prin cuvinte, toată dragostea pe care o simţeam pentru el. Mi-am închipuit cum era să-l sărut, cât de incredibil era să fac dragoste cu el şi să ne unim trupurile, ca şi cum am fi o singură fiinţă.

Ura, frica şi răzbunarea ne despărţiseră. Însă iubirea avea să ne vindece.

Nonna Maria îmi spusese odată să-mi urmez inima şi, chiar dacă mă minţise în trecut – chiar dacă nu mai *aveam* o inimă de muritoare –, am simţit adevărul de netăgăduit al cuvintelor ei. Dragostea este cea mai puternică formă de magie dintre toate. Indiferent de câte cotituri şi obstacole îmi ieşiseră în cale, în sfârşit îmi găsisem casa. Şi nimeni, niciun blestem, nicio forţă de pe acest tărâm sau de pe următorul, nu urma să mi-o ia din nou.

— Te iubesc!

Wrath nu putea să rostească şi el cuvintele, dar indiferenţa de gheaţă îi părăsise trăsăturile. Gura lui a găsit-o pe a mea şi m-a sărutat pasional, plin de dor. Simţise emoţiile pe care i le oferisem şi ştia că vreau să fac asta din tot sufletul meu blestemat. L-am sărutat la fel de pătimaş, la fel de descătuşat. Limba lui mi-a cerut cu înverşunare să-mi deschid buzele, aşa că m-am supus, conştientă de înţepătura metalului împins în piept. Wrath mi-a muşcat buza inferioară, distrăgându-mi atenţia de la durere în timp ce Lama Nimicirii aluneca mai adânc.

— *Incipio!*[11]

Soţul meu a rostit vraja de activare cu buzele lipite de ale mele. Am ţipat, însă Wrath m-a sărutat din nou, cu o ardoare disperată, amuţind sunetul. De parcă gurile noastre unite şi limbile înlănţuite mă puteau lega de el. Mă puteau împiedica să dispar treptat pe tărâmul Morţii.

De îndată ce Wrath a activat vraja, magia mi s-a însufleţit, simţind că un nou stăpân preia controlul. Lama Nimicirii. Puterea îmi protesta, defel doritoare să i se supună altcuiva. Un foc infernal, născut din furie, era smuls din mine, şi s-a împotrivit cu îndârjire chemării vehemente a lamei, dar renunţasem la puterea mea de bunăvoie, din proprie voinţă. Şi nu putea birui invocarea.

Am ţipat când trupul mi-a luat foc, iar lama s-a încălzit. Metalul ardea înăuntrul meu şi nu cunoscusem niciodată o tortură atât de intensă ca în acest moment. Wrath mi-a conturat linia bărbiei cu gura, apoi i-am simţit buzele pe tâmplă, înfăşurându-şi atât de strâns braţele în jurul meu, încât părea că şi-ar fi dorit să-mi smulgă durerea.

— Şşş!

Mi-a depus un sărut pe tâmplă.

— E în regulă, se va sfârşi în curând!

Am încercat să mă concentrez asupra sărutărilor lui delicate şi să mă agăţ de puţina lumină pe care mi-o oferea într-o mare de întuneric. Fără folos. Durerea s-a înteţit şi a explodat, târându-mă cu ea în abis. A fost mai rău decât atunci când Vittoria îmi îndepărtase inima de muritoare. Totul părea nesfârşit, în afara noţiunii timpului, în vreme ce lama continua să-mi smulgă magia din mine.

Dintr-odată, între noi s-a aprins un foc de-un auriu-trandafiriu, însă lama înfometată a absorbit flăcările înainte ca acestea să-l poată atinge pe Wrath. Când căldura a atins temperaturi insuportabile, mi-am închis strâns ochii şi am scrâşnit din dinţi. Picături de

[11] „Începe!" (în orig., în lat.) (n. tr.).

sudoare îmi acopereau fruntea şi îmi picurau pe piept, sfârâind la contactul cu lama.

Lacrimile îmi curgeau pe faţă, umezind degetele lui Wrath, încă strâns încleştate în jurul mânerului Lamei Nimicirii. Instinctul meu de a supravieţui, de a-mi păstra puterea, mă îndemna să mă împotrivesc. Efortul depus pentru a-mi menţine braţele nemişcate pe lângă corp şi a-mi îndepărta magia izvorâse dintr-un loc complet necunoscut. Transferul magic sinuos durase câteva minute, însă părea că trecuseră ore întregi.

În centrul fiinţei mele a apărut o gaură, care se tot lărgea, iar puterea care umpluse odinioară acel lăcaş a fost înlocuită treptat de o senzaţie de pustietate. Trupul îmi devenea mai slab cu fiecare dram de magie furat, instinctul de a lupta părăsindu-mi muşchii încordaţi. Ţipetele mi s-au domolit, genunchii îmi tremurau şi, deodată, pumnalul mi-a fost smuls din piept şi a zăngănit pe podea. Wrath m-a luat în braţe şi m-a legănat la pieptul lui. Inima îi bătea năvalnic, ritmul frenetic făcând sângele să-mi clocotească în vene.

Nu murisem, dar mi s-a părut că pierdusem o parte nu tocmai mică din mine. Un hohot de plâns şi-a croit cu forţa drum la suprafaţă, însă nu mi-am putut da seama dacă era de uşurare, pentru ritualul încheiat, sau de durere, pentru magia pierdută. Poate un pic din ambele. Mi-am închis cu înverşunare ochii, ca şi cum un astfel de gest ar pune capăt râului continuu de lacrimi.

Wrath m-a ţinut mai strâns în braţe, legănându-mă câteva minute, până când sentimentul copleşitor de pierdere s-a domolit puţin. Din moment ce nu voiam ca el să ne regrete alegerea, m-am străduit să mă adun.

Căldura dogoritoare a continuat să ne înconjoare, dar am reuşit în cele din urmă să întredeschid un ochi. Din spatele lui Wrath se întindeau aripi de flăcări; erau frumoase, ameninţătoare şi cu vârfurile penelor parcă scăldate în argint. O altă lacrimă mi-a alunecat pe obraz. De data aceasta, nu-mi oglindea tristeţea sau amărăciunea, ci uluirea pentru că asistam atât de aproape la slava

divină. Eu şi Vittoria eram zeiţe din lumea subterană, însă Wrath întrupa adevărata divinitate, şi am fost copleşită de forţa iubirii răspândite, înconjurându-l ca o aură.

Senzaţia profundă de pierdere şi durerea de a renunţa la magie nu au dispărut, însă i-am permis sentimentului de veneraţie să-mi înlăture tristeţea. Să-mi reamintească de tot ce dobândisem. De tot ce *noi* dobândiserăm. Blestemul era realmente spulberat. Această parte a coşmarului nostru se sfârşise.

Precum în cer, aşa şi-n adânc. Împreună atinseserăm echilibrul. Câştigaserăm!

Şi totuşi...

— Sunt incredibile! am şoptit, clipind în timp ce aripile deveneau nefiresc de mari.

Nu văzusem nicicând ceva atât de uluitor şi de mortal. Wrath nu-mi arătase niciodată aripile lui, nici măcar în timpul petrecut împreună înainte de blestem. Erau o armă pe care o ţinuse ascunsă.

— *Tu eşti* incredibil!

Cumva, m-a strâns şi mai tare în braţe, sprijinindu-şi acum bărbia pe capul meu. Încă era încordat – de fapt, părea şi mai încordat decât înainte.

De asemenea, nu rostise nici măcar un singur cuvânt de când rupsesem blestemul. Când o picătură de sudoare mi-a alunecat de pe frunte pe gât, am tremurat. Wrath s-a cutremurat uşor, îngropându-şi faţa în părul meu, şi mi-am dat seama că nu era o picătură de transpiraţie, ci o lacrimă. Am adunat suficientă energie cât să-mi trec braţele în jurul lui, ţinându-l lipit de mine în timp ce plângea.

— Suntem bine! am spus cu voce răguşită. Totul e bine! S-a terminat!

Şi-a fluturat aripile măreţe, iar în flăcările penelor interioare am distins o mie de particule de aur. Privirea mi-a fugit de la sferele minuscule la vârfurile argintii. Culorile ambelor amulete erau împrumutate din aripile lui. Mereu îmi pusesem întrebări în

legătură cu acest lucru. Odată, crezusem că înseamnă că una era binecuvântată de zeiţa soarelui, iar cealaltă de zeiţa lunii. Cât de mult mă înşelasem!

Wrath a inspirat o dată, apoi a expirat lung. Şi-a lipit buzele de fruntea mea şi m-a pus pe picioare. Mă uitam încontinuu la aripile înflăcărate, incapabilă să-mi desprind privirea de la ele. Îmi aminteau de magia mea, fără să existe însă şi un sentiment de familiaritate. Era numai şi numai magia lui, şi totuşi eram atrasă de aripi ca o molie de o flacără. Am dat să ating o pană, dar mi-am retras mâna şi i-am aruncat lui Wrath o privire sfioasă.

— Am uitat că focul probabil mă va arde acum.

Tristeţea m-a izbit din nou când mi-am căutat instinctiv magia. O fisură din centrul fiinţei mele s-a făcut şi mai mare, drept răspuns la pustietatea găsită; era locul în care Sursa se cuibărise cândva, aşteptând să o folosesc. Acum nu mai era nimic. Parcă mi-aş fi pierdut un membru – trupul mi se întindea în continuare după el, confuz când nu apuca nimic în strânsoarea sa. Am clipit de câteva ori, până când am reuşit să-mi împiedic lacrimile să cadă. În pofida pierderii, *chiar* eram fericită că rupsesem blestemul. Voiam să fiu izbăvită pentru rolul pe care-l jucasem ca zeiţă a răzbunării. Dar nici măcar binele nu putea tempera tăişul ascuţit al pierderii. Era un sentiment acut. Nu aveam să mai ştiu niciodată cum este să mânuieşti magia focului.

— Atinge-le! m-a încurajat Wrath, care mă urmărea atent, simţindu-mi starea de spirit. Pot să-mi controlez aripile. Şi, chiar dacă nu aş fi fost, eşti soţia mea. Nu te vor arde; ţi se vor părea doar calde.

Mi-am întins şovăitor mâna, îndoindu-mi degetele prin penele magice, plămădite din flăcări. Wrath avea dreptate – nu mă ardeau. Senzaţia era asemănătoare cu cea trăită când îmi ţineam mâna în lumina soarelui, absorbind căldura razelor. Sau când îmi treceam vara degetele prin apa mării.

Asta, cel puţin, îmi amintea de magia mea. Liniştitoare, dar

capabilă de distrugeri masive. Deşi puterea nu-mi aparţinea, am simţit că o mică parte din mine continua să trăiască în el.

— Aripile înfăţişate în sala tronului sunt negre ca abanosul, am spus. Nu mă aşteptam să le văd pe acestea.

— Poruncisem să fie schimbate vitraliile, astfel încât să arate ce văzusem ultima oară.

M-am gândit la scena la care asistasem după ce atinsesem piatra-de-memorie a Surseei – la felul în care aripile căpătaseră culoarea cenuşii când vrăjitoarea îi furase magia. M-am bucurat că noi câştigaserăm. Că învinseserăm pe cineva atât de mânat de ură prin puterea iubirii noastre!

Cu buzele arcuite, am mângâiat o altă pană, iar flăcările mi-au fluturat pe piele, decise să mă tachineze. Când mi-am trecut lent un deget de-a lungul marginii exterioare a aripii lui, aceeaşi senzaţie mi-a coborât sinuos pe spate. Ochii mi-au săgetat spre chipul soţului meu, observându-i imediat expresia vicleană.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat, în timp ce căldura îmi aluneca pe şira spinării, asemănătoare cu o pană care mă dezmierda uşor.

Pielea m-a furnicat plăcut pentru încă două-trei secunde, în zona atinsă de pana magică.

— S-ar putea să fi uitat să menţionez o abilitate pe care o pierdusem când îmi fusese luată magia focului.

O altă pană seducător de fierbinte mi-a şerpuit în jos pe gât şi peste claviculă, înainte să coboare pentru a mângâia drăgăstos rana provocată de Lama Nimicirii.

S-a mutat lin spre exterior, trasându-mi cercuri în jurul sânului. Orice urmă de pustietate sau durere s-a evaporat când scânteia de căldură mi-a trecut peste sfârcul întărit, aprinzând un foc diferit sub buric.

— Diavolul să mă blesteme!

Mi-am înfipt degetele în umerii lui Wrath, în timp ce sursa malefică de plăcere mi s-a îndreptat spre şolduri, apoi mi s-a înfăşurat în jurul coapselor, pe interior.

— Aş prefera să nu o fac, doamna mea. M-am săturat de blesteme.

Wrath a râs scurt, un sunet profund şi senzual, iar pana mi-a fluturat pe coapsă, smulgându-mi o înjurătură de pe buze.

— Lust nu este singurul care poate manifesta dorinţa. Numai că aceasta nu este a ta, a adăugat, muşcându-mi delicat lobul urechii înainte să domolească înţepătura cu un sărut. Ci a *mea.*

Senzaţia iniţială de blândeţe s-a transformat numaidecât într-un foc pătimaş. Cu un rânjet diavolesc, Wrath ne-a îndrumat spre un raft cu cărţi şi mi-a prins braţele deasupra capului. Aripile lui impresionante s-au desfăşurat în toată splendoarea lor, acoperindu-ne în propria pătură intimă şi arzătoare de pasiune fierbinte.

S-a aplecat până când buzele lui mi-au atins în treacăt urechea.

— Ai vrea să vezi ce lucruri păcătoase pot face cu ele, doamna mea?

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Căldura îmi pulsa între coapse. Magia lui Wrath, la fel de mătăsoasă precum catifeaua, mă desfăta uşor, în aşteptarea unui răspuns. Am uitat iute de pumnalul înfipt în piept, mulţumită vindecării rapide a nemuririi mele, dar şi mângâierilor desăvârşite ale prinţului-demon. În loc să mă gândesc în continuare la magia pierdută, m-am concentrat asupra soţului meu şi a licărului malefic din ochii lui, asupra intimităţii seducătoare oferite de perdeaua lui de aripi şi a tuturor lucrurilor pe care le puteam face chiar aici.

Ochii mi-au coborât spre buzele lui pline şi mi-am închipuit locurile interesante în care am putea să ne iubim, dar şi poziţiile pe care le-am fi putut încerca. Pierderea magiei mă îndurera profund, dar o fantezie păcătoasă a mai temperat suferinţa: eu şi Wrath unindu-ne trupurile deasupra tărâmului nostru, cu luna şi stelele drept martore.

Dacă aş fi căutat îndeajuns, încă aş fi găsit magia în lucrurile de zi cu zi. Iar să fac dragoste cu regele demonilor printre stele nu era nici pe departe ceva obişnuit. Blestemul era rupt, şi nu existau limite pentru ceea ce puteam săvârşi împreună. M-am uitat la cătuşele care atârnau de tavan în alcov, cu mintea asaltată de noi idei viclene.

— Poate că nu-mi dau pe deplin seama la ce te gândeşti, dar ştiu ce simţi acum.

Mi-a depus sărutări pe linia gâtului, tot mai sus, iar pleoapele mi-au fluturat înainte să-mi acopere ochii. Wrath ştia exact unde să mă atingă pentru a mă înnebuni de dorinţă.

— Dacă mă vrei, rosteşte cuvintele, doamna mea!

Şi-a trecut degetele pe deasupra marginii decolteului, peste pielea mea goală, atingerea demonului fiind o seducere în sine.

— Regina mea!

Şi-a plecat capul, folosindu-şi limba pentru a reface traseul

degetelor lui iscusite.

— Iubirea mea!

Mi-a luat sânul în gură, prin materialul rochiei, şi am uitat cum să respir, surprinsă de cuvintele lui şi de felul în care îmi prinsese carnea sensibilă între dinţi şi buze, sugând şi tachinând.

— Te vreau, Samael!

Abia terminasem să-mi şoptesc consimţământul când Wrath şi-a dezlănţuit magia fierbinte. Am simţit acea dezmierdare delicată, decadentă şi uşoară ca o pană de-a lungul sexului, înfiorându-mă până când am tânjit după senzaţia tot mai intensă din trup. O altă pană de căldură mi-a răvăşit sânii, înlocuind gura soţului meu în timp ce demonul mă săruta pe îndelete.

Cu mâinile încă ţintuite deasupra capului şi limba lui Wrath în gură, magia lui m-a mângâiat peste tot deodată. Plăcerea m-a străbătut ca o săgeată, electrizând fiecare nerv pe măsură ce demonul îşi intensifica magia, înzestrându-şi acele degete fantomatice cu tot mai multă putere.

Wrath se autointitulase Înălţimea Sa Regală a Dorinţei Incontestabile, şi avusesem impresia că savurasem din plin acel nivel de seducţie. Dar nimic, absolut *nimic,* nu se compara cu asta.

Nici magia lui Lust, nici cea a lui Greed. Petrecerea păcătoasă a lui Gluttony şi vederea cuplurilor pierdute în agonia extazului pur – nimic nu se compara cu amploarea... iubirii lui Wrath.

Nu era doar magia pe care o folosea pentru a-mi spori plăcerea şi nici puterea imensă pe care o avea. Ce intensifica de fapt experienţa erau atenţia şi grija pe care le mânuia ca pe nişte arme ale dragostei, dar şi dorinţa nesfârşită de a-mi face pe plac, de a satisface persoana pe care o iubea în toate modurile imaginabile. Năzuinţa lui Wrath de a-şi arăta iubirea pentru mine depăşea cu mult orice poftă trupească primară. Prinţul-demon râvnea şi după acelea, dar, mai presus de toate, tânjea după inima mea. După mintea mea, după sufletul meu. Aşa cum şi eu tânjeam după ale lui.

Magia lui Wrath a alunecat în mine, senzaţia fiind o îmbinare

răscolitoare de săruturi pătimaşe şi pătrunderi adânci, care mă umpleau şi mă întindeau, perfect sincronizate cu fiecare mişcare agilă a limbii lui, în duel cu a mea. În tot acest timp, pana arzătoare îmi dezmierda sânii acum dureros de grei. Prinţul-demon m-a sărutat mai profund, împingându-şi şoldurile în ale mele, erecţia lui lovind toate locurile potrivite. M-am zvârcolit în strânsoarea lui, lipindu-mă complet de el în căutarea eliberării euforice.

— Wrath!

N-a trebuit să rostesc niciun cuvânt în plus. Făcându-mi sângele să fiarbă în vene, soţul meu mi-a înconjurat cu un braţ talia şi ne-a zburat pe distanţa scurtă până la biroul lui. Cu o singură aripă, a îndepărtat jurnalele şi călimările înainte să mă întindă pe suprafaţa de lemn. O clipă mai târziu, şi-a scos pantalonii şi s-a înălţat deasupra mea, arătând ca un zeu izbitor de frumos. Nu mi-a sfâşiat rochia aşa cum expresia lui sugera că ar fi vrut; în schimb, mi-a tras-o uşor în sus.

Mi-a devorat cu privirea fiecare centimetru de piele, de parcă de altceva nu ar fi avut nevoie în viaţă. O emoţie enigmatică i-a străbătut fulgerător trăsăturile, dar a zdrobit orice urmă de îndoială sau îngrijorare pe care o simţise.

Când şi-a strecurat vârful dur al erecţiei între coapsele mele şi s-a împins lent înăuntru, şi-a apropiat gura de a mea şi a şoptit:

— Te iubesc!

Lacrimile mi-au înţepat ochii. L-am strâns cu înverşunare în braţe, dornică să memorez acest moment. Chiar dacă îmi arătase că mă iubeşte, să-l aud dând glas sentimentului... a făcut ca tot răul îndurat să fie cumva mai suportabil. Ultima dată când rostise acele cuvinte fatidice, le uitasem imediat.

— Te iubesc!

I-am cuprins faţa între palme şi l-am sărutat cast, savurând beatitudinea momentului când ne-am unit pe deplin. Wrath s-a retras, cu ochii înlănţuiţi cu ai mei. Preţ de o clipă, nu s-a mişcat. Stătea cu pumnii încleştaţi pe birou, în dreptul şoldurilor mele, cu

trupul la fel de încordat.

Se aştepta ca blestemul să se răzbune din nou. Să mă smulgă de lângă el, doar că de data asta ar fi pentru eternitate.

Diavolul să o blesteme pe Sursea! A naibii să fiu dacă aveam să-i permit să strice acest moment. Doar nu renunţasem la magie pentru a-i vedea ochii bântuiţi de teamă sau sclipirea incertitudinii după ce îşi mărturisise în sfârşit sentimentele, fără să-şi domolească emoţiile cu o licoare. Şi nici nu aveam să permit ca vreo sămânţă de îndoială să răsară de fiecare dată când spunea acele două cuvinte preţioase.

Mi-am legănat şoldurile în sus, atrăgându-l în prezent şi mai adânc în mine. Eram aici. Împreună. Şi nimic nu avea să schimbe asta. Dacă nu cumva ne decideam să ne ucidem unul pe altul, era al *meu.* Şi eu eram a lui. Pentru eternitate.

— Te rog, spune-o din nou!

Mi-am plimbat mâinile în sus şi-n jos pe braţele lui, un gest de alinare sau de implorare. Dintr-odată, aripile i s-au întins de-o parte şi de alta a trupului, ca nişte arme, căldura făcând aerul din jurul nostru să strălucească. Wrath, regele demonilor, care nu se temea de nimic – decât să mă piardă – a ezitat.

— Sunt încă aici. Suntem bine.

Şi-a plimbat privirea peste trăsăturile mele.

— Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, demonule!

M-am întins şi am mângâiat o pană caldă, minunându-mă de furnicăturile pe care le-am simţit brusc în tot corpul. Am încetat să mă mai joc cu aripile lui şi l-am tras spre mine pentru un sărut lung. I-a luat doar o clipă să reacţioneze, gura lui capturând-o cu lăcomie pe a mea. Slavă zeiţei că mintea îi trecuse în sfârşit la lucruri mai plăcute!

— Acum, că ne-am liniştit, arată-mi toate trucurile tale noi! Vreau să mi-o tragi pe fiecare suprafaţă şi pe fiecare nenorocit de zid din cameră!

Şi uite aşa, l-au părăsit şi ultimele urme ale stresului, înlocuite de

o sclipire jucăuşă în ochi.

— Deocamdată, hai să încercăm pe jumătate dintre suprafeţe, dragostea mea. Chiar şi cu trupul tău de nemuritoare, mă îndoiesc că poţi face faţă întregii măreţii a... puterii mele.

Prinţ îngâmfat al Iadului! Mi-am rotit şoldurile în sus, alegându-mă cu o înjurătură din partea demonului surprins, urmată de un geamăt de plăcere după ce am repetat mişcarea.

— Pune-mă la încercare, demonule!

— Aminteşte-ţi că te-am avertizat, draga mea soţie!

Când demonul şi-a strâns aripile în jurul nostru, emanau o strălucire argintie orbitoare. Căldura magică s-a întors şi mi-a alunecat pe trup ca mierea încălzită, apoi am simţit-o strecurându-se între trupurile noastre înlănţuite. A pulsat acolo pentru un minut, înfierbântându-mi corpul până când am înnebunit încă o dată de dorinţă. Apoi soţul meu a început să poarte cel mai bun fel de război împotriva mea – fără să se grăbească, s-a retras şi m-a pătruns din nou, căldura magică înfiorându-mă atât de intens, încât am avut orgasm înainte ca el să înceapă cu adevărat să se mişte.

— Futu-i! am înjurat.

De mai multe ori. Singurele cuvinte sau unicul gând coerent de care eram capabilă.

Râsul gutural al lui Wrath şi împingerile lui adânci continue m-au făcut să mă zvârcolesc pe birou şi să mă ridic, cu spatele arcuit cât se poate de mult, în timp ce trupul îmi exploda la nesfârşit, îmbătat de senzaţia euforică.

— Mai uşor, iubirea mea! a zis el. Nici măcar nu am terminat cu biroul.

— Te urăsc! am strigat, sunetul dovedind că simţeam exact contrariul, căci se transformase rapid într-un geamăt de plăcere. Te urăsc în cele mai întunecate moduri!

— Mi-ai mai spus asta!

Wrath mi-a sfâşiat corsetul şi şi-a lipit buzele de inima mea înainte să-şi îndrepte atenţia spre sânii mei umflaţi.

— Ia să vedem cât de mult mă urăşti acum!

Soţul meu s-a dezlănţuit complet, eliberându-şi totodată pe deplin magia, şi, în curând, nici nu a mai avut nevoie de aripile lui pentru a ne aduce pe amândoi pe culmile extazului, orgasmul străbătându-ne la unison trupurile. Am murmurat la nesfârşit cuvintele care ne fuseseră furate, până când am zburat mai sus şi ne-am prăbuşit în braţele plăcerii, o dată, de două ori, apoi de încă o jumătate de duzină de ori.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Când Wrath a stors cu putere pânza de in, picăturile de apă şi bulele au alunecat pe partea din faţă a trupului meu. M-am rezemat de spatele lui şi mi-am închis ochii, bucurându-mă de primul moment propriu-zis de relaxare pe care îl trăisem vreodată.

După ce reuşiserăm să facem dragoste pe doar două suprafeţe din biblioteca lui privată, spre marele amuzament al demonului, ne-a transportat prin magie în camera sa de baie pentru o îmbăiere înviorătoare. Aripile îi erau ascunse, dar aş fi putut să jur că încă simţeam căldura fantomatică persistând în jurul nostru.

Cuibărită între picioarele lui puternice, cu capul pe umărul prinţului în timp ce-mi trecea pe îndelete pânza peste corp, m-am eliberat de tensiunea purtată în ultimele luni. Mai erau chestiuni de rezolvat – ce să fac cu Prima Vrăjitoare, precum şi reabilitarea numelui surorii mele. Să demonstrez atât că Vesta era vie şi nevătămată şi că plecase de bunăvoie de la curtea lui Greed, cât şi că sora mea geamănă nu avusese nimic de-a face cu „moartea” ei. Să fiu pregătită pentru orice potenţial complot pus la cale de Vrăjitoarele-Stelare. Speram că demonstraţia mea de magie să fie îndeajuns pentru a le ţine pentru o vreme pe Insulele Mişcătoare. Şi-n ceea ce îi priveşte pe vampiri, după reacţia violenţă a lui Wrath, bănuiam că aveau să rămână în regiunea lor şi să reconsidere orice noţiune de război.

Dar deocamdată, cu blestemul în sfârşit spulberat, puteam pur şi simplu să ne tragem sufletul, să ne bucurăm unul de compania celuilalt, fără să intervină cineva sau timpul petrecut împreună să fie măsurat. Nu îmi doream nimic mai mult decât să amân pentru o lună rezolvarea ultimelor probleme rămase.

Somnul m-a prins în mrejele sale şi am cedat în faţa atracţiei ademenitoare a viselor. Fusese o cursă lungă şi obositoare. Trecusem de la eliminarea ameninţării reprezentate de vrăjitoare, în

timp ce invadau cercul lui Greed, la participarea la un bal în cinstea victoriei la Fântâna Memoriei; pe urmă o ameninţasem pe Sursea, o vizitasem pe Claudia ca să recuperez pumnalul şi distrusesem blestemul.

Odihna nu fusese nicicând atât de plăcută.

— Ar trebui ca într-o oră să trimitem invitaţii, a spus Wrath, iar vocea lui profundă m-a trezit brusc. Pentru încoronarea ta. Dacă e posibil, vom dori să o organizăm înainte de căderea nopţii. Din moment ce blestemul a fost rupt şi ţi-ai pierdut magia, e un moment favorabil pentru cineva să atace.

Şi uite aşa, seninătatea dispăruse! M-am răsucit în braţele lui.

— Reaminteşte-mi să nu fac greşeala de a crede că o baie cu tine va fi vreodată liniştită. Mai întâi discursul despre Lama Nimicirii, acum asta, am continuat, însă am zâmbit şi am clătinat din cap. Noroc că te iubesc, altfel aş vrea să-ţi ţin capul sub apă pentru câteva secunde!

Mi-a sărutat vârful nasului.

— Măcar nu ai spus câteva minute. E un progres, doamna mea!

— Poate că pur şi simplu mă bucur prea mult de anumite părţi din tine, ca să renunţ definitiv la ele.

M-a stropit cu apă.

— Mă voi asigura că acele părţi îţi îndeplinesc zilnic dorinţele, ca nu cumva să mă trezesc la capătul greşit al pumnalului tău.

— Ce demon inteligent!

L-am bătut drăgăstos pe obraz. Seriozitatea a înlocuit lejeritatea.

— Cine crezi că va ataca? Vrăjitoarele?

— Sursea este în captivitate, dar mă îndoiesc că locul în care se află a rămas un secret. Sabatul ar putea plănui ceva în timp ce vrăjitoarele se regrupează. Au organizat deja un atac împotriva Casei Lăcomiei. În lipsa fricii faţă de magia ta, ar putea plănui un asalt împotriva curţii noastre.

— Ca să o elibereze pe Sursea.

Wrath a încuviinţat din cap, cu o expresie sumbră.

— Dacă sincronizează totul perfect şi reuşesc cumva să treacă peste liniile mele de apărare, ar putea să o elibereze în timp ce suntem la încoronare.

— Ar fi o diversiune ideală. O oportunitate bună. Dar oare chiar ar pune din nou ceva la cale atât de curând după ce şi-au pierdut atât de multe dintre semene?

— Aş crede că ar fi suficient de deştepte, încât să lase lucrurile aşa, mai ales după ce li s-au diminuat într-atât forţele, dar nu poţi fi niciodată prea sigur.

Mi-am studiat soţul.

— Chiar dacă e puţin probabil, crezi în continuare că atacul o să aibă loc.

— Dacă li se prezintă o oportunitate atrăgătoare, majoritatea făpturilor nu o trec cu vederea. Chiar dacă bănuiesc că este o capcană. Întotdeauna există şansa să nu fie. Sau să aibă în continuare o rată mai mare de succes.

— Ceea ce ar fi adevărat. Pentru că amândoi am fi ocupaţi.

— Nu doar ocupaţi. Încoronarea va avea loc în Coridorul Păcatelor, în faţa fraţilor mei.

Nu teama, ci neliniştea mi-a strâns stomacul.

— Ar putea ataca toate Casele Păcatului în timp ce toţi prinţii sunt plecaţi.

— Sau s-ar putea concentra pe Coridorul Păcatelor.

Şi dacă ar reuşi să o elibereze pe Sursea, nu ar trebui să-şi facă griji în privinţa numărului de suflete pierdute. Fără îndoială, tânjeau să se răzbune şi, dacă-şi încercau norocul, îi puteau distruge pe toţi prinţii-demon şi nimici cel puţin o zeiţă. Gândul m-a înfiorat – chiar şi cu puterea combinată a celor şapte prinţi ai Iadului, părea un risc prea mare.

— De ce să nu ţinem ceremonia aici? l-am întrebat.

— Încoronarea unui prinţ consort sau a unei prinţese consoarte are loc în Casa Păcatului pe care amândoi urmează să o conducă. Dar, pentru a fi încoronată regină, ceremonia trebuie să se

desfăşoare în Coridorul Păcatelor. Arată că vei domni în mod echitabil şi drept asupra fiecărei Case a Păcatului, în eventualitatea în care un prinţ îţi va cere susţinerea sau ajutorul. Nu s-a întâmplat vreodată; fraţii mei sunt mai mult decât capabili să aibă grijă de cercurile lor, însă legea rămâne în vigoare.

În privirea lui Wrath am distins un licăr subtil de entuziasm, o aducere-aminte a luptei noastre cu vârcolacii. Soţul meu era un păgân încântător! Nu-l neliniştea un potenţial atac; dimpotrivă, îl anticipa. Dejucarea planurilor duşmanilor lui era o provocare în sine, o oportunitate să creeze o strategie şi să-şi folosească păcatul. Şi, cunoscându-l pe soţul meu, nu mă îndoiam că avea deja un plan pregătit.

— Dacă ele cred că Prima Vrăjitoare se află aici, vor ataca. Aşa că ai de gând să o muţi pe Sursea, am adăugat, privindu-l bănuitoare. În loc să o alungi conform învoielii, o vei trimite la Casa Mândriei, nu-i aşa?

Admiraţia i-a însufleţit ochii.

— Fratele meu a fost mai mult decât încântat să-mi îndeplinească numaidecât cererea. Sursea nu şi-a dat acordul cu privire la *momentul* când avea să fie alungată. Doar că urma să fie. După ce a înfăptuit pentru a-i distruge căsătoria şi a-i fura soţia, a aşteptat o asemenea oportunitate.

Prin minte mi-a trecut fugitiv amintirea Claudiei, pe vremea când era încă Lucia. M-am mutat în capătul opus al căzii, ca să stau cu faţa spre Wrath.

— Fratele tău o mai iubeşte?

— Pe Lucia? m-a întrebat el.

Am dat din cap. Demonul mi-a tras piciorul în poala lui şi a început să-mi maseze talpa, căzut pe gânduri.

— Numai el poate să-ţi răspundă. Ştiu că nu a încetat niciodată să o caute. Crede că trăieşte, pe undeva. Că poate mama Luciei a aruncat o vrajă-de-ferecare şi asupra fiicei sale.

Ochii i-au coborât spre pieptul meu, acolo unde îmi fusese inima

de muritoare.

— Acum, că tu şi Vittoria v-aţi revenit pe deplin, e mai hotărât decât oricând să o găsească pe Lucia şi să afle dacă teoria lui este corectă.

— Dar a iubit-o vreodată? Sau mândria şi orgoliul lui l-au îndemnat să râvnească la ea? Îmi închipui că ar fi fost o cucerire amoroasă însemnată, în calitatea ei de fiică a Primei Vrăjitoare. Singura vrăjitoare care ar fi trebuit să le îndrume pe altele să păzească tărâmul şi să se asigure că prinţii Iadului se comportă cum se cuvine.

Wrath s-a lăsat pe spate, cu o expresie meditativă.

— Fratele meu a fost şi este în continuare cunoscut pentru flirturile şi aventurile lui. Mai ales pentru că îl ajută să-şi clădească reputaţia şi imaginea dorite. Nu a cerut-o niciodată în căsătorie pe vreuna dintre iubitele sau amantele lui. Nici nu a petrecut mai mult de o noapte cu cineva de la Lucia.

— Eşti sigur că nu s-a culcat niciodată cu Vittoria? am insistat, gândindu-mă la conversaţia noastră anterioară.

Demonul şi-a ridicat un colţ al gurii.

— Sora ta este singura altă fiinţă care se potriveşte cu el în multe feluri, motiv pentru care trădarea ei l-a rănit atât de profund. Dar tot nu cred că şi-au consumat vreodată relaţia. Pe atunci, încerca deja să-şi rezolve problemele din căsnicie, însă Lucia s-a distanţat de el. Sincer să fiu, cred că ea l-a iubit la fel de mult pe cât a iubit-o el, dar s-ar putea să fi fost prea diferiţi pentru ca relaţia să dureze. Dacă lucrurile ar fi altfel, dacă ar fi cunoscut-o mai întâi pe Vittoria...

A ridicat şi a coborât un umăr.

— Însă ştiu că nimic din toate astea nu contează până nu află ce s-a întâmplat cu Lucia. Indiferent de ce ar putea sau nu să creadă alţii, Pride este loial. Credincios.

— Dacă Lucia l-ar fi rugat să nu mai aibă aventuri, crezi că i-ar fi îndeplinit dorinţa?

— Pe atunci, cred că le pusese deja capăt, a spus Wrath după un minut de gândire. Şi, dacă nu ar fi renunţat la ele, ar fi făcut orice i-ar fi cerut ea. La curtea lui, aventurile nu sunt considerate scandaloase sau privite cu dispreţ, aşa cum se întâmplă în lumea muritorilor. Dacă asta a reprezentat sursa nefericirii ei, probabil că nici măcar nu ar fi considerat-o o posibilitate. Nu din insensibilitate, ci din ignoranţă.

L-am scrutat cu privirea pe prinţul meu.

— Asta e părerea ta despre aventurile amoroase? Despre posibilitatea de a-ţi lua amante?

Mi-a răsplătit întrebarea cu un rânjet larg şi diavolesc.

— Nu, doamna mea! Sunt destul de mulţumit de soţia mea.

— Bun răspuns, soţule!

Am revăzut amintirea prietenei mele, m-am gândit cât de mult o tulburase decizia de a pleca fără să lase un bilet.

— Crezi că Lucia a fost ucisă?

— N-am descoperit niciodată vreo urmă a ei când am investigat, iar când a reînceput lanţul de crime, m-am gândit că poate unul dintre duşmanii lui Pride ajunsese primul la ea. După ce te-am regăsit, cred că poate fi vie şi nevătămată. Pride le-a căutat pe vrăjitoarele cu cele mai puternice linii de sânge care se potrivesc cu a ei, pe cele cu cea mai însemnată magie de zeiţă, însă nu a găsit nicio descendentă directă. Are o cameră dedicată grimoarelor şi istoriei vrăjitoarelor. Spera că, dacă ar fi descoperit linia de sânge potrivită, ar lucra retrospectiv din acel punct până o va găsi pe Lucia.

Cât Wrath a continuat să-mi maseze picioarele, mintea mi-a rătăcit prin încâlceala de minciuni, înşelăciuni şi intrigi în care fuseseră implicaţi toţi, atât împreună, cât şi separat. Deloc de mirare că o destrămasem atât de greu. Când Vittoria spusese că Diavolul caută o mireasă, nu minţise. Aşa cum spulberarea blestemului necesitase, într-un mod deopotrivă absurd şi straniu, ca Diavolul să se căsătorească într-un anumit interval de timp. Pe acest tărâm,

Wrath avusese numai şase ani, şase luni şi şase zile înainte să piardă totul, în vreme ce aproape douăzeci de ani trecuseră pe Insulele Mişcătoare.

Legătura noastră şi sacrificiul meu ulterior din cauza ei *chiar* rupseseră blestemul. Cu toate acestea, uciderea vrăjitoarelor se contopise, din păcate, cu misiunea lui Pride de a o găsi pe Lucia – practic, acesta căutase descendente ale Vrăjitoarelor-Stelare în speranţa de a da de urma fostei lui soţii.

Fără să ştie, Vittoria le căutase la rândul ei pe Vrăjitoarele-Stelare, dar pentru propriul interes – le vânase pentru că matriarhele lor aruncaseră cu mult timp în urmă vrăji-de-ferecare asupra noastră.

Şi Wrath cercetase fiecare dintre acele crime pentru a descoperi cine le ucidea pe vrăjitoarele potenţial înrudite cu Lucia. Mi-am amintit noaptea în care îl invocasem pe Pride – spre deosebire de cea în care îl invocasem pe Wrath, Pride nu putuse să apară.

Mâna lui Wrath mi-a alunecat în sus, până la gambă, şi m-a strâns uşor.

— La ce te gândeşti acum?

— În sfârşit înţeleg de ce ai încercat să opreşti crimele, am recunoscut. Blestemul ţi-a luat aripile, dar l-a întemniţat pe Pride în Cele Şapte Cercuri, nu?

— Aşa e! Când a intrat în vigoare, a luat câte ceva de la fiecare prinţ. Pride şi-a pierdut abilitatea de a călători în afara tărâmului nostru, împiedicându-i încercarea de a o localiza pe Lucia.

Ţinând cont de toate informaţiile adunate despre noaptea în care soţia lui Pride plecase, trebuie să fi fost îngrozitor pentru el. Să se întoarcă în grabă acasă, după ce Wrath aproape că îi ucisese fraţii, doar ca să descopere că soţia îi dispăruse fără urmă. Apoi să fie întemniţat în Cele Şapte Cercuri, fără nicio modalitate de a o căuta, părea o altă formă de Iad. Mai ales dacă presupunerile Luciei s-ar fi dovedit false, iar Pride nu ar fi făcut niciunul dintre acele lucruri. Era tragic pentru amândoi.

— Şi ceilalţi fraţi ai tăi? Ce au pierdut?

Wrath a clătinat din cap.

— Nu mi-au vorbit niciodată despre asta.

— E ciudat, nu-i aşa?

— Nu neapărat! Să recunoşti că ai pierdut ceva, chiar şi o cantitate mică de putere, ar semnala vulnerabilitate. Nu şi-ar pune în pericol curţile. Ştiam ce pierduse Pride doar pentru că fratele meu a înţeles cum mă simţisem când te pierdusem. Şi-a lăsat păcatul deoparte în speranţa că, dacă te-aş găsi, ar da în scurt timp de Lucia.

Acum, că blestemul nu mai reprezenta o problemă, mi-aş fi dorit să pot îndrepta totul, dar nu aveam dreptul să fac anumite alegeri. Claudia luase decizia să plece înainte ca blestemul să fie aruncat. Şi, deşi eu şi Vittoria participaserăm în jocul îngrozitor pentru care fusese contractată Casa Răzbunării, prietena mea îşi dăduse seama că era nefericită de dinainte să punem la cale complotul. Fisurile apăruseră în relaţia ei cu mult înainte ca propria mamă să o despartă de Pride. Uneori, aşa arătai că iubeşti o persoană: o eliberai, nu te agăţai strâns de ea. Deşi nu m-am putut abţine să nu mă întreb care ar fi fost sfârşitul poveştii lor dacă pur şi simplu ar fi vorbit.

— Te simţi bine?

Wrath m-a tras din celălalt capăt al căzii şi m-a aşezat în poala lui.

— Te frământă pierderea magiei tale?

— Puţin.

I-am masat umerii, observând că, spre deosebire de mine, nu mai era încordat.

— Vreau să-ţi ajut şi fraţii. Urăsc faptul că toată încurcătura asta e doar parţial rezolvată. Mai sunt multe de făcut.

Wrath mi-a mângâiat bărbia cu dosul degetelor.

— I-ai ajutat.

— Ştiu că distrugerea blestemului a ajutat într-o oarecare măsură, dar restul depinde de ei, nu-i aşa?

— Să stai deoparte, astfel încât cineva să-şi poată parcurge singur

restul drumului, e adesea cea mai dificilă parte. Mai ales când îţi pasă.

S-a aplecat înainte şi mi-a depus un sărut tandru pe inimă. Când s-a uitat din nou la mine, expresia îi era contemplativă.

— Vrei să devii regină?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere. M-am gândit bine înainte să-i răspund.

— Vreau să-ţi fiu alături. Şi, deşi există unele aspecte neatrăgătoare în a domni, îmi doresc cu adevărat să preiau o parte din presiune şi să devenim o forţă unită.

Am zâmbit trist.

— Poate că nu mai mânuiesc magia zeiţei furiei, dar încă sunt stăpâna emoţiei. Mă bucur să mă alătur Casei tale. Simt că e alegerea potrivită.

Preţ de o clipă, Wrath nu a spus nimic; pur şi simplu m-a studiat în acel mod intens care îmi dădea de înţeles că vedea mult mai mult decât îmi doream să împărtăşesc.

Ochii mi-au săgetat spre cerneala deschisă la culoare de pe clavicula prinţului şi am citit cuvintele: *Acta non verba.* Deşi se îndoia că vreau să fiu regină, poate că îi puteam dovedi contrariul. Buzele mi s-au curbat.

— Trebuie să trimitem invitaţiile în acest moment sau mai avem puţin timp?

Privirea lui Wrath a luat foc, intuindu-mi adevărata întrebare. S-a întărit sub mine. Demon viclean!

— Ce-ţi trece prin minte, doamna mea?

— De parcă nu ştii deja!

L-am ghidat în mine, râzând de reacţia demonului, care a înjurat încet, apoi l-am călărit până când amândoi i-am blestemat atât pe zeii vechi, cât şi pe ce noi.

Încoronarea lui lady Emilia,
zeița furiei,
prințesa Casei Mâniei

Din porunca regelui

Ți se cere să participi
la ceremonia
Majestății Sale regina Emilia
în această seară,
în Coridorul Păcatelor.

Să nu întârzii!

DOUĂZECI ŞI OPT

— Preiau eu de aici!

Pentru o clipă, masca de prinţ mândru şi depravat a lui Pride a alunecat, dezvăluind demonul necruţător ascuns sub farmecul curtenesc. Duse au fost cele mai multe urme ale păcatului său; magia şi orgoliul au fost lepădate la fel de uşor precum ţi-ai scoate o haină de iarnă. Demonul aflat cu noi în această cameră îşi câştigase cicatricea de pe buză. Şi părea mândru de ea.

Anir s-a dat în lături, aşa cum i se ceruse, dar nu şi-a părăsit postul şi a rămas aproape de Sursea. Wrath nu dăduse porunca, însă loialitatea lui Anir faţă de regele şi curtea lui era de neegalat. Am stat lângă soţul meu, uitându-mă la Pride cum studiază în amănunt celula îngheţată în care era ţinută Prima Vrăjitoare.

Înainte de sosirea lui, Wrath îmi spusese că era prima dată când prinţul Casei Mândriei îşi întâlnea soacra de la dispariţia soţiei lui. Acum, atmosfera din temniţa subterană era încordată – de parcă s-ar fi aprins un chibrit lângă un recipient deschis cu kerosen, un foc infernal al morţii gata să se aprindă în orice moment.

Singura cerere a lui Pride a fost ca nimeni să nu vorbească despre ceea ce se întâmpla în această cameră în seara asta. Privirea i s-a oprit în cele din urmă asupra Sursеei şi a rămas acolo, rece şi enigmatică.

Dacă vrăjitoarea nu ar fi fost încă îngheţată, prinţul ar fi putut dezlănţui monstrul pe care îl simţeam încătuşat înăuntrul lui, un prădător disperat să-şi croiască drum la suprafaţă cu ghearele. Nu avea public, cu excepţia noastră şi a câtorva membri de încredere ai gărzii sale. Nu existau curteni în faţa cărora să se dea mare. Nici lorzi sau doamne care să-l vadă cum se complace într-un păcat diferit. Tocmai din acest motiv ceruse ca toţi cei prezenţi aici să nu sufle o vorbă. Pride urma să se lase pradă urgiei lui, mâniei lui.

După ce şi-a suflecat mânecile cămăşii dincolo de coate, şi-a

înclinat capul într-o parte şi, cu cât se uita mai mult la vrăjitoare, cu atât expresia îi devenea mai amenințătoare şi mai sălbatică. Şi-a încordat mâna, gata să lovească dacă Sursea dădea semne de viaţă. Strângând din dinţi, şi-a aţintit fulgerător privirea spre gărzile care o flancau în continuare pe vrăjitoare. Soldaţii se uitau drept înainte, dar mâinile li s-au încleştat pe mânerele armelor.

— Serios? *Tu* m-ai chemat aici! a spus Pride enervat, întorcându-se spre Wrath. Ai de gând să mă laşi să iau prizoniera sau trebuie să te linguşesc şi să te implor?

O vreme, Wrath a susţinut privirea fratelui său, apoi şi-a înclinat la rândul lui capul.

— Nu uita de ţelul tău final! Dacă o dezgheţi, Sursea se va strădui din răsputeri să-ţi forţeze mâna.

— Mai ai şi alte cuvinte pline de înţelepciune de împărtăşit, dragul meu frate?

— Propria mândrie ţi-a tras-o în mod regal în trecut. Ţine cont de asta pentru orice joc pui mai departe la cale! Descoperă ce contează cu adevărat şi planifică-ţi atacul în consecinţă!

Wrath şi-a smucit bărbia, un semn că fratele lui şi membrii gărzii care aşteptau în umbre erau liberi să plece. În celulă au păşit demoni înveşmântaţi în culorile Casei Mândriei, cu pioleţi ascuţiţi în mâini. Veniseră pregătiţi să ia statuia îngheţată a celui mai mare duşman al nostru. Bun! Era o uşurare să ştiu că vrăjitoarea urma să plece din Casa noastră şi să devină grija altcuiva. Dacă n-aş mai fi văzut-o niciodată, tot n-aş fi simţit că trecuse suficient timp. Cu ceva noroc, avea să rămână îngheţată pentru eternitate.

Wrath mi-a întins braţul, apoi s-a întors spre fratele lui.

— Ai două ore până la începerea încoronării. Nu-ţi recomand să întârzii.

Stăteam în faţa oglinzii uriaşe din podea până-n tavan din dressingul meu nou amenajat, răsucindu-mă dintr-o parte în alta pentru a admira mai bine rochia de încoronare pe care o crease

croitoreasa regală. Nu era o ţinută oarecare, ci o capodoperă. În loc de vopsele şi pensule, croitoreasa folosise drept instrumente artistice tul, lanţuri subţiri de aur, mărgele faţetate de onix şi diamante scânteietoare. Veşmântul, la fel de greu ca o armură, avea o delicateţe pe care pielea şi zalele sperau în zadar să o posede.

Mi-am trecut degetele peste creaţia elaborată. În model erau reprezentate frânturi din fiecare Casă a Păcatului, care nu estompau însă oda închinată dragostei mele pentru flori. Era alianţa matrimonială perfectă între mine şi demoni, semnalând domnia mea imparţială asupra tuturor cele şapte curţi. Opt, dacă totul urma să se desfăşoare conform planului. M-am uitat la ceasul de pe măsuţa laterală, apoi la fereastra arcuită. Deşi amurgul părea să stăpânească necontenit tărâmul, cerul se întunecase. Noaptea sosise pe deplin.

Fauna a dat buzna în cameră şi, când m-a văzut, ochii i-au strălucit de lacrimi. S-a oprit brusc şi şi-a acoperit gura cu o mână.

— Arăţi minunat, lady Emilia, o zeiţă în toate privinţele!

Am pus capăt piruetelor şi am tras-o într-o îmbrăţişare.

— Îţi mulţumesc că ai venit!

— Desigur, doamna mea!

M-a strâns cu putere încă o dată înainte să se dea înapoi şi să-şi tamponeze ochii.

— De ce ai nevoie?

M-am apropiat cu paşi mari de măsuţa acoperită cu bijuterii – numai variante lăsate pentru mine din care să aleg pentru seara asta – şi am scos scrisoarea sigilată pe care o ascunsesem acolo.

— Poţi să-i înmânezi asta surorii mele?

Privirea Faunei s-a îndreptat iute spre sigiliul de ceară. Un pumnal cu vârful în jos şi flori înflăcărate. Simbolul Casei Răzbunării. Un tatuaj asemănător însemna piciorul soţului meu, felul lui de a nu uita niciodată a Opta Casă a Păcatului care îi zguduise în mai multe moduri lumea.

În loc să pară înfricoşată, aşa cum mă temusem că o să fie, Fauna

şi-a ridicat un colţ al gurii. Era uşor să uiţi că făcea parte dintr-un motiv întemeiat din această Casă. Războiul, bătălia şi inspirarea mâniei nu o neliniştea defel. Dimpotrivă, o însufleţeau.

— Prinţii Envy, Greed şi Pride vor avea parte de o surpriză pe măsură în seara asta!

Am eliberat un hohot nervos de râs.

— Şi Wrath.

Rânjetul Faunei a devenit şi mai mare.

— Într-adevăr, voi doi vă potriviţi infernal de bine. Majestatea Sa are noroc că te-a regăsit. Şi că eşti dispusă să-l suporţi pentru eternitate.

— Fauna! Tocmai ţi-ai luat în derâdere regele? am întrebat-o, prefăcându-mă şocată. Dacă nu te-aş fi plăcut deja, asta ne-ar fi pecetluit prietenia.

O prietenie pe care, mi-am dat seama, o neglijasem spectaculos.

— Cum progresează lucrurile cu Anir?

Dintr-odată, ceasul i s-a părut deosebit de fascinant.

— Chiar trebuie să plec dacă vreau să trimit invitaţia şi să ajung la timp la încoronare. Majestatea Sa a precizat că nu trebuie să întârziem.

Deşi mă rodea curiozitatea, n-am insistat asupra subiectului. Când timpul avea să fie de partea amândurora, urma să iau loc şi să port o conversaţie propriu-zisă cu ea, ca să ne punem la curent. Uram că lucrurile fuseseră atât de haotice şi că nu apucaserăm aproape deloc să ne bucurăm pur şi simplu de compania celeilalte. Prietena mea părea că are nevoie să stea la poveşti şi să-şi pună în ordine şuvoiul de emoţii ce i se citeau pe chip. Am jurat că asta urma să se numere printre primele lucruri pe ordinea mea de zi ca noua regină – să-mi fac timp pentru ea.

— Mulţumesc, lady Fauna! Ne vedem în curând la Coridorul Păcatelor!

Fauna a făcut o mică reverenţă şi a plecat în grabă din cameră, lăsându-mă din nou singură. M-am întors la masa plină de bijuterii

şi pietre preţioase, cu atenţia atrasă de un inel. Liane aurii-trandafirii cu spini formau veriga şi se împleteau în jurul unei pietre mari, de nuanţa lavandei.

— Pe acela l-am comandat special.

Am înlemnit, luată prin surprindere de vocea soţului meu, şi m-am întors să-l văd intrând în cameră. Cu răsuflarea brusc întretăiată, l-am devorat din priviri.

Pe cap purta o coroană simplă din aur pal. Era îmbrăcat în negru, accentuat de tuşe aurii, culorile curţii lui, dar avea şi flori aurii-trandafirii cusute pe unul dintre revere. Părea să poarte o eşarfă regală, completată cu o broşă în formă de şarpe.

Pantalonii perfect croiţi îi scoteau în evidenţă silueta înaltă, şi, dacă nu am fi fost aşteptaţi în altă parte, mi-aş fi dorit să-i arăt cât de mult îi apreciam înfăţişarea păcătos de atrăgătoare în veşmintele fine.

Un rânjet i-a jucat pe buze.

— Mai târziu, iubirea mea! Îţi promit că nimic nu mă va împiedica să admir fiecare detaliu al rochiei tale! Şi tot ce se află dedesubt.

I-am zâmbit provocator.

— Nu port nimic pe dedesubt, regele meu.

— Emilia!

A închis ochii de parcă ar fi încercat să alunge imaginea şi să se împotrivească impulsului de a mă face a lui – chiar aici, chiar acum.

— Vino! am spus, înlănţuindu-mi braţul cu al lui. Un demon ţâfnos a proclamat că nimeni nu are voie să întârzie.

— Ar trebui să-l ucid pe idiotul ăla.

— Te rog să nu o faci! Chiar ţin la el!

L-am sărutat pe obraz.

Cumva, eu şi Wrath am reuşit să ne abţinem îndeajuns din a ne răvăşi pasional unul pe altul cât să ajungem la intrarea din faţă, unde mă aştepta o surpriză. I-am dat drumul la braţ şi mi-am ridicat faldurile fustei, repezindu-mă la frumoasa iapă de culoarea

lavandei.

— Tanzie! Scumpa mea!

Am mângâiat coama iepei, admirând florile pe care i le împletise cineva. Lui Tanzie îi plăcea să fie răsfăţată şi a scormonit pământul cu copita cât am alintat-o. Am aruncat o privire spre soţul meu, care nici măcar nu a încercat să-şi ascundă amuzamentul.

— Gluttony a fost convins că ai să-ţi aminteşti de ea, în ciuda vrăjii-de-ferecare. Călăreai...

— Mă furişam pe domeniului lui şi o călăream până când trimitea pui de dragoni de gheaţă după noi, l-am întrerupt, râzând când mi-am adus aminte. Am uitat cât de mult îmi plăcea să-l enervez!

— I-a fost dor de tine.

Wrath a fluierat, apoi s-a întors din nou spre mine.

— Nu i-a păsat pentru ce fusese contractată Casa ta. Gluttony întotdeauna a învinovăţit-o pe Sursea. Şi pe bună dreptate.

— Am fi putut să-i refuzăm cererea.

— Nu, nu aţi fi putut, m-a contrazis el. Eşti o zeiţă a răzbunării. Aşa cum eu sunt un prinţ al mâniei.

Înainte să ne susţinem fiecare dintre noi punctul de vedere, pământul s-a cutremurat o dată. De două ori. Paşi. Paşi masivi şi tunători au bubuit în apropiere. M-am încordat, mâna zvâcnindu-mi spre lama pe care o ascunsesem sub rochie. Din nămetele din dreapta noastră a apărut unul dintre câinii Iadului ai lui Wrath. Copoiul cu trei capete s-a îndreptat alene spre stăpânul lui, dând din coadă când prinţul-demon l-a scărpinat în spatele ambelor urechi.

Mi-am plimbat privirea de la iapă la câinele lui şi am clătinat din cap. Bineînţeles că soţul meu urma să apară la încoronarea mea călare pe un uriaş câine al Iadului. Mi-am imaginat fără probleme privirea geloasă a lui Envy şi a trebuit să-mi înăbuş chicotitul.

— Eşti pregătită, regina mea?

Anir şi Fauna au ieşit din castel, amândoi îmbrăcaţi impecabil.

Prietena mea a dat subtil din cap, anunţându-mă că invitaţia – şi cererea – fuseseră trimise. Am expirat lung. Cu ceva noroc, sora mea urma să facă exact ceea ce o rugasem.

După ce Pride o luase pe Sursea şi avusesem ceva timp pentru mine, mă gândisem mult la ultima mea conversaţie cu Domenico. Şi cu sora mea. Eram aproape pe deplin sigură că în sfârşit pusesem totul cap la cap în privinţa misterului Vestei. În seara asta, aveam să-mi împărtăşesc descoperirea în faţa tuturor prinţilor-demon. Chiar dacă vrăjitoarele nu plănuiau să ne atace, cu siguranţă tot urma să se işte *ceva* vâltoare în afară de încoronare.

M-am uitat la soţul meu şi i-am permis prezenţei lui să mă liniştească.

— Sunt pregătită!

Am acceptat ajutorul lui Wrath, care m-a urcat pe iapă – rochia era frumoasă, dar nu mă lăsa să-mi legăn picioarele peste Tanzie. Un detaliu despre care urma să vorbesc cu croitoreasa regală pentru viitoarele articole vestimentare.

Doi cai ai Iadului negri ca abanosul s-au îndreptat la trap spre Anir şi Fauna şi, după ce şi-au ocupat locul în şei, iar Wrath s-a căţărat pe câinele lui, ne-am îndreptat încet spre Coridorul Păcatelor. Când am ajuns la baza muntelui şi am început să urcăm panta abruptă, am simţit îndemnul nu tocmai subtil al fiecărui păcat.

Călătoria anevoioasă prin munte, apoi în sus, prin trecătoarea acoperită de zăpadă, a trecut surprinzător de repede, deşi un tremur mi-a străbătut trupul la fiecare pas făcut de cai şi de câinele Iadului. Multe depindeau de apariţia surorii mele. Eram curioasă şi neliniştită să aflu dacă teoria mea era corectă. Şi, dacă era, să văd cum avea să reacţioneze Greed după ce dezvăluiam rolul pe care îl jucase.

De câteva ori, Wrath mi-a aruncat o privire îngrijorată, dar speram să creadă că sursa stresului era gândul că urma să fiu încoronată în faţa fraţilor lui. Avea destule pe cap anticipând un

potenţial atac al vrăjitoarelor şi nu voiam să-i distrag atenţia de la propria misiune.

Cu puţin noroc, totul avea să se desfăşoare conform planului.

Când alaiul nostru a ajuns în vârful unei pante, am recunoscut imediat copacul zeiţei, deşi îşi schimbase locul, aşa cum susţinuse Envy că avea să o facă. Le-am simţit pe Cele Şapte Surori zăbovind în apropiere. Cum Celestia nu venise încă să-şi ia cartea de vrăji, m-am rugat în tăcere să nu-şi aleagă fix acest moment pentru a o vrea înapoi. Atmosfera urma să fie şi aşa destul de tensionată dacă sora mea plănuia să apară şi să-mi urmeze instrucţiunile.

— Doamna mea?

Wrath şi-a înghiontit câinele să se apropie de Tanzie, care a adulmecat fiara infernală.

— Sunt pregătită!

Soţul meu m-a privit cu suspiciune, dar nu a insistat. M-a măsurat din cap până-n picioare, bănuitor, însă mi-am controlat cu atenţie trăsăturile, astfel încât să-l liniştesc. Cei şase prinţi erau deja prezenţi, aşteptându-ne cu stoicism sosirea. Wrath m-a ajutat să descalec, iar în momentul în care picioarele mi-au atins pământul, fraţii lui s-au aliniat, câte trei pe fiecare parte, formând un culoar prin care să trecem.

Cineva crease un podium mic, dar suficient de încăpător pentru ca eu şi Wrath să stăm pe el. În spatele structurii, în depărtare, se aflau Porţile Iadului, înălţându-se ameninţător ca doi stâlpi ai fricii. M-am uitat în jur, la pământul înzăpezit. În afară de urmele lăsate de cei din grupul nostru, nu existau unele recente. Nici alte indicii că vrăjitoarele sau oricine altcineva ar putea sta la pândă. Am luat asta ca pe un semn de bun augur.

De asemenea, nu mi-am văzut...

Un trosnet tunător a sfâşiat aerul, urmat de un mârâit. M-am răsucit pe călcâie, cuprinsă de uşurare. Sora mea geamănă a ieşit dintr-un portal, arătând la rândul ei ca o regină cu drepturi depline. Evident supărată, Vittoria l-a săgetat cu privirea pe vârcolac, care a

pășit pe tărâm alături de ea.

— Domenico, ai grijă cum te porți! Dacă distrugi seara surorii mele, mâna mea își va croi drum spre pieptul tău.

Wrath s-a uitat pe furiș la mine, dar a rămas tăcut. Pe de altă parte, Pride și Greed au explodat simultan.

— Ce caută ea aici?

Am oftat adânc. Nici măcar nu fusesem încă încoronată regină și deja trebuia să pun capăt unei sfezi între curți.

— Ea este zeița morții, sora viitoarei voastre regine. Și singura conducătoare a recent restauratei Case a Răzbunării.

— E o ucigașă! a răbufnit Greed.

— Un titlu pe care îl împărtășim cu toții, l-am contracarat.

Pride a studiat-o intens pe sora mea geamănă. În ochii lui s-a aprins scânteia furiei, dar aș fi putut jura că distingeam și o altă emoție. Una suspect de asemănătoare cu durerea ținută în frâu de un prinț rănit. Și-a ridicat mâinile și s-a dat înapoi.

— Doar țineți-o departe de mine!

Greed și-a scos pumnalul Casei, cu lama ațintită spre sora mea.

— Îți mulțumesc pentru acest dar, frate! După cum s-a decretat deja, am tot dreptul să-mi revendic osânda de sânge.

— Greed! l-a avertizat Wrath. Nu te mișca!

Mi-am croit cu greu drum printre prinți și m-am uitat la Domenico.

— Unde e sora ta?

Deși tăcerea se așternuse între timp, acum părea că întregul tărâm amuțise. Inclusiv vântul. Domenico a strâns din dinți.

— Vreau ca prințul tău să jure că va pleca de aici, dacă asta dorește.

Mi-am înclinat capul și m-am întors spre Wrath.

— Îi vei îndeplini cererea lui Domenico?

Soțul meu mi-a cercetat fața înainte să-și fixeze ochii asupra vârcolacului. Îmi acorda o încredere însemnată, iar decizia lui nu avea să treacă neobservată de către ceilalți prinți.

— Sora ta nu va fi luată de nicio Casă a Păcatului împotriva voinţei sale.

Vittoria a întins mâna după braţul lui Domenico, iar lupul i-a permis să se ţină de el. Un gest care nu i-a scăpat lui Pride. Şi nici lui Greed, care a făcut un pas înainte şi şi-a îndreptat pumnalul Casei spre Wrath.

— Mi-ai acordat o osândă de sânge. Am tot dreptul să o atac!

— Ţi s-a acordat o osândă de sânge pentru uciderea comandantei tale, am spus cu voce rece. Însă nu a avut loc nicio crimă. Prin urmare, nu ţi se datorează nimic. Pune-ţi pumnalul deoparte! Chiar acum!

Privirea lui Greed a fugit de la mine la Wrath.

— Vesta e moartă. I-ai văzut rămăşiţele.

— Vesta este o membră a haitei, am precizat. Ai încheiat un târg cu familia ei pentru că ai râvnit la o alianţă cu lupii. I-ai vrut magia. Puterea. Lăcomia te-a împiedicat să vezi cât de nefericită era. Cât de mult îşi dorea să se reunească cu familia ei.

Mi-am amintit de tânăra lupoaică din Fântâna Memoriei, de groaza de a fi smulsă din sânul familiei sale, deşi era doar un pui. De urlete, de frică – fusese un adevărat coşmar. Apoi am retrăit momentul în care trimisese o scânteie de energie liniştitoare spre tatăl ei, lucru care m-a dus cu gândul la femeia-vârcolac necunoscută de pe Insulele Mişcătoare, cea care îmi adusese hainele înainte ca Vittoria să-mi înlăture vraja-de-ferecare. Şi ea modificase emoţiile. Mă liniştise când mă cutremurase cea mai intensă senzaţie de frică din viaţa mea.

— Spune-mi tot ce ai aflat! m-a încurajat Wrath, însoţindu-şi cererea cu un semn din cap.

Aşa că am depănat povestea sordidă, oferind toate indiciile pentru Greed şi fraţii lui.

A durat ceva timp să pun totul laolaltă, dar bărbatul al cărui chip nu îl putusem distinge în Fântâna Memoriei *chiar* avusese o voce familiară şi, după ce reflectasem îndelung asupra amintirii,

revăzând-o în minte, mi-am dat seama cui îi aparţinea: tatălui lui Domenico. Băiatul din pătuţ fusese Domenico, fratele vitreg al Vestei. După aceea, totul a căpătat mai mult sens decât avusese vreodată „uciderea” comandantei.

În Sicilia, în timp ce-l căutam iniţial pe ucigaşul surorii mele, îl găsisem pe Domenico Senior în casa de pariuri a lui Greed, în stare de ebrietate şi jucând. Parcă trecuse o veşnicie de atunci, dar îmi puteam aminti cu uşurinţă durerea din ochii lui. Jocurile de noroc păreau să fie mai degrabă o formă de pedeapsă decât una de divertisment.

Nu ar fi putut să fie atât de trist doar pentru că fiul lui se transformase pentru prima oară. Dar dacă metamorfoza lui Domenico Junior îi adusese aminte de Marcella, prima lui născută, atunci prăbuşirea lui vicioasă în lumea băuturii şi a jocurilor de noroc avea sens. Domenico Senior se pedepsise de bunăvoie din pricina puiului pe care îl pierduse în urma unui pariu. Nu se iertase niciodată şi căutase stabilimentul lui Greed, probabil în speranţa de a o vedea. Dar, în calitate de comandantă a lui, prinţul-demon o ţinuse ocupată şi cât se poate de departe de Insulele Mişcătoare şi haita ei.

Până când sosise sora mea, dornică să încheie o alianţă cu el şi lupii.

Eram gata să pariez pe orice că acel cadavru găsit de Greed în Casa sa, care conţinea sânge similar cu al Vestei, era al lui Domenico Senior. Era mort din cauza „treburilor haitei”, aşa cum susţinuse Domenico, după ce încercase să-şi elibereze fiica. Trebuie să fi fost atacaţi în tentativa lor de evadare, şi, ca orice părinte, se sacrificase pentru copilul său.

— Nu ştiu ce altceva s-a întâmplat între Greed şi haita lui Domenico, am spus, însă bănuiesc că mai sunt multe lucruri de aflat. Dar cumva, când Vesta şi Domenico au luat parte la acele întâlniri iniţiale pentru alianţa propusă de Vittoria, s-au recunoscut unul pe altul.

Wrath a venit lângă mine, învrednicindu-l cu o privire dură pe vârcolac.

— E adevărat, lupule alfa?

— Da, e! a răspuns Domenico, care părea pregătit să sfâşie gâturile tuturor. Şi sunt treburile *noastre.*

M-am uitat la sora mea.

— Te rog, spune-i Marcellei că nu o să fie în pericol dacă vine!

Vittoria s-a întors spre Domenico şi a dat rigid din cap, iar el a dispărut şi a reapărut cu o femeie-vârcolac. Vesta. Marcella. Era înaltă şi mlădioasă, însă în ochii ei ardea o furie nimicitoare, dătătoare de moarte, care lipsise în noaptea în care mi se îndepărtase vraja-de-ferecare. Aici dăinuia o ameninţare la adresa siguranţei sale şi părea pregătită să lupte, dacă se ajungea în acel punct.

Stând alături de Domenico, era imposibil să negi legătura de rudenie. Marcella şi-a plimbarea privirea în jur, studiind mica adunare, apoi şi-a fixat-o asupra lui Greed.

— Într-o zi, vei plăti pentru tot ce i-ai făcut familiei mele.

Prinţul Casei Lăcomiei s-a uitat dispreţuitor la comandanta lui.

— Ţi-am oferit o casă. Un titlu. Putere. O poziţie de conducere. Cum ţi-ai permis să mă faci de râs?

— M-ai răpit. Nu confunda lucrurile, justificând orice a urmat! a spus Marcella înainte să se răsucească spre Vittoria. Cu tot respectul, doamna mea, aş vrea să plec.

Sora mea geamănă şi-a înclinat capul, ridicând mâna când Greed a păşit înainte.

— N-aş face asta, Alteţă! Marcella a făcut o alegere. Şi o vei respecta.

Am mers lângă Vittoria şi Marcella.

— Din moment ce nu a avut loc nicio crimă, cer ca osânda de sânge împotriva Vittoriei să fie considerată nulă.

— Prea bine, a spus Wrath, uitându-se dezgustat la fratele lui. Ţinând cont de informaţiile recent dobândite, Vittoria Nicoletta nu

mai este un duşman al Celor Şapte Cercuri. Nu este în vigoare nicio osândă de sânge. Iar dacă cineva – atenţia îi era îndreptată numai asupra lui Greed –, *cineva* decide să declanşeze un atac împotriva ei, a lupilor sau a Marcellei, sau dacă este dus la îndeplinire orice act de răzbunare, persoana respectivă îmi va da *mie* socoteala. Iar acum, dacă am terminat cu toate neînţelegerile prosteşti şi irelevante, aş vrea să-mi încoronez regina.

Mâna lui Greed s-a încleştat pe mânerul pumnalului pe care nu l-a pus deoparte, coborându-l în schimb. A urmat o clipă tensionată, în care mi-am ţinut respiraţia. Într-un târziu, şi-a vârât lama înapoi în teacă.

— Prea bine! a repetat el.

Am răsuflat uşor, mulţumită că nu urma să fim nevoiţi să ne luptăm. Deşi furia arzătoare din ochii lui Greed, o scânteie de rău augur, m-a îndemnat să mă întreb dacă acest conflict se încheiase cu adevărat. Sau dacă prinţul-demon alesese pur şi simplu să bată temporar în retragere, plănuind deja următoarea mişcare.

Vittoria l-a răsplătit cu un zâmbet batjocoritor înainte să se strecoare lângă Envy. Ambii prinţi fierbeau de furie, dar şi-au păstrat controlul. Slavă Măreţei Forţe Divine din cer! Încoronarea putea să aibă loc fără vărsare de sânge. Marcella ne-a mulţumit rapid, apoi ea şi Domenico au plecat în Tărâmul Umbrelor, dovedind că avusesem dreptate când intuisem că nu poate să călătorească singură acolo. O clipă mai târziu, vârcolacul s-a întors să stea lângă sora mea geamănă.

Odată problema rezolvată, eu şi Wrath am urcat pe podium şi ne-am întors unul spre altul.

Soţul meu şi-a luat coroana de pe cap şi a ridicat-o, arătând-o micii mulţimi adunate în spatele nostru.

— Ca simbol al domniei noastre împreună, îmi ofer coroana reginei mele.

Cu o demonstraţie de putere care m-a făcut să vreau să-l sărut pasional, Wrath a rupt coroana în jumătate, folosindu-şi doar

mâinile goale. Sfântă zeiță din cer, cât era de ispititor!

Buzele i s-au curbat pentru o fracțiune de secundă înainte să-mi înmâneze coroana distrusă, dând încurajator din cap când degetele mi s-au strâns în jurul aurului spulberat.

— Cu aceste două jumătăți, ne îmbinăm forțele. Ne unim inimile, sufletele și puterea pentru îmbunătățirea tărâmului nostru.

Wrath și-a pus jumătatea de coroană pe cap.

— Emilia, zeița furiei, tovarășa mea la conducerea Casei Răzbunării, îngenunchează, iubirea mea!

Cu ochii înlănțuiți cu ai lui, m-am lăsat lent în genunchi, fără să-mi ascund zâmbetul în timp ce rememoram ultima dată când mă aflasem în aceeași poziție. Puterea și controlul simțite atunci.

Wrath trebuie să-și fi amintit același lucru, deoarece i-a dispărut masca regală și indiferentă. M-a învăluit cu privirea, permițându-i Coridorului Păcatelor să-i întețească dorința. I-am observat umflătura subtilă din pantaloni cu o clipă înainte ca altcineva să fluiere deocheat în mulțime.

M-am răsucit la timp pentru a-l vedea pe Envy lovindu-l cu piciorul pe Lust în tibie, apoi ochii mi-au săgetat din nou spre iubirea și izbăvirea mea. Spre regele și egalul meu. Pentru a-l auzi numindu-mă iubirea lui, pentru a ne împărtăși în văzul tuturor inimile și sufletele, eram gata să înfrunt la nesfârșit orice amenințare infernală ivită în cale.

Privirea lui Wrath ardea de dorință și mândrie.

— Pune-ți jumătatea de coroană pe cap și ridică-te – în fața tuturor martorilor prezenți – ca regină a Celor Șapte Cercuri, prințesă a Casei Mâniei și zeiță a lumii subterane și a Tărâmului Umbrelor!

Mi-am pus coroana pe cap și m-am ridicat în picioare. Wrath s-a uitat la mulțime.

— Fraților, Vittoria, a sosit momentul ca fiecare curte a tărâmului nostru să-și ofere binecuvântarea!

Toți și-au scos pumnalele Caselor și și-au înțepat degetele,

stropind pământul înzăpezit cu o singură picătură rubinie. Sora mea a fost ultima, susţinându-mi privirea când i-a permis sângelui să se adune într-o mărgea şi să cadă. Sânge pe care fusesem întotdeauna avertizate să nu-l vărsăm.

Buzele i s-au mişcat în tăcere şi, încordată, am inspirat cu lăcomie. Am eliberat răsuflarea de îndată ce i-am desluşit cuvintele şoptite.

— *Te iubesc!*

I le-am transmis înapoi, tot pe muteşte, apoi pământul s-a cutremurat sub noi. Fire magice în culorile fiecărei Case de demoni, împreună cu cel în nuanţa lavandei al surorii mele, s-au înfăşurat dintr-odată în jurul meu şi al lui Wrath, încolăcindu-se din ce în ce mai strâns, pe măsură ce ne învăluiau iute trupurile şi capetele.

Într-un fulger de putere strălucitoare, fiecare dintre coroanele noastre distruse a redevenit întreagă. Am întins mâna şi mi-am trecut degetele peste metalul rece. Coroana mi se potrivea perfect. Dinspre membrii familiei noastre au răsunat strigăte şi urale, semnalând sfârşitul încoronării. Nu-mi venea să cred! Chiar eram regină!

— Majestate!

Wrath mi-a dus mâna la gura lui şi mi-a sărutat încheieturile degetelor.

Gluttony a făcut un pas înainte şi şi-a bătut fratele pe umăr, apoi mi-a sărutat ambii obraji.

— Bine ai venit în familie, regină Emilia! Sper că eşti pregătită pentru un festin memorabil, care să le pună capăt tuturor!

O tânără femeie-demon cu păr de un albastru arctic şi-a dat ochii peste cap şi a înaintat printre prinţi. Era jurnalista pe care o văzusem prima dată la Festinul Lupului. Nu o observasem până acum; poate că sosise în timpul dezvăluirii „crimei care nu a avut loc”. I-a aruncat lui Gluttony o privire înşelător de mieroasă.

— Prinţul Gluttony are dreptate într-o privinţă – festinul lui îi va face pe invitaţi să-şi dorească, mai mult ca sigur, ca el să le pună

capăt tuturor.

Zâmbetul leneş al lui Gluttony a dispărut îndată.

— Draga mea, dacă petrecerile mele ar fi realmente mortale, ţi-aş înmâna personal invitaţia.

— Replica asta a fost la fel de inteligentă ca ideea ta de a amesteca vinul cu rădăcina-somnului, când ţi-ai lăsat inconştienţi toţi oaspeţii. Cel puţin atunci nu plictiseala a fost cea care i-a adormit, a adăugat, zâmbind fals înainte să facă o reverenţă. După ce Majestăţile Voastre vă veţi prelua îndatoririle regale, mi-ar plăcea nespus să vă iau amândurora un interviu. Demonii din toate curţile sunt curioşi cu privire la blestem şi dacă trebuie să-şi facă griji în legătură cu revenirea lui. De asemenea, ar dori să ştie dacă iubirea are cu adevărat puterea de a birui totul.

— Crede-mă pe cuvânt, demonii nu întreabă doar despre revenirea blestemului. Trăiesc cu teama că o jurnalistă trufaşă, cu o înclinaţie aparte pentru snobism, le va strica toată distracţia! a atacat-o Gluttony cu intenţia de a o alunga, alegându-se cu o privire fioroasă.

Când s-a întors spre noi, zâmbetul îi era sincer.

— Sărbătoarea încoronării are loc la Casa Desfrânării. Am hotărât să ne unim eforturile.

Wrath a clătinat din cap şi a oftat adânc, binevoitor.

— Ne vedem acolo!

Gluttony şi-a frecat palmele una de alta, cu o neaşteptată expresie vicleană.

— Ştii, vipera mi-a dat o idee grozavă. Cred că îi voi oferi un pahar de vin amestecat cu rădăcina-somnului, apoi le voi da afară pe ea şi pe asistenta ei. Ia să vedem cine o să mai spună atunci că nu sunt inteligent! Cel puţin nu va trebui să ne facem griji că petrecerea ta de încoronare va ajunge în secţiunea de bârfe mondene.

— E înduioşător să văd cât de îngrijorat eşti în privinţa respectării intimităţii noastre, a comentat sec Wrath.

— Da, păi – Gluttony şi-a scuturat câteva scame invizibile de pe

rever – dacă v-ar prinde pe voi doi aşa cum a făcut-o Lust, mă îndoiesc că ar fi la fel de discretă.

— Lust!

L-am căutat pe nenorocitul ăla de demon, dar părăsise deja Coridorul Păcatelor. Şi eu care crezusem, în mod eronat, evident, că nu spusese nimănui despre incidentul cu barca de la Casa Lăcomiei. Sau despre cel din bucătăria Casei Mâniei. Prinţi-demon bârfitori! Când Gluttony a râs scurt, mi-am dat ochii peste cap.

— Hai, râzi! Toţi aţi făcut şi aţi văzut lucruri încă şi mai rele. Sunt convinsă că şi *eu* voi vedea lucruri încă şi mai rele în seara asta.

— Doar dacă suntem cu toţii foarte norocoşi.

Gluttony mi-a făcut cu ochiul, apoi şi-a dus palmele pâlnie la gură şi a strigat peste murmurul scăzut al conversaţiilor:

— Poate să fie toată lumea atentă? Ne întâlnim într-o oră la Casa Desfrânării!

— Stai! a spus Wrath, vocea lui joasă atrăgând atenţia micii adunări. Mai trebuie să ne ocupăm de ceva.

L-am privit nedumerită.

— Ai dori să depui un jurământ de sânge şi să devii oficial tovarăşa mea la conducerea Casei Mâniei?

M-am uitat pe furiş la sora mea, care a schiţat un zâmbet şi a dat din cap. Vittoria avea să se descurce fără probleme să ne conducă singură Casa. Copleşită de entuziasm, m-am întors din nou spre soţul meu, scoţând pumnalul pe care îl ascunsesem sub rochie.

— Da! Sunt pregătită să devin prinţesa Casei Mâniei. Oficial.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

— Ai un gust divin!

Cu buzele bine lipite, am supt cât am putut. Încercam să păstrez o *aparenţă* de demnitate, dar, Diavolul să mă blesteme, era atât de bun! M-am retras, cu premiul încă în mână, şi mi-am admirat munca.

— Vreau să ling fiecare centimetru din tine.

— La fel şi eu, a murmurat Wrath din prag.

Am scăpat lingura cu umplutură de cannoli pe care o pregătisem şi am izbucnit în râs când am observat unde îi era îndreptată privirea. Demonul vorbea *cu siguranţă* despre desertul lui preferat, nu despre soţia lui. Râsul meu relaxat mi-a câştigat un rânjet din partea soţului meu, care a intrat în bucătărie. În mai puţin de o oră trebuia să fim la curtea lui Lust, dar, potrivit lui Wrath şi Envy, era monden ca invitaţii de onoare să întârzie puţin.

Ne-am hotărât să venim acasă şi, cât Wrath s-a îngrijit de câinii Iadului, m-am retras în bucătărie pentru a pregăti un deliciu în onoarea victoriei noastre. Rezolvasem misterul „uciderii" Vestei, reabilitasem numele surorii mele şi spulberasem blestemul. Nici că aş fi putut să fiu mai fericită!

— Gluttony a trimis cinci demoni să ne ia. Dacă nu ne prezentăm în curând la petrecere, a ameninţat că va veni aici. Cu toată lumea. Şi a jurat că o va escorta personal pe jurnalistă.

Judecând după expresia soţului meu, ar fi ales cu bucurie să se lupte din nou cu o hoardă de vârcolaci decât să găzduiască o petrecere şi să-şi invite toţi fraţii depravaţi la Casa noastră a Păcatului. I-am înmânat bolul cu ricotta îndulcită.

— Ai timp să guşti măcar puţin, pe furiş.

— Ai dreptate! Am!

A pus castronul deoparte, m-a tras spre el şi m-a sărutat. M-am topit în braţele lui, bucurându-mă pe deplin de îmbrăţişarea

duioasă. Mult mai repede decât ar fi preferat oricare dintre noi, demonul s-a retras, cu privirea întunecată de o dorință carnală care o oglindea pe a mea.

— Oricât de mult mă doare că nu pot să te întind pe blat şi să-ţi ling în acest moment fiecare centimetru din trup, ar trebui să plecăm.

Avea o voce profundă şi catifelată – promitea tot felul de fantezii şi dorinţe, unele pe care mi-ar fi plăcut nespus să le transforme în realitate.

M-am uitat lung şi cu jind la blat, amintindu-mi ultima dată când fuseserăm întrerupţi, apoi m-am desprins din îmbrăţişare şi am mărit distanţa dintre noi.

— Ar fi cu siguranţă inacceptabil ca regele şi regina păcatelor şi ale viciilor să întârzie foarte mult.

Wrath m-a urmărit prin bucătărie, fără să-şi desprindă nici măcar pentru o clipă privirea dintr-a mea, apoi m-a lipit încet de bufet şi şi-a coborât mâna, încleştându-şi degetele în jurul tivului rochiei şi trăgând rapid materialul în sus. Mi-a despărţit picioarele ca să stea între ele.

— Am spus că ar *trebui* să plecăm, doamna mea. N-am spus niciodată că urma să o facem.

Când degetele iscusite ale demonului au descoperit că nu minţisem cu privire la lenjeria intimă, ochii i s-au aţintit spre acel loc secret care tânjea după el. M-a masat între coapse, simţind cât eram de umedă şi de excitată, până când am gemut, asaltată de valuri tot mai intense de plăcere.

— Cel puţin nu încă.

Regele a îngenuncheat în faţa mea, cu privirea pătimaşă şi malefică, onorându-şi promisiunea de a linge fiecare centimetru din mine.

Poate că prinţul Casei Desfrânării domnea peste toate formele de plăcere, dar partea exterioară a Casei lui a Păcatului părea o

consacrare a celei pentru care era cel mai faimos: desfrânarea. Trăsura noastră abia se oprise în afara drumului circular, când a devenit clar care prinţ conduce această curte.

Statui de marmură ale cuplurilor surprinse în focul întâlnirilor pasionale străjuiau scara principală care ducea spre un set de uşi uriaşe de lemn. Ochii mi-au fost atraşi de friza unei orgii situată deasupra intrării, pe care era sculptată sintagma INTRAŢI TOŢI ŞI TOATE.

Am schiţat un zâmbet, amuzată de sensul dublu. Subtilitatea era o formă de artă pe care Lust refuza să o înveţe.

Eu şi Wrath am fost conduşi înăuntru şi anunţaţi prompt curţii. Când am intrat cu paşi hotărâţi în marea sală de bal, lorzii şi doamnele s-au înclinat până la podea – una dintre primele şi ultimele ocazii în care o curte rivală de demoni proceda astfel, când propriul prinţ era prezent.

— Ridicaţi-vă! a spus Wrath. În această seară o sărbătorim pe Majestatea Sa regina Emilia. Îi mulţumesc fratelui meu, prinţul Casei Desfrânării, pentru că a avut bunăvoinţa să găzduiască evenimentul festiv!

Un cvartet de coarde a cântat o melodie, iar atenţia petrecăreţilor a revenit la formele de divertisment oferite de Casă.

Sala de bal nu semăna cu spectacolul primitiv al desfrânării de afară; dimpotrivă, încăperea emana o senzualitate de bun-gust din toate punctele de vedere. De la nuanţa închisă de mov prună a tapetului din brocart până la țesăturile de catifea şi mătase menite să insufle plăcere tactilă, era uşor să identifici fiecare aspect al influenţei păcatului său. Perne umflate erau îngrămădite în colţuri, invitându-i pe lorzii şi pe doamnele cercului să se întindă pe spate şi să se relaxeze. Să se bucure de plăceri simple, cum ar fi mâncarea, vinul şi conversaţia.

Fireşte, nu ar fi fost o Casă a Păcatului şi a depravării dacă nu ar fi existat manifestări mai literale ale desfrânării în desfăşurare.

Cuplurile se lăsau în voia patimii atât în privat, cât şi în public,

supunându-se plăcerii trupeşti. De tavan atârnau leagăne, iar demonii mai aventuroşi să călăreau unii pe alţii deasupra dansatorilor care se învârteau sub ei pe podeaua de calcar şi marmură cu model în carouri.

Din moment ce nu vizitasem acest cer înainte de vraja-de-ferecare, totul era nou pentru mine.

Spre deosebire de excesul de la Casa lui Gluttony, sala de bal a lui Lust şi toţi demonii curţii sale emanau acelaşi tip de senzualitate.

De la operele de artă alese de Lust până la croiala veşmintelor, privirile ademenitoare aruncate pe furiş, fluturarea genelor şi... vânătoarea. Dansul seducţiei îi încânta pe membrii curţii prinţului aproape la fel de mult pe cât se bucurau de plăcerea propriu-zisă. Doamnele purtau rochii transparente, care ofereau o aluzie a goliciunii. Hainele lorzilor erau croite din acelaşi material, toate concepute pentru a inspira desfrânare şi dorinţă trupească.

Ne-am plimbat prin sala plină de demoni care vorbeau politicos, admirând pe deplin splendoarea petrecerii. La vederea unei secţiune ascunse de o cortină, m-am uitat cercetător prin ţesătură. Era, fără îndoială, secţiunea mai îndrăzneaţă. Lorzii şi doamnele nu purtau decât măşti în timp ce dansau.

Doi bărbaţi s-au îmbrăţişat şi s-au privit lung, pierduţi unul în ochii celuilalt. În jurul porţiunii exterioare a încăperii private, saltelele acopereau podeaua, înşiruite pe mai multe rânduri. Cuplurile treceau de la ringul de dans la paturi, continuându-şi seducţiile.

— Dacă vrei o mască, Majestate, îţi pot îndeplini foarte uşor dorinţa.

Lust a rânjit când m-am îndepărtat de cortină.

— De asemenea, este necesară o parolă pentru indicarea consimţământului. Ar vrea vreunul dintre voi să o afle?

Wrath a luat o gură din paharul pe care-l înhăţase mai devreme şi a spus nonşalant:

— Aş vrea să fiu acasă cu regina mea în loc să îndur felul deloc

subtil în care alegi să-ţi înfigi înţepăturile meschine.

— O, înţeleg! a exclamat Lust, iar vocea i-a devenit batjocoritoare. Eşti supărat pentru că ţi-ar plăcea să fii acasă şi să i-o înfigi soţiei tale.

— Poate că ideea ta că oricui i-ar plăcea „să i se înfigă” este motivul pentru care eşti singur, frate.

L-am zărit pe Envy prin mulţime, iar prinţul a ridicat un pahar în direcţia mea. Uneori, ajutorul venea din partea cui nu te aşteptai, dar nu-mi păsa.

— Vă rog să mă scuzaţi!

M-am îndepărtat în grabă, lăsându-i pe fraţi să se certe, apoi am luat un pahar cu vin de mure-demonice şi am ciocnit cu Envy.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat din focul luptei!

— Mi-am închipuit că aveau o altă dispută adolescentină despre penisurile lor.

— Nu te înşeli.

A zâmbit larg, vădit încântat de remarca mea.

— O fac rar.

— Şi mai eşti şi modest!

— Sunt un prinţ. Cei cu sânge regal în vene nu-şi bat capul cu ceva atât de plictisitor precum smerenia.

Am chicotit, sunetul aducând un alt surâs larg pe buzele prinţului. După toate lucrurile prin care trecuserăm, era greu de crezut că am putea sta aici, de bunăvoie, zâmbind împreună.

— Ai grijă! Dacă îţi laşi atât de multe emoţii la vedere, cineva ar putea crede că îţi place cu adevărat de regina ta.

— N-aş face tot posibilul să te înjunghii, a spus el. Deci e un progres.

Acum era rândul meu să zâmbesc.

— Iar eu n-aş face tot posibilul să te incinerez.

— Evident, nu mai poţi mânui magia focului, dar apreciez sentimentul.

Şi-a ridicat sprâncenele.

— Suntem... prieteni?

Envy părea şi suna îngrozit, dar, cumva, am simţit că răspunsul meu contează. Mai mult decât ar fi fost dispus să recunoască. M-am uitat dezgustată la el, fără să fiu deloc dezgustată.

— Aşa se pare.

— Ce tragedie!

— Într-adevăr! Sunt destul de necăjită din pricina asta, am minţit.

Încruntătura lui Envy contrasta puternic cu nou-i licăr din ochi. Nu era fericire – încă nu se vindecase în urma experienţei întunecate care-l zdruncinase atât de profund, oricare ar fi fost aceea, însă emoţia zărită părea suspect de asemănătoare cu o senzaţie de mulţumire. A dispărut îndată, şi poate că o interpretasem greşit, dar, de dragul lui, speram să mă înşel. Fiecare dintre fraţii lui Wrath, sora mea şi toţi prietenii noştri meritau să-şi găsească propria fericire, indiferent ce presupunea asta pentru ei.

Tăcerea a înstăpânit mulţimea când uşile s-au deschis larg.

— Vittoria, zeiţa morţii şi prinţesa Casei Răzbunării! a răsunat vocea crainicului.

Pentru o clipă, muzica s-a oprit, iar Vittoria a intrat în sala de bal, imaginea desăvârşită a unei zeiţe temute. Cu excepţia pietrelor preţioase şi a broderiilor plasate strategic în anumite locuri, rochia ei neagră era complet transparentă.

Toţi ochii s-au întors spre ea şi au zăbovit. Arăta uluitor – cu părul închis la culoare revărsat pe spate, în bucle moi, cu buzele de un roşu strălucitor şi încrederea unei femei stăpâne pe ea, defel interesate de părerea oricui altcuiva.

Am zâmbit. Pe măsură ce se restaura, Casa Răzbunării avea cu siguranţă să întâmpine unele dificultăţi, dar, dacă exista vreo fiinţă capabilă să facă faţă adversităţii şi să prospere, aceea era sora mea.

— Majestate!

Envy s-a aplecat, mi-a luat mâna şi şi-a lipit buzele de degetele mele.

— Presupun că va fi benefic să ai favoarea reginei Celor Şapte

Cercuri, a spus el, îndreptându-şi spatele.

— Sună de rău augur, am spus, cercetându-l îndeaproape.

— O, uite! Mai ai un oaspete de care să te ocupi.

Prinţul Casei Invidiei l-a împins pe Pride în faţa lui şi şi-a arătat scurt gropiţele.

— Bucură-te de petrecerea ta, lady Emilia!

După ce şi-a terminat vinul, Envy a fugit din sala de bal, ratând cu puţin o întâlnire cu Vittoria. Fratele lui şi-a încrucişat braţele pe piept, urmărind cum sora mea acceptă invitaţia la dans a unui demon destul de atrăgător. Părea că Pride are grijă să-şi păstreze expresia perfect indiferentă, însă a cerut încă un pahar de vin spumant, cu mult înainte să-l termine pe cel pe care-l ţinea acum în mână.

— Sper că ştii ce faci, a spus el, cu ochii aţintiţi în continuare asupra surorii mele gemene. Nicoletta – a scrâşnit din dinţi, apoi s-a corectat – *Vittoria* adoră să agite apele.

— Se pare că îţi stârneşte interesul o provocare bună. Suficient pentru a fi incapabil să o refuzi.

Pride şi-a luat brusc ochii de la sora mea şi s-a întors spre mine.

— Eu şi sora ta avem multe lucruri în comun. Sau cel puţin persoana care a pretins că este mi-a împărtăşit interesele. Nu ştiu cine este cu adevărat şi nici nu mai contează. Nicoletta nu a fost niciodată reală. Soţia mea, da. Şi am dat-o în bară. În mod regal, aşa cum a subliniat cu atâta amabilitate fratele meu mai devreme. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să o înţeleg. Amândoi ştiam că felul meu de a fi era cât se poate de diferit de al ei. A fost responsabilitatea noastră să încercăm să diminuăm discrepanţa dintre educaţia şi culturile noastre.

Mi-am ales cu grijă următoarele cuvinte:

— Pe lângă faptul că v-aţi iubit, crezi că tu şi Lucia aţi format o pereche potrivită?

Pride a aruncat o privire peste umărul meu. Ştiam, fără să mă întorc, că ochii lui o găsiseră din nou pe Vittoria. Dacă se uita la ea

cu ură sau cu o altă emoţie, n-am îndrăznit să întreb.

A clătinat din cap şi a băut restul vinului.

— Iartă-mă, Majestate! În această seară, tu ar trebui să fii în centrul atenţiei, dar, cumva, am reuşit să îndrept iar lumina reflectoarelor asupra mea. Te rog să mă scuzi, nu sunt o companie foarte plăcută!

La fel ca Envy, Pride s-a aplecat, mi-a luat mâna şi a sărutat-o.

— Poartă-te frumos cu el!

S-a îndreptat şi s-a înclinat, apoi s-a dus cu paşi mari spre masa pe care tronau sticle de vin. Din câte se părea, în seara asta nu avea să pretindă că alcoolul îi înceţoşa mintea. Tristeţea mi s-a strecurat în suflet, dar nu puteam face nimic. Vittoria, Pride şi Lucia trebuiau să-şi pună ordine în sentimente. Şi să fie sinceri în legătură cu ele. Dacă Lucia şi-ar fi dorit măcar să se implice din nou.

Sloth s-a apropiat pe furiş, arătând la fel de chipeş ca fraţii lui, deşi părea gata să se ghemuiască într-un colţ şi să citească o carte; eram destul de sigură că-şi strecurase una în buzunarul de la sacou. Lust avea să îl tachineze la nesfârşit dacă dădea cu ochii de ea.

— Prinţe Sloth! l-am întâmpinat cu căldură. Îţi mulţumesc pentru prezenţă!

Un zâmbet lent i-a tras în sus colţurile buzelor.

— Nimeni nu ignoră o poruncă din partea lui Wrath. Dar mă bucur că mi-am arătat susţinerea. În pofida trecutului, ştiu că vei fi o regină dreaptă şi justă. Poate că niciunul dintre fraţii mei nu a rostit cuvintele cu voce tare, dar toţi apreciem sacrificiul pe care l-ai făcut pentru a distruge blestemul.

De data asta, amintirea pierderii magiei m-a înţepat doar puţin, ca o senzaţie trecătoare.

— Îţi mulţumesc! Din tot sufletul, am adăugat, strângându-i cu putere mâinile în ale mele. Ce planuri ai acum, după înlăturarea blestemului?

S-a uitat prin sala aglomerată, iar ochii i s-au oprit asupra lui Gluttony şi a jurnalistei, care stăteau la o aruncătură de băţ distanţă,

fără să vorbească.

— Planul meu este să nu planific nimic. Să iau fiecare zi pe rând. Ne aflăm în Cele Şapte Cercuri, iar lucrurile se schimbă rapid pe aici. Îmi place să urmăresc ce se întâmplă după ce toate piesele de puzzle sunt puse la locul lor. Ce se întâmplă după ultimul capitol? Aceasta este partea din poveste de care sunt cel mai intrigat. Cine o să apară apoi? Un erou sau un răufăcător? Cu siguranţă mai sunt atâtea poveşti care au rămas nespuse!

S-a înclinat şi mi-a sărutat mâna.

— Majestate!

După ce a plecat, lăsând în urmă acea constatare deopotrivă stranie şi de rău augur, le-am fost prezentată mai multor demoni de rang înalt din Casa Desfrânării. În mijlocul întâlnirii atâtor lorzi şi doamne, duci şi ducese, am reuşit să o zăresc pe Fauna. S-a întors către Anir, şi aş fi plătit o sumă însemnată ca să aflu ce îi spusese pentru a-i face sprâncenele să i se ridice până să-i dispară sub linia părului.

Fără să ezite, Anir şi-a pus vinul deoparte şi a condus-o spre camera ascunsă de cortină. *Bravo ţie, draga mea prietenă!* Am zâmbit larg. Suficient de atent la detalii pentru a fi secundul lui Wrath, muritorul era foarte bine instruit în arta luptelor şi a războiului, însă trecuse cu vederea subtilitatea artei seducţiei. Eram mândră că Fauna preluase controlul şi se hotărâse să-şi ia inima-n dinţi pentru a-şi îndeplini dorinţa. Speram că seara aceasta marca începutul a ceva minunat pentru amândoi.

Ceva ce nu mai simţisem parcă de milenii m-a umplut de căldură. *Fericire.* Poate că *nonna* şi Vrăjitoarele-Stelare încă mai complotau în vreun fel împotriva noastră, o situaţie care probabil că nu avea să se schimbe niciodată, şi poate că vampirii urmau să se răscoale într-o zi, dar, deocamdată, Sursea dispăruse din viaţa mea. Vittoria îşi recăpătase Casa Păcatului, iar eu şi Wrath eram în sfârşit împreună. Şi amintirile mele erau din nou ale mele. Meritase să renunţ la magie pentru tot binele care urmase.

Soţul meu păcătos de şarmant s-a apropiat de mine.

— Ai vrea să mergi într-un loc mai retras, iubirea mea? mi-a şoptit la ureche.

Am revăzut în minte ultima petrecere la care participaserăm împreună. Ne strecuraserăm într-o cameră goală pentru a face dragoste. De data aceasta, nu mi-am amintit doar frânturi. Am rememorat în detaliu cum decursese noaptea respectivă.

Ochii lui Wrath scânteiau când l-am luat de mână şi i-am aruncat la rândul meu un zâmbet viclean.

— Ştiu locul potrivit, regele meu.

TREIZECI

Casa Răzbunării era un castel gotic de la miazăzi, situat între munţi înzăpeziţi şi înfricoşător de înalţi, care-l ascundeau de cele şapte curţi de demoni aflate la miazănoapte.

După cum îmi arătase sora mea pe harta magică, datorită locului îndepărtat în care se afla şi voalului de pierdere a memoriei, Casa rămânea o enigmă pentru prinţii-demon şi supuşii lor. Numai o invitaţie, pe care eu şi Vittoria nu o oferiserăm niciodată, le acorda prinţilor trecerea pe tărâmul condus de zeiţele răzbunării. Pe tărâmul în care se zvonea că locuiesc Fecioara, Mama şi Cotoroanţa.

Cu amintirile acum intacte, am retrăit sentimentul de atunci, şi anume că fusese o viaţă singuratică. Una pe care o umpluserăm, delectându-ne cu titlul de Temute.

În dimineaţa de după petrecerea de încoronare, stăteam pe terasa castelului Casei Răzbunării, cu vedere la grădinile răsăritene, şi mă uitam la peisajul familiar, vântul nemilos de rece ciufulindu-mi părul despletit. Timp de secole, acesta fusese căminul meu. Tronul puterii mele. Aici îşi desfăşurau jocurile de răzbunare zeiţa morţii şi cea a furiei.

Şi acum, nu numai că mă întorsesem ca zeiţă lipsită de magie, dar eram şi tovarăşă la conducerea unei Case rivale a Păcatului. Poate că îmi pierdusem magia, însă cu siguranţă dobândisem o inimă şi un suflet. Lucruri care contau acum mai mult decât răzbunarea rece şi impersonală. Odinioară, păruse o formă de justiţie. Şi poate că în lumea noastră, plină de păcate şi vicii, fusese. Acum, după ce trăisem printre muritori, mi-am dat seama cât de mult greşisem. Viaţa înseamnă mai mult decât răzbunare şi pedepse. Dacă am porni pe urmele tuturor celor care ne-au rănit sau ne-au nedreptăţit, n-am aprecia niciodată binele din viaţa noastră.

Dar acum, mulţumită cunoştinţelor şi experienţelor acumulate în ultimele luni, ştiam cum te simţi când te concentrezi asupra

lucrurilor bune în viaţă şi cunoşti adevărata pace. Nu aveam să redevin niciodată fostul meu sine. Viaţa mea putea fi lungă, însă tot voiam să savurez fiecare frântură de lumină ivită în cale.

— Eşti tăcută, a spus Vittoria, alăturându-mi-se pe terasă. De fapt, în lipsa ta, a persistat tăcerea.

Mi-am coborât privirea spre lupii care se luptau pe gazonul acoperit de zăpadă. Domenico îi antrena pe vârcolacii recent transformaţi şi, asemenea demonilor damnaţi, îşi scosese cămaşa în ciuda temperaturii arctice.

— Se pare că te vei adapta suficient de bine.

Vittoria l-a urmărit pe lupul alfa executând o serie de lovituri de pumni şi picioare, cu o expresie dinadins lipsită de emoţii.

— Vârcolacii nu pot rămâne. Membrii haitei trebuie să fie pe Insulele Mişcătoare, cu restul familiilor lor. Trebuie să se asigure că Vrăjitoarele-Stelare menţin echilibrul şi păzesc doar închisoarea. E timpul să-i întoarcă spatele acestui tărâm.

— Ai putea merge cu ei!

— M-am luptat din răsputeri pentru a ne putea întoarce aici, la Casa Răzbunării, căminul nostru de drept. Aici îmi este locul. Aici voi rămâne.

O bucurie efemeră i-a luminat trăsăturile.

— În plus, în eventualitatea în care sora mea are nevoie de mine, trebuie să fiu pe-aproape. S-ar putea ca regele tău să nu-şi sancţioneze pe măsură supuşii, deloc încântat de părţile mai urâte ale cârmuirii. Din acest motiv mă vei avea pe mine.

Şi-a fluturat degetele, iar eu am clătinat din cap.

— Zeiţa să-i ajute pe demoni!

— Şi pe vrăjitoare! a adăugat Vittoria înainte să se uite din nou la lupi. Îţi mulţumesc că ai găsit dovezile de care aveam nevoie pentru a-mi reabilita numele! Şi pentru că ai avut încredere în mine chiar şi atunci când nu ţi-am uşurat situaţia.

— S-ar fi întâmplat mult mai repede dacă mi-ai fi spus de la bun început adevărul.

— Nu era secretul meu; nu eu trebuia să îl dezvălui. În plus, la început nu am fost sigură dacă Vesta – Marcella – făcea parte din haită, dar ştiam că Domenico ascunde ceva. În timpul acelei prime întâlniri, când îl convinsesem să mă însoţească pentru a încheia o alianţă cu Greed, a încremenit de îndată ce s-au aflat amândoi în cameră. În acea noapte am fost doar noi patru şi nu a reacţionat la mine sau la Greed. Bănuiam că Domenico pusese la cale un plan şi îl dusese la îndeplinire, luând în considerare sincronizarea dintre „uciderea” Vestei şi sosirea Marcellei în haită, dar n-am vrut să atrag atenţia asupra lui.

— N-ai recunoscut-o?

— Iniţial, a aruncat o iluzie convingătoare. Asta, pe lângă abilitatea ei de a schimba emoţiile celor din jur, m-a împiedicat pentru o vreme să o iau la întrebări. După ce am descoperit adevărul şi nu şi-a mai tăinuit identitatea, n-am avut niciun drept să o forţez să se întoarcă. Şi nici nu l-aş fi trădat pe Domenico. Chiar dacă a însemnat să-ţi ascund adevărul.

Pentru o zeiţă care ar fi trebuit să fie doar dornică de răzbunare, sora mea lua vina asupra ei, deşi ar fi putut cu uşurinţă să i-l predea pe Domenico lui Greed.

— Îţi place de el, de metamorf?

— Nu contează cu adevărat dacă îmi place, a spus şi a ridicat dintr-un umăr. Va trăi mai mult decât majoritatea, însă nu e nemuritor. Într-o zi, peste multe luni, îşi va da seama că se schimbă şi eu, nu. Domenico trebuie să fie cu cineva care va îmbătrâni alături de el. Iar eu trebuie să fiu cu cineva pe care îl pot scoate din sărite pentru eternitate. Bine, asta dacă aleg un partener în loc să mă distrez aşa cum vreau.

— Şi acel cineva special domneşte asupra păcatului invidiei sau al mândriei?

Vittoria a pufnit dispreţuitor.

— Envy şi-ar dori să-mi reţină interesul pentru eternitate. Recunosc că zvonurile cu privire la talentele lui sexuale mi-au

stârnit curiozitatea, dar asta ar fi o fantezie trecătoare, a adăugat, cu un licăr în privire.

Mi-am închis strâns ochii, deloc dornică să mă gândesc la *talentele* lui Envy.

— Am auzit că...

— Te rog, nu vreau să aud niciun zvon despre Envy! Ştiu deja de portretul pictat deasupra patului său, cel în care arăta cât de bine dotat este.

— Ferească Diavolul!

Vittoria şi-a dat capul pe spate şi a râs. Era prima dată când semăna cu vechiul ei sine muritor, iar asta mi-a dat speranţă pentru viitor.

— Am crezut că glumeşte în legătură cu tabloul! Ar fi trebuit să-i accept oferta de a-i folosi dormitorul.

Am observat că nu spusese nimic despre Pride, dar am ales să tac. Era o rană care în mod clar nu se cicatrizase. Chiar dacă prinţul nu o dorea în vreun fel romantic, bănuiam că sentimentele lui erau diferite de cele ale Vittoriei. O altă curiozitate mi s-a deşteptat.

— Când ţi-ai recăpătat magia divină, ai recunoscut-o pe Lucia?

Aproape imperceptibil, sora mea s-a încordat.

— I-ai spus?

— Nu, însă i-am înapoiat piatra-de-memorie! Ea ar trebui să fie cea care-şi decide viitorul.

Tăcerea s-a lăsat între noi, spulberată numai de ecourile estompate ale antrenamentului desfăşurat pe gazon. În loc de zăngănitul metalic al săbiilor am distins sunetul ghearelor zgâriind piatra şi carnea. Când sora mea tot nu a zis nimic, am continuat:

— Dacă ai început să ţii cu adevărat la Pride, iar Lucia chiar nu vrea să fie cu prinţul-demon, ar trebui să vorbeşti cu el şi să-i spui adevărul. Fără jocuri, uneltiri sau minciuni.

— Nu vreau să fiu soţia lui.

— Nimeni nu a susţinut asta. Dar ce vrei, *de fapt?* Acum, că ne-ai restaurat Casa.

Preţ de o clip, sora mea a reflectat la întrebare, fără să-l scape din ochi pe lupul alfa care se antrena pe domeniul castelului.

— Vreau să mă concentrez pe reconstruirea Casei Răzbunării. Îmi doresc să ne stabilesc curtea şi să recâştig încrederea supuşilor noştri. Şi nu vreau să mai răspund la nicio întrebare despre nenorocitul ăla de prinţ! Când mă gândesc la Pride, îmi vine să smulg inimi din piept şi să le calc în picioare.

Izbucnirea ei ne-a făcut pe amândouă să zâmbim larg, însă nu am mai insistat pe acest subiect.

— Dar tu, draga mea soră? În numele tuturor lucrurilor bune şi sinistre, ce te-a determinat să renunţi la magia ta?

— Fie renunţam la magie, fie blestemul avea să rămână intact pentru totdeauna.

— Nu, a spus Vittoria, o criză rară de furie modelându-i ameninţător vocea. Să o ucizi pe Sursea era o opţiune viabilă. Una pe care prinţul tău ar fi trebuit să o menţioneze.

— E nemuritoare.

— Iar *eu* sunt zeiţa morţii. Până şi puternicul tău soţ a căzut pradă otrăvii Morţii, înainte să intervină mama cu tonicul ei, a precizat sora mea geamănă, cu buzele curbate într-un rânjet nemilos. Oricum, mama noastră e Cotoroanţa. Crezi cu adevărat că nu ne-ar fi putut ajuta să ucidem o singură vrăjitoare, chiar şi una binecuvântată cu harul nemuririi?

— Nepoata ei, i-am reamintit Vittoriei. Celestia nu ar fi ucis pe cineva din familie.

— Uiţi că mama noastră are la rândul ei o problemă cu mândria. Nu i-ar permite niciodată cuiva să-i ucidă creaţiile preferate. Noi, acest tărâm, trăim cu toţii în lumea creată de ea. Şi nu se rezumă doar la noi două.

Furia i-a însufleţit ochii mov lavandă.

— Şi ai renunţat la puterea ta pentru el, a adăugat, luându-mă prin surprindere.

Nu ştiam că simţea astfel, dar era departe de adevăr. Mi-am oferit

câteva clipe să-mi adun gândurile, hotărâtă să o fac să înţeleagă de ce alegerea mă făcuse *mai puternică.*

Atenţia mi-a revenit asupra lupilor. Acum erau complet transformaţi şi treceau prin exerciţiile de antrenament.

— Am ales să pun capăt unui blestem care m-ar fi ţinut în cuşcă pentru eternitate. Am renunţat la puterea mea pentru libertate, pentru a îndrepta o greşeală la crearea căreia ajutasem, intenţionat sau nu. Nu am renunţat la magie pentru un singur demon. Deşi, cel puţin pentru mine, să-mi urmez inima a fost calea potrivită. Când le-am luat în considerare pe cele deschise pentru mine, mi-am dat seama că pot trăi fără magie, dar nu fără toate celelalte lucruri şi persoane pe care le iubesc, doar ca să-mi păstrez puterea. Am ales calea care mi-a oferit viaţa pe care vreau să o trăiesc.

Sora mea a clătinat din cap, dar a preferat să încheie discuţia în contradictoriu. Era perfect în regulă ca Vittoria să simtă altfel, să aleagă o cale diferită. Nu trebuia să fiu de acord cu toate deciziile ei şi nici ea nu trebuia să fie de acord cu fiecare dintre ale mele. Asta nu însemna că nu ne iubeam şi respectam în continuare una pe cealaltă, cu înverşunare. Eram surori gemene, dar şi zeiţe complet diferite.

— Am ales fericirea în locul fricii, am spus în cele din urmă. Şi aş alege-o din nou, fără niciun regret.

Vittoria a oftat adânc, cu răsuflarea preschimbată în norişori de aerul rece.

— Atunci sunt cu adevărat fericită pentru tine, Emilia, a glăsuit, cu ochii luminaţi de neastâmpăr fixaţi asupra mea. Şi, dacă ai nevoie de ceva, de absolut orice, mă vei avea mereu alături.

TREIZECI ŞI UNU

Aripile înflăcărate ale lui Wrath ardeau puternic pe fundalul cerului crepuscular. Stăteam faţă în faţă în grădinile Casei Mâniei, lângă statuia care – aşa cum bănuisem şi, într-un târziu, mi se confirmase – reprezenta o zeiţă temută pe care prinţul-demon nu-şi dăduse niciodată voie să o uite. Mâinile stângi ne erau lipite, palmă de palmă, cu tatuajele *SEMPER TVVS* identice aliniate, o aducere-aminte că ne dăruiserăm inimile unul altuia pentru eternitate.

Regele demonilor purta un costum negru, deşi îşi prinsese o floare de portocal de rever, în semn de apreciere pentru florile pe care mi le împletisem din nou în părul lăsat liber pe umeri.

Rochia mea în nuanţa perlei era fără mâneci, o revărsare frumoasă de mătase, cu marginile brodate cu cea mai delicată dantelă, dar gerul nu mi-a atins nicicând pielea. Un avantaj minunat în a avea un soţ cu aripi atât de neobişnuite. Parcă un şemineu călătorea cu noi, chiar şi-n timpul unei furtuni.

Din fericire, ninsoarea se oprise pentru ceremonia de legare, deşi nori întunecaţi se adunaseră deasupra noastră, un avertisment că acalmia nu avea să dureze.

Anir şi Fauna au păşit înainte, ca martori în ochii vechilor zei, fiecare ţinând un capăt al unei liane cu spini. Era mai mult sfoară decât liană rigidă, pe care ne-au înfăşurat-o încet printre mâini, apoi în jurul încheieturilor, legându-ne atât literal, cât şi simbolic.

După ce nodurile au fost testate şi strânse, prietenii noştri s-au îndepărtat. Ochii Faunei s-au înceţoşat, iar Anir a clipit furios. Cei doi nătăfleţi sentimentali mi-au adus şi mie lacrimi în ochi.

Wrath a aşteptat ca privirea mea să o întâlnească pe a lui înainte să vorbească.

— Când te-am revăzut prima oară, te-am urât.

Am izbucnit în râs şi am clătinat din cap.

— Eşti un romantic incurabil, dragul meu soţ. La fel ca eroii din

romanele mele de dragoste preferate, ştii exact cum să-ţi cucereşti aleasa inimii.

— Acum ştii de ce este un demon al faptelor, nu al cuvintelor, Em! a strigat Anir.

Buzele demonului au zvâcnit.

— Te-am urât pentru că, în acel moment, îmi amintisem. Aşa cum vrăjitoarea a spus că avea să se întâmple. Pentru prima dată în ultimii ani, amintirile mele despre tine au revenit dintr-odată, val după val. În loc de recunoaştere sau uşurare, ţi-am simţit frica, apoi furia, şi mi-am dat seama că blestemul nu fusese rupt, ci apăruse doar o mică fisură. Te-am urât pentru că deveniseşi chiar una dintre creaturile care ne despărţiseră şi ne frânseseră inimile. Le adoptasem obiceiurile şi felul de a fi. Mă dispreţuiai; simţeam asta de fiecare dată când te aflai prin preajmă. Am jurat să te las să-ţi faci singură alegerile, să stau deoparte în timp ce îţi găseai drumul, chiar dacă asta însemna că aveai să alegi să fii o Vrăjitoare-Stelară.

O umbră tenebroasă a alunecat peste trăsăturile soţului meu.

— Când l-am întâlnit pe acel băiat uman la mănăstire, Antonio, eram pregătit să te părăsesc pentru totdeauna. Dar apoi mi-ai rostit adevăratul nume şi am căzut pe gânduri. Poate chiar îţi aminteai undeva, în adâncul sufletului. Poate că exista ceva pe care blestemul nu reuşise să-l corupă.

Expresia i s-a schimbat din nou, de parcă mărturisirea l-ar fi costat.

— Ţi-am zis să nu-mi mai spui niciodată Samael, nu pentru că îmi rostiseşi numele, ci pentru că n-am vrut ca familia ta de vrăjitoare să-l folosească împotriva noastră. Dacă ar fi ştiut că ne regăsiserăm, în pofida sorţii fatidice, îmi e groază să mă gândesc ce ar fi putut face pentru a ne despărţi.

— Într-adevăr, m-a nedumerit reacţia ta.

— După cum ştii, blestemul m-a împiedicat să spun anumite lucruri. Un impas care, în cele din urmă, ne-a oferit ocazia să ne cunoaştem din nou. În anumite privinţe, eram amândoi diferiţi. Nu

eram sigur dacă aveam să ne mai potrivim ca odinioară. Dar, treptat, te-ai strecurat înăuntru.

Cuvintele lui m-au făcut să zâmbesc.

— Odată, când m-am trezit în mintea ta după atacul Viperidaei, ţi-am simţit frica. Am avut impresia că sunt ca o aşchie care îţi alunecă lent şi tot mai adânc sub piele.

— Chiar aşa am simţit.

Wrath a râs scurt, un sunet profund, cald şi neaşteptat.

— Mi-am dorit să mă răzbun pe Sursea şi, mai presus de orice, să-mi recuperez aripile, a continuat prinţul-demon, iar aripile lui magnifice au fluturat pentru a-i sublinia vorbele. Undeva, pe parcurs, am început să-mi doresc cu mai multă ardoare altceva. Pe tine. Însă nu mi-am dorit doar trupul tău. Mi-am dorit inima ta. Mintea ta. Voiam o parteneră. O confidentă. Cineva cu care să trec prin Iad şi cineva care mi-ar putea arăta Raiul. Cineva care nu se teme să mă provoace şi care mă trage fără şovăială la răspundere. Doream pe cineva care să fie egalul meu. O doream pe Fury.

Privirea mi s-a îndreptat spre flăcări, care păreau să fi devenit mai învăpăiate şi mai arzătoare când îmi rostise adevăratul nume.

— Sunt încă Fury, doar cu focul puţin mai domolit.

Un zâmbet enigmatic i-a jucat pe buze.

— Când o legătură este pe deplin acceptată de ambele părţi, partenerii vor împărtăşi toate lucrurile din viaţă. Accept legătura noastră. Îţi dăruiesc inima mea, sufletul meu, puterea mea.

Liana de pe mâna lui Wrath s-a scufundat în pielea demonului, magia strălucind puternic, ca o stea care străbate universul. Tot ce trebuia să fac era să rostesc aceleaşi cuvinte, apoi aveam să fim legaţi pentru eternitate. De data aceasta, avea să fie o alegere făcută de fiecare dintre noi. Fără nicio formă de magie implicată.

— M-am îndrăgostit treptat de tine, deşi te-am considerat întotdeauna frustrant de atrăgător, am mărturisit, iar Anir şi Fauna au chicotit amândoi. Sunt convinsă că ai simţit asta. Când am venit aici şi am descoperit Coridorul Păcatelor şi magia subtilă a lumii

subterane, în mine s-a aprins o scânteie de entuziasm. Nu fusesem pregătită să recunosc asta faţă de mine însămi, însă fusesem recunoscătoare pentru şansa de a acţiona, în sfârşit, pe baza sentimentelor pe care eram disperată să le ignor.

Am inspirat adânc.

— S-ar putea să mă fi comportat ca o laşă, dar aveam nevoie de timp ca să-mi pun ordine în gânduri şi-n sentimente. Ai fost mereu răbdător. Nu ai încercat să-mi forţezi mâna. Mă îndrăgosteam de tine, şi mi-am dat seama că există ceva special între noi după ce te-am înjunghiat.

— Eşti o romantică incurabilă, iubirea mea, a spus Wrath pe un ton înşelător de serios, folosindu-mi cuvintele de mai devreme.

— A fost prima dată când stabileam limite. Şi a fost important pentru mine. Am vrut să văd cum urma să reacţionezi şi dacă aveai să mă provoci din nou aşa. Nu ai făcut-o. Chiar şi atunci când deţineai mai multe informaţii, chiar şi atunci când puteai vedea potenţiale primejdii pe drum, nu ai mai depăşit niciodată măsura. Ai respectat acea limită, ai respectat o regulă stabilită între noi. Şi am ştiut că urma să am un partener adevărat, dacă aş alege o relaţie cu tine. Nu unul imperfect, ci cineva care şi-ar asuma greşelile şi nu ar încerca să compenseze pentru ele, alegând în schimb să îndrepte din acel punct lucrurile prin fapte. Mi-ai arătat că pot avea încredere în tine pe mai departe.

— Amândoi trebuie să mai lucraţi la declaraţiile de dragoste, a comentat Anir, însă nu cu răutate.

Fauna i-a tras un cot în coaste, iar el şi-a închis imediat gura.

— Te iubesc, Samael! Cu bune, cu rele, cu toate la un loc. Fiecare parte complicată...

Wrath a ridicat o sprânceană la menţionarea cuvântului „complicată”, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Te aleg azi, mâine şi-n fiecare zi după aceea. Accept legătura noastră. Îţi dăruiesc inima mea, sufletul meu, puterea mea.

Liana de pe mâna mea a strălucit la fel de intens ca pentru Wrath

şi mi-a şerpuit pe sub piele. Acum amândoi mai aveam un tatuaj – lianele cu spini aveau să arate pentru totdeauna că suntem legaţi împreună, însă nu doar ca soţ şi soţie. Eram legaţi sufleteşte. Pentru că aleseserăm să fim.

Wrath m-a tras spre el şi m-a sărutat pasional, apoi a zâmbit, cu buzele lipite de ale mele.

— Îţi aminteşti când am spus că urma să împărtăşim totul?

— Da!

Am mijit ochii când zâmbetul i s-a lăţit.

— Ce complot mai pui acum la cale?

A şoptit ceva într-o limbă străveche, una pe care nu puteam să o vorbesc, dar ştiam că este serafică. După ce şi-a terminat discursul, s-a aplecat spre mine şi a murmurat:

— Precum în cer, aşa şi-n adânc. Acum suntem cu adevărat echilibraţi în toate privinţele. Gheaţa mea îşi are egal în focul tău.

— Dar nu mai am...

Aripile lui Wrath au strălucit orbitor, focul arzând suficient de intens, încât să facă aerul din jurul nostru să scânteieze de căldură. Petele aurii şi argintii din aripile lui au pulsat, şi am privit în tăcere cum pâlpâie asemenea stelelor. Era frumos şi...

Într-o fracţiune de secundă, focul şi culorile s-au scurs din aripile demonului, ca şi cum cineva ar fi răsturnat o călimară, iar cerneala de-un negru-abanos ar fi picurat lent pe pene, înlocuind focul cu întunericul. În timp ce focul se stingea, am remarcat altceva, ceva ciudat de familiar care a început ca o fluturare diafană de aripi în centrul fiinţei mele. Exact în locul în care magia îmi sălăşluise cândva.

— Ce...

Mi-am dus mâinile la abdomen când senzaţia de fluturare s-a intensificat.

Încă o descărcare de putere, dâra argintie a unui fulger despicând cerul înnegurat, şi focul aripilor lui Wrath s-a stins complet. Genunchii mi-au tremurat de îndată ce puterea s-a repezit în mine

şi mi-a inundat trupul. Soţul meu m-a ţinut strâns în braţe, până când şi ultima scânteie din puterea lui s-a adăpostit în mine.

Lacrimile au udat pe furiş reverul demonului. În centrul fiinţei mele, unde dăinuise Sursa, am simţit magie. M-am dat înapoi, uitându-mă lung, cu ochii larg deschişi, la aripile demonului. Flăcările odinioară albe şi argintii erau acum de un negru strălucitor. Arătau ca a sa *luccicare.*

— Ce-ai făcut? l-am întrebat, cu vocea preschimbată într-o simplă şoaptă.

Wrath m-a sărutat pe creştet.

— Ce-i al meu este şi-al tău, iubirea mea. Ţi-am spus că am destulă magie pentru amândoi.

Îmi dăruise jumătate din ea. Lacrimile curgeau mai repede, însă Wrath a înlăturat-o pe fiecare cu câte un sărut.

— Invocă-ţi puterea, Fury!

Mi-am şters lacrimile şi am testat noua fântână de magie, deja învolburată.

— *Fiat lux!*

Flori înflăcărate au ţâşnit spre bolta cerească, mai mari şi mai puternice decât oricând. Mă aşteptam ca magia să fie argintie, aurie şi albă. Dar era în continuare de-un auriu-trandafiriu, purtând culorile mele emblematice. Magia ar fi putut veni de la soţul meu, însă era cu adevărat a *mea.*

— Mulţumesc! am şoptit.

Wrath şi-a înfăşurat braţele în jurul meu, uitându-se hipnotizat la florile care ardeau pe cer. Parcă ar fi fost stelele noastre.

— Îţi mulţumesc că ai renunţat la aripile tale pentru mine!

Aripile prinţului-demon s-au întins de-o parte şi de alta a trupului său, fluturând îndeajuns de iute şi cu suficientă forţă, încât să azvârle zăpadă spre boltă.

— Nu am renunţat la nimic. Îmi am aripile. O am pe soţia mea. Şi am câteva idei foarte interesante despre noul design al dormitorului nostru. Totuşi, aş vrea să le testez mai întâi.

— Vom lua asta ca pe o aluzie nu tocmai subtilă să plecăm, a spus Anir. Felicitări amândurora!

M-a sărutat pe obraji şi şi-a bătut regele pe spate înainte ca Wrath să-şi treacă un braţ în jurul lui şi să-l îmbrăţişeze aşa cum se cuvine. Fauna a făcut o reverenţă, dar am tras-o la rândul meu într-o îmbrăţişare strânsă, pe care mi-a întors-o cu căldură.

— Trebuie să vorbim în curând, doamna mea.

— Eşti liberă mâine? am întrebat-o, iar Fauna a dat din cap. Hai să ne întâlnim atunci! Vreau să ştiu *tot* ce s-a întâmplat la balul de încoronare.

— Voi pregăti ceai şi prăjituri cu coniac, m-a asigurat prietena mea, cu o sclipire în ochi.

După ce prietenii noştri au plecat din grădină, m-am întors din nou spre Wrath. Era un demon viclean şi pus pe intrigi. Şi nu credeam că-l pot iubi mai mult decât atât.

— Designul dormitorului implică şi modalităţi de a-ţi folosi aripile?

Un licăr diabolic i-a pătruns în ochi.

— Nu chiar, însă putem adăuga asta pe lista noastră de cerinţe.

— Ce-ai mai notat pe listă?

Mi-a întins mâna.

— Ce-ar fi să-ţi arăt, doamna mea?

De îndată ce mi-am pus palma peste a lui, Wrath ne-a dus prin magie în biblioteca lui privată. Am cercetat încăperea goală. Focul trosnea plăcut în şemineu, iar lumânările din candelabru se stinseseră aproape complet, creând o atmosferă senzuală şi îmbietoare. Iniţial, nu am fost sigură de ce alesese această cameră, apoi privirea mi-a săgetat spre alcovul în care atârna o pereche de cătuşe. Pe măsură ce căldura dogoritoare mi s-a adunat sub buric, anticiparea mi-a asaltat trupul. Doar nu voia să spună că...

Wrath s-a mişcat în spatele meu, trecându-şi uşor, însă înnebunitor de lent, mâinile în sus şi-n jos pe braţele mele. Fiecare mângâiere părea magică şi-mi înfiora trupul, care tânjea după mai

mult.

— Îţi aminteşti când m-ai întrebat dacă aş fi dispus să te leg?

Osândi-m-ar zeiţa, da!

— Da! Erai pe punctul să ne îngheţi pe amândoi. A trebuit să găsesc *o* modalitate de a-ţi distrage atenţia.

M-a sărutat apăsat pe ceafă, senzaţia întărindu-mi aproape dureros sfârcurile, nerăbdătoare să-i simtă atingerea.

— Nu cererea ta a fost cea care mi-a atras atenţia, ci excitarea pe care am simţit-o.

Mâinile demonului mi-au coborât încet corsetul.

— Asemănătoare cu cea de acum.

Degetul lui mare mi-a dezmierdat sfârcul sensibil. Mi-am întins braţul în spate şi mi-am înfipt mâna în părul lui, în timp ce Wrath s-a aplecat şi mi-a depus sărutări pe gât şi pe umăr. M-am arcuit, cu trupul lipit de cel al prinţului, şi i-am simţit erecţia apăsată de spatele meu, trădându-i propria excitare.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, draga mea soţie! Soţul tău ar putea fi suficient de depravat ca să-ţi îndeplinească fanteziile.

M-am răsucit în cercul braţelor lui şi mi-am umezit buzele, atrăgându-i privirea de prădător exact acolo unde voiam.

— Aşa sper! Nu mi-ar plăcea ca lucrurile să devină plictisitoare sau previzibile între noi.

Wrath a râs scurt, scoţând un sunet gutural. După expresia demonului, avea să mă tortureze în cel mai bun mod posibil pentru comentariul obraznic.

— Gura aia...

Ochii i-au coborât spre buzele mele, de parcă i-ar fi trecut nişte idei malefice prin minte.

— Se va asigura că lucrurile rămân interesante. Pentru foarte multă vreme.

A aruncat o vrajă fonică de jur-împrejurul bibliotecii lui private, apoi şi-a aţintit din nou privirea înverşunată şi flămândă asupra mea. Nimeni nu avea să-mi audă ţipetele de plăcere. Sau să distingă

gemetele demonului. Pentru că mi-am jurat că urma să-l fac să strige suficient de tare, încât sunetele să fie purtate până la fiecare Casă a Păcatului.

Am mers cu spatele spre alcov, îndrumată de Wrath, inima mea de nemuritoare trecând de la bătăi năvalnice la un galop în toată regula. Căldura dogoritoare stârnită mai devreme, o simplă flacără plăpândă, s-a transformat într-un foc mistuitor, care mi s-a răspândit iute prin trup. Buzele prinţului s-au arcuit subtil, creând umbra unui zâmbet îngâmfat.

— Îngerul meu întunecat şi imoral! Nici măcar nu te-am atins şi eşti mai excitată decât oricând.

Mi-am coborât privirea spre umflătura din pantalonii lui şi spre materialul întins la maximum.

— Pare a fi o problemă pe care o împărtăşim.

— Într-adevăr, suntem norocoşi!

Wrath m-a admirat pentru o clipă, plimbându-şi ochii peste faţa mea, apoi atenţia i-a fost distrasă de sânii mei goi. Şi-a aplecat capul şi a supt un sfârc, trecându-şi limba peste el până când am început să mă zvârcolesc.

— Îţi voi oferi tot ce-ţi doreşti.

— O declaraţie periculoasă.

Voiam să petrec ore întregi supunându-mă oricărui lucru diabolic şi depravat pe care îl tânjeam de la soţul meu.

— Cât de periculos ai vrea să fiu?

Mi-a trecut un deget printre sâni, trasându-mi o linie până în talie. Demon blestemat să fie de zeiţă, s-a oprit chiar sub buricul meu!

— Nu te da în lături de la nimic, Majestate! Sunt pregătită pentru fiecare fantezie întunecată şi păcătoasă la care poţi visa!

Cu o fluturare din încheietură, demonul a făcut să îmi dispară rochia. Urmată de propriile-i haine. Senzualitatea lui masculină primară mi-a trimis un val arzător de dorinţă prin trup. M-a devorat din nou din priviri, însă de data aceasta i-am distins licărul de

strateg din ochi. Ca şi cum ar fi luat personal această provocare.

— Pot să-ţi promit un lucru!

Wrath a făcut un pas în faţă şi mi-a prins o cătuşă în jurul unei încheieturi. S-a aplecat să-mi şoptească la ureche, răsuflarea lui înfiorându-mi plăcut pielea în timp ce-mi lua lent cealaltă încheietură în mână.

— Pot fi foarte, *foarte* malefic, iubirea mea.

Nu aveam nicio îndoială în privinţa asta.

Mi-am lăsat ochii să alunece peste tatuajul pal de pe clavicula lui şi am citit în gând cuvintele. *Acta non verba.* A fost reamintirea perfectă că acum era timpul pentru fapte, nu vorbe. Am tras cu putere de lanţuri, bucurându-mă de felul în care privirea lui mi-a mângâiat trupul înainte să-mi ridice piciorul.

Am schiţat un zâmbet, cu colţurile buzelor doar uşor ridicate.

— E timpul să mi-o *arăţi,* demonule!

Aripile lui Wrath, negre ca abanosul, s-au desfăşurat de ambele laturi ale prinţului. Arăta ca întruparea păcatului şi, când magia lui m-a învăluit, i-am mulţumit zeiţei că e al meu.

MULŢUMIRI

Întreaga trilogie a fost scrisă, lansată şi încheiată în timpul unei pandemii globale, dar tot şi-a găsit casa în lume datorită ŢIE. Îţi mulţumesc, dragul meu cititor, că ai iubit atât de mult aceste personaje şi această lume alimentată de păcat! Ador Cele Şapte Cercuri şi sunt extrem de recunoscătoare că i-ai urmat pe Wrath şi pe Emilia în această călătorie periculoasă prin lumea subterană. Îţi mulţumesc de o mie, de un milion de ori pentru sprijinul tău şi pentru că ai susţinut aceste romane! Sunt atât de fericită că au reuşit să te facă, pentru câteva ore, să uiţi de starea haotică a lumii!

Mulţumesc mult echipei mele editoriale pentru că mi-a transformat visurile în realitate! Barbara Poelle, agentă, prietenă şi zeiţă extraordinară, îţi mulţumesc pentru nenumăratele pălării pe care le porţi şi pentru tot ce faci în culisele lumii literare! Mulţumiri întregii echipe de la agenţia Irene Goodman, dar şi lui Heather Baror-Shapiro, pentru că a făcut ca aceste cărţi să fie traduse în mai multe limbi decât aş putea visa vreodată, şi lui Sean Berard de la Grandview!

Le sunt recunoscătoare susţinătorilor mei de la Little, Brown Books for Young Readers. Îi mulţumesc din tot sufletul editoarei mele, Alexandra Hightower, care a lucrat nonstop cu mine pentru a pune acest roman în mâinile cititorilor, în ciuda complicaţiilor legate de lanţul de aprovizionare şi a unui program foarte încărcat! Observaţiile ei au transformat romanul în ceea ce sperasem că ar putea fi, chiar întrecându-mi aşteptările. În cinstea unei uimitoare munci în echipă, Alex! Alvina Ling, Cassie Malmo, Savannah Kennelly, Stefanie Hoffman, Emilie Polster, Victoria Stapleton, Marisa Finkelstein, Tracy Koontz, Tracy Shaw, Virginia Lawther, Danielle Cantarella, Shawn Foster, Claire Gamble, Karen Torres, Barbara Blasucci, Carol Meadows, Janelle DeLuise, Siena Koncsol şi editorii mei, Megan Tingley şi Jackie Engel: vă mulţumesc pentru

sprijin şi entuziasm!

Mulţumiri echipei mele din Marea Britanie de la Hodder & Stoughton: Molly Powell, Kate Keehan, Laura Bartholomew, Natasha Qureshi, Callie Robertson.

Sarah Clay, Iman Khabl: e aşa o plăcere să lucrez cu voi! Sper că am adăugat suficiente scene fierbinţi. ☺

Mulţumesc membrilor familiei mele! E greu de crezut că este a şaptea oară când scriu mulţumiri. Vă iubesc pe toţi mai mult decât o pot exprima prin cuvinte! Ca întotdeauna, o dedicaţie specială pentru sora mea şi magazinul ei (Dogwood Lane Boutique) pentru toată inspiraţia (şi terapia cumpărăturilor cu amănuntul).

Le mulţumesc pentru susţinerea nesfârşită librăriilor, bibliotecarilor, librăriilor independente, întreprinderilor de tip *book box* şi tuturor afacerilor cu cărţi, fie mari, fie mici. BookTok – te ador! Mulţumiri speciale lui Ayman Chaudhary (@Aymansbooks) şi Paulinei (@thebooksiveloved) pentru videoclipurile uimitoare şi sprijinul acordat acestei serii încă de la început!

Stephanie Garber, Isabel Ibañez, Samira Ahmed – toate sunteţi autoare-vedetă şi, cel mai important, nişte oameni incredibili. Anissa de Gomery – prietenia ta îmi luminează zilele! Sunt atât de fericită să vă numesc pe toate prieteni dragi! Vă mulţumesc pentru toate mesajele şi telefoanele! Vă mulţumesc pentru toată iubirea! În haosul stârnit de termenele-limită, pandemie şi viaţa de zi cu zi, sunteţi cele mai tari!

Vă mulţumesc că aţi citit până la sfârşit! Abia aştept să văd ce aventură malefică urmează... xoxo.

Două blesteme. O profeție. Și o iubire mai puternică decât soarta. Viață lungă regelui și reginei Iadului!

Emilia e în stare de șoc după cele aflate despre sora ei, Vittoria. Totuși, înainte de a se confrunta cu demonii propriului trecut, tânjește să-și revendice regele, pe Wrath, seducătorul Prinț al Casei Mâniei. Tânăra nu-i dorește însă doar corpul, ci și inima și sufletul, dar enigmaticul demon nu îi poate promite așa ceva.

Când un membru de rang înalt al Casei Lăcomiei este asasinat, dovezile indică faptul că Vittoria ar fi ucigașa. Emilia este dispusă să facă orice pentru a descoperi ce se află în spatele acuzațiilor lansate împotriva surorii pe care credea că o cunoaște ca pe propriul buzunar.

Împreună, Emilia și Wrath se implică într-un joc plin de păcate al înșelătoriilor în încercarea de a elucida crima, dar și de a opri conflictele dintre vrăjitoare, demoni, metamorfi, dar și cei mai perfizi dușmani dintre toți: Temuții. Emilia a fost avertizată că, atunci când este vorba de Malefici, nimic nu este ceea ce pare. Dar este oare posibil ca adevărații ticăloși să fi fost în tot timpul acesta mult mai aproape decât își imagina ea?

Kerri Maniscalco le oferă cititorilor o porție zdravănă de romantism uluitor, secrete sexy și neașteptate răsturnări de situație în finalul de neuitat al seriei dedicate prinților Iadului!

„Intriga te va face să dai pagină după pagină, plin de nerăbdare, dovedindu-se a fi o forță de temut. [...] O poveste captivantă, uimitoare, cu o atmosferă incredibilă!"
Booklist

LEDA EDGE
fantasy